
NEW YORK TIMES BESTSELLER
"Kenara çekil *Rosemary'nin Bebeği*,
şehir paranoyasının yeni bir gotik adresi var."
—RUTH WARE
RILEY SAGER
TÜM
KAPILARI
KİLİTLE

MÜKEMMEL BİR TEKLİF, ŞEYTANİ BİR KARANLIĞI NE KADAR SAKLAYABİLİR?

İşten kovulduğun gün sevgilinin seni aldattığını öğreniyorsun, artık bir evin yok, banka hesabında da beş yüz dolardan az para var. Jules Larsen hayatının krizlerden krizlere koşan böyle bir döneminde mükemmel bir teklif sunan gizemli bir ilanla karşılaştı. İş başvurusuna gidince New York'un en havalı binası olan Bartholomew'daki bir dairenin üç ay boyunca bakıcısı olursa karşılığında on iki bin dolar alacağını öğrendi. Yalnız bazı kurallar vardı: Ziyaretçi yasaktı. Dairede geçirmediği bir gece bile olmayacaktı. Binada yaşayan diğer insanları asla rahatsız etmeyecekti.

Jules her ne kadar binanın ihtişamına kapılsa da burada tuhaf bir şeyler olduğunu kısa sürede hissedecekti. Bir daireye onun gibi bakıcılık yapan Ingrid neredeydi? Bartholomew'nun günümüzdeki haliyle kan dondurucu geçmişinin hiçbir alakası yok muydu gerçekten?

Tüm Kapıları Kilitle'yi okurken dışarıdan tertemiz görünen hayatların sakladığı kopkoyu korkulara gömülecek, gözlerinizi sayfadan ayırmanıza izin vermeyecek sinir bozucu bir maceraya sürükleneceksiniz.

"Bir Manhattan peri masalına gizlenmiş,
kâbuslardan çıkma bir gerilim hikâyesi."
—BOOKPAGE

"Kapıları kilitlemek için artık çok geç – korku içeri girdi bile.
Bu yılın en sevdiğim gerilim romanı!"
—R. L. STINE, *Goosebumps*'ın yazarı

"*Tüm Kapıları Kilitle* nadide bir mücevher.
Riley Sager'ın şimdiye kadarki en iyi romanı!"
—KATE MORETTI, *Kaybolduğum Yıl*'ın yazarı

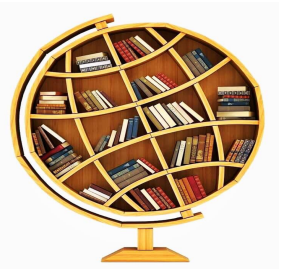

Çeviren: Esat Ören
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762696
/ithakiyayinlari

Riley Sager

Yazarın eskiden gazeteci, editör ve grafik tasarımcı olarak çalışırken kullandığı mahlastır. Günümüzde tam zamanlı yazarlık yapan Sager'ın ilk gerilim romanı *Kurtulan Kızlar* (2017), 25 dile çevrildi ve uluslararası bir çoksatan oldu. Pennsylvania doğumlu yazar Princeton, New Jersey'de yaşıyor. Yazarın diğer kitapları sırasıyla: *The Last Time I Lied* (2018), *Home Before Dark* (2020)

Tüm Kapıları Kilitle
Riley Sager

Orijinal Adı: *Lock Every Door*

İthaki Yayınları - 1613

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Mustafa Güdük*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Şubat 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-69-6

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Esat Ören, 2020
© İthaki, 2020
© Todd Ritter, 2019

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Aevitas Creative Management'tan satın alınmıştır.
Bu kitap 2019 yılında *Lock Every Door* ismiyle yayımlanmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

RILEY SAGER

TÜM KAPILARI KİLİTLE

Çeviren

Esat Ören

ithaki

Ira Levin's

Ginny ayakları kaldırıma mıhlanmış bir halde başını kaldırıp binaya bakarken yüreği çalkantılı, uçsuz bucaksız bir deniz gibiydi. En uçuk hayallerinde bile bu binanın içine ayak basacağını düşünmemişti. Onun gözünde burası peri masallarındaki şatolar kadar erişilmezdi. Aslında böyle bir şeye benziyordu da – yüksekti, duvarları süsleyen heykelciklerle insana tepeden bakan bir havası vardı. Burası şehrin seçkinlerinin yaşadığı, Manhattan usulü bir saraydı.

Bina, duvarlarının dışında yaşayanlar tarafından Bartholomew diye bilinirdi.

Ama Ginny için burası yuvası diyebileceği bir yerdi artık.

Greta Manville,
Bir Hayalperestin Yüreği

ŞİMDİ

Karanlığı jilet gibi kesen ışık uyandırıyor beni.

Sağ gözüm – birisi zorlayarak açmaya çalışıyor. Lateks eldivenli parmaklar, tutukluk yapan bir panjuru çeker gibi gözkapaklarımı aralıyor. Artık ışık daha fazla. Canımı yakacak kadar parlak. Gözbebeğime doğru bir kalem fener tutuluyor.

Aynı işlem sol gözüme uygulanıyor. Zorlama. Aralama. Işık.

Parmaklar gözkapaklarımdan çekilince yine karanlığın içine dalıyorum.

Birisi konuşuyor. Sevecen sesli bir erkek. "Beni işitebiliyor musunuz?"

Ağzımı açıyorum; o anda çeneme ateş gibi bir sancı saldırıyor. Bunun yan kuvvetleri boynuma ve yanağıma saplanıyor.

"Evet."

Sesim hırıltılı. Boğazım kupkuru. Metalik tadı olan ıslak bir nokta dışında, dudaklarım da öyle.

"Bir yerim kanıyor mu?"

"Evet," diyor az önceki ses. "Biraz. Ama daha kötüsü de olabilirdi."

"Çok daha kötüsü," diyor başka bir ses.

"Neredeyim?"

İlk ses cevap veriyor. "Bir hastanedesiniz. Size birkaç test uygulayacağız. Ne kadar hırpalandığınızı anlamak istiyoruz."

O anda hareket halinde olduğumu fark ediyorum. Sedye te-

kerleklerinin mırıltısını işitebiliyor, hafifçe sallandığımı hissedebiliyorum. Sırtüstü yatmış haldeyim. Oysa o ana kadar havada durduğumu sanıyordum. Kıpırdamaya çalışıyorum ama bunu yapamıyorum. Kollarım ve bacaklarım kayışlarla bağlanmış. Boynuma sarılı bir şey başımı sabit tutuyor.

Yanımda insanlar var. Üçünü tanıyorum. O iki ses ve sedyeyi iten kişi. Kulağımın dibinde sıcak soluklarını hissediyorum.

"Bakalım, ne kadarını hatırlıyorsunuz." Yine o ilk ses. O üçlü içinde en çok konuşan. "Birkaç soruma cevap verebilecek misiniz?"

"Evet."

"Adınız nedir?"

"Jules." Hâlâ dudaklarımda olan o ıslaklıktan rahatsız olup duruyorum. Dilimle yalayarak bunu silmeye çalışıyorum. "Jules Larsen."

"Selam, Jules," diyor adam. "Benim adım Bernard."

Ben de selam, demek istiyorum ama çenem hâlâ yangın yeri.

Tıpkı omzumdan dizime kadar bütün sol yanım gibi.

Tıpkı başım gibi.

Sanki başımdan aşağıya bir kova sancı boca ediliyor, bir an yokken aniden bağırtacak kadar şiddetleniyor. Ya da belki en başından beri vardı da vücudum ancak şimdi bununla başa çıkabiliyor.

"Kaç yaşındasın, Jules?" diye soruyor Bernard.

"Yirmi beş." Yeni bir sancı patlaması yüzünden duruyorum. "Bana ne oldu?"

"Sana bir otomobil çarptı, hayatım," diyor Bernard. "Ya da sen bir otomobile çarptın. Ayrıntıları hâlâ tam olarak bilmiyoruz."

O konuda yardımcı olamam. Söylediği şey benim için flaş haber. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce."

"Nerede?"

"Bartholomew'nun hemen dışında."

Gözlerim ardına kadar açılıyor; bu defa kendiliğinden.

Sedye hızla ilerlerken tepedeki hoyrat floresan ışıklar gözümü kamaştırıyor. Bernard aynı hızla yanımda yürümekte. Esmer, kahverengi gözleri ve parlak bir cerrah önlüğü var. Gözlerindeki müşfik ifadeye bakarak yalvarıyorum ona.

"Lütfen. Beni oraya geri göndermeyin."

ALTI GÜN ÖNCE

I

Asansör kuş kafesine benziyor. Yüksek, süslü olanlardan – tamamı ince parmaklıklar ve yaldız kaplamalı. İçine girerken aklıma kuşlar geliyor. Egzotik, parlak renkli ve cafcaflı kuşlar.

Benim olmadığım her şey.

Ama yanımda duran kadın mavi Chanel döpiyesi, sarışın topuzu, sayısız yüzük takılı manikürlü elleriyle o tanıma çok uyuyor. Ellili yaşlarında olmalı. Belki daha yaşlıdır. Botoks sonucu yüzü gergin ve ışıldıyor. Sesi şampanya gibi parlak ve o kadar köpüklü. İsmi bile çok zarif – Leslie Evelyn.

Bu aslında teknik olarak bir iş mülakatı olduğu için ben de bir döpiyes giyiyorum.

Siyah.

Ama Chanel değil.

Ayakkabılarım Payless'tan; orada her şey daha ucuzdur. Omuzlarıma düşen kahverengi saçlarım bakımsız. Normal koşullarda uçlarını kırptırmak için Supercuts'a giderdim ama şu sıralar o kadarı bile bütçemi aşıyor.

Leslie Evelyn anlatırken sahte bir ilgiyle başımı sallıyorum. "Bu asansör orijinaldir, tabii," diyor. "Ana merdivenin olduğu gibi. Burası 1919'da açıldığından beri lobide pek bir değişiklik yapılmadı. Bu eski binaların en iyi yanı da bu zaten – yıllara meydan okuyabilmeleri."

Ve belli ki insanların burun buruna durmalarını sağla-

mak... Leslie'yle ben bu şaşılacak kadar küçük asansör kabininde omuz omuza duruyoruz. Ne var ki boyutlarının küçüklüğünü, stiliyle telafi ediyor. Zeminde kırmızı bir halı, tavanda da altın renkli bir yaprak var. Üç yanında bel hizasına kadar yükselen meşe panel duvarların üstünde dar pencereler dizili.

Asansör kabininin iki kapısı var: biri kendi kendine kapanan ince tel gibi parmaklıklı olanı, bir de çapraz bir kafes; Leslie bunu yana itip en üst kat düğmesine basıyor. Böylece Manhattan'ın en çok sözü edilen adresine doğru yavaş fakat kararlı bir şekilde yükseliyoruz.

Dairenin bu binada olduğunu bilseydim, o ilana kesinlikle cevap vermezdim. Bunu vakit kaybı olarak görürdüm. Ben karamel renkli bir evrak çantası taşıyan ve böyle bir yerde evindeymiş gibi davranan Leslie Evelyn gibilerden değilim. Ben banka hesabında beş yüz dolardan az parası olan, Pennsylvania'nın bir kömür kasabasında yaşamış Jules Larsen'im.

Buraya ait değilim.

Ama ilanda adres verilmemişti. Sadece bir ev bakıcısı arandığı yazıyordu, ilgilenirsem aramam için bir de telefon numarası vermişlerdi. İlgilenmiştim. Gerçekten. Telefonuma Leslie Evelyn çıktı, bana bir görüşme saatiyle adres verdi. Upper West Side'da. Gelgelelim binanın dışında durup doğru adrese mi geldim diye notumdaki adresi üç kere kontrol edene kadar nasıl bir işe kalkıştığımı bilmiyordum.

Bartholomew.

Dakota'yla, Manhattan'ın en göze çarpan apartman binalarından biri olan San Remo'nun tam arkasındaydı. San Remo'nun bu kadar tanınır olmasının nedeni darlığıdır. New York'un diğer efsanevi gayrimenkulleriyle kıyaslandığında Bartholomew silik kalır – Central Park'a bakan on üç katlı uzun, ince bir yapı. Devasa binaların bulunduğu bir semtte Bartholomew bunların tam karşıtı olarak dikkat çekebilir. Küçüktür, çetrefillidir ve akılda kalır.

Fakat binanın bu kadar ünlü olmasının asıl nedeni heykel-

cikleridir. Yarasa kanatlı ve şeytan boynuzlu klasik yaratıklar. Bu taştan yaratıklar kemerli ön kapının üstündeki ikiliden eğik çatının her bir köşesindekilere kadar hemen her yerdeler. Daha pek çoğunu binanın ön cephesinde, her bir katta kısa sıralar halinde de görebilirsiniz. Mermer çıkıntıların üstünde oturup sanki Bartholomew'yu sadece onlar dik tutabiliyorlarmış gibi kollarını bir üst çıkıntıya dayamışlar. Bu da binaya gotik, katedral benzeri bir görünüm kazandırıyor, zaten bu yüzden dini bir takma adı da var – St. Bart's.

Yıllar içinde Bartholomew ile heykelcikleri binlerce fotoğrafa konu oldular. Bunları kartpostallarda, reklamlarda ve moda filmlerinin geri planlarında gördüm hep. Filmlerde de. Ve televizyonda. Ve seksenli yıllarda yayınlanan *Bir Hayalperestin Yüreği* adlı çok satan romanın kapağında. Ben de o kitap sayesinde buradan haberdar oldum. Roman Jane'de vardı, onun çift kişilik yatağında uzanırken kitabı yüksek sesle okurdu bana.

Kitapta Ginny adında yirmi yaşındaki bir yetim kız, kaderin oyunu ve hiç tanımadığı iyiliksever bir büyükanne sayesinde kendini Bartholomew'da yaşarken bulur. Ginny bu şatafatlı yeni ortamını keşfetmeye çalışırken üstünde devamlı değişen süslü parti kıyafetleri vardır, karşısına kur yapan erkekler çıkar. Sabun köpüğü bir roman ama güzelinden. Bir genç kızın Manhattan'ın kalabalık sokaklarında aşkı bulabileceğini hayal ettiren kitaplardan.

Jane kitabı okurken ben de kapaktaki Bartholomew'nun sokağın karşısından çekilmiş resmine bakardım. Büyüdüğüm yerlerde buna benzer binalar yoktu. Sadece sıra evler ve camları isli dükkân vitrinleri vardı; bu kasvetli manzara araya giren bir okulun veya kilisenin varlığıyla değişirdi. Manhattan, hiç gitmemiş olmamıza rağmen Jane'in de, benim de ilgimi çekerdi. Ebeveynlerimizle paylaştığımız o küçük dubleks evle hiç alakası olmayan Bartholomew gibi bir yerde yaşama düşüncesi, imkânsız olduğu kadar ilginçti de elbette.

"Bir gün," derdi Jane iki bölüm arası durduğunda. "Bir gün orada yaşayacağım."

"Ben de seni ziyarete geleceğim," derdim.

O zaman Jane saçlarımı okşardı. "Ziyaret mi? Sen de benimle yaşayacaksın, Julie."

Bu çocukluk hayalleri hiç gerçekleşmedi tabii. Zaten hiç gerçekleşmez. Belki dünyadaki Leslie Evelyn'ler için... Ama Jane için değil. Ve kesinlikle benim için değil. Bu asansör yolculuğu o hayale en çok yaklaştığım yer olacak.

Asansör boşluğu kıvrılarak binanın merkezine doğru yükselen merdivenlerin hemen bitişiğinde. Yukarıya çıkarken bunu asansör pencerelerinden görebiliyorum. Her kat arasında on basamak, bir sahanlık, sonra on basamak daha var.

Bu sahanlıklardan birinde yaşlıca bir adam mor cerrah önlüğü giymiş, bitkin görünen bir kadının yardımıyla hırıltılı soluklar alarak basamaklardan iniyor. Adam soluklanmak için durunca, kadın onun kolunu tutup sabırla bekliyor. Asansör geçerken dikkatlerini bize yöneltmemiş gibi yapsalar da kısa bir an bize baktıklarını görebiliyorum.

"Meskûn daireler ikinci katta başlıyor, on bir katın hepsinde bulunuyor," diyor Leslie. "Zemin katta personel ofisleri, sadece çalışanlara ait alanlar ve bakım bölümü var. Depolar bodrum katında. Her katta dört daire var. İkisi önde, ikisi arkada."

Bir kattan daha geçiyoruz; asansör yavaş ama aynı hızla yükseliyor. Bu katta Leslie yaşlarında bir kadın aşağıya inmek için bekliyor. Üstünde tayt ve çok bol bir beyaz süveter var ve ufacık bir köpeğin tasmasını tutuyor. Kocaman güneş gözlüğünün ardından beni süzerken, Leslie'ye nazikçe el sallıyor. Kısa bir an kadınla yüz yüze geliyoruz ve onu tanıyorum. Bir aktris. Hiç değilse eskiden öyleydi. On yıl önce, yaz tatilimde annemle birlikte seyrettiğimiz o pembe dizide oynamıştı.

"Bu kadın..."

Leslie elini kaldırıp beni susturuyor. "Buradaki sakinlerle ilgili hiç konuşmayız. Yazılı olmayan kurallardan biridir. Ke-

tumluk Bartholomew'nun en gurur verici özelliğidir. Burada yaşayan insanlar duvarların arasında kendilerini rahat hissetmek isterler."

"Ama burada yaşayan ünlüler var, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyor Leslie. "Bizim de işimize gelir. Dışarıda paparazzilerin beklemesini hiç istemeyiz. Ya da, Tanrı korusun, Dakota'daki gibi korkunç bir şeyi. Sakinlerimiz zengindirler. Mahremiyetlerini severler. Birçoğu dairelerini alırken, isimleri devlet arşivlerinde görünmesin diye paravan şirketler kullanır."

Asansör basamakların tepesinde durunca, Leslie, "İşte geldik," dedi. "On ikinci kat."

Kafes kapıyı açıp dışarıya çıkıyor; topukları siyah beyaz karoların üstünde takırdıyor.

Bordo renkli koridorda düzenli aralıklarla yerleştirilmiş duvar lambaları var. Üstünde işaret olmayan iki kapıyı geçtikten sonra koridor iki kapının daha bulunduğu geniş bir duvarda son buluyor. Diğerlerinden farklı olarak bu kapılarda işaret var.

12A ile 12B.

"Her katta dört daire var sanmıştım," diyorum.

"Öyle," diyor Leslie. "Bu kat hariç. On ikinci kat özel."

Dönüp işaretsiz kapılara bakıyorum. "O zaman bunlar ne?"

"Depolama alanları. Çatıya çıkış yeri. İlginç bir şey değil." Çantasını açıp içinden bir anahtar takımı çıkarıyor ve 12A'nın kilidini açıyor. "İlginç olan yer burası."

Kapı açılınca Leslie yana çekiliyor ve küçük ama çok zevkli bir antre çıkıyor ortaya. Bir askılık, yaldızlı bir ayna, üstünde lamba, vazo ve anahtar koymak için kâse olan bir masa var. Gözlerim antrenin ötesine sıçrayıp dairenin içine, kapının tam karşısındaki pencereye gidiyor. Dışarıda o güne kadar gördüğüm en çarpıcı manzaralardan biri var.

Central Park.

Sonbahar sonları.

Kehribar renkli güneş, turuncu-altın renkli yaprakların üstüne düşüyor.

Tüm bunlar elli metre yükseklikten kuşbakışı görünüyor.

Bu manzarayı gösteren yerden tavana pencere koridorun tam karşısındaki oturma odasında. Başım döndüğü için titreyen bacaklarımla pencereye gidiyor, burnum cama iki santim kalana kadar yaklaşıyorum. İleride Central Park Gölü'yle Bow Köprüsü var. Onların arkasında parçalar halinde Bethesda Terrace ile Loeb Boathouse görünüyor. Sağ taraftaki Sheep Meadow'da, yeşilliğin üstünde insanlar sonbahar güneşinin tadını çıkarıyorlar. Beldevere Şatosu, Metropolitan Sanat Müzesi'nin arkasında kalıyor.

Soluğum kesilmiş bir halde manzarayı sindiriyorum.

Bir Hayalperestin Yüreği romanını okurken bunu hayalimde canlandırmıştım. Kitapta Ginny'nin gördüğü manzara aynen böyleydi. Güneyde Meadow. Şato kuzeyde. Bow Köprüsü tam ortada...

Kısa bir an için bu benim gerçeğim. Başımdan geçen onca boktan şeye rağmen. Belki de o sayede. Kaderin bir müdahalesi sayesinde buradayım sanki ama hâlâ aklımdan o düşünceyi çıkaramıyorum – *Ben buraya ait değilim.*

"Özür dilerim," diyorum kendimi zorla pencereden uzaklaştırırken. "Galiba büyük bir yanlış anlaşılma oldu."

Leslie Evelyn'le ben birçok bakımdan birbirimizi yanlış anlayabilirdik. Craiglist'teki ilan yanlış numara vermiş olabilirdi. Ya da ben numarayı yanlış çevirmiştim belki de. Leslie telefonu açtığı zaman konuşmamız o kadar kısaydı ki bir karışıklık olması kaçınılmazdı. Bir ev bakıcısı aradığını sanmıştım. O da benim bir daire aradığımı sanmıştı. İşte şimdi buradaydık, Leslie başını yana eğmiş, bana aklı karışmış bir ifadeyle bakıyor, bense, açık konuşayım, benim gibi birinin görmeyi hak etmediği bir manzaranın sarhoşluğu içindeyim.

"Daireyi beğenmediniz mi?" diyor Leslie.

"Bayıldım." Pencereden dışarıya kaçamak bir bakış atıyo-

rum. "Ama ben daire aramıyorum. Yani, arıyorum ama böyle bir yerde oturabilmek için yüz yaşına kadar kazandığım her doları biriktirmem gerekir."

"Bu daire zaten kiralık değil," diyor Leslie. "Sadece önümüzdeki üç ay boyunca birinin burada oturması lazım."

"Kimse bana burada yaşamam için para ödemez. Üç ay için bile olsa."

"Yanılıyorsunuz. Bizim istediğimiz şey tam olarak bu."

Leslie odanın tam ortasındaki bir kanepeyi işaret ediyor. Kan kırmızısı kadife döşemeli bu kanepe benim ilk otomobilimden daha pahalı görünüyor. Çekinerek otururken, dikkatsiz bir hareketimle her şeyi bozacağım diye korkuyorum. Leslie kanepenin tam karşısındaki aynı renk koltuğa oturuyor. Aramızda maun bir sehpa, üstündeyse bir saksı içinde yaprakları beyaz ve el değmemiş bir orkide var.

Artık dikkatimi manzaradan koparabildiğim için oturma odasının tamamen kızıl ve ahşap rengi tonlarıyla döşendiğini görüyorum. Bir köşede antik bir duvar saati tıklıyor, pencerelerde kadife perdeler ve ahşap panjurlar var. Ahşap bir tripod üstüne kondurulmuş pirinç teleskop gökyüzüne değil, Central Park'a çevrilmiş.

Duvar kâğıdı kırmızı çiçek motifleriyle süslü – yelpaze gibi açılmış yapraklar birbirine dolanmış. Tavanda birbiriyle uyumlu kartonpiyer şeritleri var, köşelerdeki alçı süslü kıvrımlarla çiçek gibi açıyor.

"Durumu izah edeyim," diyor Leslie. "Bartholomew'nun bir başka kuralı da hiçbir dairenin bir aydan uzun süre boş kalamamasıdır. Eski bir kuraldır, bunu tuhaf bulanlar da çıkabilir. Ama burada yaşayan bizler, meskûn bir dairenin mutlu bir yer olacağı konusunda hemfikiriz. Peki, buradaki bazı daireler ne durumda? Çoğu zaman yarı boştur. Tabii, insanlar dairenin sahibi olabilirler ama ender olarak içinde bulunurlar. Ve bu görülebilir. Bu dairelerden birine girince kendinizi bir müzede zannedebilirsiniz. Ya da daha kötüsü bir kilisede... Bir de dü-

şünülmesi gereken güvenlik durumu var. Bartholomew'da bir dairenin birkaç ay boş kalacağı haberi yayılırsa kimin hırsızlık amacıyla girmeye çalışacağını bilemeyiz."

Demek, Eleman Aranıyor kısmı içine sıkışmış o kısa ilan buydu. Neden o kadar muğlak olduğunu kestirememiştim.

"Yani, bekçi arıyorsunuz, öyle mi?"

"Burada yaşayacak bir daire sakini arıyoruz," diyor Leslie. "Soluğunu bu binaya verecek başka birini. Mesela bu daire. Sahibi kısa süre önce vefat etti. Dul bir kadındı. Kendi çocuğu yoktu. Sadece Londra'da yaşayan ve halen bu daireyi kim alacak diye kavga eden arsız yeğenleri var. O iş karara varana kadar daire boş kalacak. Sadece iki daire bulunan bu katta büyük bir boşluk hissedilecek."

"O yeğenler neden daireyi devren kiralamıyorlar?"

"Burada buna izin verilmez. Daha önce de bahsettiğim nedenlerden. Birine bu devren kiralama hakkı verilirse, dairenin nasıl kullanılacağını Tanrı bilir."

O anda durumu anlayarak başımı yukarı aşağı sallıyorum. "Birisine burada kalması için para ödeyerek, onun daireye herhangi bir şey yapmasına engel oluyorsunuz."

"Aynen öyle," diyor Leslie. "Bunu bir sigorta poliçesi gibi düşünün. Yüksek bedelli bir poliçe. 12A'nın merhum sahibinin ailesi ayda dört bin dolar teklif ediyor."

O âna kadar kucağımda kavuşturduğum ellerim iki yanıma düşüyor.

Ayda dört bin dolar.

Burada yaşamak için.

Ücret o kadar şaşırtıcı ki altımdaki kırmızı kanepe yok olmuş, yerden bir karış havada duruyormuşum gibi hissediyorum.

Basit matematiği hesaplamak için kafamı zorluyorum. Üç ayda on iki bin dolar. Hayatıma çeki düzen verene kadar beni rahatça geçindirir.

"Sanırım ilgileniyorsunuz," diyor Leslie.

Hayat bazen bir 'yeniden başlat' düğmesi çıkarır karşına. Bu olduğunda o düğmeye var gücünle basmalısın.

Bana bunu bir zamanlar Jane söylemişti. Onun yatağında uzanırken bana kitap okuduğu günlerde; ne demek istediğini anlayamayacak kadar küçük olduğum günlerde.

Şimdi anlıyorum.

"Kesinlikle ilgileniyorum," diyorum.

Leslie gülümsüyor; şeftali pembesi dudaklarının arkasındaki parlak dişleri görünüyor. "O halde, mülakata başlayabiliriz."

2

Leslie mülakat için oturma odasında kalmaktansa, bu işi bana daireyi gezdirirken yapıyor. Her oda yeni bir soru getiriyor.

İlk durağımız oturma odasının hemen sağında yer alan çalışma odası. Koyu yeşil renk hâkim, ahşap aksam viski renginde. Duvar kâğıdı motifi oturma odasındaki gibi ama burada parlak zümrüt renginde.

"Şu andaki iş durumunuz nedir?" diye soruyor Leslie.

Ona iki hafta önce bugün ülkenin en büyük finans firmalarından birinde idari asistan olduğumu söyleyebilirdim – ve söylemem gerekirdi. Pek dişe dokunur bir iş değildi, ancak ücretsiz çalışan bir stajyerin bir basamak üstündeydi. Zırt pırt fotokopi çek, kahve servisi yap, emrinde çalıştığım orta kademe yöneticilerin suyuna git... Ama masraflarımı karşılayabiliyordum ve sağlık sigortam vardı. Ta ki ofis personelinin yüzde onuyla birlikte kapı gösterilene kadar... *Yeniden yapılanma.* Sanırım patronum çoklu işten çıkarma yerine bu ifadeyi daha şık bulmuştu. Her halükârda sonuç aynıydı – ben işsiz kaldım, o da muhtemelen maaşına zam aldı.

"Şu anda iki iş arasındayım," diyorum.

Leslie belli belirsiz başını sallıyor. Bu iyiye işaret mi, değil mi, kestiremiyorum. Ama dairenin diğer tarafına geçmek için ana koridora dönerken sorular devam ediyor.

"Sigara içiyor musunuz?"

"Hayır."

"İçki?"

"Arada bir akşam yemeğinde bir kadeh şarap."

Tabii, iki hafta önce kederimi margaritalarla boğmam için Chloe'nin beni davet ettiği akşam hariç. Büyük bir hızla beş kadeh arka arkaya içmiş, sonra bir ara sokakta kusmuştum. Bu da Leslie'nin bilmesi gereken bir şey değildi.

Koridor aniden sola dönüyor. Buradan dönmek yerine Leslie beni sağ tarafa yönlendiriyor ve hayranlıktan soluğumu kesecek kadar güzel bir yemek salonuna giriyoruz. Cilalı ahşap parkeler ayna gibi parlıyor. En az on iki kişinin oturabileceği uzunluktaki masanın üzerinde bir avize var. Bu defa çiçek motifli duvar kâğıdının rengi açık sarı. Salon binanın köşesinde olduğu için pencerelerden iki ayrı manzara görülüyor. Bir yanda Central Park, diğerinde bitişik binanın ucu.

Ben masanın etrafında dolanıp parmağımı ahşap yüzeyinde gezdirirken, Leslie sorularına devam ediyor. "Şu andaki ilişki durumunuz nedir? Ev bakıcıları olarak çiftleri hatta aileleri bile yadırgamayız ama bağlantısı olmayanlar tercihimizdir. Yasal açıdan her şey daha kolay olur."

"Bekârım," diyorum sesimdeki burukluğu gizlemeye çalışarak.

Tabii işimi kaybettiğim gün sevgilim Andrew'yla paylaştığım daireme erken döndüğümden bahsetmiyorum. Andrew geceleri ofisimin bulunduğu binada apartman görevlisi olarak çalışıyor, gündüzleriyse Pace Üniversitesi'nde yarım gün öğrenci olarak finans okuyor ve anlaşılan ben işteyken sınıf arkadaşlarından birini beceriyordu.

İşyerimdeki eşyalarımı alıp eve geldiğimde yaptıkları şey buydu. Yatak odasına kadar bile dayanamamışlardı. Onları ikinci el aldığımız kanepenin üstünde buldum. Andrew'nun kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, diğer hatununun bacakları iki yana ayrılmıştı.

O kadar öfkelenmeseydim, buna üzülürdüm. Kırılırdım da.

Andrew gibi birine razı olduğum için kendimi suçlardım da. İşini sevmediğini, hayattan daha çok şeyler beklediğini biliyordum. Bilmediğim şeyse, benimle de yetinmeyip daha fazlasını istediğiydi.

Leslie Evelyn beni mutfağa yönlendiriyor; o kadar büyük ki biri yemek salonundan, diğeri koridordan olmak üzere iki ayrı girişi var. Bembeyaz duvarları, granit mutfak tezgâhı, pencerenin yanındaki kahvaltı köşesi... Televizyondaki yemek programlarından çıkıvermiş gibi. Bir mutfak daha fotojenik olarak tasarlanamaz.

"Muazzam," diyorum büyüklüğünden etkilenerek.

"Bartholomew'nun ilk açılış günlerinden kalma," diyor Leslie. "Binanın kendisi pek değişmedi ama yıllar içinde daireler epey restorasyon gördü. Kimi daha büyürken, bazıları küçüldü. Burası alt kattaki çok daha büyük dairenin mutfağı ve hizmetkârların yaşam alanı olarak kullanılırdı. Bakın?"

Leslie ocakla lavabo arasındaki sürgülü kapısı olan bir dolaba gidiyor. Kapıyı kaldırınca karanlık bir baca ve yukarıdaki bir makaradan sarkan iki ip görüyorum.

"Yemek asansörü mü bu?"

"Evet."

"Nereye gidiyor?"

"Aslında hiç fikrim yok. Yıllardan beri kullanılmamış." Leslie yemek asansörü kapısını kapatıp aniden yine mülakat havasına geçiyor. "Bana ailenizi anlatın. Akrabanız var mı?"

Buna cevap vermek daha zor çünkü işimi kaybetmekten veya aldatılmaktan daha kötü. Söyleyeceğim her şey daha fazla soruya ve daha da üzücü cevaplara yol açabilir. Özellikle de ne olduğunu çıtlatacak olursam...

Ve ne zaman olduğunu.

Ve neden olduğunu.

"Yetimim," diyorum, bu tek kelimeyle Leslie'nin konuyu daha fazla deşmesine engel olacağımı umarak.

"Hiç aileniz yok mu?"

"Yok."

Hemen hemen doğru aslında. Annemle babam, kendi ailelerinin tek çocukları bir anneyle babanın tek çocuklarıydı. Teyze, hala veya kuzen yok. Sadece Jane var.

O da öldü.

Belki.

Muhtemelen.

"Akrabanız olmadığına göre acil bir durum karşısında kimle irtibat kurmamız gerekecek?"

İki hafta öncesinde bu kişi Andrew olurdu. Şimdi Chloe'dir herhalde; her ne kadar formlarda resmen adı geçmese de. Aslında formlarda adı geçebilir mi ondan da emin değilim.

"Hiç kimseyle," diyorum, ne kadar acınası olduğumu fark ederek. Bu nedenle ufak bir kapı aralıyorum. "Şimdilik."

Konuyu değiştirme hevesiyle mutfağın hemen dışındaki kapının içine bakıyorum. Leslie amacımı anlayıp beni başka bir koridora yönlendiriyor. Ana koridorun daha küçüğü. Burada göstermeye bile gerek duymadığı bir misafir banyosu, bir gardırop ve –büyük sürpriz– bir spiral merdiven var.

"Tanrım, *ikinci kat* da mı var?"

Leslie benim Noel çocuğu gibi hayranlık nidalarımı eğlenceli buluyor. "Sadece on ikinci kattaki dairelere özgü özel bir ek. Bak istersen."

Tirbuşon gibi kıvrılan basamakları çıkıp mutfaktan da muhteşem bir yatak odasına giriyorum. Burada duvar kâğıdı odaya çok uymuş. En açık ton mavi. İlkbahardaki gök rengi.

Bu oda da alttaki yemek salonu gibi binanın köşesinde. En üst kat olduğu için tavan karşı duvara doğru eğimli. Devasa yatak, içinde bulunanın köşedeki pencerelerden dışarıya bakabileceği şekilde yerleştirilmiş. Ve o pencerelerin hemen dışında *pièce de résistance** duruyor – bir heykelcik.

Heykelcik köşedeki çıkıntı üstünde, arka ayakları bükül-

* (Fr.) Bir eserin, yapının en önemli bölümü.

müş, ön pençeleri yukarıdaki çıkıntıyı kavramış... İki yana açılan kanatlarının bir ucu kuzeye bakan pencereden, diğeri doğuya bakan pencereden görülebiliyor.

"Çok güzel, değil mi?" diyor aniden arkamda bitiveren Leslie. Merdivenden çıkışını bile fark etmemiştim. O heykelcik, oda ve belki burada yaşamak için bana para ödeneceği gibi gerçeküstü gelen bir fikir aklımı başımdan almıştı.

"Evet, çok güzel," diyorum hayranlık içinde onu tekrarlamaktan başka bir şey yapamayarak.

"Çok da ferahtır," diye ekliyor Leslie. "Bartholomew standartlarına göre bile. Tabii, yine özgün amaçları nedeniyle. Bir zamanlar burası pek çok hizmetkârı barındırıyordu. Burada yaşıyorlar, yemeklerini aşağıda pişiriyorlar, birkaç kat aşağıda çalışıyorlardı."

Leslie benim gözümden kaçan her şeyi açıklıyor; mesela merdivenin solundaki krem renkli koltukların ve bir cam sehpanın bulunduğu küçük oturma alanı. Odanın karşısına geçerken zemindeki beyaz halı o kadar yumuşak ki, içimden ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayak yürümek geliyor. Sağdaki duvarda iki kapı var. Bir tanesi ana banyoya açılıyor. Şöyle bir bakınca, içinde iki lavabo, cam bölmeyle çevrili bir duş yeri ve bir ayaklı küvet görüyorum. Diğer kapıysa içinde aynalı bir makyaj masası ve bir elbise dükkânını dolduracak kadar çok rafın bulunduğu bir gömme dolap var. Rafların üstü boş.

"Bu gömme dolap benim çocukluk yatak odamdan daha büyük," diyorum. "Düzelteyim. Bugüne kadarki tüm yatak odalarımdan daha büyük."

O sırada makyaj aynasında saçını kontrol eden Leslie bana dönüp, "Şu anda nerede yaşıyorsunuz?" diye soruyor.

Bu da dikkat isteyen bir soru.

Andrew'yu sınıf arkadaşını düzerken bulduğum gün evden taşındım. Tercih ettiğimden değil. Kira sözleşmesinde sadece Andrew'nun adı vardı. Oraya taşındığım zaman sözleşmeye

kendi adımı eklememiştim. Yani, orada bir yıldan fazla yaşadığım halde, hiçbir zaman resmen benim evim olmamıştı. Son iki haftadır Chloe'nin New Jersey'deki evinde, kanepede yatıyordum.

"Şu anda iki ev arasındayım," diyorum, kulağa çok abuk gelmeyeceğini umarak.

Leslie şaşkınlığını gizlemek için hızla gözlerini kırpıştırıyor. "İki ev arasında mı?"

"Eski evim satıldı," diye yalan söylüyorum. "Yeni bir yer bulana kadar bir arkadaşımın evinde kalıyorum."

"O halde, burada kalmanız size çok uygun gelecek," diyor Leslie.

İşin aslı, burada kalmak hayatımı kurtaracak. İş ve yeni bir ev ararken barınacağım bir yer olacağı gibi bu iş bittikten sonra bankada on iki bin dolarım olacak. Bunu da unutmamalı.

"Pekâlâ, o halde mülakatı bitirelim ve sizin aradığımız kişi olup olmadığınıza bakalım."

Leslie beni yatak odasından çıkarıp merdivenden indiriyor, tekrar kırmızı kanepeli oturma odasına getiriyor. Burada yine eller kucağımda pozisyonumu alıyor ve pencereye kaçamak bakışlar atmamaya çalışıyorum. Ama başaramıyorum... akşamüzeri güneşi parkın üstüne altın renkli bir perde örtmüş.

"Birkaç sorudan sonra bitiriyoruz," diyor Leslie çantasını açıp bir dolmakalem ve başvuru formuna benzer bir şey çıkarırken. "Yaşınız?"

"Yirmi beş."

Leslie bunu yazıyor. "Doğum tarihi?"

"Mayısın biri."

"Bilmemiz gereken bir hastalığınız veya sağlık sorununuz var mı?"

Gözlerimi pencereden çekiyorum. "Bunu neden bilmeniz lazım?"

"Acil durumlar için," diyor Leslie. "Çünkü siz buradayken, Tanrı korusun, başınıza bir şey gelirse irtibat kurabileceğimiz

kimse yok. Sağlığınızla ilgili biraz daha bilgi almam gerek. Standart işlemdir, emin olun."

"Hiçbir hastalığım yok," diyorum.

Leslie'nin dolmakalemi sayfanın üstünde duruyor. "Yani, kalple veya başka bir organla ilgili herhangi bir sorununuz yok, öyle mi?"

"Evet."

"İşitme ve görme duyularınız iyi?"

"Çok iyi."

"Bilmemiz gereken herhangi bir alerjiniz?"

"Arı sokması. Ama yanımda hep EpiPen bulundururum."

"Çok akıllıca," diyor Leslie. "Omuzları üstünde akıllı bir kafa taşıyan bir kadın görmek hoş. Bu da beni son soruma getiriyor. Kendinizi meraklı bir insan olarak görür müsünüz?"

Meraklı. Bu mülakatta duymayı hiç ummadığım bir kelime... özellikle de tüm soruları Leslie sorarken.

"Soruyu tam anladığımdan emin değilim," diyorum.

"O halde, biraz kabaca ifade edeyim," diyor Leslie. "Her şeye burnunuzu sokar mısınız? Daha da kötüsü, öğrendiğiniz şeyleri başkalarına anlatır mısınız? Muhtemelen bildiğiniz gibi, Bartholomew için gizlilik çok önemlidir. Siz burasının sıradan bir bina olduğunu gördünüz ama insanlar bu duvarların ardında neler olduğunu merak ederler. Geçmişte bazı ev bakıcıları buraya art niyetlerle geldiler. Gözleri hep bir pislik aradı. Binayla, sakinleriyle ve tarihiyle ilgili şeyler. Tipik magazin bilgileri. Onları hemen teşhis ettim. Hemen ederim. Yani, buraya dedikodu amaçlı geldiyseniz şimdi ayrılmamız iyi olur."

Başımı iki yana sallıyorum. "Burada olup bitenler beni ilgilendirmiyor. Dürüst olayım, sadece birkaç aylığına paraya ve kalacak bir yere ihtiyacım var."

Bu da mülakatı sonlandırıyor. Leslie ayağa kalkıyor, eteklerini düzeltip parmaklarındaki iri yüzüklerden birini çekiştiriyor. "Normal olarak işlem şöyledir, ilgilenirsek sizi arayacağımızı söyleriz. Ama sizi bekletmeyi gereksiz buluyorum."

Bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyorum. O kuş kafesi gibi asansöre adımımı attığım an anlamıştım. Bartholomew'ya layık değilim. Benim gibi insanların –anne babasız, işsiz, neredeyse evsiz barksız insanların– burada işi yok. Bir daha hiç göremeyeceğimi bilerek son kez pencereden dışarıya bakıyorum.

Leslie sözünü bitiriyor. "Burada kalmanızı istiyoruz."

Önce yanlış işittiğimi sanıyorum. İyi haber almaya alışkın olmadığımı vurgulamak için ona boş bir ifadeyle bakıyorum.

"Şaka ediyorsunuz," diyorum.

"Çok ciddiyim. Tabii, bir özgeçmiş kontrolü yapmamız lazım ama aradığımız kişiye çok uygunsunuz. Ve sanırım, burada olmak da çok işinize yarayacaktır."

İşte o zaman dank ediyor. *Burada* yaşayacağım. Onca yer arasından, Bartholomew'da. Hayal bile edemeyeceğim bir dairede.

Daha da iyisi bunun için para alacağım.

On iki bin dolar.

Mutluluktan gözlerim doluyor. Leslie beni çok duygusal sanıp fikrini değiştirir korkusuyla hemen gözlerimi siliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten. İnsanın karşısına böyle bir fırsat her zaman çıkmaz."

Leslie neşeyle bakıyor. "Memnun oldum, Jules. Bartholomew'ya hoş geldin. Sanırım, burasını çok seveceksin."

3

"Bu işte bir bit yeniği var, değil mi?" diyor Chloe şarabından bir yudum almadan önce. "Yani, mutlaka olmalı."

"Ben de öyle sandım," diyorum. "Ama varsa bile bulamıyorum."

"Aklı başında hiç kimse lüks dairesinde yaşaması için bir yabancıya para ödemez."

İkimiz Chloe'nin Jersey City'deki mütevazı dairesinde, salondayız, ben burada kalmaya başladığımdan beri üstünde yemek yediğimiz sehpanın önünde karşılıklı oturuyoruz. Sehpanın üstü Çin yemeği kartonlarıyla dolu. Sebzeli lo mein makarnası, kızartılmış domuz etli pirinç.

"Tatil gibi bir şey değil," diyorum. "Yasal bir iş. Evin bakımını yapmak zorundayım. Temizlik yapmam, eşyalara göz kulak olmam lazım."

Chloe lokmasını tam ağzına atacakken duruyor. "Dur bir dakika – sen gerçekten bu işi kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki edeceğim. Hemen yarın taşınabilirim."

"*Yarın mı*? Bu kuşku çekecek kadar çabuk olur."

"Bir an önce orada birisinin olmasını istiyorlar."

"Jules, paranoyak olmadığımı bilirsin ama benim burnuma bu işle ilgili kötü kokular geliyor. Ya bir tarikat falansa?"

Gözlerimi yuvarlıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Bu insanları tanımıyorsun. Sana orada yaşayan kadına ne olduğunu anlattılar mı?"

"Ölmüş."

"Nasıl öldüğünü söylediler mi? Ya da nerede? Belki de orada ölmüştür. Belki öldürülmüştür."

"Tuhaflaşıyorsun."

"Temkinliyim. Arada fark var." Chloe usanmış bir ifadeyle şarabından bir yudum daha alıyor. "Hiç değilse herhangi bir şey imzalamadan önce Paul'ün o sözleşmeye bir göz atmasına izin verir misin?"

Chloe'nin sevgilisi baro sınavına hazırlanırken büyük bir hukuk firmasında kâtiplik yapıyor. Barodan sonra evlenmeyi, banliyöye taşınmayı, iki çocuk ve bir köpek sahibi olmayı planlıyorlar. Chloe yukarıya doğru hareketli olduklarını söyler durur.

Ben bunun tam zıddıyım. O kadar dibe batmışım ki şu anda yemeğimi gece yatacağım yerde yiyorum. İki hafta içinde bütün dünyam bu kanepe boyutlarına kadar küçüldü sanki.

"İmzaladım bile," diyorum. "Uzatma ihtimali de olan üç aylık bir sözleşme."

Bu son kısmı biraz abartmış olabilirim. Aslında bir sözleşmeden ziyade bir anlaşma mektubuydu ve Leslie Evelyn ölen mülk sahibinin yeğenleri bu daireye ne yapacaklarına karar verene kadar biraz daha zaman gerekebileceğini ima etmişti. Bu duruma profesyonel bir hava katmak için söyledim o son kısmı. Chloe insan kaynaklarında çalışıyor. Sözleşme uzatmaları onu çok etkiler.

"Vergi formları ne olacak?"

"Ne gibi?"

"Bir form doldurdun mu?"

Cevap vermekten kaçınmak için yemek çubuklarımı kızarmış pirinç yemeğine daldırıyorum. Chloe yemek kartonunu önümden çekip yana itiyor. Sehpanın üstüne pirinç taneleri savruluyor.

"Jules, sana el altından para ödenen bir işte çalışamazsın. İşte o bit yeniği burada ortaya çıkıyor."

"Daha fazla para alacağım işte," diyorum.

"Yasa dışı işte."

Tekrar yemek kartonunu önüme çekip meydan okur gibi çubuklarımı daldırıyorum. "Beni ilgilendiren tek şey on iki bin dolar. O paraya ihtiyacım var, Chloe."

"Sana söyledim. Borç verebilirim."

"Geri ödeyemeyeceğim bir borç olur."

"Ödersin!" diye ısrar ediyor Chloe. "Er geç. Bu işi kabul etme nedenin..."

"Sana yük olduğum için mi demek istedin?"

"Bunu sen söyledin, ben değil."

"Ama yük oluyorum."

"Hayır, sen benim en iyi arkadaşımsın; zor bir dönemden geçiyorsun ve gerektiği kadar uzun süre benim evimde kalmandan memnunum. Çok geçmez bu dönemi atlatırsın."

Chloe'nin bana olan inancı kendime duyduğumdan daha fazla. Son iki hafta, hayatım nasıl bu kadar korkunç bir şekilde rayından çıktı diye düşünmekle geçti. Akıllıyımdır. Çalışkanımdır. İyi bir insanım. Hiç değilse iyi olmaya gayret ederim. Yine de işimi kaybetmek ve Andrew'nun bok gibi bir insan oluşunun kombine darbeleri beni yamyassı etmeye yetti.

Eminim, bazıları benim suçum olduğunu söyleyeceklerdir. Acil durumlar için bir fon oluşturmak benim sorumluluğumdu. Hiç değilse, üç aylık maaş kadarı olması gerekir der bu işin uzmanları. Kim bunu derse, ona elimin tersiyle vurmak istiyorum. Herhalde maaşlarının sadece yiyecek, kira ve elektrik su gibi masrafları karşıladığı bir işte hiç çalışmamışlardır.

Yoksul olmanın şöyle bir yanı vardır – çoğu insan kendileri yoksul olana dek bunun ne olduğunu anlamaz.

Batmamak için o dengeyi bulmanın ne kadar kırılgan bir çaba olduğunu, suyun altına batarsan yeniden yüzeye çıkmanın ne kadar zor olacağını bilmezler.

Hiçbir zaman banka hesabında yeterli para olması için dua ederek, titreyen ellerle çek yazmamışlardır.

Maaş çeklerinin doğrudan banka hesaplarına yatırılması için heyecan içinde beklememişlerdir çünkü cüzdanları hiç boş kalmamıştır, kredi kartları limiti aşmamıştır ve acilen benzin almaları gerekmemiştir.

Bir de yiyecek masrafları var.

Ya da bir haftadır eczaneden alamadığın reçetedeki ilaçlar.

Bir markette, bir lokantada veya Walmart'ta kredi kartları geri çevrilirken kasiyerlerin sinirli ve yargılayan bakışlarıyla karşılaşmamışlardır onlar.

Çoğu insanın anlamadığı başka bir şey de bu: Başkalarını öyle çabuk yargılamaya başlıyorlar ki. Bir de varsayımda bulunuyorlar. Mali sıkıntınızın sizin ahmaklığınızın, tembelliğinizin veya yıllarca yanlış seçimler yapmanızın sonucu olduğunu düşünüyorlar.

Yirmi yaşına basmadan hem annenizi hem babanızı toprağa vermenin ne kadar pahalı olduğunu bilmezler onlar.

Anne babanızın yıllar içinde ne kadar borçlandıklarını gösteren belgelere ağlayarak bakakalmanın ne olduğunu bilmezler.

Anne babanızın tüm sigorta poliçelerinin hükümsüz olduğu bildirilir mesela.

Üniversiteye para yardımı almadan döner, tüm maliyeti yüklenip iki işte çalışırsın, öğrenci kredinin ödemelerini anca kırk yaşındayken bitireceksindir mesela.

Edebiyat diplomasıyla mezun olur, iş hayatına atılır ama hangi işe başvursan o iş için ya fazla nitelikli ya da yetersiz olduğunu söylerler mesela.

İnsanlar böyle bir hayatın nasıl olduğunu düşünmek istemezler, düşünmezler de. Kendileri gayet güzel geçinip gidiyorlardır, bu nedenle sizin neden aynı şeyi yapamadığınızı anlayamazlar. Bu arada siz tek başına kalmışsınızdır, maruz kaldığınız aşağılamayla başa çıkmak zorundasınızdır. Ve korkuyla. Ve endişeyle.

Tanrım, o endişeyle.

Endişe hep oradadır. Her an aklınızda vızıldayıp durur. İşler o kadar ümitsiz bir hale gelmişti ki son zamanlarda dibi bulmama ne kadar kaldığını, bulduğum takdirde ne yapacağımı düşünür olmuştum. Chloe'nin sandığı gibi tırnaklarımla kazıyarak yukarıya çıkmaya mı çalışacaktım? Ya da tıpkı babamın yaptığı gibi bile bile o karanlığın içine mi dalacaktım?

Bugüne kadar bu kötü durumumdan kolay bir çıkış yolu göremiyordum. Ama şimdi, o omuzlarıma çöken çaresizlik geçici olarak kaldırılmıştı.

"Bunu yapmam lazım, Chloe," diyorum. "Sıradışı bir iş mi? Evet, tamam, öyle."

"Ve herhalde gerçek olamayacak kadar iyi," diye ekliyor Chloe.

"Bazen iyi şeyler, iyi insanların başına en çok ihtiyaç duydukları zaman gelir."

Chloe yanıma gelip bana sarılıyor; Penn State'te üniversite birinci sınıftayken oda arkadaşı olduğumuz günlerden beri yapar böyle.

"Sanırım, söz konusu daire Bartholomew'dan başka bir binada olsaydı, içim daha rahat ederdi."

"Bartholomew'nun nesi var?"

"Her şeyden önce o heykelcikler. Seni de ürpertmedi mi?"

Ürpertmemişti. Gerçekten. Yatak odası penceresi dışındakini gotik tarzıyla çok güzel bulmuştum. Nöbet tutan bir muhafız gibiydi.

"Bazı şeyler..." Chloe meşum bir kelime bulmak için durdu... "söylentiler duydum."

"Ne gibi söylentiler?"

"Büyükbabamla büyükannem Upper West Side'da yaşarlardı. Dedem Bartholomew'nun bulunduğu kaldırımda yürümekten kaçınırdı. Lanetli olduğunu söylerdi."

"Bence bu Bartholomew'dan çok deden hakkında bir şey açıklıyor."

"Buna inanırdı," diyor Chloe. "Bana o binayı yapan adamın kendini öldürdüğünü söylemişti. Çatıdan aşağıya atlamış."

"Dedenin anlattığı bir şey yüzünden bu işi geri çevirecek değilim."

"Sadece oradayken temkinli olmanı isterim. Bir terslik hissedersen hemen buraya dön. Kanepem her zaman açık senin için."

"Teklifin için teşekkür ederim," diyorum. "Kimbilir, üç ay sonra pat diye buraya dönebilirim. Ama lanetli veya değil, içinde bulunduğum çıkmazdan kurtuluş için en iyi yol Bartholomew."

Herkes yeniden başlama fırsatı bulamaz. Babam bulamadı. Keza annem de.

Ama şimdi o fırsat karşıma çıktı.

Hayat bana bina büyüklüğünde bir "yeniden başlat" düğmesi sunuyor.

Niyetim bu düğmeye var gücümle basmak.

ŞİMDİ

Irkilerek uyanıyorum, aklım karışık. Nerede olduğumu bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Başımı kaldırınca yarı karanlık bir oda görüyorum, kapı aralığından gelen dikdörtgen ışıkla aydınlanmış. Kapının ötesinde steril bir koridor, fısıltılı konuşmalar ve karo zeminde lastik ayakkabıların ciyaklayarak çıkardıkları sesler var.

Sol tarafımda ve başımda çığlıklar atan sancı artık sadece bir mırıltı haline gelmiş. Herhalde bana ağrı kesici verdiler, bunun sayesinde... Beynim ve gövdem bir sis bulutu içinde. Sanki içimi pamukla doldurmuşlar.

Panik içinde, bayginken bana yapılan işlemleri birer birer görüyorum.

Elime bağlı bir serum hortumu.

Sol el bileğim sarılı.

Boynumda boyunluk.

Parmağımı şakağımdaki sargıya bastırıyorum. Bunu yaptığım anda fena halde canım yanıyor.

Dirseklerime dayanarak doğrulabilmeme şaşırıyorum. Bu hareketim her ne kadar yan tarafımda bir sancı başlatsa da bence değer. Kapıdan geçen birisi beni görüp, "Uyanmış," diyor.

Bir ışık açılıyor; ortaya beyaz duvarlar, bir köşedeki koltuk ve ucuz, siyah bir çerçeve içinde bir Monet kopyası.

Odaya bir erkek hemşire giriyor. Daha önce gördüğüm adam. Müşfik gözleri olan.

Bernard.

"Selam, Uyuyan Güzel," diyor.

"Ne kadar zamandır baygındım?"

"Sadece birkaç saat."

Odanın içine bakıyorum. Pencere yok. Steril. Kör edici bir beyazlık var.

"Neredeyim?"

"Bir hastane odasında, hayatım."

İçime bir ferahlık doluyor. Bunun mutluluğuyla gözlerim yaşarıyor. Bernard bir kâğıt mendil alıp yanaklarımı siliyor.

"Ağlamana gerek yok," diyor. "O kadar kötü değil."

Adam haklı. Hiç de kötü sayılmaz. Dahası, harika.

Emniyetteyim.

Bartholomew'nun yakınlarında bile değilim.

BEŞ GÜN ÖNCESİ

4

Sabah Chloe'ye sarılarak veda ettikten sonra Manhattan'a gitmek için bir Uber çağırıyorum. Eşyalarımı taşıyabilmek için kendime tanıdığım bir lüks. Fazla eşyam olduğundan değil. Andrew'yla "arkadaşının" ilişkisini öğrendikten sonra o evde sadece bir gece daha kalma izini verdim kendime. Ağlama, zırlama, yaygara koparma yok. Sadece, "Defol git. Yarın sabaha kadar buraya gelme," dedim. "O zamana kadar ben gitmiş olurum."

Andrew karşı çıkmadı, bu da bilmem gereken her şeyi açıklıyordu. Onu asla affetmeyecek olsam da ilişkimizi korumak için en küçük bir çaba göstermeyişine şaşırmıştım. Ses çıkarmadan çıkıp gitmişti. Nereye gittiğini asla bilemeyeceğim. Herhalde kızın evine gitmiştir. Bıraktıkları yerden devam etmek için.

Andrew yokken sistemli bir şekilde toplanmaya başladım; neyi orada bırakabileceğimi, neyi mutlaka almam gerektiğini seçtim. Çoğu Andrew'yla birlikte satın aldığımız ve uğrunda tartışacak enerjiyi bulamadığım pek çok şeyi orada bıraktım. Sonuç olarak, ekmek kızartma makinesi, fırın, IKEA'dan aldığımız sehpa ve televizyon onda kaldı.

O uzun, berbat gecede her şeyi kırmayı düşündüm bir an. Andrew'ya benim de onun kadar bir şeyi parçalayabileceğimi kanıtlamak için... Ama onca öfkeyi boşaltamayacak kadar ke-

derli ve yorgundum. Bunun yerine birlikteliğimizin tüm izlerini bir dev bir tencereye doldurup ocağa koydum. Fotoğraflar, doğum günü kartları, ilk aylarımızda birbirimize yazdığımız aşk notları. Kibrit çakıp bu yığının üstüne bıraktım, alevlerin yükselişini seyrettim.

Evden çıkmadan önce külleri mutfak zeminine döktüm.

Bu da Andrew'da kalabilirdi.

Ama iki hafta sonra tekrar valiz toplarken keşke o zaman daha çok elbisemi ve ıvır zıvırı alsaydım diye düşünmeye başladım. Ne kadar az şeye sahip olduğumu görmek beni telaşlandırdı. Artık bütün hayatım bir valizle dört tane koliye sığıyor.

Otomobil Bartholomew'nun önünde durunca, şoför hafif bir ıslık çalıyor. "Burada mı çalışıyorsunuz?"

Aslında evet demeliyim. Ama resmi olmayan görev tanımını söylemek daha şık olacak. "Burada kalıyorum."

Otomobilden çıkıp geçici yuvamın ön cephesine bakıyorum. Kapının üstündeki heykelcikler de bana bakıyorlar. Kavisli omurgaları, açık kanatlarıyla yerlerinden atlayıp beni karşılayacaklar sanki. Oysa bu görev onların tam altında duran kapı görevlisine ait. Bu uzun boylu, iri yapılı, fırça bıyıklı adam, Uber şoförü otomobilin bagajını açar açmaz yanımda bitiyor.

"Bunları ben alayım," diyor kolilere uzanarak. "Bayan Larsen olmalısınız. Adım Charlie."

Hiç değilse biraz yararım olsun diye valizimi ben alıyorum. Daha önce kapı görevlisi olan hiçbir apartmanda yaşamadım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Charlie."

"Ben de. Bartholomew'ya hoşgeldiniz. Ben eşyalarınızı alırım, siz içeriye buyurun. Bayan Evelyn sizi bekliyor."

En son ne zaman birinin beni beklediğini hatırlayamıyorum. İnsana istendiğini hissettiriyor.

Ve tabii Leslie lobide beni bekliyor. Üstünde başka bir Chanel döpiyes var. Bu defa mavi değil, sarı.

Neşeli bir sesle, "Hoşgeldin," deyip iki yanağımdan öpü-

yor. Elimdeki valizi görünce, "Charlie diğer eşyalarınla ilgileniyor mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Charlie harikadır. Kapı görevlilerimizin arasında en yararlı olanıdır. Aslında hepsi iyidir. Onlara işin düşerse, ya hemen dışarıda olurlar ya da şurada."

Leslie lobinin hemen ötesindeki küçük bir odayı işaret ediyor. Kapı aralığından bir koltuk ve mavi ışıkla parlayan bir dizi güvenlik ekranı görüyorum. Bunlardan birinde lobide duran iki kadının görüntüsü var. Birinin ben, diğerinin Leslie olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. Başımı kaldırıp bakınca tam ön kapının üstündeki kamerayı görüyorum. Gözlerimi bir kez daha güvenlik ekranına çevirdiğimde ekranda sadece ben varım, Leslie görüntüden çıkmış.

Onun ardından lobinin diğer tarafındaki posta kutularıyla dolu bir duvara gidiyorum. Daireler gibi etiketlenmiş, 2A'yla başlayan kırk iki tane kutu. Leslie üstünde 12A yazılı minik bir anahtarı bana uzatıyor.

"Bu da senin posta kutusu anahtarın."

Anahtarı torununa şeker veren bir büyükanne gibi açık avucuma bırakıyor.

"Her gün postaya bakmakla yükümlüsün. Tabii, pek bir şey olacağı yok. Ama evin merhum son sahibinin ailesi gelen ne olursa onlara iletilmesini rica ettiler. Bunları açmayacağını söylemem gereksiz olur; ne kadar acil gibi görünse de... Mahremiyet adına. Kendi mektuplarına gelince... kendine bir posta kutusu edinmeni tavsiye ederiz. Bu adrese kişisel mektupların gelmesi kesinlikle yasaktır."

Hemen başımı sallıyorum. "Anlaşıldı."

"Hadi, şimdi seni daireye götüreyim. Oraya çıkarken diğer kuralları da ele alırız."

Leslie bir kez daha lobiyi katedip bu defa asansöre yöneliyor. Elimde valizim, arkasından yürürken, "Kurallar mı?" diyorum.

"Önemli değil. Sadece uyman gereken ilkeler."

"Ne gibi ilkeler?"

O anda kullanılmakta olan asansörün önünde duruyoruz. Yaldızlı parmaklıkların ardında yukarıya doğru kayan kabloları görüyorum. Makinenin uğultusu alttan bir yerden yükseliyor. Birkaç kat üstümüzde asansör kabininin aşağıya indiğini duyuyorum.

"Ziyaretçi yok," diyor Leslie. "En büyük ilke bu. Ziyaretçi yok derken, kesinlikle hiç kimsenin gelemeyeceğini kastediyorum. Gezdirmek için arkadaş yok. Otel masrafından kaçınmaları için aile üyelerini barındırmak yok. Barda veya Tinder'da tanışabileceğin yabancılar kesinlikle olmaz. Bunun ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam az kalır."

İlk aklıma gelen Chloe oluyor; bu gece onu burada ağırlayacağıma söz vermiştim. Hiç hoşuna gitmeyecek. Bana bunun bir işaret – avaz avaz çalan bir alarm zili olduğunu söyleyecek. Aslında o alarm zilini işitmem için Chloe'ye gerek yok.

"Bu biraz..." Kırıcı olmayacak bir kelime aramak için duruyorum. "Katı değil mi?"

"Olabilir," diyor Leslie. "Ama bir o kadar da gerekli. Burada yaşayan çok önemli insanlar var. Binanın içinde yabancıların dolaşmasını istemiyorlar."

"Peki, aslında ben bir yabancı değil miyim?"

Leslie beni düzeltiyor. "Sen bir çalışansın. Ve gelecek üç ay boyunca da bir kiracısın."

Asansör nihayet geliyor; içinde yirmili yaşlarının başında bir adam var. Kısa boylu ama adaleli, geniş bir göğsü ve büyük kolları var. Sağ gözünün üstüne düşen saçı siyah ama boya olduğu belli. İki kulak memesinde siyah diskler var.

"Ne harika," diyor Leslie. "Jules, seni Dylan'la tanıştırayım. O da bir ev bakıcısıdır."

Bunu zaten tahmin ettim. Bol tişörtü, paçaları kıvrılmış çuval gibi, siyah kot pantolonu onu ele veriyor. Belli ki, o da benim gibi, Bartholomew'ya ait değil.

"Dylan, bu hanım Jules."

Dylan elimi sıkmak yerine ellerini ceplerine sokup bana yarım yamalak bir "merhaba" diyor.

"Jules bugün taşınıyor," diyor Leslie ona. "Az önce bana geçici kiracılarımız için olan bazı kurallarla ilgili endişelerini söylüyordu. Belki sen onu bu konuda biraz aydınlatabilirsin."

"O kurallar beni pek rahatsız etmiyor." Dylan'ın aksanı onun Brooklynli olduğunu gösteriyor. "Gerçekten, dert edecek şeyler değildir. Çok katı sayılmazlar."

"Gördün mü?" diyor Leslie. "Endişe edecek bir şey yok."

"Gitmem gerek," diyor Dylan gözlerini yere çevirerek. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jules. Görüşürüz."

Elleri hâlâ ceplerinde, yanımızdan geçip gidiyor. Başı hâlâ öne eğik halde yürüyüşünü seyrediyorum. Charlie'nin ona açtığı kapının önünde dururken sanki dışarıya çıkmaya tereddüt eder gibi. Nihayet kaldırıma adımını attığında işlek bir otoyolda karşıya geçmek için bekleyen bir geyik kadar ürkek.

"Hoş bir gençtir," diyor Leslie asansöre bindiğimiz zaman. "Sessizdir, biz de burada öyle olunmasını isteriz."

"Şu an kaç ev bakıcısı yaşıyor burada?"

Leslie asansör kapısını kapatırken, "Sen üçüncü oluyorsun," diyor. "Dylan'la Ingrid onuncu kattalar."

Leslie on ikinci kat düğmesine basınca, asansör bir kez daha harekete geçiyor. Yukarıya çıkarken Leslie kalan kuralları sıralıyor. İstediğim gibi binaya girip çıkabilirim ama her geceyi dairede geçirmek zorundayım. Mantıklı. Ne de olsa bana bunun için para veriyorlar. Burada yaşamam için. Dairede kalmam için. Leslie'nin o gerçek ötesi mülakatta söylediği gibi, daireye hayat solumam için.

Sigara içmek yasak.

Elbette.

Uyuşturucu da yasak.

Çok normal.

Makul düzeyde alkol tüketmeye izin var; buna sevindim

çünkü Charlie'nin kapıma kadar getireceği kolilerden birinde Chloe'nin hediye ettiği iki şişe şarap var.

"Her şeyi, her gün en temiz, bozulmamış vaziyette korumak zorundasın," diyor Leslie. "Bir şey bozulursa hemen bakım departmanını ara. Basitçe söylemek gerekirse, buradaki zamanının sonunda evi bulduğun şekilde bırakmalısın."

Ziyaretçi yasağı dışında bunların hiçbiri kulağa mantıksız gelmiyor. Leslie, arkasındaki mantığı anlattığında, ziyaretçi yok politikası bile aklıma yatıyor aslında. Dylan'ın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Endişelenecek hiçbir şey yok.

Fakat sonra Leslie bir kural daha ekliyor. Bunu üstünde durmadan, sanki o anda karar vermiş gibi söylüyor.

"Bu arada bir şey daha var. Dün bahsettiğim üzere, binanın sakinleri gizliliğe önem veriyorlar. Bazılarının ismi tanınır olduğu için, onları rahatsız etmemen konusunda ısrarcıyız. Sadece onlar isterse konuş. Ayrıca bu duvarların ötesine geçince, binanın sakinlerinden asla bahsetme. Sosyal medya kullanıyor musun?"

"Sadece Facebook'la Instagram," diyorum. "Onları da nadiren."

Son iki hafta boyunca sosyal medyayı sadece sadece eski arkadaşlarımdan ulaşabileceğim muhtemel işler için LinkedIn'i dolaşarak kullandım. Şimdiye kadar pek de işime yaramadı.

"Sosyal medyada buradan bahsetmemeye dikkat et. Ev bakıcılarımızın sosyal medya hesaplarını, yine gizlilik sebepleri dolayısıyla gözlem altında tutuyoruz. Batholomew'nun içerisi Instagram'da görünürse, resmi yayımlayan kişi hemen burayı terk etmek zorunda bırakılır." Asansör hafifçe sarsılarak en üst katta duruyor. Leslie kabinin kapısını açarken, "Başka bir sorun var mı?" diye soruyor.

Var. Önemli de bir soru ama kaba görüneceğimden çekiniyorum. Fakat sonra, buraya yaptığım Uber yolculuğundan sonra elli dolar daha hafifleyen banka hesabımı düşünüyorum.

Erzak almaya çıkınca elimde daha da az para kalacağını düşünüyorum.

Telefon faturamın ödeme tarihinin geçtiğini söyleyen kısa mesajı düşünüyorum.

Yakında elime geçecek işsizlik maaşını ve bu semtte iki yüz almış doların ne kadar süre beni götüreceğini düşünüyorum.

Tüm bunları düşündükten sonra biraz dobra konuşmayı dert etmemeye karar veriyorum.

"Ne zaman ödeme yapılacak?"

"Çok güzel bir soru, bunu sorduğuna memnun oldum," diyor Leslie, her zamanki gibi anlayışlı. "İlk ücretini bugünden beş gün sonra alacaksın. Bin dolar. Nakit. Günün sonunda Charlie sana elden verecek. Buradaysan her haftanın sonunda aynı işi yapacak."

İçim rahatlıyor, eriyecek gibi oluyorum. Ödemeyi ayın sonunda, daha kötüsü üç ayım bittikten sonra yaparlar diye korkmuştum. O kadar ferahlıyorum ki bu ödeme biçiminin tuhaflığını idrak etmem birkaç saniye sürüyor.

"Bu şekilde mi?" diyorum.

Leslie başını yana eğiyor. "Sanki kötü bir şeymiş gibi sordun?"

"Sanırım, çek falan gibi bir şey bekliyordum. Bu işi daha resmi, daha az..."

Chloe'nin dün gece kullandığı bir kelime aklıma geliyor. Şaibeli.

"Böylesi daha kolaydır," diyor Leslie. "Bu yöntem seni huzursuz ediyorsa veya tereddüdün varsa şimdi vazgeçebilirsin. Gücenmem."

"Hayır," diyorum. Vazgeçmek gibi bir seçeneğim yok. "Her şey yolunda."

"Harika. O halde dairene yerleşebilirsin." Leslie bir anahtar halkası uzatıyor. Biri büyük, biri küçük iki anahtar var. "Büyük olanı dairenin. Küçüğü bodrum katındaki depo ünitesinin."

Anahtar halkasını posta kutusu anahtarı gibi elime bırakmayıp avucuma koyuyor ve nazikçe parmaklarımı halkanın üstüne kapatıyor. Sonra gülümsüyor, göz kırpıp bekleyen asansöre biniyor ve aşağıya iniyor.

Artık tek başınayım; derin bir nefes alıp 12A'ya dönüyorum.

Benim hayatım bu artık.

Burası.

Bartholomew'nun en üst katı.

Vay be!

İşin daha da şaşırtıcı yanı, burada olmak için bana para ödenmesi. Her hafta bin dolar. Borçlarımı kapatıp bir gün öncesinden çok daha parlak görünen bir gelecek için biriktirebileceğim bir para. Kapının hemen diğer tarafındaki bir gelecek.

Kilidi açıp içeriye giriyorum.

5

Pencerenin dışındaki heykelciğe bir isim takıyorum: George.

Kolilerimden sonuncusunu yatak odasına taşırken aklıma geliyor. Döner merdivenin en üst basamağında durup pencereden dışarıya bakarken bir kez daha parkın o muhteşem manzarası beni büyülüyor. Öğle güneşi içeriye dolarken heykelciğin taş kanatları görünüyor.

"Selam, George," diyorum heykelciğe. Bu adı neden seçtiğimi bilmiyorum. Bana uygun gibi geldi. "Galiba seninle oda arkadaşı oluyoruz."

Günün geri kalanını merhum yabancının dairesinde kendimi evimdeymiş gibi hissetmeye çalışarak geçiriyorum. Acınacak kadar az olan giyeceklerimi muazzam büyüklükteki dolaba aktarıyorum. Dolap benim kıyafetlerimin on katını alabilir; makyaj malzemelerimi de banyodaki tezgâha yerleştiriyorum.

Jane'le anne babamın çerçeveli fotoğrafını komodinin üstüne koyarak yatak odasını kişiselleştiriyorum. On beş yaşımdayken çektiğim bu fotoğrafta Poconos'taki Bushkill Şelalesi önündeler.

Bundan iki yıl sonra Jane'i kaybettim.

Ondan da iki yıl sonra annemle babam öldüler.

Onları deli gibi özlemediğim tek gün geçmiyor ama bugün o özlem özellikle daha keskin.

Komodinin üstündeki fotoğrafın yanına artık iyice yıpran-

mış olan *Bir Hayalperestin Yüreği* kitabımı koyuyorum. Bu kitabın bu kopyasını yıllardır yanımdan hiç ayırmadım. Jane'in bana okuduğu kitabın ta kendisi.

"Ben baştan aşağıya Ginny'yim," demişti Jane kitabı ilk okuyuşunda; romandaki ana karakteri kastederek. "Ümit dolu, çalkantılı..."

"O ne demek?" diye sormuştum.

"Çok fazla duyguluyum."

Bu sıfat her şeyi neşe ve coşkulu bir şekilde yaşayan Ginny'yi çok iyi tarif ediyordu. Met'e yapılan bir gezi. Central Park'ta bir öğlen sonrası. Gerçek New York pizzasını tatmak. Okur da onunla beraber sürükleniyor, kötü oğlan Wyatt tarafından terk edilişi gibi mutsuz anları ve iyi oğlan Bradley'yle Empire State Binası'nın tepesindeki öpüşme gibi mutlu anları paylaşıyordu. İşte bu nedenle *Bir Hayalperestin Yüreği* kuşaktan kuşağa ergenliğin doruklarındaki kızlar için bir mihenk taşı olmuştur. Çoğunun hayal ettiği ama yaşayamadığı bir hayattır.

Bu kitabı bana ilk okuyan Jane olduğu için benim zihnimde Ginny ile neredeyse aynı kişi oldular. Kitabı her okuduğumda –ki epey sık okurum– Ginny'nin bir roman kahramanı değil, Bartholomew'ya gelip yeni keşifler yapan ve gerçek aşkı bulan ablam olduğunu hayal ederim.

Bu kitabı o kadar çok sevmemin nedeni de bu. Çünkü Jane'in hak ettiği mutlu son bu. Muhtemelen karşılaştığı o kötü son değil.

Oysa kendini Bartholomew'da bulan ben oldum. *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin kapağına bakarken bir kez daha o romanda anlatılan aynı binanın içinde bulunduğuma inanamıyorum. İçinde olduğum odayı bile hayalimde canlandırmıştım. Ve hemen bitişikte George var. Binanın köşesinde tünemiş, pençeleri bitişik, kanatları sonuna kadar açık.

Heykelciğin görüntüsüne dokunuyorum ve karnıma bir şevkatli bir acı saplanıyor. Bir nevi sahiplenme. Gelecek üç ay

boyunca George bana ait olacak. Dışında oturduğu pencere benim olduğuna göre o da bana ait.

Dünya gerçekten adil bir yer olsaydı George, ablama ait olurdu.

Kitap layık olduğu yerde duruyor, bense yatak odası penceresinde, George'un yanında oturuyorum; telefonla dizüstü bilgisayarım önümde. Önce Chloe'ye mesaj atıp bu gece daireye gelme planının suya düştüğünü bildiriyorum. Telefon etmek yerine mesaj çekerek, bir kez daha yaptığım işi sorgulamasına ve hoşnutsuzluğunu ifade etmesine engel olacağımı umuyorum.

Nerede o şans?

Chloe'nin cevabı benim mesajımdan tam üç saniye sonra geliyor.

Neden oraya gelemiyor muşum?

Tam ona kendimi iyi hissetmediğimi yazacakken vazgeçiyorum. Tanıdığım Chloe bir saat sonra bir ton tavuk çorbası ve bir şişe şarapla kapıda biter.

İş arıyorum, diye cevaplıyorum.

Bütün gün mü?

Evet, diye yazıyorum. Üzgünüm.

Daireyi ne zaman görebileceğim peki? Paul da görmek istiyor.

Aklıma başka mazeret gelmiyor. Tabii, yarın veya hafta içi bir gün diye sallayabilirim ama üç ay boyunca mazeret uyduramam. Ona gerçeği söylemek zorundayım.

Göremezsin.

Chloe'nin cevabı hemen geliyor. Nedenmiş o?

Ziyaretçi alınmıyor. Bina yönetmeliği.

Bunu gönderdiğim anda telefonum çalıyor.

Telefonu açar açmaz Chloe, "Ne biçim saçmalık bu be?" diyor. "Ziyaretçi yasak mı? Hapishanelerde bile ziyaretçilere izin vardır."

"Biliyorum, biliyorum. Kulağa tuhaf geliyor."

"Çünkü çok *tuhaf*," diyor Chloe. "Sakinlerine ziyaretçi yasağı konan bir bina olamaz."

"Ama ben bina sakini değilim. Buranın çalışanıyım."

"İşyerlerinde arkadaşlar birbirlerini ziyaret edebilirler. Sen benim ofisime kimbilir kaç kere geldin."

"Burada zengin, önemli insanlar yaşıyor. *Zengin*. Ve mahremiyetlerine çok önem veriyorlar. Onları suçlayamam. Bir film yıldızı veya milyarder olsaydım ben de mahremiyetime önem verirdim."

"Savunmaya geçtin," diyor Chloe.

"Hiç de *değil*," diyorum ama galiba biraz öyle.

"Jules, sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Korunmaya ihtiyacım yok. Kötü bir şey olmayacak. Ben ablam değilim."

"Bu ziyaretçi yasağı kuralı, dedemin tuhaflığı ve Paul'ün bu yer hakkında söylediklerini düşününce kafayı yiyecek gibi oluyorum."

"Dur bir dakika – Paul ne dedi?"

"Fazla esrarengiz olduğunu söyledi," diyor Chloe. "Orada yaşamanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Çalıştığı şirketin başkanı orada bir yer satın almak istemiş. Onu binanın içine bile sokmamışlar. Boş daire olmadığını ama onu on yıllık

bir bekleme listesine alabileceklerini söylemişler. Bir de okuduğum o makale var."

Kafam fırıl fırıl dönmeye başlıyor. Huzursuzluk baş ağrısının ilk sinyallerini alıyorum. "Ne makalesi?"

"İnternette buldum. Sana e-postayla gönderirim. Bugüne kadar Bartholomew'da olagelen tüm tuhaf olayları anlatıyor."

"Ne gibi tuhaflıklarmış?"

"*American Horror Story* tadında tuhaflıklar. Hastalıklarla kazalar. Orada bir cadı yaşamış, Jules. Gerçek bir cadı. Bak, sana söylüyorum, o yer şaibeli."

"Şaibelinin tam zıttı."

"Ne o zaman sence?"

"Bence bu bir iştir." Pencereden dışarıya, George'un kanadına, alttaki parka ve ötesindeki şehre bakıyorum. "Rüya gibi bir dairede rüya gibi bir iş."

"Ama benim görmem yasak olan bir yer," diye ekliyor Chloe.

"Sıradışı bir şey mi? Elbette. Ama dünyanın en kolay işi. Düpedüz, hiçbir şey yapmadan kazanılan para. Neden bundan vazgeçeyim ki? Sırf burada yaşayan insanların mahremiyetleri olduğu için mi?"

"Asıl sorman gereken soru *neden* mahremiyetlerine o kadar düşkün oldukları," diyor Chloe. "Kendi tecrübelerime dayanarak söylüyorum; bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa gerçek değildir."

Konuşmamız bir türlü anlaşamayacağımızı kabullenerek sona eriyor. Chloe'ye onun endişelerini anladığımı söylüyorum. Bana iyi bir şey olduğu için sevindiğini söylüyor. Her ne kadar gelecek haftadan önce müsait olamayacaksam da kısa zamanda buluşup birlikte akşam yemeği yemeye karar veriyoruz.

Bu görevi geride bıraktıktan sonra kendime iş aramaya başlıyorum. Bu konuda Chloe'ye yalan söylemedim. Bugünü – ve

bundan sonraki günleri böyle geçirmeyi düşünüyorum. Dizüstümü alıp altı ayrı "eleman aranıyor" sitesine bakıyorum. Mevcut bir dolu iş var ama hiçbiri bana göre değil. Benim gibi ofis asalaklarının bini bir para; herkes daha vasıflı eleman arıyor.

Yine de benim dar bir pencere içindeki vasıflarıma uygun tüm işleri kaydedip her biri için bir kapak yazısı hazırlıyorum. Bu yazılara *Lütfen, bana bir iş verin*, diye başlamamak için kendimi zor tutuyorum. *Lütfen kendimi kanıtlamama izin verin. Lütfen hayatımda eksik olan özsaygımı kazanmama imkân tanıyın.*

Ama bunun yerine tüm potansiyel işverenlerin okumak isteyeceği şeyleri yazıyorum. Çözüm bekleyen yeni sorunlarla uğraşmak, iş tecrübelerimi artırmak, belirlediğim hedeflere ulaşmak... Bu kapak yazısını özgeçmişimle birlikte gönderiyorum. Geçen iki haftada yazdıklarıma ilaveten üç tane daha.

Bu yazılarıma cevap geleceğini pek ummuyorum. Son zamanlarda herhangi bir şey için fazla ümitlenmemeyi öğrendim. Babam da böyleydi. *En iyisi olacak diye um ama en kötüsüne hazırlıklı ol*, derdi.

Sonuna doğru hiç ümidi kalmadı ama hiçbir şey onu bekleyen son için hazırlayamazdı.

İş arama da bittikten sonra dizüstü bilgisayarımda bir sütunlu tablo açıp gelecek birkaç hafta için bütçe çıkarmaya çalışıyorum. Korkutucu derecede güdük bir bütçe. Eskiden, sıkışık günlerimde kredi kartlarıma güvenirdim. Artık böyle bir seçeneğim yok. Kartlarımın üçü de limitlerini aşmış, dondurulmuş durumda. Geçinmek için sahip olduğum tek şey, banka hesabımdaki param.

Hesabımda sadece dört yüz otuz iki dolarım var.

6

Artık banka hesabımda sadece üç yüz yirmi iki dolarım var.

Daha bir yıl kurtulamayacağım o lanet olası cep telefonu sözleşmem yüzünden.

Ödemeyi geciktirebileceğim öğrenci kredileri veya kredi kartı şirketleriyle olan geçici anlaşmazlıklarımın tersine, telefon borcu erteleyebileceğim bir şey değildi. Zaten ödemem bir hafta gecikmişti ve telefonumun kapatılmasını göze alamazdım. Potansiyel işverenler kapalı olan bir telefonu arayamazlar. İşte böylece bir yüz on dolar daha gidiverdi.

Tek tesellim, işsizlik sigortası çekimin otomatik olarak bu gece yarısı hesabıma yatırılacak oluşu. Buz gibi bir teselli. Bir haftalık namusumla çalışmamın karşılığı olan bir çek almayı tercih ederdim.

Çünkü şu anki ballı işim bana pek namuslu gelmiyor.

Kendimi beleşçi gibi hissediyorum.

Asla hak ederek kazanmadığın bir şeyi alma, derdi babam. *Sonunda daima bir şekilde bedelini ödersin.*

Bu düşünceyle, daire pırıl pırıl olduğu halde temizlik yapmaya karar veriyorum. Üst kat banyosuyla başlayıp tertemiz lavabo tezgâhını siliyor, aynalara cam temizleyici sıkıyorum. Sonra yatak odasının tozunu alıp gardıropta bulduğum elektrik süpürgesiyle halıyı süpürüyorum.

Temizliğe mutfak tezgâhlarını silerek devam ediyorum. Der-

ken çalışma odasına girip masanın üstünü tüylü toz alıcıyla temizliyorum. Masanın üstünde dairenin eski sahibi olan kadına ait hiçbir şey yok. Ona ait pek çok şeyin dairede kalmış olması bana tuhaf geliyor. Mobilyaları. Tabakları. Elektrik süpürgesi. Ama kadının kimliğine dair her şey ortadan kaldırılmış.

Gardıropta elbiseler? Yok.

Aile fotoğrafları? Bunlar da yok ama hem çalışma odasında hem de oturma odasındaki duvar kâğıtlarında eskiden bir şeyin asılı olduğunu gösteren rengi atmış dikdörtgenler var.

Çalışma odasının içinde bakınırken, artık temizlik değil, gizli araştırma yaptığımı fark ediyorum. Ama kötü niyetle değil. Ölmüş kadının kirli sırları beni ilgilendirmiyor. Bu daire bir CEO'ya veya bir film yıldızına aitse onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Ölen daire sahibinin kimliğini olmasa bile belki mesleğini ifşa edebilir ümidiyle önce kitap rafındaki kitapları tarıyorum. Hiçbir iz yok. Kitaplar ya adları yaldızlı harflerle yazılı deri ciltli klasikler ya da on yıl öncesinin çok satan romanları. Sadece bir kitap dikkatimi çekiyor: *Bir Hayalperestin Yüreği*. Bu eve çok uygun düşen bir kitap.

Ciltli, çok iyi muhafaza edilmiş. Benim karton kapaklı, sırtı çatlamış, çok sık çevrilmekten sayfa kenarları yıpranmış nüshamdan o kadar farklı ki... Kitabı çevirince yazarı bana bakıyor.

Greta Manville.

Resimde pek iyi çıkmamış. Yüzünde sert köşeler var. Keskin elmacık kemikleri. Dar bir burun. Dudaklarında sanki gülümser gibi bir kıvrılma. Onu eğlenirmiş gibi gösteriyor ama kimsenin anlayamayacağı bir şekilde. Sanki fotoğrafçı deklanşöre basmadan önce birbirlerine özel bir şaka yapmış gibiler.

Manville hiç başka bir kitap yazmadı. Jane bana *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni okuduktan sonra onun başka bir eserini bulmak ümidiyle araştırmıştım. Ama başka bir şey yoktu. Sadece seksenli yılların ortasında yazdığı o muhteşem roman.

Bir Hayalperestin Yüreği'ni raftaki yerine bırakıp çalışma masasına gidiyorum. İçinde çok az şey var, hepsi de sıradan şeyler. Üst çekmecede ataşlar ve Bic tükenmez kalemleri. Alt çekmecelerde birkaç dosya klasörü ve *The New Yorker*'ın eski sayıları. Kişiselleştirilmiş kırtasiye veya üstünde isimler olan belgeler yok.

Ama sonra dergi kapaklarına yapıştırılmış adres etiketlerini fark ediyorum. Hepsinde sadece Bartholomew'nun adresi, bu dairenin numarası, bir de tek bir isim var.

Marjorie Milton.

Hayal kırıklığına uğruyorum. Bu ismi daha önce hiç duymadım ki, bu da kadının muhtemelen zengin doğmuş, zengin ölmüş ve şimdi ailesinin bu para için boğuştuğu sıradan bir zengin kadın olduğu anlamına geliyor.

Hüsran içinde dergileri çekmecedeki yerine bırakıp temizlik yapmaya devam ediyorum; sırada oturma odası var. Halı, pencereler, sehpa... kartonpiyerin tozunu alırken burnum duvar kâğıdının iki santim önünde.

Yakından bakınca deseni daha da kasvetli görünüyor. Yaprakları birbirine dolanmış o çiçekler ağız gibi açılmış. Aralarındaki oval boşluklar siyaha yakın bir kırmızı tonunda. Bana duvar kâğıdına işlenmiş gözleri hatırlatıyor.

Bir adım geri çekilip gözlerimi kısıyorum. Bu duvar kâğıdının bir dizi göz olduğu izlenimim silinir diye umuyorum. Silinmiyor. Sadece gözler hâlâ orada değil, çiçekler de artık çiçeğe benzemiyor. Bunun yerine o açılan yapraklar insan yüzleri şeklini alıyor.

Kartonpiyer de bunun gibi. O dallı budaklı alçı tabakasında aynı şekilde ardına kadar açılmış gözler ve sıkıştırılmış yüzler var.

Beynimin mantıklı yanı bunun optik bir yanılsama olduğunu biliyor. Ne ki, artık bunu algıladıktan sonra gözlerimi en başta gördükleri şeye döndürmek için kandıramıyorum. O çiçekler artık yok. Artık sadece yüzleri görüyorum. Çarpık bu-

runları, dönüşmüş ağızları, onları sanki konuşuyor gibi gösteren uzunlaştırılmış çeneleriyle grotesk yüzler.

Ama bu duvarlar konuşmuyorlar.

Sadece gözlemliyorlar.

Dairenin içindeki bir şey gürültü çıkarıyor. Bunu oturma odasında durduğum yerden işitebiliyorum. Boğuk bir gıcırtı sesi.

Önce bunun bir fare olduğunu düşünüyorum. Fakat Bartholomew farelerin barınabileceği bir yere benzemiyor. Üstelik bugüne kadar işittiğim fare sesi gibi de değil. Bu gıcırtıya atıl bir şeyin harekete zorlanırken çıkardığı inleme sesi de eşlik ediyor. İnsanın aklına paslı çarklar ve bükülemeyen eklemler geliyor.

Sesin kaynağını takip edip mutfağa giriyorum; ses ocakla lavabo arasındaki dolaptan geliyor.

Yemek servis asansörü.

Dolap kapısını açınca ardındaki boş tünel görünüyor. Soğuk hava akımı yüzüme çarpıyor, ürperiyorum. Leslie'nin beni gezdirdiği sırada gösterdiği yemek asansörünün hareketsiz olan ipleri şimdi gergin ve faal. Yukarıda makara dönüyor ve ipin her çekilişinde durup tekrar başlıyor. Her kımıldayışında kısa bir gıcırtı sesi çıkıyor.

Tünelin içine bakıyorum; önce hiçbir şey göremiyorum. Sadece, Bartholomew'nun mahzenine kadar uzandığını sandığım kopkoyu bir karanlık. Derken karanlığın içinde bir şey beliriyor, bana doğru yükseliyor. Çok geçmeden bunun asansörün üst kısmı olduğunu seçebiliyorum.

Tahta.

Üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplı.

Aradan iplerin geçmesi için altında ve üstüne delikler var.

Makara gıcırdayarak dönüyor. Yemek asansörü yükselmeye devam ediyor. Hava akımı tepesindeki tozları uçurmaya başlayınca, hemen dolap kapısından geri çekiliyorum.

Yüz yıl önce kullanıldığı zamanları hayal ediyorum. Telaş-

lı aşçılar asansörle mükellef yemeklere dolu tabakları aşağıya gönderiyorlar; tünelin içi kızarmış tavuk, kuzu eti ve sebze kokuyor. Asansör geri çekilirken üstü kirli tabaklarla, çatal bıçak takımlarıyla ve dibinde şarap tortusu, ağız kenarlarında ruj lekeleri olan kadehlerle dolu.

Sisli zaman tünelinden bakınca insana romantik gibi geliyor. Aslında muhtemelen çok berbat bir şeydi. Hiç değilse, burada, yukarıdakiler için. Hizmetkârların çalışıp yemek yedikleri ve uyudukları bu yerde.

Makaranın gıcırtısı nihayet kesilince, önceden hiçbir şeyin olmadığı o boşluk şimdi yemek asansörünün kendisiyle dolu. Cuk diye oturuyor. Bundan habersiz bir ziyaretçi dolap kapısını açınca ipleri görmediği takdirde bunun bir yemek asansörü olduğunu anlayamaz.

Altında bir kâğıt parçası var. Sol ucunun pütürlü oluşu bunun bir kitaptan yırtıldığını gösteriyor. Üstünde tek bir şiir var. Emily Dickinson. "Çünkü Ölüm İçin Duramazdım."

Sayfayı çevirince, arkasına birisinin yazdığı bir şeyi görüyorum. Sadece üç kelime, büyük harflerle yazılmış

MERHABA VE HOŞGELDİNİZ

Bunun altında, daha küçük harflerle mesajı yazanın adı var.

Ingrid

Mutfakta bir kalem ve kâğıt arıyor, bunları ıvır zıvırla dolu bir çekmecede buluyorum. *Selam, teşekkür ederim*, yazıp asansörün içine koyduktan sonra ipi yukarıya çekiyorum.

Yemek asansörü titriyor.

Yukarıdaki makara gıcırdıyor.

Yemek asansörü inişe geçerken bu aletin ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Yetişkin bir erkek boyutlarında ve neredeyse o kadar ağırlıkta. O kadar ağır ki aşağıya indirmek

için iki elimi kullanmak zorunda kalıyorum. Asansör inerken bu mesafeyi tahmin etmeye çalışıyorum.

İki metre. Dört metre. Altı metre.

Tam sekiz metre diyecekken ip boşta kalıyor. Yemek asansörü gidebileceği kadar aşağıya inmiş; burası da benim hesabıma göre tam altımdaki daire.

11A

Gizemli Ingrid'in evi. Kim olduğunu hiç bilmesem de şimdiden onu seviyorum.

7

Öğleden sonra yiyecek falan almak için dışarıya çıkmak üzere sessiz on ikinci kattaki asansöre binip kendiminkinden daha gürültülü ve canlı diğer katlardan geçiyorum. Onuncu kattaki daireden Beethoven duyuluyor. Dokuzuncu katta bir kapının kapanışını işitiyorum. Bununla beraber geniz yakan bir dezenfektan kokusu geliyor.

Yedinci katta asansör başka bir yolcuyu almak için duruyor – dünkü turum sırasında gördüğüm pembe dizi aktrisi. Bugün onun ve köpeğinin üstünde aynı renkten kürk astarlı ceketler var.

Aktrisi görünce birden nutkum tutuluyor. Deli gibi kadının oynadığı karakterin adını hatırlamaya çalışıyorum. Annemin nefret etmeye bayıldığı karakter. Cassidy. Adı buydu işte.

"İki kişiye daha yer var mı?" diye soruyor kapının hâlâ kapalı olduğunu görünce.

"Ah, özür dilerim. Tabii ki var."

Kapıyı açıp aktrisle köpeğine yer açmak için yana çekiliyorum. Asansör tekrar inişe geçince aktris köpeğinin kapüşonunu düzeltiyor. Annem asansörde Cassidy'yle birlikte olduğumu bilseydi deli olurdu herhalde.

Yakından bakınca farklı bir görünümü var. Belki de aşırı makyajı olduğu için. Tamamen fondötenle kaplı yüzü cildini şeftali gibi gösteriyor. Ya da belki yüzünün üçte birini kaplayan kâse büyüklüğündeki güneş gözlüğü olabilir.

"Burada yenisiniz, değil mi?" diye soruyor.

"Yeni taşındım," diyorum; bir an aklımdan burada sadece üç ay kalacağımı ve bunun için bana para ödeneceğini söylemek geçiyor. Ama söylemiyorum. Cassidy rolünü oynayan kadın gerçek bir Bartholomew sakini olduğuma inanmak isterse, ona engel olacak değilim.

"Ben altı aydır buradayım," diyor kadın. "Buraya taşınmak için Malibu'daki evimi satmak zorunda kaldım ama değer sanırım. Bu arada, benim adım Marianne."

Biliyordum tabii. Marianne Duncan. Televizyondaki şirretliği en az *Bir Hayalperestin Yüreği* kadar ergenliğimin bir parçasıydı. Marianne köpeği tutmadığı elini uzatıyor.

"Ben de Jules," diyorum uzattığı elini sıkarak. "Bu yakışıklı adam kim?"

"Adı Rufus."

Köpeğin kulaklarının arasını okşuyorum; o da elimi yalayarak karşılık veriyor.

"Aaa, sizden hoşlandı," diyor Marianne.

İniş sürerken daha önce gördüğüm yaşlı adamın katından geçiyoruz. Adam yardımcısının yardımıyla merdivenden inmeye çalışıyor. Bu defa bize bakmıyor numarası yapmayıp gülümsüyor ve eliyle titrek bir selam veriyor.

"Devam et, Leonard," diye sesleniyor ona Marianne. "Çok iyi görünüyorsun." Bana dönüp, "Kalp sorunu var," diye fısıldıyor. "Yeni bir krizi önleyeceğini düşünerek her gün merdiveni kullanır."

"Kaç kriz geçirdi?"

"Üç," diyor Marianne. "Benim bildiğim kadarıyla. Ama bu adam eskiden bir senatördü. Eminim sadece bu bile birkaç krize yol açar."

Lobiye inince Marianne ve Rufus'la vedalaşıp posta kutularına gidiyorum. 12A'nın kutusu boş. Şaşılacak bir şey değil. Tam arkamı dönerken lobiye birisinin girdiğini görüyorum. Kadın yetmişli yaşlarının başında görünüyor ve bunu gizle-

mek için hiçbir çaba göstermemiş. Ne Leslie gibi alnı düzleştirsin diye botoks yaptırmış ne de Marianne gibi suratını fondötene bulamış. Yüzü soluk ve hafifçe şişkin. Düz gri saçları omuzlarına kadar iniyor.

Ama asıl dikkatimi çeken özelliği gözleri. Lobinin loş aydınlığına rağmen parlak mavi gözleri ne kadar zeki olduğunu gösteriyor. Göz göze geliyoruz; ben aval aval onun suratına bakarken, o kibarca sanki öyle yapmıyormuşum gibi davranıyor. Ama elimde değil. En son bu sabah olmak üzere, bir kitap kapağından bana bakan bu yüzü yüzlerce kere gördüm.

"Affedersiniz..." deyip duruyorum. Çok heyecanlıyım. Bir daha başlıyorum. "Affedersiniz ama siz Greta Manville misiniz? Yazar?"

Kadın bir tutam saçını kulaklarının arkasına itip bana Mona Lisa tipi bir gülümsemeyle bakıyor. Tanındığı için hoşnutsuz değil ama çok sevindiği de söylenemez.

"Evet, o benim," diyor ellili yılların ünlü aktrisi Lauren Bacall gibi boğuk bir sesle.

Göğsümde bir çarpıntı... kalbim fazla mesaiye geçmiş. Onca insan arasından Greta Manville tam karşımda duruyor.

"Adım Jules," diyorum.

Greta Manville elimi sıkmak için hiçbir çaba göstermeden yanımdan geçip posta kutularına doğru yürüyor. Daire numarasını aklıma yazıyorum.

10A. İki kat altımdaki daire.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor pek de memnun olmamış bir ifadeyle.

"Kitabınıza hayranım. *Bir Hayalperestin Yüreği* hayatımı değiştirdi. Herhalde yirmi kere falan okumuşumdur. Abartmıyorum." Fazla coştuğumu fark edip duruyorum. Derin bir nefes alıp belimi doğrulttuktan sonra olabildiğince sakin bir sesle, "Elimdeki nüshayı imzalayabilir misiniz?" diye soruyorum.

Greta dönüp bana bakmıyor bile. "Elinizde kitabım yok."

"Daha sonra, demek istedim," diyorum. "Bir daha karşılaştığımız zaman."

"Bir daha karşılaşacağımızı nereden biliyorsunuz?"

"Yani, karşılaşırsak demek istedim. Ama bu kitabı yazdığınız için teşekkür ederim. Bunu okuduğum için New York'a taşındım. Şimdi de buradayım. Hiç değilse geçici olarak."

Greta posta kutusundan bana dönüyor. Yavaşça. Fazla meraklı değil ama o delici ve sorgulayan gözlerle beni süzecek kadar... Şimdi ne diyeceğini düşünüyormuş gibi dudakları hafifçe kıpırdıyor.

"Geçici kiracı mısınız?"

"Evet, yeni taşındım."

Greta bu lafıma başını sallayıp, "Sanırım, Leslie kuralları anlatmıştır," diyor.

"Evet."

"O halde, eminim size bina sakinlerinin rahatsız edilmemeleri kuralını da anlatmıştır."

Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. Hayal kırıklığı kalbimin derinliklerine kadar iniyor.

"Sakinlerin mahremiyetlerine önem verdiklerini söyledi."

"Öyledir," diyor Greta. "Bir daha karşılaşırsak, bunu aklınızdan çıkarmayın."

Posta kutusunu kapatıp omzumu sıyırarak yanımdan geçiyor. Büzülüp kalıyorum. Mırıltı halinde bir sesle, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum. "Sadece *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin en sevdiğim kitap olduğunu bilmek hoşunuza gider sanmıştım."

Mektup yığınını göğsüne bastıran Greta aniden bana dönüyor. Mavi gözleri buz kesmiş.

"*En sevdiğiniz* kitap mı?"

İçimden *En sevdiğim kitaplardan biri*, diye düzeltmek geliyor ama kendimi tutuyorum. Bu benim Greta Manville ile tek konuşmam olacaksa –ki ne kadar sevimsiz bir insan olduğunu

gördükten sonra kesinlikle öyle olacak– o zaman onun gerçeği bilmesini istiyorum.

"Evet."

"O halde," diyor, "daha çok kitap okumanız gerekir."

Bu sözler bana tokat gibi geliyor... ateş gibi ve acı verici. Irkiliyorum. Yanaklarım kızarıyor, sanki gerçek bir tokat yemişim gibi yalpalıyorum. Bu arada Greta tepkimi görmeye bile gerek duymadan, baston yutmuş gibi dimdik asansöre yürüyor.

Hakaretinin beni nasıl etkilediğini umursamayışı niyeyse canımı daha da çok yakıyor.

Sanki dünyadaki en önemsiz insanmışım gibi.

Sonra ön kapıya döndüğüm zaman lobide duran Charlie'yi görüyorum. Greta Manville'le aramızda geçen konuşmanın tamamına tanık olduğunu sanmıyorum ama herhalde neden sıkılmış çamaşır gibi göründüğümü anlayacak kadarını görmüş olmalı.

Charlie parmağının ucunu kepine götürerek bir selam verdikten sonra, "Her ne kadar bina sakinleri hakkında kötü sözler söylemem yasaksa da," diyor, "onlardan biri kabalık ettiği zaman görmemezlikten gelemem. Bu kadın size karşı çok kaba davrandı, Bayan Larsen. Bartholomew'daki herkes adına sizden özür dilerim."

"Önemli değil," diyorum. "Daha kötü davrananları da gördüm."

"Üstünde durmayın," diyor Charlie kapıyı benim için açarak. "Hadi şimdi çıkın ve bu güzel günün tadını çıkarın."

Dışarıya çıktığım anda kapının üstündeki heykelciklerle bir selfie yapmak için birbirlerine sokulmuş üç kız görüyorum. Biri telefonunu yukarıya kaldırıp, "Bartholomew, deyin," diyor.

Diğer iki kız aynı anda, "Bartholomew!" diyorlar.

Onların çekimi bitene kadar kapı eşiğinde kalıyorum. Kız-

lar benim de resimde çıkacağımdan habersiz kıkırdayarak gidiyorlar. Ama beni hiç fark etmemeleri ihtimali de var. Bu işlek Manhattan kaldırımında insanın kendisini görünmez hissetmesi çok kolay. Bartholomew turistlerine ek olarak köpek gezdiricileri, bebek arabaları süren dadılar, kalabalıkta slalom yapan telaşlı New Yorklular da var.

Bartholomew'dan iki blok ötedeki trafik ışığında ben de onlara katılıyorum. Işığın değişmesini beklerken sokak lambasına yapıştırılmış bir ilan görüyorum. Badem gözlü, soluk tenli ve kıvırcık kahverengi saçlı bir kadının resmi var. Resmin üstünde kırmızı harflerle yazılmış, korkunç bir şekilde tanıdık gelen bir kelime okunuyor.

KAYIP

Nereden çıktığı belli olmayan anılar tepeme üşüşüyor ve ayaklarımın altındaki kaldırım bataklığa dönüşüyor.

Aklıma gelen tek şey, Jane kaybolduktan sonraki ilk dehşet günleri.

O da sokak lambasına yapıştırılmış bir ilandaydı; okul yıllığından alınmış resminin altında KAYIP yazıyordu; bu yazı da aynı tonda kırmızı renkle yazılıydı. Birkaç hafta boyunca bu resim küçük kasabamızda her yerde asılı kalmıştı. Birbirinin kopyası, yüzlerce Jane. Hiçbiri gerçek değil.

Bir daha bakarsam, o resimde Jane'in yüzünü görürüm korkusuyla başımı çeviriyorum.

Bir saniye sonra yeşil ışık yanıp köpek gezdiricilerini, dadıları ve yorgun New Yorkluları harekete geçirince rahatlıyorum. O ilanla arama olabildiğince mesafe koymak için adımlarımı hızlandırıyorum.

8

Artık banka hesabımda sadece iki yüz beş dolarım var.

Manhattan'daki bakkallar ucuz değil. Özellikle de bu semtte. Bulabileceğim en az pahalı şeyleri almam fark etmiyor. Kuru makarna, herhangi bir kırmızı sos. Markasız gevrekler. Ekonomik büyüklükteki donmuş pizzalar. Tek lüksüm, tamamen besin yetersizliğine uğramamak için aldığım taze meyvelerle sebzeler. Birkaç portakalın iki kiloluk spagetti kutusuyla aynı fiyatta olmasını aklım almıyor.

İki kesekâğıdında bana bir hafta yetecek kadar yiyecekle dükkândan çıkıyorum. Bunları taşıması zor, attığım her adımda içindekiler yer değiştiriyor. Üstelik ağır da... bunun nedeni donmuş pizzalar. Destek almak için kesekâğıtlarını omzuma dayıyorum. Buna rağmen çok zorlanıyorum. Ama Bartholomew'ya vardığımda Charlie beni görüp kapıyı ardına kadar açıyor. Kollarını dramatik bir şekilde sallayarak beni içeriye alırken kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyorum.

"Sağ ol, Charlie," diyorum iki kesekâğıdı arasındaki boşluktan.

"İzninizle, onları ben taşıyayım, Bayan Larsen."

Yükümden kurtulmak için o kadar hevesliyim ki neredeyse ona izin vereceğim. Ama sonra o kabarık kesekâğıtlarının içindekiler aklıma geliyor. Onca markasız, ucuz ürün. Charlie'nin

bunları görüp beni yargılamasını veya daha da kötüsü bana acımasını istemiyorum.

Yani bunu yapacak bir adam değil aslında.

Hiçbir düzgün insan böyle yapmaz.

Ama içimde o korku ve utanç hâlâ var.

Bunun sadece şu anki para sıkıntımdan kaynaklandığını söylemek isterdim ama öyle değil. Bu korku ta ilkokul günlerine, Katie adındaki arkadaşımı geceyi bizde geçirmesi için davet ettiğim zamana kadar uzanıyor. Annesiyle babası benimkilerden daha zengindi. Kocaman bir evleri vardı. Bizimkiyse tam ortadan kesilmiş gibi görünen iki simetrik bölümden ibaretti. Komşumuzun bütün yıl boyu Noel süslemelerini ortada bırakmak gibi bir huyu vardı.

Katie bitişikteki bu pırıltılı süslemelerden rahatsızlık duymadı. Odamın küçüklüğüne veya akşam yemeğinde çıkarılan ucuz makarnayla peynire de aldırmadı. Ama sabah oldu ve annem tezgâhın üstüne bir kutu gevrek bıraktı. Markası Fruit O's idi. Froot Loops değil.

"Ben bunu yiyemem," dedi Katie.

"Bu Froot Loops'tur," dedi annem.

Katie gizlemeye çalışmadığı bir küçümsemeyle kutuya baktı. "Sahte Froot Loops. Ben sadece asıl olanı yerim."

Katie kahvaltı sofrasından kalktı; tabii ben de. Annem çok üzüldü. Katie çoktan evine dönmüş olduğu halde, ertesi sabah ben de o gevrekten yemedim.

"Ben gerçek Froot Loops istiyorum," dedim.

Annem iç geçirdi. "Bu onunla aynı şey. Sadece adı değişik."

"Ben gerçek olanını istiyorum," dedim. "Fakir insanlara satılan cinsini değil."

Annem orada, mutfak masasında ağlamaya başladı. Öyle sessiz bir ağlama falan da değildi. Omuzları sarsılarak, yüzü kızararak ağlayışı beni hem şaşırttı hem de korkuttu. Hemen odama kaçtım. Ertesi sabah uyandığımda boş bir kâsenin

önünde bir kutu Froot Loops buldum. Bu olaydan sonra annem hiçbir zaman herhangi bir şeyin taklidini satın almadı.

Yıllar sonra annemle babamın cenaze törenleri sırasında Katie'yi, şu Fruit O's gevreklerini ve benim marka saplantımın zaman içinde ne çok paraya mal olduğunu düşündüm. Muhtemelen binlerce dolar. Ve annemin tabutu toprağa indirilirken aklımdan geçen tek şey, gevrek gibi önemsiz bir şey uğruna edepsizlik ettiğim için duyduğum pişmanlıktı.

Önemli veya değil, şu anda Charlie'nin yanından hızla geçip lobiye giriyorum. "Ben taşırım. Ama asansör kapısını açarsan sevinirim."

Lobinin karşı tarafına bakınca yaldız kaplı kafesiyle asansör kabininin indiğini görüyorum. Üst katlarda oturan birisi bunu kapmadan önce yetişmek için elim kesekâğıtlarıyla dolu koşar adım yürüyorum; Charlie de bana ayak uydurmaya çalışıyor. Tam asansöre varmak üzereyken bir genç kadının hemen asansörün bitişiğindeki merdivenden uçarcasına indiğini fark ediyorum. Çok acelesi var. Başı öne eğik, gözleri telefonunda koşuyor.

"Hey! Dikkat!" diye sesleniyor Charlie.

Ama çok geç. Genç kadınla lobinin ortasında çarpışıyoruz. Kız arkasına doğru tökezlerken, ben yere yapışıyorum, kesekâğıtları elimden çıkmış. Sol kolumun altında ve dirseğimde keskin bir acı duymama rağmen asıl derdim kesekâğıtları içindekilerinin görünecek olması. Kuru spagetti çubukları saman telleri gibi yere saçılmış. Parçalanmış bir kavanozdan sos akıyor. Portakallar yuvarlanırken arkalarında kırmızı bir iz bırakıyor.

Kız hemen yanımda bitiyor. "Özür dilerim! Bu kadar sakar olduğuma inanamıyorum!"

Kız kalkmama yardım etmeye çalışıyor ama ben hâlâ yerdeyim ve başkaları görmesin diye yiyeceklerimi kesekâğıtlarına tıkmakla meşgulüm. Ancak çarpışmamız çoktan küçük bir

grubun dikkatini çekmiş. Tabii, yerdekileri toplamama yardım eden Charlie var, Marianne Duncan köpeği Rufus'u gezdirmekten dönmüş. Rufus havlarken o kapı eşiğinde duruyor. Bu karmaşa Leslie Evelyn'in ne olduğunu görmek için telaşla ofisinden çıkmasına yol açıyor.

Dehşet içinde onların hiçbirine aldırmadan bakkaliyemi toplamaya devam ediyorum. Kaçmaya çalışan portakallardan birine uzanırken koluma yine amansız bir sancı giriyor.

Kız soluğunu yutuyor. "Kanıyorsunuz."

"Sadece domates sosu," diyorum.

Ama değil. Koluma bir göz atınca dirseğimin hemen altında uzun bir kesik görüyorum. Yaradan fışkıran kan el parmaklarıma kadar iniyor. Bu manzara başımı döndürüyor ve o an için duyduğum acıyı unutuyorum. Charlie cebinden çıkardığı mendili yaraya basınca acı tekrar geri geliyor.

Etrafıma bakınınca yere saçılmış cam kırıkları görüyorum. Herhalde ben bakkaliyemi toplamaya çalışırken bunlardan biri koluma saplanmış.

"Hayatım, bir doktora görünmen lazım," diyor Leslie. "Seni acil servise götüreyim."

Buna yetecek param olsaydı, iyi bir fikir sayılırdı. Ama yeterli param yok. Kıdem tazminatıma iki aylık sağlık sigortası da dahildi ama buna rağmen acil servise gidersem yüz dolar ödemem gerekecek.

"İyiyim," diyorum hiç de öyle olmadığımı bilerek. Charlie'nin verdiği mendil şimdiden kana bulanmış.

"Hiç değilse Doktor Nick'i görmelisin," diyor Leslie. "Yarana dikiş gerekip gerekmeyeceğini söyleyebilir."

"Doktorun muayenehanesine gidecek zamanım yok."

"Doktor Nick burada yaşar," diyor Leslie. "On ikinci katta. Seninle aynı katta."

Charlie yerdeki son yiyecekleri iyice paralanmış kesekâğıtlarına tıkıyor. "Bunları bana bırakın, Bayan Larsen. Siz yukarıya çıkıp Doktor Nick'i görün."

Leslie'yle kız ayağa kalkmama yardım ediyorlar. Ben itiraz edecek fırsatı bulamadan asansör kabinine sokuyorlar. Kabin sadece iki kişi alabildiği için kız dışarıda kalıyor.

"Sağ ol, Ingrid," diyor Leslie asansör kapısını kapamadan önce. "Bundan sonrasını ben hallederim.

Şaşkınlık içinde kıza bakıyorum. "Bu kız Ingrid mi?" Hemen hemen aynı yaşlarda olmamıza rağmen daha genç biri gibi giyinmiş. Büyük beden, kareli bir gömlek. Pembe dizkapaklarını ortaya çıkaran yırtık blucin. Bağcıkları bağlanmamış, Converse lastik ayakkabılar. Saçları koyu kahverengi ama daha önce maviye boyanmış olduğu belli.

Ingrid ona baktığımı fark edince alt dudağını ısırıp mahcup bir ifadeyle el sallıyor.

Asansörün içinde Leslie en üst katın düğmesine basıyor ve yukarıya çıkıyoruz.

"Vah zavallı," diyor Leslie. "Olanlara çok üzüldüm. Ingrid çok tatlı bir kızdır ama bazen etrafında olup bitenden habersiz olur. Eminim, şu anda çok üzülüyordur. Ama hiç merak etme, Doktor Nick hemen yaranın icabına bakar."

Az sonra 12B'nin kapısı önündeyiz. Leslie yaylım ateşi gibi kapıyı tıklatırken ben Charlie'nin kanla sırılsıklam olmuş mendilini yarama bastırıyorum. Sonra kapı açılıyor ve Dr. Nick karşımıza çıkıyor.

Daha yaşlı olacağını tahmin ediyordum. Gri saçlı. Gözleri nemli. Üstünde tüvit ceket. Ama kapıyı açan adam tahmin ettiğim tipten en az kırk yaş daha genç ve hayalimde canlandırdığım doktordan çok daha yakışıklı. Koyu kestane rengi saçları var. Bağa çerçeveli gözlüğünün ardında ela gözleri dikkati çekiyor. Üstünde haki bir ceket ve beyaz gömlek var; uzun boylu, atletik yapılı. Bu görünümüyle bir doktordan çok Marianne Duncan'ın eski pembe dizilerinde oynayan aktörlere benziyor.

"Ne olmuş bakalım," diyor bakışları Leslie'den bana ve kanlı koluma çevrilerek.

"Lobide bir kaza oldu," diyor Leslie. "Şöyle bir bakıp Jules'un acil servise gitmesinin gerekli olup olmadığını anlayabilir misin?"

"Acil servise gitmem gerekmez," diyorum.

Dr. Nick bana donuk bir gülümsemeyle, "İzninle, buna ben karar vereyim," diyor.

Leslie nazikçe beni kapıya doğru dürtüyor. "Hadi, tatlım. Ben yarın sana uğrarım."

"Durun bir dakika, gidiyor musunuz?"

"Gitmem lazım. Lobideki gürültüyü duyduğumda önemli bir şeyle meşguldüm." Bunu dedikten sonra hızla bekleyen asansöre binip aşağıya iniyor.

Ben Dr. Nick'e dönüyorum, o da bana, "Heyecanlanmayın, ısıracak değilim," diyor.

Belki ısırmayacak ama bu durum yine de beni huzursuz ediyor. Bartholomew'da yaşayacak kadar zengin bir doktor. Bitişik dairede yaşaması için para ödenen, evlilik adayı genç kız. Filmlerde hemen kaynaşırlar, kıvılcımlar uçuşur ve bunu mutlu bir son izler.

Ama bu bir film değil. Hatta *Bir Hayalperestin Yüreği* bile değil. Buz gibi gerçek.

Tam yirmi beş yıldır bu dünyadayım. Kim olduğumu bilebileceğim kadar uzun bir süre. Bir ofis çalışanı. Muhtemelen fotokopi makinesinin başındayken veya asansörde fark edebileceğiniz, belki de fark etmeyeceğiniz o kız.

Öğlen yemeği izninde kitap okuyan ama yemek izni çok az verilmiş olan o kızım.

Yolda gördüğünüz zaman dönüp bir daha bakmayacağınız o kız.

Üç farklı erkekle seks yapmış ama lisede tanışan annesiyle babası başka hiç kimseyle yakınlaşmadığı için hâlâ kendini suçlu hisseden o kız.

Saymayı çoktan bıraktığım kadar çok terk edilmiş o kız.

Bitişik dairedeki yakışıklı doktorun dikkatini sadece ko-

lum kesildiği ve kapısının önünde kanım aktığı için çeken o kızım. Sonunda yüzüme yapıştırdığım mahcup gülümsemeyle beni Dr. Nick'in dairesine girmeye ikna eden şey o kandı.

"Bu durum için çok özür dilerim, Doktor Nick."

"Hiç gerek yok," diyor. "Leslie sizi buraya getirmekle iyi etmiş. Ve lütfen, bana Nick, deyin. Şimdi şu kolunuza bir bakalım."

Bu daire neredeyse 12A'nın aynadaki görüntüsü gibi. Dekor farklı tabii ama şekli aynı. Oturma odası tam önde ama çalışma odası sol tarafta ve koridor sağa doğru uzuyor. Onun ardından yeri tıpkı 12A'daki gibi olan yemek salonundan geçiyorum. Bu salon daha erkeksi. Duvarlar deniz mavisi. Modern sanat eseri gibi görünen bir avize. Buradaki yemek masası yuvarlak ve etrafında kırmızı iskemleler var.

"Her ne kadar bu dairede epeyce oda olsa da korkarım hiçbiri muayene odası değil," diyor Dr. Nick omzu üzerinden. "Bununla yetinmek zorundayız."

Beni mutfağa yönlendirip tezgâhın yanındaki tabureye oturmamı işaret ediyor. "Hemen dönerim," diyerek koridorda gözden kayboluyor.

Onun yokluğunda etrafa bakınıyorum. Mutfaklarımız kabaca aynı büyüklükte ve düzende ama Dr. Nick'inki daha zevkli. Karolar soluk kahverengi, tezgâhlarsa kum renginde. Mekândaki tek parlaklık, lavabonun üstünde asılı tablodan kaynaklanıyor. Resimde kuyruğunu dişleri arasına almış bir yılan var. Gövdesi tam sekiz biçiminde kıvrılmış.

Merakla tabloya yaklaşıyorum. Eski bir tablo, yüzeyinde örümcek ağı gibi yüzlerce minik çatlak var. Fakat göze çarpan renkleriyle resmin kendisi çok canlı. Yılanın sırtındaki pullar kırmızı. Karnı deniz yeşili. Görünen tek gözü koyu sarı. Gözbebeği yok. Yanmış bir kibrite benzeyen, boş bir gözyaşı şekili.

Dr. Nick elinde ilk yardım takımı ve doktor çantasıyla dönüyor.

"Bakıyorum, kuyruğunu yiyen yılanımı fark etmişsiniz,"

diyor. "Yurt dışı gezilerimden birinde görüp almıştım. Beğendiniz mi?"

Cevabım kesinlikle hayır olurdu. Renkler çok cafcaflı. Tema çok kasvetli. Andrew'nun beni götürdüğü Meksika lokantasını hatırlatıyor; Dia de los Muertos –Ölüler Günü– temalı bir lokantaydı; garsonların yüzleri boyalıydı ve dekor olarak tavandan sarkıtılan kurukafalar vardı. Yemek boyunca huzursuz bir şekilde kıpırdanıp durmuştum.

Tekrar tabureye oturduğum zaman yine aynı huzursuzluk içindeyim; yılan beni o ateşli gözüyle seyrediyor. Sanki kim gözünü kaçıracak diye meydan okur gibi bakmakta. Gözümü kaçırmıyorum.

"Anlamı nedir?"

"Evrenin döngüsel doğasını temsil ediyormuş," diyor Dr. Nick. "Doğuş, hayat, ölüm, yeniden doğuş."

"Yaşam döngüsü," diyorum.

Nick başını yukarı aşağı sallıyor. "Aynen öyle."

Dr. Nick ellerini yıkayıp kurularken ve lateks eldivenlerini giyerken yılanın gözüne bir saniye daha bakıyorum. Dr. Nick yavaşça yaranın üstündeki mendili çıkarıyor.

"Ne olmuş böyle?" diyor, "Dur, tahmin edeyim. Central Park'ta bıçaklı bir kavga."

"Sadece lobide çarpışan iki kadın ve kırılan bir spagetti sosu kavanozu. Eminim, burada sık olan bir şeydir."

Yaramı peroksitle temizlerken, ani acı batmalarında geri çekilmemeye çalışarak kıpırdamadan duruyorum. Dr. Nick bu durumumu fark edip hoş beş ederek dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yapıyor.

"Söylesene, Jules, Bartholomew'da yaşamak hoşuna gidiyor mu?"

"Burada yaşadığımı nasıl bildiniz?"

"Seni buraya Leslie getirdiği için kiracı olduğunu tahmin ettim," diyor. "Yanılıyor muyum?"

"Kısmen. Ben ..." Daha önce Leslie'nin kullandığı kelime-

yi hatırlamaya çalışıyorum. "Geçici kiracıyım. Aslında, bitişik dairede kalıyorum."

"Aaa, demek 12A'ya yerleşen talihli ev bakıcısı sen oluyorsun. Yeni mi taşındın?"

"Bugün."

"O zaman izninle, sana resmen hoşgeldin, diyeyim," diyor. "Umarım, bir şey ikram edemeyişimi doktorluğumla telafi ederim."

"Ne doktorusunuz?"

"Cerrahım."

Kolumla ilgilenirken ellerine bakıyorum. Uzun, zarif parmaklarıyla gerçekten tipik cerrah elleri var. Elini çektiği zaman yaramın temizlendikten sonra daha az korkutucu olduğunu görüyorum. Üstü dikdörtgen gazlı bezle ve medikal bantla kapatılmış beş santimlik bir kesik.

"Şimdilik bu kadarı yeter," diyor Dr. Nick lateks eldivenlerini çıkarırken. "Kanama durdu ama bu sargıyı yarın sabaha kadar çıkarma. En son ne zaman tetanos iğnesi oldun?"

Omuz silkiyorum. Hiç fikrim yok.

"Olsan iyi edersin. İşi sağlama alalım. En son ne zaman sağlık kontrolünden geçtin?"

"Hımmm, geçen yıl," diyorum, oysa bunu da tam hatırlayamıyorum. Sağlık hizmetleri konusundaki stratejim, kesinlikle mecbur kalmadıkça doktora gitmemek. Hâlâ çalıştığım günlerde bile düzenli olarak sağlık kontrolünden geçmeyi gereksiz masraf olarak düşünürdüm. "Herhalde iki yıl önce falan."

"O halde, izninle hayati organlarını kontrol etmek isterim.

"Endişe etmemi gerektirecek bir şey mi var?"

"Hayır, kesinlikle yok. Sadece tedbirli olmak için. Bazen kalp bir düşme veya kan kaybı sonucu düzensiz atmaya başlar. Sadece her şeyin yolunda olduğunu görmek istiyorum." Dr. Nick doktor çantasından bir stetoskop çıkarıp göğsüme, tam köprücük kemiğimin altına bastırıyor. "Derin bir nefes al."

Bunu yaparken parfümünün kokusunu duyuyorum. San-

dal ağacı ve narenciye izleri var. Biraz da acı bir şey. Galiba anason. Tıpkı anason gibi keskin bir koku.

"Güzel," diyor Dr. Nick stetoskobu bir santim yana alarak. Ben yine derin bir nefes alıyorum. "Çok ilginç bir adın var, Jules. Bir şeyin kısaltılmışı mı? Takma bir ad mı?"

"Takma ad değil. Çoğu insan bunun Julia veya Julianne'in kısaltılmış hali olduğunu sanır ama ismimin tamamı Jules. Babamın anlattığına göre, ben doğduğumda annem gözlerime bir kez bakıp mücevher gibi parladığını söylemiş."

Dr. Nick gözlerimin içine bakıyor. Sadece bir saniyeliğine ama nabzımı hızlandırmaya yetiyor. Acaba bunu işitebiliyor mu, diye düşünürken, "Annen haklıymış, bilesin," diyor.

Kızarmamaya çalışıyorum ama başardığımı hiç sanmıyorum. Yanaklarıma fark edilebilir bir sıcaklık yayılıyor.

"Nick de Nicholas'ın kısaltılmışı mı?"

"Evet," diyor tansiyon manşonunu sağ üst koluma dolarken.

"Ne kadar zamandan beri Bartholomew'da yaşıyorsunuz?"

"Sanırım, asıl bilmek istediğin şey benim yaşımda birinin nasıl bu binadaki bir dairede kalacak kadar zengin olduğu."

Haklı, tabii. Gerçekten asıl bilmek istediğim şey bu. Yine kızarıyorum ama bu defa nedeni aklımdan geçenin bu kadar kolayca okunması.

"Özür dilerim," diyorum. "Beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Senin yerinde olsaydım, ben de merak ederdim. Sorunun –tüm sorularının– cevabı: Bütün hayatım boyunca burada yaşadım. Bu daire on yıllardan beri aileme aittir. Annemle babam beş yıl önce ölünce bana miras kaldı. Avrupa'yı gezerlerken bir otomobil kazasında öldüler."

"Üzüldüm," diyorum bir kez daha keşke çenemi tutsaydım diye düşünerek.

"Sağ ol. İkisini birden o kadar ani kaybetmek çok zor oldu. Bazen onlar ölmeselerdi, hâlâ Brooklyn'deki asansörsüz apartmanda yaşıyor olacaktım, diye düşünüp suçluluk duyarım.

Gezegendeki en ünlü binalardan birinde değil. Bazı bakımlardan ben de kendimi bir ev bakıcısı gibi hissederim. Annemle babam eve gelene kadar buraya göz kulak oluyormuşum gibi."

Dr. Nick tansiyonumu ölçüyor. "On ikiye sekiz. Çok iyi. Sağlık durumun çok iyi, Jules."

"Tekrar teşekkür ederim, Dokt..." Kelimeyi tamamlamadan kendimi durduruyorum. "Nick. Teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Zaten komşuluk gereği bir şeydi."

Beni tekrar koridora çıkarıyor; 12A'dan farklı planı olduğunu unutup sağa döneceğime sola dönüyor ve kazara koridorun sonundaki kapıya doğru birkaç adım atıyorum. Diğerlerinden daha büyük bir kapı ve kilitli. Hemen dönüp Nick'in ardından ön kapıya doğru yürüyorum.

"Az önceki meraklılığım için özür dilerim," diyorum hole geldiğimizde. "Eski yaraları deşmek istemezdim."

"Özür dilemene gerek yok. Üstelik hikâyem öyle az duyulmuş bir şey de değil. Herhalde her ailede en az bir trajik olay yaşanmıştır."

Burada yanılıyor.

Benim ailemde iki trajik olay yaşandı.

9

Nick'in dairesinden çıkarken telefonum vızıldıyor. Chloe'den gelen bir e-posta; 12A'nın kapı kilidini açarken şöyle bir göz atıyorum. Konu hanesini görünce uflayarak iç geçiriyorum.

Ürpertici şeyler.

Mesaj yok. Sadece bir web sitesinin adres bağlantısı var; tıklayınca karşıma meşum başlıklı bir makale çıkıyor.

BARTHOLOMEW'NUN LANETİ

Makaleyi okumayıp telefonu cebime sokuyor, daireme giriyorum. Anahtarlarımı holdeki masada duran kâseye atıyorum. Ancak kâseyi ıskalayınca anahtarlar hol zeminindeki havalandırma ızgarasının üstüne düşüyor. Demir dökümantika ızgaranın süslü kıvrımları arasında anahtarların geçebileceği kadar boşluklar var.

Ve anahtarlar içine düşüyor.

Hemen o anda.

Ellerimin, dizlerimin üstüne çöküp ızgaranın içine bakıyorum ve karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

Bu iyi olmadı. Hiç iyi olmadı. Acaba anahtarları kaybetmek

de kurallara aykırı mıdır, diye geçiyor içimden. Herhalde öyledir.

Yüzüm hâlâ ızgaraya yapışmış haldeyken kapı tıklatılıyor. Charlie'nin sesini duyuyorum.

"Bayan Larsen, içeride misiniz?"

"Buradayım," diyorum yerden kalkarken. Kapıyı açmadan önce belki ızgaradan bir iz kalmıştır, diye elimle yüzümü siliyorum.

Kapıyı açınca karşımda kollarında iki büyük bakkal kesekâğıdı olan Charlie'yi görüyorum. Lobide paralanmış olanların tersine bunlar tamamen hasarsız.

"Bunlara ihtiyacınız olur, diye düşündüm," diyor Charlie.

Birini alıp mutfağa taşırken, Charlie de diğeriyle peşimden geliyor. İçinde Ingrid'le çarpışmam sonucu hasar gören her şey sağlamıyla değiştirilmiş. Yeni ekonomik büyüklükte makarna kutusu. Yeni bir kavanoz sos. Yeni portakallar ve donmuş pizza. Hatta bunlara ilave bir paket de bitter çikolata. Pahalı cinsinden.

"Satın aldıklarınızı kurtarmaya çalıştım ama geriye pek bir şey kalmamıştı," diyor Charlie. "Ben de bir koşu markete gittim."

Çok duygulanmış bir halde yiyeceklere bakıyorum. "Charlie, buna gerek yoktu."

"Önemli değil," diyor. "Sizin yaşınızda bir kızım var. Onun birkaç gün aç kalma ihtimalini düşünmek bile istemem. Aynı şeyin sizin başınıza gelmesine göz yumarsam, çok kötü bir baba olurum."

Tüm o bakkaliyeyi yeniden alacak param olmadığını bilmesi beni şaşırtmıyor. Ne gibi şeyler aldığımı gördü. Bunlar ne kadar kısıtlı bir bütçem olduğunu ifşa etmiştir.

"Borcum ne kadar?"

Charlie sinek savar gibi bir el hareketi yapınca yüreğime su serpiliyor. "Hiç dert etmeyin, Bayan Larsen. Lobideki o talihsiz olayın tazmini gibi düşünün."

"Çarpışmayı mı, yoksa Greta Manville'i mi kastediyorsun?"

"İkisini de," diyor Charlie.

"Kazalar olabilir. Greta Manville'e gelince, ben o tatsız konuşmayı unuttum bile." Çikolata paketini açıp bir karesini kopardıktan sonra Charlie'ye ikram ediyorum. "Hem ayrıca, buradaki diğer herkes o kadar iyiydi ki bir noktada son bulması kaçınılmazdı."

"İyi olmaları size kuşkulu mu geliyor?" diye soruyor Charlie çikolatasını ağzına atarken.

Ben de aynı şeyi yapıyor, ağzımda çikolatayla konuşuyorum. "Zenginler ve iyilik bana kuşkulu gelir."

"Öyle olmamalı. Buradaki insanların çoğu hem zengin hem iyidirler." Charlie baş ve işaretparmaklarını bıyığının üstünden geçirip saçını düzeltiyor. "Korkarım ben bu iki nitelikten sadece birine sahibim."

"Evet, hem de en iyisinden. Sana bir şekilde borcumu ödememem lazım bence."

"Başka birine bir iyilik yapmanız yeter," diyor Charlie. "Ödeşmiş sayılırız."

"İki iyilik yapacağım," diyorum alt dudağımı ısırarak. "Çünkü senden bir iyilik daha yapmanı isteyeceğim. Anahtarlarım... bir şekilde havalandırma ızgarasının içine düştü."

Charlie başını iki yana sallarken gülmesini bastırmaya çalışıyor. "Hangisine?"

"Holdekine," diyorum. "Kapının yanındakine."

Bir dakika sonra holdeyiz, karnını yere yapıştıran Charlie'yi seyrediyorum. Elinde kalem şeklinde bir mıknatıs çubuğu var; bunun ucunu ızgaranın içine indiriyor."

"Bunun için çok üzgünüm," diyorum.

Charlie çubuğu kımıldatıyor. "Hep olur. Bu ızgaraların kötü bir şöhreti vardır. Ben onları canavar gibi görürüm. Önlerine çıkan her şeyi yiyip yutarlar."

Bu benzetme çok uygun. Izgaraya baktıkça bana beslenmek için açılmış karanlık bir ağzı hatırlatıyor.

"Anahtar gibi şeyleri," diyorum.

"Ve yüzükler. Ve ilaç şişeleri. Hatta doğru açıdan düşerse cep telefonları bile."

"Kayıp oyuncaklar için sizleri sık sık arıyorlardır."

"Çok değil," diyor Charlie. "Bartholomew'da yaşayan hiç çocuk yoktur."

"Hiç mi yok?"

"Hiç yok. Burası pek çocuklara göre değildir. Sakinlerimizin daha yaşlı – daha sessiz olmalarını tercih ederiz."

Charlie dikkatle çubuğu ızgaradan çıkarıyor; ucunda benim anahtar halkam var. Bunu alıp holdeki kâsenin içine bırakıyor. Mıknatıslı çubuk ceketinin iç cebindeki yerine dönüyor.

"Bir daha aynı şey olursa, bir tornavida alın," diyor. "Izgara kolayca yerinden kaldırılabilir, elinizi içine uzatabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum içim rahatlayarak. "Her şey için."

Charlie parmak uçlarını kepine götürüp, "Memnuniyetle, Jules," diyor.

O gittikten sonra mutfağa dönüp kesekâğıtlarını boşaltıyorum. Charlie'nin sadece cömertliği değil, bakkaliyemi yenilerken gösterdiği özen de beni çok etkiliyor. Çikolata bir yana, kesekâğıtlarındaki her şey benim daha önce satın aldığım şeyler.

Son parçaları da yerleştirdiğim anda, dolaptan gıcırtı sesini duyuyorum.

Yemek asansörü hareket halinde.

Dolap kapısını açınca asansör görünüyor. İçinde başka bir şiir var.

Christina Rossetti'nin "Hatırla" adlı şiiri.

Bunu gördüğüm anda göğsüm sıkışıyor, kalbim bir an için tekliyor. Bu şiiri biliyorum. Annemle babamın cenaze töreninde okunmuştu.

Ben göçüp gittikten sonra beni hatırla.

Ne tuhaf. Oysa ben anne babamın hiç gitmedikleri o kilisenin ön sırasında oturuşumu unutmayı öyle çok istiyorum ki. Yanımda Chloe vardı; törene gelenler arkamızda sessizce oturuyorlardı. Şiiri lisedeki İngilizce öğretmenim – hep sevgiyle andığım Bayan James okumuştu.

Sayfanın arkasında Ingrid bana başka bir not bırakmış.

KOLUN İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM

Daha önce kullandığım kalem kâğıtla cevabımı yazıyorum.

Kolum iyi. Merak etme.

Bunu yemek asansörüne koyup 11A'ya gönderiyorum. Bu defa daha kolay oluyor çünkü artık ağırlığı ve mesafesi beni şaşırtmıyor.

Beş dakika sonra mesajıma bir karşılık geliyor; bu kadar uzun sürmesinin nedeni asansörün çok yavaş inmesi. İçinde yeni bir şiir var. Robert Frost'un "Ateş ve Buz" adlı şiiri.

Kimi insanlar dünyanın yanarak son bulacağını söylerler.

Arkasında Ingrid başka bir özür mesajı yazmamış, düpedüz bir emir var.

CENTRAL PARK. IMAGINE. 15 DAKİKA.

10

Emre uyup tam on beş dakika sonra Imagine* mozaiğindeyim. Turistlerden, Beatles şarkıları çalan sokak çalgıcılarından olan her zamanki kalabalık içinde Ingrid'i arıyorum. Güzel bir öğlen sonrası. Hava ılık, güneşli ve açık. Bana çocukluğumu hatırlatıyor. Balkabaklarını, yaprak yığınlarını ve Cadılar Bayramı'nı...

Hatırlattığı başka bir şey de yılın bu zamanını çok seven annem.

Nihayet Ingrid'i bulduğumda elinde iki sosisli sandviç var. Birini bana uzatıyor.

"Özür mahiyetinde bir hediye," diyor. "Ahmaklığım için. Önüne bakmadan gözleri telefonlarında olan insanlardan hep nefret etmişimdir. Artık ben de onlardan biriyim. Bağışlanır şey değil. Kendimi çok alçalmış hissediyorum."

"Altı üstü bir kazaydı."

"Ahmakça, pekâlâ önlenebilir bir kaza." Sosisli sandviçinden kocaman bir ısırık alıyor. "Çok acıdı mı? Eminim acımıştır. Çok kan aktı."

Ingrid iç çekiyor.

"Dikiş gerekti mi? N'olur, gerekmedi de."

"Sadece sargı yetti," diyorum.

---

* (İng.) İsmi "hayal et" anlamına gelen John Lennon şarkısı ve Central Park'ta, şarkı ve John Lennon anısına yapılan anıtın adı. –*çn*

Ingrid dramatik bir şekilde soluk verip elini kalbine götürüyor. "Çok şükür. Dikiş olayından nefret ederim. Sözüm ona insan bunu hissetmezmiş ama ben hissederim. O ince iplikle rin derinden geçmesi... Öf."

Parkın iç kısımlarına doğru yürüyor. Sadece bir dakikadır onun yanında olmama rağmen şimdiden yoruldum. Peşinden yürüyorum. Büyüleyici bir insan, tıpkı bir hortum gibi. İnsan bir hortumun daha ne kadar döneceğini görmek ister.

Ingrid de adamakıllı çok dönüyor. Benim birkaç adım önümde yürürken, bir şey söylemek için bana dönüyor. Bu da her beş saniyede bir oluyor.

"Bu parka bayılırım. Ya sen?"

Dönüş.

"Şehrin ortasında yaban hayat gibi."

Dönüş.

"Ve tamamen insan yapımı olduğunu biliyor muydun? Her şey tasarlanmış, bu da onu daha mükemmel yapıyor."

Bu defa iki dönüş. Çok hızlı olduğu için Ingrid'in yüzü kızarmış ve başı dönüyor. Gereğinden fazla yan takla atmış bir çocuk gibi.

Birçok bakımdan çocuklara benziyor. Sadece heyecanlı doğasından değil, görünüşünden de. Central Park Gölü kenarında durduğumuz sırada boy farkımızı fark ediyorum. Ondan en az on santim daha uzunum. Bir de sıskalığı var. Bir deri bir kemikten ibaret. Nerden baksan, aç görünüyor. Dayanamayarak ona kendi sosislimi verip yemesi için ısrar ediyorum.

"Mümkün değil," diyor. "Özür dileme sandviçi bu. Ama özür dilemek için bir sosisli sandviç ikram ettiğim için de özür dilemem gerekir aslında. Kimbilir bunların içinde ne vardır."

"Az önce yemek yedim," diyorum. "Ve özrün kabul edildi."

Ingrid reverans yaparak sosisliyi alıyor.

"Bu arada, benim adım Jules."

Ingrid bir ısırık alıp çiğnerken cevap veriyor. "Biliyorum."

"Sen de 11A'da oturan Ingrid'sin."

"Evet. 11A'da yaşayan ve yemek asansörünü kullanmasını bilen Ingrid Gallagher. Bu özel beceriyi öğreneceğimi hiç sanmazdım ama buyur işte."

Sosisli sandviçini bitirmek için en yakın banka oturuyor. Ben ayakta durup göldeki kayıklara ve Bow Köprüsü üstünden geçen yayalara bakıyorum. Bu da 12A'dan gördüğüm manzaranın zemin seviyesinden görünüşü.

"Bartholomew'yu nasıl buluyorsun?" diye soruyor Ingrid sandviçinin son lokmasını ağzına atmadan önce. "Rüya gibi, değil mi?"

"Aynen öyle."

Ingrid elinin tersiyle dudağının kenarına bulaşmış hardalı siliyor. "Üç aylığına mı buradasın?"

"Evet."

"Ben de öyle," diyor. "Buraya geleli iki hafta oldu."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Virginia'da. Daha önce de Seattle'da. Ama aslen Boston'lıyım. Galiba artık hiçbir yere ait değilim. Göçebeyim." Bankın üstüne uzanıyor, uçları mavi saçları başının etrafına yayılıyor.

Onun bu göçebeliği acaba kasıtlı mı, yoksa gerektiği için miydi, diye düşünmeden edemiyorum. Yanlış seçimler ve talihsizlikler nedeniyle sürekli kaçış. Benden çok farklı değil. Ama açıkçası, onda kendimden hiçbir şey göremiyorum.

Derken dank ediyor: Onda Jane'i görüyorum.

İkisinin de ipe sapa gelmez işler yapan, aşırılığın doruklarına dörtnala koşan kişilikleri var. Ablam ve en iyi arkadaşım olmasına rağmen Jane'in yanında kendimi hiçbir zaman dengeli hissetmezdim. Ama o dengesizliğe de bayılırdım. Utangaç, sessiz, uyumlu varlığımı denkleştirmeye ihtiyacım vardı. Jane elimden tutup beni şehrin diğer tarafındaki ormana götürür, orada ağaç çotukları üstüne oturup boğazımız acıyana kadar Tarzan gibi bağırırdık. Bazen beni şehrin eski kömür madeninin kepenkleri indirilmiş, yıllardır kullanılmamış ofislerine götürüp içini gezdirirdi. Ya da sinemanın

arkasındaki çıkış kapısından gizlice girip ışıklar kapatılınca koltuklara otururduk.

Jane'le beraberken dizlerimiz sıyrılır, sivrisinek ısırıklarıyla delik deşik olurduk.

Jules ile Jane. Daima beraber.

Ta ki aniden öyle olmayana kadar.

"Boston'dan iki yıl önce ayrıldım," diyor Ingrid. "Buraya, New York'a geldim. Bunu daha önce söylemeyi unutmuşum. New York kısmını. Ne kadar az bahsetsem o kadar daha iyi. Bu nedenle Seattle'a gidip bir süre garsonluk yaptım. Çok kötüydü. Aşırı kafein yüklü dallamaların özel siparişleri... Bu yaz Virginia'ya gittim, bir plaj barında barmenlik işi buldum. Sonra yine burası. Bu defa daha iyi olacağını sanmam aptallıktı. Olmadı. Hem de hiç olmadı. Bundan sonra nereye gideceğimi kestiremezken karşıma o Bartholomew ilanı çıktı. Sonrasıysa artık tarih oldu."

Sırf bunları duymak bile bende jet uyumsuzluğu gibi bir şeye neden oldu. O kadar az bir zaman dilimi içinde onca çok yer...

"Peki, sen nasıl Bartholomew'ya geldin?" Ingrid doğrulup bankta yanına oturmam için yanındaki yeri işaret ediyor. "Bana her şeyi anlat."

Yanına oturup, "Anlatacak pek bir şey yok," diyorum. "Yani aynı günde hem işimi hem sevgilimi kaybetmem dışında."

Ingrid'in yüzünde tıpkı koluma dikiş atıldı mı, diye sorduğu zamanki sarsılmış ifade beliriyor. "Sevgilin öldü mü?"

"Sadece kalbi," diyorum. "Bir kalbi varsa tabii."

"Erkekler neden böyle adi oluyorlar? Bu galiba onların içlerine kazınmış bir şey. Sanki daha küçük yaşlarda onlara adileşebilecekleri çünkü çoğu kadının buna göz yumacağı öğretiliyor. New York'tan ilk ayrılışımın nedeni buydu. Salak mı salak bir oğlan."

"Kalbini mi kırdı?"

"Ezip geçti," diyor Ingrid. "Ama işte hâlâ buradayım."

"Ya ailen?" diye soruyorum.

"Hiç akrabam yok," diyor Ingrid saç dipleri gibi maviye boyanmış tırnaklarına bakarak. "Yani, tabii, bir ailem vardı ama artık yoklar."

Yoklar kelimesini duyunca nabzım birden hızlanıyor.

"Benimkiler de," diyorum. "Her ne kadar bir ablam varsa da, artık sadece ben varım; ya da ablam vardı. Doğrusu artık bunu pek bilmiyorum."

Söylemeye niyetim yok. Kelimeler aniden dilimden dökülüvermiş. Ama artık söylendiği için kendimi daha iyi hissediyorum. Ingrid'in ikimizin de aynı koşullarda olduğunu bilmesi bana doğru geliyor.

"Kayıp mı?" diye soruyor Ingrid.

"Evet."

"Ne kadar zamandır?"

"Sekiz yıldır." O kadar zaman geçtiğine inanmak zor. Hadisenin olduğu gün anılarımda o kadar canlı ki sanki birkaç saat geçmiş sadece. "On yedi yaşındaydım."

"Ne oldu?"

"Polislere göre Jane evden kaçmış. Babama göreyse kaçırılmış. Anneme göre de muhtemelen öldürülmüş."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor Ingrid.

"Hiçbir şey."

Bence Jane'e gerçekten ne olduğunun hiç önemi yok. Beni etkileyen tek şey onun artık olmayışı.

Ve bizden ayrılışı kendi isteğiyle olmuşsa vedalaşmaya bile gerek görmeyişi.

Yani ona hem çok kızıyorum hem de onu müthiş özlüyorum. Onun kayboluşu kalbimde hiç kimsenin dolduramayacağı bir boşluk bıraktı.

Şubat ayında oldu; soğuk, gri, sürekli bulutlu ama çok az kar yağan bir havada. Jane kasabanın Ana Caddesi köşesinde bulunan McIndoe eczanesindeki vardiyasını yeni bitirmişti. Bir buçuk yıl önce liseyi bitirdiği günden beri orada kasiyerlik

yapıyordu. Bize üniversite için para biriktirdiğini söylemişti ama üniversite hevesi olmadığını hepimiz biliyorduk.

Onu son gören Bay McIndoe oldu; dükkânının ön camından bakarken siyah bir Volkswagen Beetle'ın kaldırıma yanaştığını görmüş. Eczane kapısının önünde beklemekte olan Jane otomobile binmiş.

Bay McIndoe gördüklerini dinleyen herkese anlatmıştı. Herhangi bir mücadele olmamış. Direksiyondaki şahıs Jane'e yabancı değilmiş. Yolcu kapısını açmadan önce eliyle sürücüye selam vermiş.

Bay McIndoe direksiyondaki şahsa doğru dürüst bakamamış. Gördüğü tek şey Jane'in üstündeki mavi kasiyer üniforması olmuş.

Volkswagen oradan ayrılmış.

Jane artık yokmuş.

Kayboluşunu izleyen günlerde Jane'in hiçbir arkadaşının siyah bir Volkswagen Beetle'ı olmadığı öğrenildi. Ne de arkadaşlarının arkadaşları öyle bir otomobil sahibiydiler. Direksiyondaki her kimse Jane'den başka herkes için yabancıydı.

Ama siyah kaplumbağa Volkswagenler nadir değildir. Motorlu taşıt kayıtlarına göre sırf Pennsylvania'da binlercesi vardı. Ve otomobilin plakasını almak Bay McIndoe'nun aklına gelmemişti. Hiçbir neden yoktu. Polisler sorduğu zaman adam ne bir sayı ne de harf hatırlayabildi. Kasabadaki çoğu insan bu yüzden onu suçladılar ve sanki Jane'in bulunamaması onun zayıf hafızasındanmış gibi düşündüler.

Annemle babam daha hoşgörülüydüler. Jane'in kayboluşundan birkaç hafta sonra ve bulunması ihtimali iyice azaldığı zaman babam Bay McIndoe'nun eczanesine uğrayıp ona karşı kırgın olmadığını söylemiş.

O zaman bunu bilmiyordum. Birkaç yıl sonra, annemle babamın cenaze töreninde Bay McIndoe anlattı.

İşte o gün Jane'in hiçbir zaman dönmeyeceğini anladım. O güne kadar içimde bir ümit kırıntısı vardı; gerçekten kaçmış-

sa bir şekilde yine evine dönebilirdi. Fakat annemle babamın ölümü sessiz sedasız olmadı. Haberlerde yer aldı. Jane bu haberi duysaydı mutlaka onların cenazesine gelirdi.

Gelmeyince, onun hâlâ yaşıyor olduğunu ve döneceğini ummayı bıraktım. Benim gözümde Jane mezardaki aileme katılmıştı.

"Yaşıyor olsa bile, hiçbir zaman gelmeyeceğini biliyorum," diyorum.

"Üzüldüm," diyor Ingrid o kadarla yetinerek.

Bunu izleyen birkaç dakika boyunca göle bakıp esen rüzgârı tenimizde hissetmekten başka bir şey yapmadık. Etrafımızdaki ağaçların dallarını hışırdatıyor, altın renkli yapraklarını titretiyordu. Pek çoğu dallarından düşmüş, konfeti gibi yerde uçuşuyordu.

"Gerçekten Bartholomew'da olmayı seviyor musun?" diye soruyor Ingrid neden sonra. "Yoksa sırf benim hoşlandığımı düşündüğün için mi öyle söyledin?"

"Seviyorum," diyorum. "Sen sevmiyor musun?"

"Emin değilim." Ingrid'in sesi kısılmış ve yavaş konuşuyor. Başka her şeyi son hızla ve yüksek sesle anlattığı için buna şaşırıyorum. "Yani burası güzel. Hatta harika. Ama bu yerde bir... tuhaflık var. Sen henüz hissetmemiş olabilirsin. Ama hissedeceksin."

Sanırım hissettim bile. O duvar kâğıdı. Çiçeklerden ibaret bir desen olduğunu biliyorum ama beni tedirgin eden bir özelliği var. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok tedirgin ediyor.

"Çok eski bir bina," diyorum. "Bu tip yerler herkese tuhaf gelir."

"Ama sadece o kadar değil." Ingrid dizlerini göğsüne çekiyor ve bu haliyle daha çocuksu görünüyor. "Beni... korkutuyor."

"Korkacak herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum," diyorum her ne kadar Chloe'nin gönderdiği sinir bozucu makale beni ürpertmişse de...

"Burada yaşanmış bazı olaylarla ilgili bir şeyler duydun mu?" diye soruyor Ingrid.

"Sahibinin çatıdan aşağıya atladığını biliyorum."

"Bu en hafifi. Daha kötüleri olmuş. Çok daha kötüleri."

Ingrid bununla ilgili daha çok şey anlatmak yerine dönüp ağaç tepeleri üzerinden kule gibi yükselen Bartholomew'ya bakıyor. Binanın kuzey köşesinden George aşağısını, Central Park'ı seyrediyor. Onu görünce içime sevgi dolu bir sıcaklık yayılıyor.

"Sence, içinde hiç hayalet falan olmasa da, lanetli olabilir mi bir yer?" diyor Ingrid. "Çünkü bana öyle geliyor. Sanki Bartholomew kendi tarihiyle lanetlenmiş ... Sanki orada olan bütün kötü şeyler toz gibi birikmiş ve şimdi havada duruyor. Ve biz onu soluyoruz, Jules."

"Orada kalmak zorunda değilsin," diyorum. "Yani, seni bu kadar huzursuz ediyorsa..."

Ingrid omuzlarını sallıyor. "Başka nereye gideceğim ki? Bir de o paraya ihtiyacım var."

Başka bir şey söylemesine gerek yok; ilk başta düşündüğümden daha çok ortak yanımız var.

"Benim de paraya ihtiyacım var," diyorum. "Bu iş için ödenecek para inanılır gibi değil. Leslie söylediği zaman az kalsın düşüp bayılacaktım."

"Ben de öyle. Sana moral bozucu şeyler söylediğim için bağışla. Aslında iyiyim. Bartholomew da iyidir. Herhalde çok yalnız olduğum için. Ziyaretçi yasağı dışında tüm kurallar bana uyar. Bazen kendimi hücre hapsindeymişim gibi hissediyorum. Özellikle de Erica gittikten sonra."

"Erica kim?"

"Erica Mitchell. Senden önce 12A'da o vardı."

Merakla ona bakıyorum. "Yani, daire sahibini mi kastediyorsun? Ölen kadını mı?"

"Erica bizim gibiydi – ev bakıcısı," diyor Ingrid. "Hoş bir

kızdı. Kısa bir süre ahbaplık ettik. Ama ben buraya geldikten birkaç gün sonra ayrıldı. Bu da bana tuhaf geldi çünkü bana daha iki ayı kaldığını söylemişti."

Leslie'nin bana benden önce 12A'da bir ev bakıcısı olduğunu söylemeyişine şaşırdım. Gerçi bunu söylemesi için bir nedeni yoktu. Daha önce orada kimin kaldığı beni ilgilendiren bir şey değil. Ama Leslie'nin anlattıklarından sanki daire sahibi yeni ölmüş ve daire aniden boş kalmış sonucu çıkıyordu.

"O kızın 12A'da kaldığına emin misin?"

"Eminim," diyor Ingrid. "Bana yemek asansörüyle hoşgeldin mesajı gönderdi. Sen geldiğin zaman aynı şeyi yapmanın güzel olacağını düşündüm."

"Erica neden erken ayrıldığını sana söyledi mi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Haberi o gittikten bir gün sonra Bayan Evelyn'den öğrendim. Herhalde kalacak yeni bir yer falan bulmuş olmalı. Buna çok üzüldüm çünkü üst katımda bir komşumun olması çok hoştu." Birden Ingrid'in yüzü ışıldıyor. "Bak, bir fikrim var. Bunu her gün yapmalıyız. Gitme vaktimiz gelene kadar parkta öğlen yemeği yiyelim."

Duraksıyorum ama Ingrid'den hoşlanmadığım için değil. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Sadece her gün bunu nasıl kaldırabileceğimi bilmiyorum. Sırf bu öğlen sonrası bile beni çok yordu.

"Lütfen," diyor Ingrid. "O binanın içinde o kadar sıkıldım ki... ve işte burada keşfedilmeyi bekleyen kocaman bir park var. Bunu bir düşün, Juju. Bundan sonra sana bu isimle hitap etmeye karar verdim."

"Anlaşıldı," diyorum gülümseyerek.

"Biliyorum, çok iyi sayılmaz. Ama senin adın zaten bir çeşit takma ad gibi, dolayısıyla pek seçeneğim kalmıyor. Juju totem demek, biliyorsun. Kötü totem diye bir şey vardır ama iyi totem de var. Sen iyi olanındansın. Kesinlikle."

Buna pek emin değilim. Yıllardır tepemde kötü jujular dolanıyor.

"Dediğim gibi, Juju, birlikte ne kadar çok eğlenebileceğimizi düşünsene." Ingrid parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Kuş gözlemciliği. Piknikler. Sandal sefaları. Dünya kadar sosisli sandviç. Ne dersin?"

Bana ümitli bir ifadeyle bakıyor. Hem ümitli hem de çaresiz. Ve yalnız. Son iki hafta içinde benim hissettiğim kadar yalnız. Chloe dışında tüm arkadaşlarım buhar oldu. Benim suçum mu, onların mı bilmiyorum. Belki de farkında olmadan ben onları uzaklaştırmışımdır. Ya da belki benim aşağıya doğru çöküşümün doğal bir yan ürünüdür. Bir kayıp, ardından başka kayıpları getiriyor. Önce Jane, sonra anne babam, sonra işim ve Andrew. Her kayıpla daha çok arkadaşım benden koptu. Belki Ingrid bu gidişatı tersine çevirecek kişidir.

"Elbette," diyorum. "Ben varım."

Ingrid coşkuyla el çırpıyor. "O halde karar verildi. Öğlen lobide buluşuruz. Bana telefonunu ver."

Cebimden çıkarıp ona uzatıyorum. Ingrid numarasını listeme kaydedip adını büyük harflerle yazıyor. Ben de aynı şeyi onun telefonuyla yapıyor ama kendi adımı küçük harflerle yazıyorum.

"Beni ekmeye kalkışırsan, sana mesaj atarım," diye uyarıyor. "Hadi, şimdi bu antlaşmayı bir selfie'yle damgalayalım."

Telefonumu kaldırıp bana sokuluyor. Yüzlerimiz ekranı doldurmuş, Ingrid deli gibi gülerken ben sersemlemiş gibi görünüyorum. Ama gülümsüyorum çünkü epeydir ilk kez kötü durumda değilim. Geçici de olsa kalacak yerim var, para gelecek ve yeni bir arkadaş edindim.

"Harika," diyor Ingrid.

Telefonu kapatınca, antlaşmamız tamamlanmış oluyor.

II

Bartholomew'daki ilk gecemi buraya nasıl gelebildiğimin tatlı şaşkınlığı içinde geçiriyor, içimden geldiği gibi şeyler yaparak keyfini çıkarıyorum.

Önce türbuşona benzeyen merdiveni tırmanıp yatak odama çıkıyor, ayakkabılarımı çıkarıp halının sıcak yumuşaklığını hissediyorum. Bunun üstünde yürümek ayak masajı gibi bir şey.

Sonra da küveti doldurup suya lavabonun altında bulduğum lavanta kokulu köpük banyosunu boca ediyorum. Tenim pembeleşene, parmak uçlarım buruşana kadar suda kalıyorum.

Banyodan sonra donmuş pizzamı mikrodalgada ısıtıp sırf dokunması bile beni heyecanlandıracak kadar güzel bir porselen tabağa koyuyorum. Mutfaktaki çekmecede bulduğum kibritle yemek salonundaki mumları yakıyorum. O muazzam büyüklükteki masanın bir ucuna oturarak yemeğimi yerken titreşen mum ışıklarının pencerelerden yansımasını seyrediyorum.

Yemek bittikten sonra Chloe'nin bana verdiği şarap şişelerinden birini açıp oturma odası penceresi önünde kuruluyorum ve akşam karanlığının Manhattan'a çöküşünü izlerken şarabımı yudumluyorum. Central Park'ta yürüyüş patikalarındaki lambalar birer birer yanıyor, koşu yapanların, turistlerin

ve el ele yürüyen çiftlerin üzerinde halojen bir aydınlık düşürüyor. Pencere yanındaki teleskopla bu çiftlerden birini gözlüyorum. Gönülsüz bir şekilde ayrılırken elleri son bir temas için birbirine uzanıyor.

Kadehim boşalıyor.

Yine dolduruyorum.

Hissettiğim kadar yalnız değilmişim gibi olmaya çalışıyorum.

Zaman geçiyor. Saatler. Üçüncü şarap kadehim de boşalınca mutfağa gidip kadehimi yıkayarak, zaten temiz olan mutfak tezgâhını silerek oyalanıyorum. Aklımdan bir kadeh şarap daha içmek geçse de üstünde durmuyorum. Her ne kadar durumlar farklı olsa da iki hafta içinde ikinci defa kör kütük sarhoş olmak istemiyorum. İlkinde – Chloe beni margarita içmeye götürdüğünde kederli bir sarhoştum, iki yudum arası ağlıyordum. Ama şimdi tuhaf bir şekilde mutluyum, tatmin olmuş bir haldeyim ve sanki hayatımda ilk kez ümit doluyum.

Hiç düşünmeden tezgâhın üstündeki kibrit kutusundan bir kibrit alıp çakıyorum. Sonra da sol elimi alevin beş altı santim üstünde tutarak sıcaklığını açık avucumda hissediyorum. Eskiden sık sık yaptığım ama epeydir denemediğim bir şey. Gerek olmamıştı.

Şimdi o eski dürtüyü yine hissettiğim için elimi yavaşça alevin üstüne doğru indiriyorum. Bunu yaparken annemle babamı, Jane'le Andrew'yu düşünüyorum; alev zihnimdeki fotoğrafın uçlarından başlayıp ortasına kadar yutuyor.

Avucumdaki sıcaklık çok geçmeden yakıcı olmaya ve acı vermeye başlıyor.

Ama elimi çekmiyorum. Daha değil.

Biraz daha acıtması gerekli.

Ancak elim kendiliğinden geri çekilince bırakıyorum. Refleks devreye girdi. Kibriti üfleyerek söndürünce geride sadece iplik gibi bir duman kalıyor.

Aynı işlemi bir daha yapmak üzere bir kibrit daha çaktığım anda yemek asansörü boşluğundan tuhaf bir gürültü geliyor. Kapalı dolap kapısı bu sesi biraz boğsa da bunun asansörden çıkmadığını anlayabiliyorum. Makaraların gıcırtısı yok.

Bu ses farklı.

Daha yüksek. Daha keskin. İnsan sesi olduğu belli.

Alttaki daireden yükselen bir çığlık olduğunu anlıyorum. Ingrid'in dairesi.

Donmuş bir halde ikinci bir çığlık gelecek mi diye kulak kesilmişken, yanan kibrit başparmağımla işaretparmağıma ulaşıyor. Acıyla inleyerek kibriti yere atıyor, alevin mutfak zemininde kendiliğinden sönüşünü seyrediyorum.

Bu yanık beni harekete geçiriyor. Acıyı dindirmek için parmağımı emerek mutfaktan hole, oradan da dairenin dışına çıkıp on ikinci kat koridorundan merdivene yürüyorum.

On birinci kata inerken o çığlık –ya da hiç değilse çığlık olduğunu sandığım ses– kulaklarımda çınlıyor. Ingrid'i kontrol etmem lazım. Yaralanmış olabilir. Tehlike içinde olabilir. Ya da bunlardan hiçbiri değildir, sadece ben aşırı tepki gösteriyorumdur. Daha önce de olmuştu. On yedi yaşımdan sonra başımdan geçenler bana hep endişeli biri olmayı öğretti.

Ama o sesteki bir şey aşırı tepki göstermediğimi söylüyor. Ingrid çığlık attı. Bana göre bundan başka hiçbir şey olamaz. Özellikle de şu anda Bartholomew'nun gece sessizliği içinde yürürken. Etrafta çıt yok. Alttaki katlardan birinde duran asansör hareketsiz. Merdivenlerde duyduğum tek ses, benim ayak seslerim.

On birinci kata gelince saatime bakıyorum. Sabahın biri. Kaygı duymak için bir neden daha. İnsanın bu saatte tek bir çığlık atması için aklıma bir sürü kötü neden geliyor.

11A'nın kapısına geldiğim zaman tıklatmadan önce durup bekliyor, beni rahatlatacak daha mutlu bir ses duymayı umuyorum. Mesela Ingrid'in telefonda yüksek sesle konuşması. Ya da kapının ardından gelecek bir kahkaha sesi.

Hiçbir ses işitmeyince, kattaki başka birini rahatsız etmemek için kapıyı yavaşça tıklatıyorum.

"Ingrid?" diyorum. "Ben Jules. İyi misin?"

Saniyeler geçiyor. On saniye. Derken yirmi. Tam bir daha tıklatacakken kapı aralanıyor ve Ingrid görünüyor. Gözleri fincan olmuş, bana bakıyor. Onu şaşırtmışım.

"Jules, burada ne yapıyorsun?"

"Seni merak ettiğim için geldim." Kararsızlık içinde bir an duruyorum. "Bir çığlık duyduğumu sandım."

Ingrid de duruyor. Birkaç saniye sonra zoraki bir gülümseme çıkarıyor.

"Televizyonundan olmalı."

"Televizyon seyretmiyordum. Bu..."

Duruyorum; mahcup mu olayım, rahatlayım mı, yoksa ikisi de mi emin değilim. Bunun yerine endişem artıyor. Ingrid'de bir tuhaflık var. Sesi ifadesiz, gönülsüz – parktaki gevezeliğinden çok farklı. Kapı aralığından sadece vücudunun yarısını görebiliyorum. Üstünde daha önceki kıyafeti var, sağ eli sanki bir şey arıyormuş gibi bluclininin ön cebine gömülmüş.

"Çığlık *atmışsın* gibi bir ses geldi," diyorum sonra. "Duyunca endişelendim."

"Ben değildim," diyor Ingrid.

"Ama *bir şey* duydum işte."

"Ya da duyduğunu sandın. Hiç olmadık şey değil. Ama ben iyiyim. Gerçekten."

Oysa yüzü başka bir şey söylüyor. Dudaklarına yapışmış gibi duran o gülümsemenin yanı sıra gözlerinde karanlık bir parıltı var. Seslendiremediği bir sıkıntıyla yanıyor gibi. Görünüşünden korku içinde olduğunu anlıyorum.

Kapıya biraz daha yaklaşıp doğrudan gözlerine bakıyorum. "Emin misin?" diye fısıldıyorum.

Ingrid gözlerini kırpıştırıyor. "Evet. Bir terslik yok."

"O halde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyerek

kapıdan çekilip yüzüme kendi zoraki gülümsememi oturtuyorum.

"Benim için endişelenmen çok hoş," diyor Ingrid. "Çok tatlısın."

"Yarınki program hâlâ geçerli mi?"

"Tam öğlen vakti," diyor Ingrid. "Oyunbozanlık yok."

Ona el sallayıp koridorda birkaç adım yürüyorum. Ingrid el sallamama karşılık vermiyor. Bana bir saniye daha bakıp kapıyı kaparken gülümsemesi kesilmiş, dudakları bir çizgi haline gelmiş.

Artık bu anda yapabileceğim bir şey kalmamış. Ingrid iyi olduğunu söylüyorsa, ona inanmak zorundayım. Bir çığlık duymadığımı söylüyorsa, buna da inanmak zorundayım. Ama 12A'ya, sonra da yatak odama uzanan merdiveni çıkarken Ingrid'in yalan söylediği hissi peşimi bırakmıyor.

ŞİMDİ

Bernard odadan çıkıyor.

Bir doktor giriyor.

Daha yaşlı. Bembeyaz saçları, sert bir çenesi ve kahverengi gözlerinin önüne oturtulmuş küçük bir gözlüğü var.

"Merhaba. Ben Doktor Wagner." Bu ismi Almancada olduğu gibi telaffuz ediyor; W yerine V ile. Aslında tüm kelimelerinde koyu bir aksan var; kulağa aynı anda hem kaba hem de sevimli geliyor. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Düzgün bir cevap verecek kadar nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hayal meyal bana bir otomobilin çarptığını söylediklerini hatırlıyorum; herhalde ölmediğim için şükretmem gerek.

"Başım acıyor," diyorum.

"Eminim, acıyordur," diyor Dr. Wagner. "Başınızı çok kötü çarpmışsınız. Neyse ki beyin sarsıntısı yok."

Bir kez daha başımdaki sargıya dokunuyorum ama bu defa çok hafifçe. Sırf o kumaşın altındaki kafatasıma dokunabilmek için.

"Hayati organlarınız iyi durumda. En önemli şey bu," diyor Dr. Wagner. "Üst bacaklarınızdan göğüs kafesinize kadar morarma göreceksiniz. Ama kırık kemik ve iç organlarda hasar yok. Olanlar düşünülünce bundan çok daha kötüsü de olabilirdi."

Boyunluğa rağmen başımı sallamaya çalışıyorum. Boyunluk ağır ve sıcak. Köprücük kemiğimin etrafında ter birikmiş. Terin

bir kısmını silmek için parmağımı boyunluğun arkasından kaydırıyorum.

"Kısa bir süre sonra bunu çıkarabileceksiniz," diyor Dr. Wagner. "Aslında sadece bir önlem. Ama şimdi size birkaç soru sormam lazım."

Bir şey söylemiyorum. Sorularına cevap verebileceğime emin değilim. Zaten cevap versem bile doktorun bana inanacağından şüpheliyim. Buna rağmen boyunlukla kısıtlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Kazayla ilgili neler hatırlıyorsunuz?"

"Çok değil," diyorum.

"Ama kazayı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

En azından öyle sanıyorum. Somut olarak hatırladığım bir şey yok. Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Ama ipe sapa gelmez düşünceler. Kafatasım bir kar küresi gibi, sallandıkça önemli bilgi kırıntıları kar taneleri gibi uçuşuyor. Ve ne kadar çabalasam da herhangi birini tutamıyorum.

Bir fren sesi hatırlıyorum.

Bir korna çalıyor.

Arkamda bir yerden panik içinde bir çığlık.

Acı. Karanlık.

Hastaneye getirilişim de bunun gibi. Yarısını hatırlıyorum. Bernard, parlak önlüğü ve o otomobile ilgili kötü haberin anlatılışı. Ama tam olarak buraya nasıl getirildiğimi veya getirildiğim an neler söylediğimi hatırlamıyorum

Herhalde ağrı kesiciler yüzünden olmalı. Zihnimi bulanıklaştırmış.

"Başka bir soru deneyelim," diyor Dr. Wagner. "Bir görgü tanığı sizin Bartholomew'dan yıldırım gibi çıkıp karşıdan gelen trafiğe doğru koştuğunuzu söyledi. Gördüğünüz halde durmamışsınız. Bir saniye bile."

İşte bunu hatırlıyorum.

Tek isteğim bunu unutmak olduğu halde.

"Doğru," diyorum.

Doktor bana o ince çerçevesi ardından merakli bir bakış gönderiyor. "Bu pek normal bir davranış sayılmaz."

"Koşullar da pek normal değildi."

"Anladığım kadarıyla kaçıyormuşsunuz."

"Evet," diyorum. "Kaçtım."

DÖRT GÜN ÖNCESİ

12

Rüyamda ailemi görüyorum.

Annem. Babam. Jane; onu son gördüğüm halinde. İlelebet on dokuz yaşında.

Üçü birlikte terk edilmiş haldeki Central Park'ta yürüyorlar. Onlardan başka kimse yok. Vakit gece, park zifiri karanlık; tüm lambalar söndürülmüş. Buna rağmen ailemin kendi ışığı var; yeşilimsi gri bir ışıkla parlayarak parkta yürüyorlar.

Onları Bartholomew'nun çatısından, George'un yanında oturduğum yerden seyrediyorum. George'un taş kanatlarından biri bana sarılmış.

Parktaki ailem beni görüp el sallıyorlar. Jane ışıltılı ellerini ağzında birleştirip bana sesleniyor. "Sen oraya ait değilsin," diye bağırıyor.

Bu kelimeler bana ulaştığı anda George kanadını kımıldatıyor.

Artık sarılmıyor.

Beni itiyor.

Taş kanadının soğukluğunu sırtımda hissederken, beni çatıdan aşağıya itiyor. Çok geçmeden döne döne düşüyorum ve alttaki kaldırımın üstüne çakılıyorum.

Boğazıma kadar yükselen ama bastırdığım çığlıkla uyanıyorum. Yutkunup birkaç kez öksürüyorum. Sonra doğrulup pencerenin dışındaki George'a bakıyorum.

"Çok ayıp ettin," diyorum.

Bu sözlerim biter bitmez başka bir şey duyuyorum.

Bir ses.

Alt kattan geliyor.

Aslında buna tam olarak ses bile demek zor. Daha ziyade bir algı gibi. Yalnız olmadığımı bildiren tanımlanamaz bir duygu. Birisi bana bunu tarif etmemi söylese nasıl yapacağımı bilemem. Kolayca tanımlanabilecek bir ses değil. Ayak sesi değil. Tıklatma değil. Her ne kadar çok benzese de hışırtı da değil.

Kıpırtı.

Ses buna benziyor işte.

Birisi o boşlukta hareket ediyor, peşinde hafif bir fısıltı bırakıyor.

Yataktan çıkıp sürünerek merdivenin tepesine gidiyor, daha fazla işitebilmek için aşağıya uzanıyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Ama o his –o tüyler ürpertici duygu– kaybolmuyor. Dairede tek başıma değilim.

Bir an aklıma bunun Leslie Evelyn olabileceği geliyor; kurallara uyuyor muyum diye sabahın erken bir saatinde beni kontrol etmeye gelmiş. Eminim onda dairenin bir anahtarı vardır. Sinir içinde sabahlığımı üstüme geçirip sessizce alt kata iniyorum. Bana kontrolle ilgili hiçbir şey söylememişti. Yoksa bunu kabul etmezdim.

Kimi kandırıyorum ki? On iki bin dolar için hemen her şeyi kabul ederdim.

Ama alt kata inince dairenin boş olduğunu görüyorum. Kapı kilitli, sürgü çekili ve zincir de yerinde duruyor. O gürültü, o varlık sesi ya da ne isim verirseniz verin, o ses benim hayal ürünümdü. Kötü bir kâbusun sisli kalıntıları.

Bitkin olmama rağmen hemen uyuyamayacak kadar gerginim. Kahve yapmak için mutfağa gidiyorum. Dairede basit ve kolay Keurig makinesi yerine, saçma bir şekilde karmaşık, yüksek teknoloji bir kahve makinesi var; sırf bunu çalıştırmak

için dakikalar harcıyorum. O kadar uzun sürüyor ki demliğe kahve damlayana kadar vücudum kafein açlığıyla sızlamaya başlıyor.

Kahve demlenirken duş yapıp kâbusun etkisinden sıyrılmak için üst kata çıkıyorum. Tanrım, ne tuhaf ve korkunç bir rüyaydı.

Tabii, bundan başka kâbuslar da gördüm. Annemle babam öldükten kısa bir süre sonra. Yanan yataklar, yoğun dumanlar ve hastalık sonucu kararmış iç organlarla ilgili kâbuslar. Bazıları o kadar kötüydü ki çığlıklarım bütün yatakhaneyi uyandırmasın diye Chloe beni sarsarak uyandırırdı. Ama bunların hiçbiri bana bu kadar doğru ve gerçek gelmemişti. Bir yanımla pencereden Central Park'a bakarsam, ailemin yine ışıldayarak Bow Köprüsü'ne doğru yürüdüklerini görürüm diye korkuyorum.

Bu nedenle sabahı saatlere bakarak geçiriyorum.

Günlük kıyafetimi giyerken yatak odasındaki dijital saate bakıyorum.

Çoktan demlenmiş olan kahvemi kupama boşaltırken mikrodalganın saatine bakıyorum.

Oturma odasında kahvemi yudumlarken o antika saat tıklıyor ve ben duvar kâğıdındaki gözleri sayıyorum. Altmış dörde kadar saydığım anda duvar saati gonk çalarak altmış dakikanın dolduğunu ilan ediyor. Yüreğim sıkışıyor. Daha ancak dokuz olmuş.

İşten çıkarılırken bana içinde pratik bilgiler olan bir klasör verilmişti. İş arama teknikleri, kariyer danışmanları, okula dönmek istersem öğrenci kredileriyle ilgili bilgiler. Resmen işsiz kalmış birinin gerek duyacağı şeyler.

O klasörde olmayan şey, aniden onca boş zamanı olan birinin ne yapabileceğiydi. Çünkü başına böyle bir şey gelmeyen birinin hiçbir zaman anlayamayacağı bir gerçek var: İşsizlik çok can sıkıcıdır. İnsanın ruhunu ezecek kadar sıkıcıdır.

İnsanların sırf işe gitmenin bile günün ne kadar çoğunu

doldurduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Hazırlanmak. İş yerine ulaşım. İşte otomatik olarak dolan zaman. Bunlar olmadığında önünde doldurulmayı bekleyen boş saatlerden başka bir şey kalmaz.

Vakit seni öldürmeden sen onu öldür.

Bunu bana babam söylemişti; annem hastalandıktan ve babam işini kaybettikten sonra. Kısa ömürlü kuş evi yapma aşamasının doruk noktasıydı; kayda değer herhangi bir amacı olmadan, garajda saatlerce bunları yapmakla uğraşırdı. Bunu neden yaptığını sorduğum zaman bana bakıp, "Çünkü hayatımda benim kontrol edebildiğim bir şeye ihtiyacım var," demişti.

Ancak geriye baktığım zaman anlam verebildiğim bir düşünce. On dokuz yaşındaydım ve aklım karışmıştı. Şimdi işsiz kalmış bir yetişkin olarak bunu anlıyorum. Tabii, bütün varlığımı bir kasırgaya maruz kalmış gibi hissederken, kontrol edebileceğim bir şey bulmak hiç kolay değil.

Böylece vakit öldürmek için yine iş arıyorum ama daha önce görmediğim hiçbir iş ilanı yok. Hiç gerek olmasa da biraz daha temizlik yapıyorum. İçinde pek bir şey olmayan çöp tenekelerini çöp torbasına boşaltıp merdiven başındaki çöp tüneline döküyorum. Torbayı attıktan sonra bunun bodrum katına kadar kayıp zeminde düştüğü zaman çıkardığı sesi dinliyorum.

Beş saniye daha harcadım.

Antika saat öğlen olduğunu duyurunca daireden çıkıyorum; lobiye inene kadar olağan şüpheliler dışında kimseye rastlamıyorum. Bay Leonard'la hemşiresi basamakları inip çıkıyorlar ve Marianne Duncan'la Rufus günlük yürüyüşten dönmüşler, lobideler. Marianne'in üstünde denizköpüğü renginde bir pelerin ve aynı renkte bir türban, Rufus'un başındaysa kırmızı bir mendil var.

"Merhaba, hayatım," diyor Marrianne asansöre doğru hızla yürürken. "Bugün dışarısı epey serin, değil mi, Rufus?"

Köpek havlayarak aynı fikirde olduğunu belirtiyor.

Ingrid henüz orada olmadığından 12A'ya gelen bir şey var mı, diye bakmak için posta kutularına gidiyorum. Bir şey gelmemiş.

Posta kutusunu kapatıp saatime bakıyorum.

On ikiyi beş geçmiş.

Ingrid geç kaldı.

Cebimdeki telefon çalınca bunun Ingrid olduğunu sanarak hemen cebimden çıkarıyorum. Ekranda kimin aradığını gördüğüm an midem kasılıyor.

Andrew.

Açmıyorum. Bir saniye sonra bir mesaj geliyor.

Lütfen beni ara.

Ardından ikincisi geliyor.

Biraz konuşamaz mıyız?

Sonra üçüncüsü.

Lütfen?????

Cevap vermiyorum. Andrew bunu hak etmiyor. Tıpkı beni de hak etmediği gibi.

Asla sevgili olmamalıydık, bunu ancak şimdi anlıyorum. Ortak hiçbir şeyimiz yoktu. Ama Chloe, Paul'le çıkmaya yeni başlamıştı, ben de kendimi çok yalnız hissediyordum. Sonra aniden Andrew gözüme çarptı; işten çıktığım sırada ofis çöplerini toplarken gördüğüm sevimli kat görevlisi. Çok geçmeden çıkmadan önce ona hoşçakal demeye başladım. Bunu asansör beklerken kısa sohbetler izledi. Bu da her geçen gün süresi giderek artan konuşmalara yol açtı.

Andrew cana yakın, akıllı ve biraz utangaç görünüyordu.

Hem de gülümsediği zamanlarda gamzeleri daha belirgin oluyordu. Ve beni gördüğü her zaman gülümserdi.

Nihayet bir gün bana birlikte çıkmayı teklif etti. Kabul ettim. Bunu doğal bir gelişme izledi. Daha sık birlikte çıktık. Seks. Daha sık seks yaptık. Birlikte yaşamaya başladık. Bundan sonra neler olacağı belli gibiydi.

Çok yanılmıştım.

Ondan ayrıldıktan sonra Andrew'a olan hislerim kırgınlıktan öfkeye, sonra da bir kez daha terk edilmişlik duygusuna çevrildi. Beni aldattığı için ondan nefret ediyordum. Bundan sonra daha kötü bir duyguya kapıldım – reddedilme. Neden ona yeterli gelmemiştim? Neden hiç kimse beni yeterli bulmuyordu? Neden sevdiğim tüm insanlar beni terk edip duruyorlardı?

Telefonuma bir daha bakıyorum. Ingrid on dakika geç kaldı.

Acaba buluşma yerimizi yanlış mı anladım; Central Park'ta mı buluşacaktık, diye düşünüyorum. Gözlerimin önüne orada, sokak çalgıcılarına cilve yapan ve onu ektiğimi düşünen Ingrid geliyor.

Ona bir mesaj atıyorum. *Parkta mı buluşacaktık?*

İki dakika boyunca cevap gelmeyince parka yürüyüp bakmaya karar veriyorum. Bir mesaj daha atmaktan daha mantıklı. Bartholomew'dan çıkarken, Ingrid'in binadan çıktığını görmüş mü, diye sormak için Charlie'yi arıyorum. Ama onun yerinde başka bir kapı görevlisi var – adını henüz bilmediğim güleç yüzlü bir adam. Bana Charlie'nin gece vardiyasında çalıştığını, mazereti olduğu için bugünkü diğer vardiyasına gelemeyeceğini söylüyor

"Ailesiyle ilgili acil bir durum varmış," diyor adam. "Kızıyla ilgili bir şeymiş."

Ona teşekkür edip caddenin parkın olduğu tarafına geçiyorum. Hava düne göre daha bulutlu ve serin; kışın hızla yaklaştığının habercisi. Kesinlikle anneme göre bir hava değil.

Çok geçmeden Strawberry Fields'a* varıyorum; iki sokak çalgıcısı Imagine mozaiğinin iki tarafında bu şarkıyı söylüyor. Oradan geçen birkaç kişinin ilgisini çekmişler. Ingrid orada değil.

Telefonuma bir daha bakıyorum. hâlâ tık yok.

Devam edip göle ve dün birlikte oturduğumuz o banka doğru yürüyorum. Oturup bir mesaj daha çekiyorum.

Şu anda parktayım. Dün oturduğumuz bankta.

Ingrid'den cevap gelmeyen bir beş dakika daha geçtikten sonra üçüncü mesajımı gönderiyorum.

İyi misin?

Ne kadar endişeli göründüğümün farkındayım. Ama bir terslik olduğunu hissediyorum. Aklıma dün gece geliyor – Ingrid'in dairesinden gelen çığlık sesi, benim kapıyı tıklatmamla onun açması arasında geçen kuşku uyandıracak kadar uzun süre. Gözlerindeki bir terslik olduğunu işaret eden karanlık parıltı.

Endişe etmemeliyim, diyorum içimden.

Ama ediyorum işte.

Bunu Jane'in kayboluşuna borçluyum. Bu olayın gerçekleştiği gün daha önce hepimizin ne kadar kaygısız oluşu bakımından önemlidir. Jane on dokuz yaşındaydı, tez canlıydı ve kimseye haber vermeden kafasına göre takılıp her yere giden bir kızdı. Bazen haber vermeden akşam yemeğine gelmez, eve gece yarısından sonra döndüğünde kimbilir hangi arkadaşının bodrum katında tükettiği biraların ve sigaraların kokusunu taşırdı.

O gece eve dönmediğinde hepimiz yine öyle olduğunu san-

* Beatles şarkısı ve Central Park'ta I. Leon'un anısına yapılan peyzajlı bölüm –*çn*

dık. Akşam yemeğini onsuz yedik. Televizyonda uzaylılarla ilgili saçma sapan bir film seyrettik. Annemle babam yattıktan sonra ben oturup, *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin en sevdiğim kısımlarını bir kez daha okudum. Larsen'ların evinde her zamanki gibi bir geceydi işte.

Ertesi sabah güneş doğana kadar evde bir eksiklik olduğunu anlamadık. Babam tuvalete gitmek için uyanmış, oraya giderken Jane'in yatak oda kapısının aralık, odanın boş, yatağının dokunulmamış olduğunu görmüş. Annemle beni uyandırıp Jane'in o gece eve gelişini duyduk mu, diye sordu. Duymamıştık. Sabahın o erken saatinde birkaç arkadaşını telefonla aradıktan sonra nihayet durumun korkunçluğunu anladık.

Jane kayıptı.

Aslında bir önceki öğlen sonrasından beri kayıptı ama hiçbirimizin aklına onu aramak gelmemişti. Bizim bu ilk baştaki kaygısızlığımızı düşündüğüm zaman, acaba daha erken endişelenip harekete geçseydik Jane şimdi burada olur muydu, diye düşünmeden edemiyorum.

Artık çok endişeli bir insanım. Üniversitedeyken gün içinde beni aramasını isteyerek Chloe'yi deli ederdim. Aramadığı ender zamanlarda içimi kavuran bir endişeye kapılırdım. Şimdiyse Ingrid için bu endişeyi duyuyorum. Telefonuma bir daha bakıp saatin bire çeyrek kala olduğunu görünce endişem daha da artıyor.

Bu ruh hali içinde parktan çıkıp Bartholomew'ya yürüyorum. Yolda Ingrid'e bir mesaj daha çekip lütfen cevap vermesini istiyorum. Aşırı tepki gösterdiğimin farkındayım ama umurumda değil.

Binanın içinde diğer ev bakıcısı Dylan'ın yanından geçiyorum. Parkta sabah koşusu yapmak için giyinmiş. Eşofman. Koşu ayakkabıları. Kulaklıklarından elektrogitar cızırtısı geliyor. Boşalttığı asansöre biniyorum ve az kalsın on ikinci kat düğmesine basacakken, vazgeçip on birinci kata basıyorum. Ingrid'i kontrol etmemin bir zararı olmaz. Hatta buluşmaya

gelmemesi için nedenler uyduruyorum. Belki hastaydı ve telefonuna bakmıyordu. Belki şarjı bitmişti ve dolması için bekliyordu.

Ya da belki –sadece belki– dün geceyle ilgili içgüdülerimde haklıydım ve Ingrid'in başı beladaydı ama bunu söyleyemeyecek kadar korkmuştu. Gözlerimi kapatıp sesindeki cansızlığı, o yapmacık gülümsemesini, kapıyı kapatmadan önce o gülümsemenin uçup gidişini hatırlıyorum.

11A'nın önüne gelince, Ingrid'den bir cevap var mı, diye son kez telefonuma bakıyorum. Olmadığını gördükten sonra kapıyı tıklatıyorum. İki hafif tık. Sanki her şey normalken ona uğramışım, endişeden midem büzülmemiş gibi...

Kapı ardına kadar açılıyor.

Karşımda üstünde başka bir Chanel döpiyes olan Leslie Evelyn var. 12A'nın duvar kâğıdı kırmızılığında. Huzursuz görünüyor. Topuzundan kaçan bir tutam saç kıvrılarak alnına inmiş.

"Jules," diyor beni burada gördüğüne şaşırdığını gizlemeden. "Kolun nasıl?"

Dalgınlıkla ceketimin ve gömleğimin altındaki sargıya dokunuyorum. O kesik şu anda o kadar önemsiz ki, farkında bile değilim.

"İyi," derken omzu üzerinden dairenin içine bakıyorum. "Ingrid burada mı?"

"Hayır," diyor Leslie iç geçirerek.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, hayatım, üzgünüm."

"Ama burada yaşamıyor mu?"

"Yaşıyordu."

Onun geçmiş zaman kullandığını fark edince kaşlarım çatılıyor.

"Artık yaşamıyor mu?" diyorum.

"Doğru," diyor Leslie. "Ingrid artık yok."

13

Jane artık yok.

Ablamın eve dönmeyişinden bir hafta sonra babam durumu böyle özetlemişti. Vakit gece yarısıydı ve ikimiz baş başa mutfakta oturuyorduk; annem saatler önce yatmıştı. O âna kadar siyah Beetle herkese anlatılmış, polis Jane'in tüm arkadaşlarıyla konuşmuş ve fotoğrafı ilçedeki her telefon direğine, mağaza önüne yapıştırılmıştı. Babam kopkoyu kahvesinden bir yudum aldıktan sonra üzgün bir sesle, "Jane artık yok," dedi.

O anda üzülmekten ziyade aklımın karıştığını hatırlıyorum. İçimde hâlâ Jane'in döneceğine dair bir ümit vardı. O anda bir türlü anlayamadığım şey, daha en başında onun niye evi terk ettiğiydi. Şimdi Leslie alnına düşen saçı geri iterken aynı akıl karışıklığı içindeyim.

"Yok mu? Artık burada yaşamıyor mu?"

"Yaşamıyor," diyor Leslie burnunu çekerek.

Kuralları düşünüyorum. Ingrid bir kuralı çiğnemiş olmalı. Önemli bir kuralı. Onun bu kadar ani ve şoke edici ayrılışına başka bir neden düşünemiyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor Leslie. "Yani bunu kastettiysen, kovulmuş falan değil."

"Ama Ingrid bana burada daha on haftası olduğunu söylemişti."

"Öyle olması gerekiyordu."

Yine dumura uğruyorum. Bana çok anlamsız geliyor. "Yani çekip gitti mi?"

"Evet," diyor Leslie. "Çabucak ve hiç haber vermeden."

"Ingrid ayrılacağını size bile söylemedi mi?"

"Söylemedi. Ve bana önceden bildirmesi doğrusu çok iyi olurdu. Bunun yapmayıp gecenin bir yarısı sessizce çıkıp gitti."

"Onun gidişini gören olmuş mu? Nöbetçi kapı görevlisi kimdi?"

"Charlie'ydi," diyor Leslie. "Ama onun gidişini görmemiş."

"Neden ki?"

"O sırada bodrum katındaymış. Oradaki güvenlik kamerasında bir arıza olduğu için onarmaya gitmiş. Döndüğünde lobinin tam ortasında 11A'nın anahtarlarını bulmuş. Ingrid dışarıya çıkmadan önce oraya atmış."

"Saat kaçta olmuş bu?"

"Emin değilim. Bunu Charlie'ye sorman gerekecek."

"Gittiğine emin misiniz?" diyorum yüksek sesle düşünerek. "Belki farkında olmadan anahtarlarını lobide düşürmüş olabilir. Belki arkadaşlarından birinin acil yardıma ihtiyacı olduğu için aceleyle çıkmıştır. Şu anda buraya dönüş yolunda bile olabilir."

Teorim imkânsız değil ama kesinlikle akla yatkın da değil. Ve hiçbir ihtimal Ingrid'in mesajlarıma cevap vermeyişini açıklamıyor.

Leslie'nin de aynı şeyi düşündüğü belli. Kapı çerçevesine yaslanmış, bana acıyan gözlerle bakıyor. Umurumda değil. Jane kaybolduktan sonra onlara buna benzer uçuk teorilerimi sıraladığım zaman annemle babam da bana böyle bakmışlardı. On yedi yaşımdayken iyimser düşünme kraliçesiydim.

"Pek akla yatkın gelmiyor, değil mi?" diyor Leslie.

"Evet," diyorum. "Ama Ingrid'in gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden gidişi de akla yatkın değil."

Leslie başını yana eğince o saç tutamı yine asileşiyor. "Neden Ingrid'le bu kadar çok ilgileniyorsun?"

Ona hepsi de gerçek olan bir sürü neden sayabilirim. Ingrid'in cana yakın, eğlenceli bir insan olduğunu ve onunla birlikte olmaktan hoşlandığımı söyleyebilirim. Bana Jane'i hatırlattığını. Ve Chloe'den başka birinin benimle birlikte olmaktan hoşlandığını bilmenin benim için çok güzel bir şey olduğunu.

Bunların yerine Leslie'ye en önemli endişe nedenimi söylüyorum.

"Dün gece bir çığlık duyduğumu sandım."

Leslie abartılı bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "11A'da mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Sabah bir sularında. Ona bakmak için aşağıya indim ama var olmayan sesleri işittiğimi söyledi sadece."

"Bina sakinlerinden başka hiç kimse böyle bir ses işittiğini bildirmedi," diyor Leslie. "Duyduğun sesin bir çığlık olduğuna emin misin?"

"Eee... bilmiyorum."

Ne saçma laf! Ya bir çığlık duydum ya da duymadım. Ama cevabımdaki belirsizliğin bir anlamı var. Bana o sesi hayal etmiş olabileceğimi hatırlatıyor.

Ama o zaman neden Ingrid kapıyı açtığında o kadar tuhaf davranmıştı?

"Bunu duyan başka biri var mı, diye soruşturacağım," diyor Leslie. "Burası kadar sessiz bir yerde, öyle bir şey mutlaka fark edilir."

"Onun için endişe ediyorum sadece," diyorum.

"Ingrid ayrıldı, hayatım," diyor Leslie konuyu kapatır gibi. "Gece yarısı çalışan bir hırsız gibi. Zaten bu da benim aklıma gelen ilk şeydi. Onun bir hırsız olabileceği. O yüzden buraya

geldim. Dairenin tamamen boşaltıldığına emin gibiydim. Ama her şey yerli yerinde. Ingrid sadece kendi eşyalarını almış."

"Geriye hiçbir şey bırakmamış mı? Geri döneceğini gösteren herhangi bir şey? Ya da nereye gittiğini belirten bir not?"

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok." Leslie yana çekiliyor. "İstersen içeriye girip bak."

Açık kapı eşiğinden bir koridor ve 12A'daki aynı manzaraya bakan bir oturma odası görüyorum. Oda tertipli ve modern. Burada meraklı gözleri olan kırmızı duvar kâğıdı yok. Sadece modern resimlerle süslü krem renginde duvarlar ve Crate & Barrel kataloğundan fırlamış gibi görünen mobilyalar var. Aslında bu daire bir teşhir yeri gibi görünüyor. Mobilyalı ama yaşanmışlığı yok.

"Her şey Ingrid buraya taşındığı günkü gibi," diyor Leslie. "Yani, geride bir şey bırakmışsa bodrumdaki depo ünitesinde olabilir. Oraya henüz bakamadım çünkü Ingrid burasının anahtarını kaybetmiş galiba. Charlie'nin lobide bulduğu anahtar halkasında yok."

Bu da Ingrid'in bu anahtarı hiç kullanmadığı anlamına gelir. Şahsen ben de 12A'nın depo ünitesine gitmeye hiç gerek duymuş değilim. Neyim var neyim yok yatak odası gardırobuna bol bol sığdığı gibi, daha da yer kaldı.

Leslie omzuma dokunup, "Yerinde olsam Ingrid için o kadar endişe etmem," diyor. "Eminim ayrılması için iyi bir nedeni vardır. Ve doğrusunu istersen bunu bilmek isterdim."

Ben de. Çünkü şu anda onu gidişiyle ilgili her şey anlamsız geliyor. On ikinci katın merdivenini çıkarken içimi yeni bir endişe kaplıyor. Daireme girdikten sonra kanepeye çöküyorum; aklım karmakarışık. Ingrid neden Bartholomew'dan ayrılmak istesin? Kim bunu ister ki?

Dışarıya bakıyorum; sis hızla şehrin üstüne kapanıyor. Central Park'a kadar inen sis ağaç tepelerini bulutlar üstünde yüzer gibi gösteriyor. Melankolik olduğu kadar da güzel bir

manzara. Çok az kişinin bunu görecek kadar parası vardır. Bu ayrıcalık sadece milyonerlere tanınmış.

Ingrid de bu manzaraya sahipti, üstelik bunun için ona para ödeniyordu. Bu da daha büyük bir soruya yol açıyor. Neden burada bedava oturma hakkını ve kazanacağı on iki bin doları bırakıp gitti? Evet, Bartholomew'yla ilgili kuşkuları vardı ama o da benim gibi parasızdı ve onun da gidecek başka hiçbir yeri yoktu. Hem Bartholomew'dan ayrılmakla kazanacağı on bin doları da kaybetmişti. Çok acil bir durum haricinde, o kadar büyük miktarda paradan vazgeçmeyi düşünemem bile.

Ingrid'in durumuyla ilgili bir şey aniden değişmiş olmalı. Ve bir gecede.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Hâlâ Ingrid'den haber yok. Ona gönderdiğim tüm mesajlara bakıyorum; hiçbirini okumamış.

Bir mesaj daha çekmek yerine onu aramaya karar veriyorum. Telesekreter devreye giriyor.

"Selam! Kusura bakmayın, şu anda telefona gelemiyorum. Lütfen, bip sesinden sonra mesajınızı bırakın, en kısa zamanda sizi geri ararım." Bir sessizlik. "Ha, belki bilmiyorsunuzdur, ben Ingrid'im."

Sonra bip sesi geliyor.

"Selam, Ingrid," diyorum ses tonumu endişeliyle rahat arası çıkarmaya çalışarak. "Ben Jules. Bartholomew'dan. Az önce Leslie bana gece yarısı daireyi boşalttığını söyledi. Her şey... yolunda mı? Beni ara veya mesaj çekerek haber ver."

Aramayı sonlandırıp ne yapacağımı kestirmeye çalışarak telefona bakıyorum.

Hiçbir şey.

Tam Chloe'nin söyleyeceği şey. Bana Ingrid'in bir yabancı olduğunu, onun işine karışmamamı söylerdi. Bir iş bulmaya, biraz para kazanıp biriktirmeye ve hayatımı bir düzene sokmaya odaklanmamı söylerdi.

Ve her bakımdan haklı olurdu.

Bir iş bulmaya gerçekten ihtiyacım var. Para kazanmaya da. Adım adım hayatımı yeniden kurmaya başlamaya da.

Ne var ki, daha önce sadece içimi kemirmekte olan o endişe şimdi dal budak sardı, tüm organlarımı kapladı. Onu bu kerteye getiren şey dün gecenin tuhaflığı oldu. Çığlığa benzeyen o ses. Ingrid'in doğal olmayan sakinliği. Beni endişemin yersiz olduğuna inandırmaya çalışması.

Ben iyiyim. Gerçekten.

Dün gece ikna olmamıştım, şimdi de kesinlikle ikna olmuş değilim. Bu endişemi giderecek tek şey Ingrid'in kendisinden bir haber almam. Ama bunun için önce onun nereye gittiğini öğrenmem gerekiyor.

Jane kaybolduğu zaman polisler onu bulmamızı kolaylaştırabilmek için izlememiz gereken adımları sıralamışlardı. Bir işe yaramamıştı. Şimdi Ingrid'i bulmak için aynı adımları izleyecektim; bu defa daha talihli olacağımı umuyordum.

Birinci adım: Durumu değerlendir.

Basit. Ingrid gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden ayrıldı.

İkinci adım: Ayrılmasına yol açabilecek nedenleri düşün.

Olumlu bir neden yüzünden ayrıldığına inanmak istiyorum. Mutlu bir şey için. Birden ballı bir iş buldu veya piyangodan para çıktı veya sokak çalgıcılarından birine vuruldu. Ama iyimser olmak benim doğamda yok. Artık hiç yok.

Üçüncü adım: Gitmiş olabileceği yerleri düşün.

Boşa atılan bir adım. Bin türlü yere gitmiş olabilir.

Dördüncü adım: Kaybolduğundan beri temas kurmuş olabileceği insanları düşün.

Sosyal medya sayesinde bu adım daha kolay uygulanabilir. Ingrid internette de gerçek hayatta olduğu gibi kendisiyle ilgili her şeyi paylaşıyorsa, onun Boston'a döndüğü veya Alaska'daki bir barda iş bulduğu haberi beni rahatlatır. Yeter ki, bir şey öğreneyim.

Dizüstü bilgisayarımı alıp Ingrid'in sosyal medya hesapla-

rını arıyorum; önce Facebook. Bu iş tahmin ettiğimden daha zor çıkıyor. O kadar uzun süreden beri kullanmamışım ki şifremi hatırlayana kadar iki yanlış tahminde bulunuyorum ve dakikalar geçiyor.

Nihayet sayfama girince gördüğüm ilk şey çok eskiye ait bir profil resmim. Bir tatil fotoğrafı. Andrew ile birlikte Disney World'deyiz. Ana Cadde'de duruyoruz; kolum onun belinde, onunki omzumda. Arkamızda Sinderella'nın şatosu yükseliyor.

Bu fotoğraf beni şaşırtıyor çünkü evi boşaltmadan önce orijinalini de diğer fotoğraflarla birlikte yakmıştım. Onu bir daha görünce hayalet görmüş gibi oluyorum. Birlikte çıktığımız tek tatildi ve o zaman bile maddi durumumuzu çok sarsmıştı. Ama o zaman buna değer olduğunu düşünmüştüm. Fotoğrafta mutlu görünüyoruz. *Gerçekten* de mutluyduk. Hiç değilse ben. Ama belki Andrew daha o zaman bile düzecek başka birini bulmayı düşünüyordu. Belki de çoktan bulmuştu ve ben bunu bilmemenin keyfini çıkarıyordum.

Bu görüntüyü silip yerine boş bir avatar yerleştiriyorum. Şimdiki durumumu daha iyi yansıtan bir şey.

Bu işi hallettikten sonra bana son iki yıl içinde bulunduğu yerleri anlattığı kadarıyla Ingrid Gallagher'ı aramaya başlıyorum. Özellikle New York, Seattle ve Boston'a odaklanıyorum ve iki Ingrid Gallagher buluyorum ama ikisi de benim aradığım Ingrid değil.

Twitter'da da aynı sonuçlar... Birçok Ingrid Gallagher var ama hiçbiri benim tanıdığım kişiye benzemiyor.

Bir sonraki adım Instagram; bunu telefonumdaki uygulamayla açıyorum.

Nihayet başardım.

Ingrid Gallagher'ın bir hesabı var.

Profil resmindeki saçları tamamen mavi. Parlak tonu bana pamuk helvasını hatırlatıyor.

Ama sonra buraya koyduğu fotoğrafları görünce içim daralıyor. Hiçbir özelliği olmayan şeyler. Loş ışıkta çekilmiş ye-

mek fotoğrafları ve tuhaf açılardan çekilmiş selfie'ler. En son Central Park'ta çektiği selfie'yi paylaşmış; sol omzu üzerinden Bartholomew'nun bir kısmı görünüyor.

İki gün önce çekilmiş, muhtemelen bana 12A gezdirilirken. Belki de ben ilk kez oturma odası penceresinden parka bakarken Ingrid orada gördüğüm birkaç kişiden biriydi. Hatta o fotoğrafta benim görünmem ihtimali de var – Bartholomew'nun on ikinci kat penceresinden bakan silik bir figür.

Ingrid buna basit bir başlık atmış: üç kalp emojisi, pembe ve hâlâ atan kalpler.

Bu fotoğrafa on beş beğeni ve Zeke adında birinden bir yorum gelmiş: New York'a dönüp beni hâlâ aramadığına inanamıyorum.

Her ne kadar Ingrid buna karşılık vermemişse de, şehirde hiç değilse başka bir tanıdığı olduğunu görmek beni sevindiriyor. Belki şu anda onunladır. Zeke'in profil resmine bakıyorum. Neff marka bir kep, biçimsiz bir sakal ve kadraja doğru uzatılmış dandik bir kaykay – bunlar adam hakkında bana yeterince bilgi veriyor.

Adamın fotoğraf galerisine girince bu izlenimim daha kuvvetleniyor. Bir dolu selfie. Banyo aynası önünde üstsüz. Jones Beach Plajı'nda üstsüz. Sokakta üstsüz, blucini külotunu gösterecek kadar aşağıya sarkmış. Daha bu sabah çektiği bir üstsüz fotoğrafını koymuş; yatakta, yanında uyuyan bir kadın var. Kadının görünen tek yeri çıplak omzunun bir kısmı ve yastığa yayılmış uzun saçları.

Sarı saçlar. Hiç mavi kalıntısı yok. Kesinlikle Ingrid değil.

Yine de Zeke'e bir mesaj göndermeye karar veriyorum; belki Ingrid onu aramıştır diye.

Selam. Ben Ingrid'in komşusuyum. Onunla temas kurmaya çalışıyorum. Son zamanlarda ondan hiç haber aldın mı? Almadıysan, nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Onun için endişeleniyorum.

Adımı ve telefon numaramı bırakıp beni aramasını rica ediyorum.

Bundan sonra yine Ingrid'in Instagram hesabına dönüp eski fotoğraflarından nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili bir ipucu bulmayı umuyorum. Parktakinden bir önceki resminde parlak yeşile boyalı tırnakları görünüyor. Beş gün önce çekilmiş. Fotoğrafın başlığı *Cabaret* filmindeki Sally Bowles'un sözleri:

> Tırnaklarımı yeşile boyamak istersem, gerçekten de yeşile boyarsam ve birisi bana niye, diye sorarsa ona, "Çünkü bence çok güzel," derim.

Bunu yedi kişi beğenmiş. Yorum yok.

Asıl bundan önceki fotoğraf dikkatimi çekiyor. Sekiz gün öncesine ait ve Ingrid'in elini gösteren başka bir yakın çekim. Bu defa tırnakları açık pembe. Olgun bir şeftali rengi. Eli bir kitabın üstünde duruyor. Kitabın tepesinden bir kitap ayracının püskülü çıkmış. Parmakları arasındaki boşlukta tanıdık bir görüntü var – Bartholomew'nun köşesine tünemiş olan George. Buna ilave, aynı şekilde tanıdık gelen bir kitap adı görülüyor:

Bir Hayalperestin Yüreği.

Ingrid'in alt yazısı daha da şaşırtıcı.

Yazarla tanıştım!

Ben de yazarla tanıştım ama kendisi bundan pek memnun değildi. Yine de bu fotoğraf Greta ve Ingrid'in ahbap olmasalar bile hiç değilse tanış olduklarını gösteriyor. Bu da az bir ihtimal bile olsa Greta'nın Ingrid'in nereye gittiğini bilebileceği anlamına gelir.

İç geçirip Chloe'nin verdiği şarap şişesini alıyor ve daireden çıkarak merdivene doğru yürüyorum.

Bartholomew kurallarından birini daha çiğnemeyi göze alarak Greta Manville'i göreceğim; onu sinirlendirmek pahasına olsa da...

14

10A kapısını ilk tıklatışım o kadar cılız ki neredeyse gümbürdeyen kalbimin sesinden ben bile duyamayacağım. Bu nedenle bir kez daha, bu defa daha kuvvetli tıklatıyorum. Kapının ardında parkeden çıkan ayak sesleri gelirken birisi bağırıyor: "Sağır değilim, seni ilk defasında da duydum!"

Neden sonra kapı açılıyor ama sadece çok az. Greta Manville çizgi haline gelmiş gözlerle bana bakıyor. "Yine mi sen!"

Şarap şişesini gösteriyorum. "Size bir şey getirdim."

Kapı biraz daha aralanınca kıyafetini görebiliyorum. Siyah pantolon üstünde gri kazak, ayaklarında pembe terlikler var. Şarap şişesine bakarken sol ayağı sabırsızca yere vuruyor.

"Bir özür dileme hediyesi," diyorum. "Dün lobide sizi rahatsız ettiğim için. Şu an için de tabii. Bundan sonraki muhtemel rahatsızlıklar için de."

Greta şişeyi alıp etiketine bakıyor. Herhalde iyi bir marka olmalı çünkü yüzünü ekşitmiyor. Veda hediyesi olarak bana her zamanki iki dolarlık şaraplardan vermediği için Chloe'ye teşekkür etmeliyim. Özellikle de şimdi Greta kapıyı biraz daha aralayarak içeriye döndüğü için. Onun sesini duyana kadar durup kapı eşiğinde bekliyorum.

"İster içeriye gir, istersen git; benim için fark etmez."

Girmeye karar veriyorum; Greta başını sallayıp dönüyor ve tek kelime etmeden koridora yürüyor. Peşinden giderken çak-

urmadan dairenin yerleşimine bakıyorum; benimkinden çok farklı. Burada odalar daha küçük ama daha çok. Koridordaki kapıların bir çalışma odasına, bir yatak odasına ve bir kütüphaneye açıldığını varsayıyorum.

Ama doğrusunu isterseniz, dairenin tamamı sanki bir kütüphaneymiş gibi düşünülebilir. Her yerde kitaplar var. Kapının karşısındaki raflar tepeleme dolu. Masaların üstü. Yerden tavana kadar yükselen üst üste yığılmış kitaplar. Mutfakta bile kitap var; Margaret Atwood'un ciltsiz bir kitabı ters yüz edilmiş bir halde tezgâhın üstünde duruyor.

"Kimdin sen?" diye soruyor Greta çekmeceden bir tirbuşon çıkarırken. "Senin gibi o kadar çok ev bakıcısı var ki aklımda tutamıyorum."

"Jules," diyorum.

"Tamam. Jules. En sevdiğin kitap da benimkiydi falan."

Greta'nın son kelimesiyle birlikte mantar çıkıyor. Sonra bir tane şarap kadehi çıkarıp yarıya kadar doldurduktan sonra bana uzatıyor.

"Şerefe," diyor.

"Siz içmiyor musunuz?"

"Maalesef bana yasak. Doktor talimatı."

"Özür dilerim," diyorum. "Bilmiyordum."

"Nereden bilecektin ki?" diyor Greta. "Şimdi bırak özür dilemeyi de iç."

Zorunlu bir yudum alıp birden çok fazla ve çok çabuk içmemeye özen gösteriyorum. Yoksa iyice çenem açılacak, bir dolu soru sorup Greta'yı daha da rahatsız edeceğim. Bir yudum daha alıyorum; bu defa sinirlerimi yatıştırmak için.

"Söylesene, Jules," diyor Greta. "Bana uğramanın asıl nedeni nedir?"

Başımı kaldırıyorum. "Gizli bir amacımın olması mı lazım?"

"Şart değil. Ama olduğunu tahmin ediyorum. Tecrübelerim bana insanların bir şey istemedikleri takdirde hediye vermek

için gelmediklerini öğretti. Mesela şu en sevdiğin kitabın imzalı bir nüshası."

"Kitabımı getirmedim."

"Böylece bu fırsatı kaçırmış oldun, değil mi?"

"Ama haklısınız. Buraya bir nedenle geldim." Susup destek almak için şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Size Ingrid Gallagher'i sormaya geldim."

"Kim?" diye soruyor Greta.

"O da bir ev bakıcısı. Tam üstünüzdeki dairede. Dün gece buradan ayrılmış. Aslında gecenin bir yarısı. Nereye gittiğini kimse bilmiyor. Instagram'da sizinle tanıştığından söz ettiği için belki arkadaş olduğunuzu ve belki bunu bilebileceğinizi düşündüm."

Greta başını yana eğip bakarken mavi gözleri merakla parlıyor. "Hayatım, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım."

"Yani, Ingrid'i tanımıyor musunuz?"

"Şu saçları korkunç renkli kızı mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Onunla iki kez karşılaştım," diyor Greta. "Bu da birisini *tanımak* anlamına gelmez. İlk defasında ben lobiden geçerken Leslie tanıştırmıştı. Şöylesine bir tanıştırma. Sanırım, Bayan Evelyn kızı burada kalması için etkilemeye çalışıyordu."

"Ne zaman oldu bu?"

"Galiba iki hafta falan önce."

Bu herhalde Ingrid'in mülakat turu sırasında olmalıydı. Tarihler onun bana burada ne kadar süredir kaldığını söylediği zamana uyuyor.

"İkinci defa ne zaman oldu?"

"İki gün önce. Beni görmeye geldi." Greta eliyle ağzı açık şarap şişesini işaret ediyor. "Şarap *olmadan*. Yani o bakımdan sen ondan üstünsün."

"*Onun* gizli amacı neydi?"

"Artık havaya girdin," diyor Greta. "Bartholomew hakkın-

da bir kitap yazdığım için bana burası hakkında sorular sordu. Geçmişte burada olan bazı şeyler merakını kabartmıştı."

Öne uzanıp dirseklerimi tezgâha dayıyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Binanın sözde kirli geçmişi. Bu olayların geçmişte kaldığını, dedikodu arıyorsa internete bakmasını söyledim. Ben interneti kullanmam ama bu tip bilgilerle dolu olduğunu söylüyorlar."

"Hepsi bu kadar mıydı?"

"Taş çatlasa iki dakikalık bir konuşmaydı."

"Ve o günden sonra onunla hiç konuşmadınız, öyle mi?"

"Evet."

"Emin misiniz?"

Bir anda, pat diye Greta'nın yüzü yine kararıveriyor. Gözlerindeki merak pırıltısı fırtına bulutları arasından sızan bir güneş ışınına benziyor.

"Ben sadece yaşlıyım, hayatım," diyor. "Bunak değilim."

Fırçayı yemiş bir halde şarabıma dönüyorum. Kadehime doğru mırıldanarak, "Öyle bir şey ima etmedim," diyorum. "Sadece Ingrid'i bulmaya çalışıyorum."

"Kayıp mı?"

"Galiba." Cevabımdaki belirsizlik beni bile kızdırıyor. Bunu düzeltmek için, "Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım," diyorum. "Cevap vermedi. Buradan ayrılış biçimi de... beni endişelendiriyor."

"Neden?" diye soruyor Greta. "İstediği gibi gelip gitmekte özgür, değil mi? Sizler ev bakıcısınız. Tutsak değil."

"Bu sadece... Dün gece sıradışı bir şey duymadınız, değil mi? Üstünüzdeki daireden gelen tuhaf bir ses?

"Nasıl bir sesi kastediyorsun?"

Bir çığlık. Kastettiğim şey bu. Bu kelimeyi bilhassa kullanmıyorum çünkü ben demeden Greta'nın ağzından çıkmasını istiyorum. Bunu söylerse, o zaman sadece ben olmadığımı bileceğim. Çığlık gerçekti.

"Sıradışı herhangi bir şey?"

"Duymadım," diyor Greta. "Ama galiba sen duymuşsun."

"Duyduğumu sandım."

"Ama nasıl?"

"Artık bunun hayal ürünü olduğunu düşünüyorum."

Ama bu mümkün mü, emin değilim. Tabii, insanlar var olmayan sesleri duyabilirler, özellikle de yeni bir yerde geçirdikleri ilk gecede. Merdivende ayak sesleri. Pencerenin tıklatılması. Uyandığımda ben de bir şey işitmiştim – o sinsi sesli olmayan ses. Ama hiç kimse, rasgele, tek kişiye ait bir çığlık duymaz.

"Dün gecenin büyük bir kısmında uyanıktım," diyor Greta. "Uykusuzluk hastalığı. Yaşlandıkça daha az uyku ihtiyacım oluyor. Bana sorarsan hem iyi hem kötü bir şey. Yani üst kattan tuhaf bir ses gelseydi duyardım. Arkadaşına gelince..."

Avucuyla tezgâhın üstüne bir tokat atıyor; hiç beklenmedik bir hareket.

Kadehimi bırakıyorum. "Bayan Manville?"

Greta gözlerini kapatıyor; yüzü önce solup sonra kül rengini alırken vücudu yana doğru bükülüyor. Önce yavaş, sonra hızla tehlikeli bir açıyla bükülmeye başlıyor. Hemen yanına gidip onu tutuyorum ve bir iskemle bulup onu yavaşça oturtuyorum.

Bu hareket sonucu bilinci yerine gelip başını dik tutmaya başlıyor. Gözleri yine canlanmış. Bir eliyle bileğimi tutuyor; parmak kemikleri yaşlılıkla yumrulu, incecik derisi altında mor damarlar görünüyor.

"Tanrım," diyor sersemlemiş bir halde. "Çok mahcup oldum."

Ne yapacağımı bilemez bir halde başında duruyorum. Ben de tepeden tırnağa bir titreme içindeyim. "Bir doktor gerekir mi? Doktor Nick'i getirebilirim."

"O kadar kötü durumda değilim," diyor. "Gerçekten, bir şeyim yok. Bazen böyle nöbetler gelir."

"Bayılma nöbetleri mi?"

"Ben bunlara ani uyuma nöbetleri diyorum çünkü o sırada böyle hissediyorum. Bir anda içim geçiveriyor. Ama sonra kendime geliyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sakın yaşlanma, Jules. Yaşlılık korkunç bir şey. İş işten geçene kadar kimse bu sikik gerçeği sana söylemiyor."

İşte o anda artık tepesinde dikilmeme gerek kalmadığını anlıyorum. Greta her zamanki normal haline döndü. hâlâ titreyerek mutfak tezgâhı üstündeki şarap kadehimi alıyorum. Bu defa küçük değil, adamakıllı iri bir yudum alıyorum.

"İstersen, bana o kitap hakkında tek bir soru sorabilirsin," diyor Greta. "Bunu hak ettin."

Tek bir soru mu? Aklımda yüzlercesi var. Ama kullandığı zamir dikkatimi çekiyor. Kitabım değil. Kitap değil. Bana verdiği mesaj: *Bir Hayalperestin Yüreği*'nden başka her şey hakkında konuşmayı yeğliyor.

"Neden yazmayı bıraktınız?"

"Kısa cevap: Çünkü tembelim. Hevesim de yok. Ayrıca yazmamı gerektirecek para sıkıntım yok. Ailem zengindi. Kitap beni daha da zenginleştirdi. Bugün bile hâlâ rahat yaşamamı sağlamaya yetecek kadar gelir getiriyor."

"Bartholomew gibi bir yerde..." diyorum. "Burada uzun zamandan beri mi yaşıyorsunuz?"

"Yani, *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni yazarken burada mı yaşıyordum, diye mi soruyorsun?"

Tam tamına bunu soruyorum. Aklımdan geçeni bu kadar kolay anlayabilmesi şaraptan bir yudum daha almama neden oluyor.

"Seslendirmediğin gerçek sorunun cevabı, evet," diyor Greta. "Bunu yazdığım sırada Bartholomew'da yaşıyordum."

"Bu dairede mi?"

Greta başını iki yana sallıyor. "Başka bir yerde."

"Kitap otobiyografik mi?"

"Daha ziyade olmasını istediğim hayatı konu alıyor," diyor

Greta. "Ginny'den farklı olarak, o daire annemle babama ait. Orada büyüdüm, evlendikten sonra çıktım, boşanmamın ardından yine oraya taşındım. Amaçsızdım, küskündüm ve aniden boş kalmıştım. O boş zamanı hayatımı hayal ettiğim gibi anlatan bir kitap yazarak doldurmaya karar verdim. Kitap bitince tekrar buradan çıktım."

"Neden?" diye soruyorum; insan Bartholomew gibi bir yerden neden taşınır, anlayamıyorum.

"İnsan gerçekten neden taşınır?" diye soruyor Greta. "Değişik bir manzara istiyordum. Hem ayrıca, insan ailesiyle birlikte yaşamaktan usanıyor. Herkesin eninde sonunda yuvasından ayrılma nedeni bu değil midir?"

Çoğu insanın, evet. Ama benim değil. Benim seçeneğim yoktu.

"Bu kitabı yazdığınız zaman içinde bulunduğunuz koşullar nedeniyle mi ondan bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Greta hayretle başını kaldırıp bakıyor. "Nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Nefret ettiğinizi varsaydım."

"Hayır, sadece tahmin yürüttün," diyor Greta. "Arada fark var. Kitaba gelince, nefret etmiyorum ama beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Ama size büyük bir başarı kazandırdı. Ve pek çok insanı yürekten etkiledi."

"Şimdi onu yazdığım zamankinden çok farklı bir kadınım. Daha genç olduğun zamanları düşün. O zamanki zevklerini, davranışlarını ve ahşkanlıklarını düşün. O günden beri değiştin. Geliştin. Hepimiz öyleyiz. Bunun bir anlamı da, gençliğinde şimdi muhtemelen hiç hoşlanmadığın bazı özelliklerinin oluşudur."

Evet anlamında başımı sallarken annemi, gevrek markasıyla ilgili tepkimi hatırlıyorum.

"O kitabı yazarken hayal dünyasına o kadar ihtiyacım vardı ki tüm iyi yazarların yapması gereken şeyi –gerçeği anlatmayı-

yapmamıştım," diyor Greta. "Yalancının tekiydim ve o kitap da en büyük yalanımdı."

Şarabımdan kalanı bitirdikten sonra hiçbir zaman yapmak zorunda kalacağımı düşünmediğim bir şeye kalkışıyorum: Bir kitabı yazarına karşı savunmak.

"Okurların da hayal dünyasına ihtiyaçları olduğunu unutuyorsunuz," diyorum. "Ablamla onun yatağında uzanıp *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni okur, kendimizi Ginny'nin yerine koyardık. O kitap bize kendi küçük kasabamızın dışında bir hayat olduğunu gösterdi. O kitap bize ümit verdi. Şimdi bile, o ümitten eser kalmadığı halde hâlâ *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni seviyor, onu yazan kişiye minnet duyuyorum. Tabii, kitapta anlatılan Manhattan gerçek hayatta yok. Ve bu şehirdeki çok az insan Ginny gibi mutlu bir sona erişir. Ama romanlar bir kaçış sağlayabilir ki, bu yüzden New York City'nin idealize edilmiş haline ihtiyaç duyarız. Kalabalık, çirkin ve kalp kırıcı gerçek halini dengeler."

"Ama ya gerçek hayat?" diyor Greta.

"O sözünü ettiğim ablam mı? Ben on yedi yaşımdayken kayboldu." Artık susmam gerektiğini biliyorum ama şarap çenemi açmış bir kere; duramıyorum. "Ben on dokuz yaşımdayken annemle babam da öldü. Yani, açıkçası gerçek dünyadan yeterince payımı aldım."

Greta elini kaldırıp avucunu yanağına dayıyor ve bir on saniye kadar beni süzüyor. Çok fazla konuştuğum için mahcup olup susuyorum.

"Hassas bir insan olduğunu görüyorum," diyor Greta.

Kendimi hiçbir zaman hassas bulmamışımdır. Kırılgan denebilir. Hemen berelenen biri.

"Bilmem. Öyleyim herhalde."

"O halde dikkatli olmalısın," diyor Greta. "Burası hassas insanlara karşı haşindir. Onları çiğner, sonra tükürüp atar."

"New York'u mu, Bartholomew'yu mu kastediyorsunuz?"

"Her ikisini de," diyor Greta gözleri hâlâ üstümde.

15

Merdivenden onuncu kattan on ikinci kata çıkarken Greta'nın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Sadece çiğnendikten sonra tükürülüp atılma kısmı değil, Ingrid'in onu ziyaret etme nedeni de... Ingrid neden ona Bartholomew'nun geçmişini sordu? Ya da sözde kirli geçmişini...

Burası... beni korkutuyor.

Ingrid Bartholomew hakkında bunu söylemişti. Ben de ona inanmıştım. Kekeleyerek söylediği bu sözler bana üstü kapalı bir itiraf gibi gelmişti. Sanki Ingrid yüksek sesle söyleyemeyeceği bir şeyi anlatmaya çalışır gibiydi. Onun gibi ben de üstünde durmamış, bunu onun Bartholomew'nun onca kuralına başkaldıran özgür ruhuna, hissettiği yalnızlığa yormuştum.

Ama şimdi düşününce, belli ettiğinden daha çok korkuyordu herhalde.

Çünkü gecenin bir yarısı çekip gitmek, ancak kendini tehlike altında hisseden birinin yapacağı bir şey.

İnsan çok korktuğu zaman bulunduğu yerden bu şekilde ayrılır.

Dur.

Düşün.

Durumu değerlendir.

Durum şu: Ingrid'in Bartholomew'dan niye ayrıldığı o kadar da önemli değil. Şu anda benim için önemli olan şey onun

nerede olduğunu öğrenmek ve emniyette olduğunu bilmek. Çünkü içimde öyle olmadığına dair bir his var. Buna Jane sonrası önsezi denebilir.

Telefonuma bakmak için on birinci kat sahanlığında duruyorum. Ingrid hâlâ mesajlarımı okumamış. Bu da sesli mesajımı da dinlemediği anlamına geliyor. Şu âna kadar ondan bir karşılık almayı umdum; sırf artık onu rahatsız etmememi söylese bile... Hiç yoktan iyi olurdu.

Telefonu cebime sokup basamakları çıkmak üzereyken Bartholomew'nun diğer ev bakıcısı 11B'den çıkıyor. Kıyafeti dünkü gibi. Aynı bol blucin. Kulaklarında aynı siyah diskler. Değişik olan tek şey tişörtü. Bugün Nirvana var.

Kendi katında beni görmek onu şaşırtıyor, gözleri büyüyor.

"Selam," diyor. "Yolunu mu kaybettin?"

"Aslında birini bulmaya çalışıyorum," diyorum. "Ingrid'i tanır mıydın?"

"Pek değil."

Ingrid'in nasıl girişken olduğunu bildiğim için buna şaşırıyorum. Akla yakın senaryo, Ingrid'in bu oğlanı ahbaplığa değer bulmamış olması. Dylan havadan sudan konuşmayı seven biri değil. Asansörü beklerken tıpkı bir koşucunun yarışa başlamadan önce yaptığı gibi sağ dizini bükup bacağını esnetiyor.

"Hiç mi tanışmadınız? Komşuydunuz. Hiç birlikte takılmadınız mı?"

"Asansörde birbirimize merhaba demek takılmak oluyorsa, evet, takıldık. Yoksa, hayır. Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü buradan taşındı, ben de ona erişmeye çalışıyorum."

Dylan'ın gözleri daha da büyüyor.

"Ingrid gitti mi? Ne zaman?"

"Dün gece," diyorum. "Buradan ayrılmayı düşündüğünü sana söylemiştir diye ummuştum."

"Dediğim gibi pek konuşmazdık. Benim için bir yabancıydı."

"O halde neden o kadar şaşırmış göründün?"

"Çünkü buraya daha yeni gelmişti. Daha uzun süre kalacağını sanıyordum."

"Sen ne kadar zamandan beri buradasın?"

"İki aydır," diyor Dylan. "Soru faslı bitti mi? Bir yere yetişmem lazım."

Birkaç kat aşağıda olan asansörü beklemek yerine merdivene gidiyor. Ya bir yere geç kalmış ya da bir an önce benden başından savmak istiyor.

Arkasından sesleniyorum. "Bir şey daha var."

Dylan sahanlıkta duruyor, usanmış bir ifadeyle başını kaldırıp bana bakıyor.

"Dün gece tuhaf bir ses işittin mi?" diyorum. "Ingrid'in dairesinden?"

"Dün gece mi?" diyor. "Hayır. Üzgünüm. Yardımcı olamayacağım."

Sonra ben ona bir soru daha soramadan hızla basamakları inmeye başlıyor. Ben de basamakları kullanıyorum ama onun kadar hızlı değil ve ben yukarıya çıkıyorum.

Birkaç kat altımda asansör kapısı tangırdayarak kapanıyor. Bana kadar ulaşan bu sesle irkiliyorum. Asansör yukarıya çıkıp bulunduğum kata gelirken kabinin içinde, boynunda stetoskopuyla Nick'i görüyorum. O da beni görünce dostça el sallıyor. Karşılık verip hızla on ikinci kata kadar olan basamakları çıkıyorum. Kata asansörle aynı anda varıyoruz.

"Selam, komşu," diyor Nick kabinden çıkarken. "Kolun nasıl?"

"Çok iyi. Sayenizde... onardığınız için..."

Sözlerimdeki tuhaflık beni şaşırtıyor. Daha abuk konuşamazdım herhalde. Bunu Nick'in yakışıklı doktor cazibesine yoruyorum; ürkütücü bir şey. Sanırım, Greta'da içtiğim şaraptan... etkisini şimdi göstermeye başlamış, başım dönüyor.

"Ev vizitesi mi yaptınız?" diyorum stetoskopu işaret ederek.

"Maalesef, evet. Bay Leonard'ın kalp çarpıntıları olmuş. Ciddi bir kriz kapıda, diye yemin ediyor."

"İyi mi bari?"

"Umarım," diyor Nick. "Aslında benim uzmanlık alanım değil. Ona bir aspirin verdim, daha kötüleşirse diye de 911'i aramasını söyledim. Ama tanıdığım kadarıyla bunu yapmaz. Bay Leonard çok inatçıdır. Eee, sen nereden geliyorsun?"

"Onuncu kattan."

"Komşularla ahbaplık mı kuruyorsun?"

Ona ne kadar açılacağımı kestiremediğim için duraksıyorum. "Kurallara aykırı mıdır bu?"

"Teknik olarak, evet. Tabii, davet edilmediysen."

"O halde anayasanın beşinci maddesini, susma hakkımı kullanıyorum."

Nick gülüyor. Hoş bir gülüşü var – onu güldürdüğüm için memnun oluyorum. Eskiden Andrew'u güldürürdüm hep. Onun gırtlağından gelen hırıltılı kahkahası en sevdiğim özelliğiydi. Birlikte olduğumuz ilk aylarda bunu sıkça duymuştum. Aynı evde yaşamaya başladıktan sonra kahkahalar seyreldi. Sonra birden tamamen kesildi, ikimiz de bunun farkına varmadık. Fark etseydik, belki şimdi böyle olmazdı.

"Çekindiğin şey buysa, merak etme; Leslie'ye söylemem," diyor Nick. "O saçma kurallarda ısrarcı olan kişi odur. Bu binada yaşayan insanların çoğu ev bakıcılarının ne yaptıklarını umursamaz."

"O halde, itiraf edeyim – Greta Manville'i ziyarete gittim."

"Bak buna şaşırdım işte. Nazikçe ifade edecek olursam, Greta pek sosyal biri değildir. Ne yaptın da onu baştan çıkardın?"

"Baştan çıkarmadım," diyorum. "Ona rüşvet verdim."

Nick bir kahkaha daha atınca konuşmamızdan zevk aldığını anlıyorum. Ben de alıyorum. Galiba cilveleşiyor muyuz, ne? Emin değilim. Herhalde şarabın suçu. Ben kapı komşularıyla cilveleşecek bir kız değilim.

"Rüşvet vermek zorunda kaldığına göre senin için önemli bir şey olmalı."

"Onunla Ingrid Gallagher hakkında konuşmam lazımdı." Nick'in alnı kırışıyor. "Ha. O kaçak."

"Demek siz de duydunuz," diyorum.

"Bu binada haber çabuk yayılır."

O anda, Ingrid'in Bartholomew'nun geçmişiyle ilgili bilgi almak için Greta Manville'e yaklaşmakla hata ettiğini anlıyorum. Başka birisine sormalıydım. Daha cana yakın birine. Daha yakışıklı ve bütün hayatını burada geçirmiş birine.

"Eminim bu yer hakkında çok şey biliyorsunuzdur," diyorum.

Nick omuz silkiyor. "Yıllar içinde işittiğim bazı şeyler var." Bunun üzerine söyleyeceğim şeye kendim de inanamayarak altdudağımı ısırıyorum. "Kahve ister misiniz? Ya da atıştıracak bir şey?"

Nick bana hayret dolu bir ifadeyle bakıyor. "Aklında neresi var?"

"Siz seçin. Ne de olsa bu semti iyi biliyorsunuz."

Umarım Bartholomew hakkında da çok şey biliyordur.

16

Yemek için dışarıya çıkmak yerine Nick kendi dairesine gitmemizi öneriyor. "Dünden kalma pizzamla soğuk biram var," diyor. "Basit şeyler, üzgünüm."

"Basit şeyler iyidir," diyorum.

Bartholomew hakkında bilgi tırtıklamak amacıyla komşuma yemek ısmarlayacak param olmadığı için bedava olması da gayet iyi.

12B'ye girdikten sonra Nick elime bir şişe bira tutuşturup pizzayı ısıtmak için mutfağa gidiyor. Onun yokluğunda biramı yudumlayıp oturma odasına geziniyor, duvarları dolduran fotoğraflara bakıyorum. Bazılarında çeşitli uzak ülkelerdeki gezilerinde Nick var. Versailles. Venedik. Afrika'da doğan güneşin aydınlattığı bir bozkır. Onlara bakarken kameranın arkasındaki kişiyi düşünüyorum. Bir kadın mıydı? Dünyayı birlikte mi gezmişlerdi? Kadın onun kalbini mi kırmıştı?

Sehpanın üstünde anne babamınkilere benzer deri ciltli bir fotoğraf albümü var. O albüm de onların çoğu eşyası gibi yok artık. Halen 12A'nın yatak odasında komodin üstündeki çerçeveli fotoğrafı düşünüyorum. Ailemden kalan tek fotoğraf bu ama ben bu fotoğrafta yokum. Nick'e, aile fotoğraflarından oluşan albümüne gıpta ediyorum.

Albümdeki ilk fotoğraf muhtemelen en eski olanı – Bartholomew önünde duran genç bir çift. Çok fazla güneşe maruz

kalmaktan ve çok az makyaj olmasından dolayı kadının yüzü donuk görünüyor. Ama yanındaki erkek çok yakışıklı. Üstelik tanıdık geliyor.

Albümü mutfağa götürüyorum; Nick ısınmış pizzayı fırından çıkarmış, dilimlemekle meşgul. Tam arkasındaki tablodaki kuyruğunu yiyen yılan alevli tek gözüyle bana bakıyor.

"Bu sizin aileniz mi?" diye soruyorum.

Nick fotoğrafa yakından bakmak için eğiliyor. "Büyük büyük annemle babam."

Resmi incelerken Nick'in büyükbabasına çok benzediğini görüyorum: Aynı gülümseme, granit gibi çene. Ama gözler farklı; Nick'in gözleri daha az atmaca gibi, daha yumuşak.

"Onlar da mı Bartholomew'da yaşadılar?"

"Hem de bu dairede," diyor Nick. "Daha önce de söylediğim gibi, bu daire yıllardan beri aileme ait."

Albümün sayfalarını çeviriyorum; belli bir düzen yok. Çeşitli biçimlerde karmakarışık görüntüler. Köpük üfleyen küçük bir oğlan –Nick olmalı– karlar içindeki Central Park'ta birbirlerine sarılmış bir çiftin yanında oturuyor.

"Bunlar benim büyükannemle büyükbabam," diyor Nick. "Nicholas ile Tillie."

Öbür sayfada göze çarpan bir kadının resmi var. Üstünde saten bir tuvalet, dirseklerine kadar uzanan ipek eldivenler, simsiyah saçlar ve bembeyaz bir ten... Yüzündeki sert hatlar onu çok çekici, hatta güzel kılıyor.

Kameraya bakan gözlerinde hem yabancı hem tanıdık bir ifade var. Objektifi delip ötesine bakar gibi görünüyor. Bu bakışı daha önce gördüm. Sadece başka bir fotoğrafta değil, şahsen gördüm.

"Bu kadın biraz Greta Manville'e benziyor," diyorum.

"Çünkü onun büyükannesi olur," diyor Nick. "Onun ailesiyle benimkiler on yıllarca dosttular. Bu kadın yıllarca Bartholomew'da yaşadı. Greta'nın bütün ailesi de. Greta bu binanın nesilden nesle gelen demirbaş sakinidir."

"Tıpkı sizin gibi."

"Öyle denebilir. Bartholomew sakinleri silsilesinin sonuncusu."

"Kardeşin yok mu?"

"Tek çocuktum. Ya sen?"

Bir kez daha Greta'nın büyükannesinin resmine bakıyorum. Bana Jane'i hatırlatıyor. Görünüş olarak pek değil ama havasıyla. Gözlerindeki kıpır kıpırlığı saptıyorum. Bir an önce çıkıp avarelik etme dürtüsü...

"Aynısı," diyorum.

"Ya annenle baban?"

"Öldüler," diyorum sessizce. "Altı yıl önce."

"Üzüldüm," diyor Nick. "Zordur. Kendi tecrübemden biliyorum. Çocukluğumuzdan itibaren anne babamızın ilelebet yaşayacaklarını bekleriz ama bir gün pat diye ölüverirler."

Nick pizzayı iki tabağa koyup yemek salonundaki yuvarlak masaya götürüyor. Yan yana oturduğumuz için ikimiz de pencereden dışarıya bakıp Central Park'a çöken alacakaranlığı görebiliyoruz. Bu oturuş düzeni sanki birlikte bir yere çıkmışız hissi uyandırdığı için gerginleşiyorum. Birisiyle çıkmaya benzer bir şey yapmayalı o kadar zaman oldu ki... Normal bir bekâr kız gibi hissetmenin ne olduğunu unutmuşum.

Ne var ki bu durumun normallikle hiçbir ilgisi yok. Normal insanlar Central Park manzaralı odalarda yemek yemezler. Ne de sofra arkadaşları şehrin en ünlü binalarından birinde yaşayan yakışıklı bir doktor olur.

"Söylesene, Jules," diyor Nick, "sen ne yaparsın?"

"Yani geçimim için mi?"

"Evet, onu kastettim."

"Bir ev bakıcısıyım."

"Yani, ondan başka."

Oyalanmak için pizzamdan bir lokma ısırıyorum. Nick'in usanıp başka bir konuya geçeceğini umuyorum. Bunu yapmayınca lokmamı yutup acıklı gerçeği itiraf ediyorum.

"Şu anda boştayım," diyorum. "Kısa süre önce işten çıkarıldım, henüz başka bir iş de bulamadım."

"Bunun kötü bir yanı yok," diyor Nick. "Hatta üstü kapalı bir nimet olarak bile düşünebilirsin. Aslında nasıl bir iş yapmayı isterdin?"

"Eee... aslında bilmiyorum. Bu konuda pek düşünmüş değilim."

"Hiç mi?" diyor Nick, şaşırdığını vurgulamak için çatalındaki pizza dilimini tabağa düşürüyor.

Düşündüm, tabii. Gençken ve böyle şeyler üzerinde kafa yoracak kadar ümitli ve hevesli olduğum günlerde. On yaşındayken balerin veya veteriner olmak istiyordum; her iki meslege özgü sıkıntılardan habersizdim. Üniversitede lisans alanı olarak İngiliz Edebiyatı'nı seçerken aklımda bir editör veya öğretmen olmak vardı. Mezun olup Chloe'yle birlikte sırtımda dağ gibi bir borç yüküyle Pennsylvania'dan New York'a gelirken oturup istediğim işi seçecek durumum yoktu. Masraflarımı karşılayacak, soframa ekmek getirecek ne iş varsa kabul etmek zorundaydım.

"Biraz kendini anlatsana," diyorum Nick'e konuyu değiştirmek için debelenerek. "Eskiden beri cerrah olmayı mı istemiştin?"

"Pek seçeneğim yoktu," diyor Nick. "Benden beklenen meslek buydu."

"Ama gerçekte ne yapmayı isterdin?"

Nick gülümsüyor. "Pes ediyorum."

"Soruyu aynen iade etmek oyun kurallarına uygundur," diyorum.

"O halde cevabımı farklı ifade edeyim. Cerrah olmak istedim çünkü çocukluğumdan beri bu mesleğin içindeydim. Ailemde büyük büyükbabamla başlayan uzun bir cerrah listesi var. Hayatım boyunca onların meslekleriyle ne kadar gurur duyduklarını dinledim. İnsanlara yardım ediyorlardı. Ölüm döşeğindeki insanları kurtarıyorlardı. Sanki insanları ölüm-

den döndüren meleklerdi. İşe bu açıdan baktığım zaman aile mesleğini sürdürdüğüm için memnunum."

"Bartholomew'daki bir dairede yaşayabildiklerine göre fena da para kazanmıyorlardı herhalde."

"Ben çok talihliyim," diyor Nick. "Ama doğrusu, bu yer bana hiçbir zaman özelmiş gibi gelmemişti. Oysa özeldir. Bunu artık biliyorum. Ama büyüdüğüm yıllarda benim için sadece bir evdi, tamam mı? İnsan çocukken kendi durumunun başkalarından farklı olduğunu anlayamıyor. Ancak evden ayrılıp üniversiteye gittiğim zaman burada yaşamanın ne kadar ayrıcalıklı bir şey olduğunu hissettim. Nihayet o zaman çoğu insanın Bartholomew gibi bir yerde yaşama lüksüne sahip olmadığını anladım."

Pizza dilimimden bir parça kesip ağzıma atıyorum. "Ben de işte bu yüzden Ingrid gibi birinin neden buradan ayrılmak istediğini anlayamıyorum."

"Greta'ya gittiğine şaşırdım," diyor Nick. "Birbirlerini tanıdıklarını sanmıyordum. Ama düşünüyorum da senin Ingrid'i tanıdığını da bilmiyordum."

"Çok yakından sayılmaz," diyorum. "Ama siz onu hiç tanımıyordunuz, değil mi?"

"Kısa bir an karşılaştık. Buraya taşındığı gün selamlaştık, o kadar. Daha sonra birkaç kez binada karşılaşmış olabiliriz ama konuşmadık."

"Onunla dışarıda gezme planları yapmıştık. Oysa şimdi..."

"Aniden gidişi seni endişelendiriyor."

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Ayrılış biçimi bana tuhaf geliyor."

"Bence tuhaf değil," diyor Nick birasından bir yudum daha alarak. "Daha önce de ev bakıcılarının ayrıldığı olmuştur."

"Gecenin bir yarısı, kimseye haber vermeden mi?"

"Tam olarak öyle değil. Ama şu ya da bu nedenden yaptıkları işi doğru bulmazlar. 12A'nın senden önceki ev bakıcısı bu yüzden ayrıldı."

"Erica Mitchell mi?"

Nick şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Ingrid anlattı," diyorum. "İki ay erken ayrılmış."

"Aşağı yukarı öyle oldu. Burada bir ay kaldıktan sonra Leslie'ye kurallardan memnun olmadığını söyledi. Leslie ona iyi şanslar diledi, Erica da daireden ayrıldı. Ingrid'le de aynısı olduğunu düşünüyorum. Belli ki burasını sevmedi ve ayrılmak istedi. Bunu anlayabiliyorum. Bartholomew herkese göre değildir. Biraz ..."

"Ürkütücü mü olabilir?"

Nick'in kaşları kalkıyor. "İlginç bir sıfat seçimi. Ben burasının alışılandan farklı olduğunu söyleyecektim. Gerçekten sen ürkütücü mü buluyorsun?"

Sadece duvar kâğıdını, diyorum içimden.

"Biraz," dedikten sonra ekliyorum, "Bazı şeyler duydum."

"Dur, tahmin edeyim," diyor Nick. "Burasının lanetli olduğunu duydun."

Chloe'nin gönderdiği ama hâlâ okumadığım makaleyi hatırlıyorum. "Bartholomew'nun Laneti" Tabii Ingrid burasını tarif ederken farklı bir kelime kullanmıştı.

Hayaletli.

İşte böyle demişti. Bartholomew'nun tarihiyle lanetlenmiş olduğunu söylemişti. Hayaletli veya lanetli birbirine benzeyen ifadeler ama her ikisi de bir yere musallat olmuş ve sakinlerine rahat vermeyen karanlık güçleri ifade ediyor.

"O da var, başka şeyler de," diyorum. "Ingrid'le bunu konuştuğum zaman korkmuş gibiydi."

"Bartholomew'dan mı?" diyor Nick hayretler içinde.

"Binanın kendisinden mi, içindeki bir şeyden mi olduğunu bilmiyorum," diyorum. "Ama Ingrid kesinlikle korkmuştu. Bence bu yüzden ayrıldı. Şimdi de ben onun nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Keşke Ingrid benimle konuşsaydı," diyor Nick. Usanmış

bir ifadeyle elini saçlarından geçiriyor. Usanmış ve sinirlenmiş bir halde. Birisinin, kendisinin evim dediği bir yerden korkabilmesi onu sinirlendirmiş olabilir. "Onu rahatlatabilirdim."

"O halde, lanetli olduğunu düşünmüyorsun galiba."

"Kesinlikle," diyor Nick son derece cılız bir gülümsemeyle. "Evet, burada kötü şeyler olmuş. Ama bu semtteki her binada da kötü şeyler olmuş. Aradaki fark, burada bir şey olduğu zaman bunu medya ve internet abartıyor. Burası son derece özel bir binadır. Sakinleri mahremiyeti severler. Ama bazı insanlar mahremiyeti gizlilik gibi anlayıp bilemedikleri şeyleri türlü saçmalıklarla açıklarlar."

"O halde Ingrid'in yanıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bu onun ne işittiğine bağlı. Bu lanet saçmalığı burada on yıllarca önce olmuş şeylerin sonucudur. Ben doğmadan çok önce. Burada çoğu zaman hiçbir şey olmaz."

Çoğu zaman ifadesine takılıyorum.

"Bu beni pek rahatlatmıyor."

"İnan bana, burada korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," diyor Nick. "Bartholomew genel olarak gayet mutlu bir yerdir. Sen burasını seviyorsun, değil mi?"

"Tabii." Gözlerim bir an pencere dışına, Central Park'a gidiyor. "Sevecek çok şey var."

"Güzel. Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum. Buradan ayrılmayı isteyecek kadar korkacak olursan, hiç değilse önce bana gel ve benimle konuş."

"Beni caydırasın diye mi?"

Nick hafifçe omuzlarını sallıyor. "Ya da hiç değilse bana telefon numaranı ver."

Artık iş resmileşti: Gerçekten flört dönemi başlıyor. Sandığım gibi bir kız olmadığım ihtimalini düşünüyorum.

Belki daha fazlasıyım.

"Numaram," diyorum cilveli bir gülümsemeyle, "12A."

17

On beş dakika sonra kendi dairemdeyim. Her ne kadar Nick orada fazla kaldığımı ima edecek bir şey yapmadıysa da vakit-lice kalkmamın daha uygun olduğunu düşündüm. Özellikle de Nick'in binanın karanlık sırlarını benimle paylaşma niyeti olmadığını anlayınca. Gerçekten de paylaşılacak sırlar varsa... Anladığım kadarıyla Nick Bartholomew'nun Upper West Side tarafındaki herhangi bir bina kadar normal –veya anormal– olduğuna inanıyor.

İşte bu nedenle şimdi yatak odası penceremin yanında oturuyorum, gece karanlığında George sadece bir siluet olarak görünüyor. Yanımda bir fincan çay, Charlie'nin bana aldığı çikolatadan kalan parça ve dizüstü bilgisayarım var. Chloe'nin dün gönderdiği e-postaya bakıyorum.

"Bartholomew'nun Laneti."

Ingrid'in kaçma nedeni korkusuydu teorim doğruysa onun korkmasına yol açacak tüm nedenleri öğrenmek istiyorum. Ve benim de korkmamın gerekip gerekmediğini.

Bağlantıya tıklayınca bir şehir efsanesi web sitesine giriyorum. Bu sitedeki yazıları Andrew okurdu; kanalizasyon kanallarından çıkan timsahlar, metruk metro tünellerindeki köstebek insanlar gibi uçuk masallar... Bu defaki yazı çoğundan daha profesyonelce yazılmış. Düzgün bir sayfa düzeni. Okuması kolay.

Sayfaya girince ilk göze çarpan şey, Bartholomew'nun Central Park'tan çekilmiş bir resmi. Hava açık, masmavi bir gök ve pırıl pırıl bir güneş. Alevler saçan sonbahar yaprakları. Fotoğrafta güneşin kanatlarından yansıdığı George'u bile görebiliyorum.

Bu güzel görüntü korku saçan makalenin kendisiyle tam bir tezat oluşturuyor.

> Kapılarını sakinlerine açtığı günden itibaren New York City'nin Bartholomew binasında trajedi eksik olmadı. Yüz yıllık tarihi boyunca Central Park'a bakan bu gotik yapı, cinayet ve intihar dahil pek çok ölüm şekline tanık olduğu gibi, ilk ve en büyük trajedisi olan salgını da görmüş.
>
> 1918'de bütün gezegeni saran İspanyol gribi salgını, Bartholomew ertesi yıl büyük bir tantanayla açıldığında en şiddetli dönemini geride bırakmıştı. Bu yüzden beş ay sonra hastalığın binanın içinde yayılıp birkaç hafta içinde yirmi dört sakinini öldürmesi şaşırtıcıydı. Her ne kadar ticaret filosu sahibi Rudolph Haig'in karısı Edith Haig gibi birkaç ünlü kişi bu salgına yenik düşmüşse de kurbanların büyük bir çoğunluğu hastalığın hızla yayılmasına yol açacak kadar küçük yatakhanelerde kalan hizmetkârlardı.

Moralim bozulmuş halde başımı ekrandan kaldırıyorum. 12A eskiden hizmetkârların yaşam alanı olduğu için grip kurbanları bu odada yatmış olabilirler.

Belki hepsi.

Belki de burada öldüler.

Bu korkunç düşüncem yazının altındaki fotoğrafla daha da kötüleşiyor. Bartholomew'nun önündeki kaldırımda en az yedi tane sedye görünüyor; her birinde bir ceset var. Ölülerin

yüzleri ve vücutları bir çarşafla örtülmüş ama ayakları görüle-biliyor. Tabanları kirli yedi çift çıplak ayak.

Bu ayakların şu anda oturduğum yerde yürüdüklerini düşününce içim buz kesiyor. Bu duyguyu savuşturmak için omuzlarımı sallıyorum. İşe yaramıyor çünkü bunun altındaki fotoğrafı gördüğüm zaman yine ürperiyorum.

Yine Bartholomew'nun ön cephesi, bu defa siyah beyaz. Sokakta küçük bir kalabalık toplanmış, melon şapkalar ve şemsiyelerden oluşan bir küme. Onların çok üstünde, çatının bir köşesinde siyah takım elbiseli bir adam duruyor. Gökyüzüne karşı bir siluet.

Bu kişi binanın sahibi. Uluorta intiharından birkaç saniye öncesi.

Fotoğrafın altındaki metin bunu doğruluyor.

> Binanın içindeki titiz incelemeler sonunda doktorlar grip ölümlerinin hizmetkâr yaşam alanlarındaki yetersiz havalandırmadan kaynaklandığına karar verdiler. Bu da inşaatın tasarımını yapmış ve maliyetini karşılamış, kendisi de doktor olan Thomas Bartholomew'yu derinden sarsmıştı. O kadar üzülmüştü ki, adını taşıyan binanın çatısından aşağıya atlayarak hayatına son verdi. Güzel bir temmuz günü gerçekleşen bu dehşet verici olaya yüzden fazla insan tanık oldu.

Başka bir linki tıklayınca ekrana *The New York Times*'ın özgün makalesi geliyor. Yazının başlığından iki anlam çıkarılabilir.

BARTHOLOMEW'NUN TRAJEDİSİ

Gözlerimi kısıp zamanla bulanıklaşmış harflere bakarak önemli ayrıntılar bulmaya çalışıyorum. Temmuz ortasında bir pazar günü öğlen sonrası; Central Park kavurucu yaz sıcağından kaçış arayan New Yorklularla doluymuş. Birkaç kişi

Bartholomew'nun çatısındaki meşhur heykelcikler gibi duran bir adam olduğunu fark ediyor.

Derken adam aşağıya atlamış.

Tanıklar bunu ısrarla vurgulamışlar. Bu düşüş bir kaza değilmiş.

Dr. Bartholomew geride genç eşi Louella ve yedi yaşındaki oğlunu bırakarak kendini öldürmüş.

Bunu izleyen birkaç saat boyunca Chloe'nin gönderdiği makaleden yola çıkarak Bartholomew tarihini araştırıyorum. Wikipedia'ya, yeni sitelere, internetteki forumlara giriyorum ve yığınla söylenti, hayalet hikâyesi ve şehir efsanesiyle karşılaşıyorum.

Binanın çalkantılı açılışından sonra sakin bir döneme geçildiğini öğreniyorum. Yirmili ve otuzlu yıllar dikkate değer birkaç olay dışında nispeten sessiz geçmiş. 1928'de bir adam merdivenden düşüp boynunu kırmış. 1932'de bir yıldız adayı aşırı doz afyon ruhuyla ölmüş.

Kıvrımlı merdivene, ya düşüp boynunu kıran adamın ya da gripten ölen bir hizmetkârın hayaleti musallat olmuş.

Öğrendiğim başka bir şey de, adı verilmeyen bir daireye, daha önce sözü edilen Edith Haig'in hayaletinin musallat olduğu söylentisi.

1944 Kasım'ının ilk günü, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesine yakın bir tarihte Bartholomew'da çalışan on dokuz yaşındaki bir genç kızın cesedi hunharca parçalanmış bir halde Central Park'ta bulunmuş.

Kızın adı Ruby* Smith'miş ve eskiden sosyetenin önde gelen isimlerinden olan Cornelia Swanson'ın yatılı hizmetçisiymiş. Swanson'ın ifadesine göre Ruby her sabah saat yedide onu uyandırmadan önce Central Park'ta yürüyüş yaparmış. O gün uyandırılmayınca Swanson kızı aramak için Central Park'a gitmiş ve Bartholomew'nun tam karşısındaki ağaçlıklı bir alanda onun cesedini görmüş.

* (İng.) Ruby: Yakut. -*çn*

Ruby'nin vücudu oyulmuş ve kalbi dahil çeşitli hayati organları çıkarılmış.

Cinayet silahı hiçbir zaman bulunamamış. Keza Ruby'nin çalınan organları da.

Gazeteler bu olayı Kanlı Ruby Cinayeti manşetiyle duyurmuşlar.

Herhangi bir savunma yarası veya bir mücadele izi olmadığı için polisler Ruby'nin saldırganını tanıdığı sonucuna varmışlar. Cinayet yerinde kan görülmediği için kızın bulunduğu yerde öldürülmediği anlaşılıyormuş. Ama polisler Ruby'nin Cornelia Swanson'ın dairesindeki küçük yatak odasında kan bulmuşlar. Kapının arkasında tek bir kan lekesi varmış.

O anda Cornelia Swanson emniyet kuvvetlerinin tek zanlısı oluvermiş. Soruşturmaları sonucu Swanson'ın geçmişindeki karanlık bir dönem gün yüzüne çıkmış. Meğerse 1920'lerin sonunda Le Calice D'Or ya da Altın Kadeh adındaki bir tarikatın lideri olan Marie Damyanov'a âşık olmuş.

Bu bilgiyi edinen polisler Cornelia Swanson'ı Ruby Smith'i öldürmekle suçlamışlar. Tutuklama raporunda cinayet tarihi Cadılar Bayramı'na denk geliyormuş.

Cornelia Swanson Marie Damyanov'la yakın bir arkadaşlığı olmadığını iddia etmiş. Fakat iki kadını da iyi tanıyan bir kadın ortaya çıkıp ilişkinin bunun çok ötesinde olduğunu, Swanson'la Damyanov'un sevgili olduklarını belirtmiş.

Vaka hiçbir zaman mahkemeye intikal etmemiş çünkü Cornelia Swanson 1945 Mart'ında açıklanmayan bir hastalık sonucu ölmüş. Geride ergenlik yaşlarındaki kızını bırakmış.

Swanson skandalından sonra Barholomew'da yine uzun süren bir sessizlik dönemi başlamış. Son yirmi yıl içinde iki cinayet olmuş. Biri, 2004 yılında bir kadının kendisini aldatan kocasını öldürdüğü tutku cinayetiymiş. Aklımdan geçirmediğim bir seçenekti bu. Andrew ne kadar şanslı olduğunu bilse iyi eder.

2008'deki diğer cinayet, ters giden bir soygun sonucuy-

muş. Maktul, erkek fahişelere düşkünlüğü olan bir Broadway yönetmeniymiş. Tabii zanlı olarak yakalanan kişi de bu erkek fahişelerden biri olmuş. Bu şahıs yeminler ederek iddiaları reddetmiş ama yine de hapsedilmiş ve hücresinde gömleğiyle kendini asarak intihar etmiş.

Olağan kalp krizleri, inmeler ve kanser vakaları dışında Bartholomew'da doğal sayılmayan en az otuz ölüm gerçekleşmiş. Bu sayı ilk bakışta çok gibi görünse de buna benzer kötü şeylerin başka her yerde, her apartmanda olduğunu biliyorum. Cinayetler, sağlık sorunları ve sıradışı kazalar. Bartholomew'nun farklı olacağını düşünmek saçma olur.

Kesinlikle lanetliymiş ya da hayaletliymiş havası yok. Ya da bir binaya yakıştırılacak herhangi bir uğursuzluk damgası yok. Konforlu, geniş ve duvar kâğıdı sayılmazsa güzel dekore edilmiş. Nick'le Greta'nın neden burada yaşamayı seçtikleri anlaşılıyor. Param yetseydi, kesinlikle burada üç aydan fazla yaşamak isterdim. Bu da Ingrid'in ayrılmayı seçişini daha tuhaflaştırıyor.

Dizüstümü kapatıp telefonuma bakıyorum. Hâlâ Ingrid'den gelen bir şey yok.

Ingrid'in sessizliği konusunda beni en çok huzursuz eden şey, buluşma yerine gelmediğim takdirde beni mesaj manyağı yapacağını söylemesiydi. Onunla ilk karşılaşmamız –lobide çarpışmamız– bile gözlerini telefonundan ayırmadığı için olmuştu.

Ancak şimdi düşününce bunun ilk karşılaşmamız olmadığını anlıyorum. Teknik olarak onunla çarpışmadan bir saat önce çok garip bir şekilde karşılaşmıştık.

Yatak odasından koşarak çıkıp kıvrımlı merdiveni indikten sonra mutfağa giriyorum. Ingrid kendini tanıtmak için yemek asansörünü kullandığına göre veda haberini de aynı yolla vermiş olabilir. Gerçekten de yemek asansörü kapısını açınca orada başka bir şiir buluyorum.

Edgar Allan Poe. "Çanlar."

Bunun üstünde de tek bir anahtar var.

Mutfak lambasının altına getirip anahtarı inceliyorum. Normal bir ev anahtarından biraz daha küçük. Ama bunun la neyin açılacağını biliyorum. Bunun aynısı şu anda holdeki kâsede bulunan anahtar halkama takılı.

Depo dairesinin anahtarı.

Leslie'nin Ingrid'in lobiye attığı anahtarlık içinde olmayan anahtar.

Neden bunu yemek asansörüne bıraktığını anlamıyorum. Yapabildiğim tek bir tahmin var: Ingrid 11A depo dairesinde bir şey bıraktı ve bunu benim bulup daha ileride bir gün ona vereceğimi umdu.

Anahtarı cebime atarken kafam rahatlıyor. Çünkü bu, Barholomew'dan telaşlı bir kaçış değil, planlı bir ayrılış oldu- ğunu gösteriyor. Demek ki boşuna o kadar endişelenmişim. Hemen şiiri alıyorum, okuduğum zaman bir açıklama, talimat ve belki yakında buluşma planları öğreneceğimi umuyorum.

Şiirin arka tarafında bunlardan hiçbiri yok.

Dahası, Ingrid'in yazmış olduğu bir not beni endişelerimin en dip noktasına batırıyor.

Ingrid'in titrek bir elle yazdığı iki kelimeyi bir daha oku- yorum.

DİKKATLİ OL

18

Bodrum katına ulaşmak için lobinin en ucundaki asansöre binmem lazım; böylece Barholomew'un derinliklerine inebileceğim. Binanın diğer kısımlarıyla kıyaslayınca bodrum katı tek kelimeyle ilkel durumda. Çıplak taş duvarlar, beton destek kolonları... Üstelik burası soğuk. Asansörden dışarı adımımı attığım anda yüzüme buz gibi bir hava akımı çarpıyor. Sanki bir uyarı. Belki de Ingrid'in mesajının sinirlerimi zımpara kâğıdıyla kazımasının yan etkilerinden birisidir.

DİKKATLİ OL

Bodrum katının bir kilise yeraltı mezarlığına benzeyişi de gerginliğimi artırıyor. Nemli ve karanlık. Sanki Bartholomew yüz yıl önce inşa edildiğinden beri el değmemiş gibi. Ama ben buradayım işte; avucumda Ingrid'in bıraktığı anahtar, onun nereye gittiğini açıklayacak bir şey bulmayı umuyorum.

Asansörün karşısındaki destek kolonundan sarkan bir güvenlik kamerası var. Leslie dün gece Ingrid buradan ayrılırken bu kameranın arızalı olduğunu söylemişti. Acaba izleniyor muyum diye merak ederek başımı kaldırıp buna bakıyorum. Her ne kadar lobideki monitörleri görmüşsem de bunlara birisinin baktığını görmedim.

Bodrumun iç kısımlarına doğru yürüyorum. Nereye bak-

sam çelik kafesler var. Birinin içinde çok eskiden kalma donanımlar: yağlı tekerlekler, kablolar ve dişli çarklar. Başka birinin içinde bir fırın, su ısıtıcısı ve klima ünitesi. Hepsinden de bir uğultu çıkıyor ve bütün bodrum katına tehdit yüklü bir hava veriyor.

Bunlara başka bir ses katılıyor. Giderek yükselen hışırtılı bir ses. O tarafa doğru dönünce patlayacak kadar doldurulmuş bir çöp torbasının bir çöp konteynerine düştüğünü görüyorum. Bunun yanında geri çekilebilen çelik bir kapı var; böylece konteyner içindekilerin boşaltılması için hareket edebiliyor. Bütün bu alan zincirli bir bariyerle çevrili.

Hiç şaşırmadım. Burada ampuller bile kafes içinde.

Konteynerin etrafından dolanırken öbür tarafta duran Bay Leonard'ın yardımcısını ürkütüyorum. Kadını görünce ben de irkiliyorum. İkimiz de gürültülü bir şekilde nefes alıp veriyoruz.

"Ödümü kopardınız," diyor kadın. "Bir an sizi Bayan Evelyn sandım."

"Üzgünüm," diyorum. "Ben Jules."

Kadın soğuk bir ifadeyle başını yukarı aşağı sallıyor. "Jeanette."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Jeanette'in üstünde bodrum katı serinliğine uygun bir kıyafet var. Mor renkli cerrah önlüğünün üstüne büyük cepleri olan gri bir yün ceket giymiş. Bir eli iri göğsünün üstünde; onu ne kadar ürküttüğümü sessizce göstermiş oluyor. Diğer eli hep arkasında; yanan sigarasını saklama çabası.

Bunu gördüğüm belli olunca sigarayı dudaklarına götürüp, "Sen o ev bakıcılarından birisin, değil mi?" diye soruyor. "En son gelen."

Acaba bunu Leslie'den mi öğrendi yoksa görünüşüm mü beni ele veriyor, diye düşünüyorum. İkisi de olabilir.

"Evet."

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor Jeanette. Sanki kaç yıl hüküm yedin der gibi...

"Üç ay."

"Burasını sevdin mi?"

"Evet," diyorum. "Hoş bir yer ama uyulması gereken çok kural var."

Jeanette bir an bana bakıyor. Saçları arkasında toplanmış; alnı gerildiği için yüzüne kayıtsız bir ifade vermiş. "Beni gammazlamazsın, değil mi? Bartholomew'da sigara içmek yasak."

"Her yerde mi?"

"Evet." Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Bayan Evelyn'in talimatları."

"Kimseye söylemem," diyorum."

"Memnun olurum."

Jeanette sigarasından son bir nefes çektikten sonra izmariti beton zeminde söndürüyor. Bunu almak için eğilince ceketinin cebinden bir çakmak düşüyor. Ben bunu yerden alırken o da izmariti bir kahve kutusu içine atıp kutuyu ayağıyla gölgede kalan bir köşeye itiyor.

"Bunu düşürdün," diyorum çakmağı ona uzatarak.

Jeanette çakmağı ceketinin cebine sokup, " Sağ ol," diyor. "Bu lanet ceket. Ceplerinden her şey düşüyor."

"Gitmeden önce, bana yardım edebilir misin acaba?" diye soruyorum. "Dün gece diğer ev bakıcılarından biri buradan ayrıldı; ona erişmeye çalışıyorum. Adı Ingrid Gallagher. 11A'da kalıyordu."

"Bu adı hiç duymadım."

Jeanette asansöre doğru yürüyor. Peşinden giderken cep telefonumu çıkarıp Ingrid'le birlikte Central Park'ta çektiğimiz fotoğrafı ona gösteriyorum. "Bu Ingrid."

Jeanette asansör düğmesine bastıktan sonra resme şöyle bir bakıyor. "Evet, onu bir iki kez gördüm."

"Hiç konuştunuz mu?"

"Son zamanlarda konuştuğum tek kişi Bay Leonard. Neden bu kadını bulman lazım?"

"Ayrıldığından beri ondan hiçbir haber alamadım," diyorum. "Endişeliyim."

"Sana yardımcı olamadığım için üzgünüm," diyor Jeanette. "Ama işim başımdan aşkın. Evde hasta bir kocam var. Bay Leonard her an nalları dikeceğine inanıyor."

"Anlıyorum. Ama bir şey hatırlarsan – ya da binadaki başka birinden onun hakkında bir şey duyarsan, lütfen, bana haber ver. Ben 12A'dayım."

Asansör gelince, Jeanette içine giriyor.

"Baksana, Julie..."

"Jules," diye hatırlatıyorum.

"Jules. Tamam. Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim. Bana düşmez. Ama Bayan Evelyn gibi birinden duyacağına benden duyman daha iyi olur." Jeanette kabine girip ellerini ceket ceplerine sokuyor. "Bartholomew'da en akıllıca şey, sadece kendi işine bakmaktır. Ben ortalıkta dolaşıp kimseye soru sormam. Tavsiyem, benim gibi yapmandır."

Bir düğmeye basınca asansör yükseliyor ve onu bodrum katından yukarıya çıkarıyor. Labirent gibi koridorun iki yanında uzanan çıplak ampuller boyunca yürüyorum. Her zincirli kapıda hangi daireye ait olduğunu gösteren bir sayı var. 2A ile başlıyorlar.

Bana bir köpek kulübesini hatırlatıyor. Ürpertici ve aşırı sessiz bir yer.

Bu sessizliği aniden cebimden haykıran telefonum bozuyor. Ingrid olabilir ümidiyle hemen çıkarıp ekrana bakıyorum. Her ne kadar tanımadığım bir numaraysa da açıp, "Alo?" diyorum.

"Jules?"

Bu bir erkek; uyuşturucu kullananlara özgü uyuşuk bir sesi var.

"Evet."

"Selam, Jules. Ben Zeke?"

Adını sanki bir soru soruyormuş gibi söylüyor. Sanki kim olduğunu bilmiyor. Ama ben biliyorum. Bu adam Zeke. Ingrid'in Instagram arkadaşı. Nihayet beni aradı.

"Zeke, evet. Ingrid seninle mi?"

Bir yandan da koridorda yürüyüp yanından geçtiğim ünitelere bakıyorum. Çoğu ilginç olmayacak kadar tertipli. Koliler düzgün sıralar halinde dizilmiş, içindekiler keçe uçlu kalemle yazılmış. Tabaklar. Elbiseler. Kitaplar.

"Benimle mi?" diyor Zeke. "Yoo. Onunla o kadar samimi değildik. Birkaç yıl önce Brooklyn'deki bir toptan satış yerinde karşılaştık, ondan sonra birkaç kez çıktık."

"Bugün ondan bir haber aldın mı?"

"Hayır. Kayıp falan mı?"

"Sadece onunla konuşmam çok önemli."

Zeke'in uyuşuk sesi bile içindeki kuşkuyu gizleyemiyor. "Ingrid'i nereden tanıyorum demiştin?"

"Komşusuyum," diyorum. "Komşusuydum, demek daha doğru olur."

Ünitelerden birinde kenarları parmaklıklı iki kişilik bir yatak var; şiltesinin üstü ince bir toz tabakasıyla kaplı, katlanmış birkaç çarşaf görüyorum.

"Şimdiden o lüks binadan ayrıldı mı?" diye soruyor Zeke.

"Bartholomew'da yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Bana söylemişti."

"Ne zaman?"

"İki gün önce."

Ingrid'in parkta o fotoğrafı çektiği gün. Zeke buna yorum yapmıştı.

Koridor aniden sola dönüyor. Numaralara bakarak burada yürüyorum: 8A, 8B. 8C'nin içinde tekerlekli bir diyaliz makinesi var. Bunu görür görmez tanıyorum çünkü son günlerinde annem de bunun aynısını kullanmıştı. Hiç hoşlanmadığım halde birkaç kez onunla birlikte gitmiştim. Hasta-

nelere özgü dezenfektan kokusu. Aşırı beyaz duvarlar. Kanı içlerinden akarken birbirine dolanmış tüplere bağlı annemi görmek...

Makinenin yanından geçip binanın diğer tarafına varana kadar hızlı adımlarla yürüyorum. Diğer tarafı olduğunu anlıyorum çünkü burada da bir çöp bacası var. Altında bir çöp konteyneri görüyorum; bu daha küçük ve şu anda içi boş. Sol yanındaysa işaretsiz, siyah bir kapı var.

"Ingrid ne dedi?" diye soruyorum Zeke'e.

"Daha fazlasını söylemem doğru olur mu emin değilim," diyor Zeke. "Tanışmıyoruz."

"Bak, Ingrid'in başı dertte olabilir. Umarım öyle değildir. Ama onunla konuşana dek bunu kesin olarak bilemeyeceğim. O yüzden, bana ne olduğunu anlat lütfen."

Burada koridor yine keskin bir dönüş yapıyor. Döndüğüm zaman 10A'nın depo ünitesiyle karşılaşıyorum.

Greta Manville'in dairesi.

Kafes karton kutulara dolu. Her birinin üstünde içinde ne olduğu değil, sadece değeri yazılı.

Yararlı.

Yararsız.

Ucuz duygusallık.

"Ingrid beni görmeye geldi," diyor Zeke. "Olmadık şey değil. Beni görmeye bir sürü insan gelir. Ben... eee... bazı şeyler temin ederim. Bitkisel şeyler, anlarsın."

Anlıyorum. Hiç şaşırmadım.

"Yani, Ingrid senden ot almaya mı geldi?"

Greta'nın depo kafesinin tam karşısında 11A'nınki var. Diğerlerinden farklı olarak burada sadece tek bir ayakkabı kutusu bulunuyor. Beton zemin üstünde, sanki Ingrid onu buraya aceleyle bırakmış gibi kapağı hafifçe aralık.

"Aradığı şey ot değildi," diyor Zeke. "Benim satmadığım bir şeyi nereden alabileceğini öğrenmek istedi. Böyle birini tanıdığım için ona söyledim. İkisi arasında aracı olabilirdim.

Bana nakit para verdi; ben de bunu satıcıdan alıp Ingrid'e getirdim. O kadar."

Bir elimde telefon, diğerinde anahtar, kilidi açıyorum.

"Satıcı kimdi?"

Zeke homurdanıyor. "Hadi, ya. Sana onun adını verecek değilim."

Kafesin içine girip kutuya yaklaşıyorum.

"O halde, hiç değilse bana Ingrid'in ne satın aldığını söyle."

Bu sorumun cevabı aynı anda iki yerden geliyor. Birisi Zeke'ten. Diğeri ayakkabı kutusunun kapağını açtığım zaman. Kutunun içinde kâğıt mendillere sarılı bir tabanca var.

19

Tabanca yatağımın üstünde duruyor; mavi yatak örtümde simsiyah. Bunun yanında Ingrid'in bıraktığı kutu içinden çıkan dolu bir şarjör var. Altı kurşun... tabancaya sürülmeyi bekliyor.

Sırf bu ayakkabı kutusunu bodrum asansörüne kadar taşımak için bile cesaretimi son damlasına kadar kullandım. On ikinci kata çıkana kadar ödüm patladı; nihayet tabanca ve şarjörünü kutudan çıkardığım zaman sadece başparmağımı ve işaretparmağımı kullanıp ikisini de vücudumdan uzakta tuttum.

İlk kez bir tabancaya dokunuyordum.

Büyüdüğüm evdeki tek ateşli silah babamın kilitli bir silah dolabında tuttuğu ve çok ender kullandığı bir av tüfeğiydi. Çocukken buna bir iki kez, çok kısa bir an için göz attığımı hatırlıyorum.

Ama şimdi varlığıyla bütün odayı dolduran silahtan gözlerimi ayıramıyorum. Google ve silahlarla ilgili pek çok web sitesi sayesinde artık bir dokuz milimetrelik Glock G43 sahibi olduğumu öğreniyorum.

Zeke'le yaptığım konuşma sırasında Ingrid'in ona bir silaha ihtiyacı olduğunu söylediğini öğrendim. Bir an önce. Ona nakit olarak iki bin dolar vermiş. Zeke bu parayı alıp ismi lazım değil satıcıya götürmüş ve Glock'la birlikte dönmüş.

"Taş çatlasa bir saat içinde," demişti Zeke. "Ingrid tabancayı alıp gitti. Onu bir daha görmedim."

Hâlâ anlayamadığım bir şey var, her türlü silahlanmaya karşı olduğuna inandığım Ingrid neden bir tabancaya gerek duydu?

Ve ayrıldığı zaman neden bunu bana bıraktı?

Ona NELER OLUYOR NEREDESİN NEDEN BANA BİR TABANCA BIRAKTIN??? gibi sorular içeren en az altı mesaj gönderdiğim halde niye hâlâ cevap vermedi?

Bildiğim tek şey şu: Bu silahı dairemden çıkarmam lazım. Her ne kadar Leslie sözünü etmediyse de eminim Bartholomew'daki ev bakıcılarının silah sahibi olmalarıyla ilgili bir kural vardır. Asıl büyük soru silahı evden nasıl çıkaracağım. Çöp tüneline atabileceğim bir şey değil. Central Park'a gidip bunu gizlice göle atmayı da düşünemem. Zeke tabancayı satıcıya iade etmemin de mümkün olmadığını söyledi.

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Adam böyle iş yapmaz."

Ama tabancanın burada olması beni gerse de Ingrid'den haber alana kadar elimden çıkarmakta kararsızım. Bunu bana bırakmasının bir nedeni olmalı.

Ingrid'in bir tabanca edinmesi aklıma korkunç bir ihtimal getiriyor. Bu ihtimal onun Bartholomew'nun geçmişinden korktuğu için buradan ayrıldığı fikrini çürütüyor. Tabanca bir silahtır. Kendini savunmak için. İnsan kendini bir binaya karşı korumak için silaha gerek duymaz; lanetli olduğunu düşünse bile... Bir hayaleti vuramazsın. Ya da bir laneti.

Ama sana zarar vereceğini düşündüğün bir insanı *vurabilirsin.*

Birden aklıma Ingrid'in bulunduğu yerler geliyor. Boston, New York, Seattle ve Virginia.

Belki de Ingrid sadece huzursuz değildi.

Belki de kaçıyordu.

Ve her kimden kaçıyorsa, bu kişi onun izini bulmuş, bir kez daha kaçmak zorunda bırakmıştı.

Aklım dün geceye ve Ingrid'in kapısı önünde geçirdiğim o tuhaf birkaç dakikaya gidiyor. Şimdi o anı düşününce olağan dışı bulduğum her şey –yapmacık gülümsemesi, elini cebine gömmesi, göz teması kurmaya çalıştığım zaman bir kez gözlerini kırpışı– bana yüksek sesle söyleyemediği bir şeyi anlatmaya çalışmış gibiydi.

Aslında iyi değildi.

Bartholomew'dan ayrılması gerekti.

Bir şey, tek bir kelime daha söylerse ikimiz için de iyi olmayacaktı.

Artık Ingrid yok ve içimdeki bir his bunun kısmen benim de suçum olduğunu söylüyor. Biraz daha ısrarcı veya meraklı davransaydım, belki olup biteni bana anlatmayı uygun görebilirdi.

Belki ona yardım edebilirdim.

Belki hâlâ yardım edebilirim.

Tabancayı ve mermileri yine ayakkabı kutusuna koyuyorum. Sonra kutunun kapağını kapatıp alt kata mutfağa götürüyor, lavabonun altındaki dolaba tıkıyorum. Yatak odasından daha iyi çünkü oradaki varlığı yüzünden bütün gece gözüme uyku girmez.

Saatime bakıyorum. Neredeyse on bir olmuş. Ingrid'in gittiğini öğreneli yaklaşık on saat geçmiş. Jane'in kayıp olduğunu ihbar etmek için ailem de bu kadar süre beklemişti. Çok geçti. Evimize gelen polislerden biri bu kadar geç ihbarda bulunduğumuz için bizi azarlamıştı.

Daima endişenin korkuya dönüştüğü bir an vardır, demişti bu polis memuru. İşte o zaman bizi aramalıydınız.

Şu anda o noktaya varmış durumdayım. Tabancayı bulduğum anda endişeyle korku arasındaki sınırı aştım. Bu nedenle de telefonumu alıp derin bir nefes çektikten sonra 911'i tuşluyorum. Hemen sevk memuruna bağlanıyorum.

"Bir kayıp şahıs ihbarı yapmak istiyorum," diyorum.

"Şahsın adı nedir?"

Sevk memuru duyarsız bir sesle konuşuyor. Hem yatıştırıcı hem de kızdırıcı bir sakinliği var. Biraz daha telaşlı olsaydı daha rahat hissedecektim.

"Ingrid Gallagher."

"Peki, bu Ingrid ne kadar süreden beri kayıp?"

"On saatten beri." Durup düzeltiyorum. "Dün geceden beri."

Nihayet sevk memurunun sesine biraz duygu sızıyor. Benim hoşuma gitmeyen bir duygu... kuşku.

"Emin misiniz?"

"Evet. Gecenin bir yarısı ayrılmış. On saat öncesine kadar bundan haberim olmamıştı."

"Peki, bu Ingrid kaç yaşında?"

Bir şey söyleyemiyorum. Bilmiyorum.

"Çocuk mu?"

"Hayır."

"Yaşlı mı?"

"Hayır." Yine duruyorum. "Yirmili yaşlarının başlarında."

Sevk memurunun sesindeki kuşkuculuk artıyor. "Onun tam yaşını bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum," diyorum, ardından, "Özür dilerim," diye ekliyorum.

"O halde akrabanız değil."

"Hayır. Biz onunla..."

Yine durup uygun kelimeyi arıyorum. Ingrid'e arkadaşım da diyemem. Hatta tanıdık bile diyemem.

"Komşuyuz," diyorum. "Onunla komşuyuz ve ne telefonuna ne de çektiğim mesajlara cevap veriyor."

"Bulunduğu son yer neresi?"

Nihayet kolay cevap verebileceğim bir soru. "Bartholomew."

"Yaşadığı yer orası mı?"

"Evet."

"Herhangi bir mücadele izi var mı?"

"Emin değilim." Cılız, yararsız bir cevap. Bunu telafi etmek için ekliyorum. "Olduğunu sanmıyorum."

Şimdi durma sırası sevk memurunda. Neden sonra konuş. tuğunda sesinde kuşkudan fazla bir şey var. Aklı karışmış. Ve acıma. Bir gıdım da sinirlenme izi; vaktini boşa harcadığım belli etmek için.

"Hanımefendi, bu kadının sadece birkaç günlüğüne bir yere gitmediğine emin misiniz?"

"Bana onun evden taşındığı söylendi," diyorum.

"Eh, bu da artık orada olmayışını yeterince açıklar."

Sevk memurunun ses tonu beni irkiltiyor. Artık acıma yok. Akıl karışıklığı da. Sadece öfke kaldı geriye.

"Sadece bana haber vermeden taşınmış gibi görünüyor," diyorum, "ama bana dikkatli olmamı uyaran bir not bırakmış. Bir de tabanca. Bu da beni başının bir şekilde dertte olduğunu düşündürüyor."

"Hiç tehdit edildiğinden söz etmiş miydi?"

"Bana korktuğunu söyledi," diyorum.

"Ne zaman dedi bunu?" diye soruyor sevk memuru.

"Dün. Sonra da gecenin bir yarısı evden ayrılmış."

"Başka bir şey söylemediğine eminsiniz, değil mi? Belki başka bir günde?"

"Bana başka bir şey söylemedi ama onunla daha dün tanıştık."

Ve ip kopuyor. Adamın bütün ilgisini kaybediyorum. Haklı. Ben bile söylediklerimin ne kadar acınası olduğunu anlıyorum.

"Hanımefendi, komşunuz için endişe ettiğinizi anlıyorum," diyor sevk memuru. Sanki küçük bir çocukla konuşuyor gibi sevecen. "Ama size nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Bir şey yapabilmem için çok az bilgi verdiniz. Aile üyesi değilsiniz. Ve bağışlayın ama galiba bu kadını doğru dürüst tanımıyorsunuz bile. Yapabileceğim tek şey, telefonu

kapatmanızı rica edip bu hattı gerçek acil durumlarda olan insanlar için açık bırakmanız."

Öyle yapıyorum. Sevk memuru haklı. Ingrid'i tanımıyorum. Ama telefon konuşması sırasındaki gibi kederli ve paranoyak bir kadın değilim.

Bu durumda çok ters bir şey var. Ve Ingrid'in nerede olduğunu öğrenene kadar da bundan daha fazlasını bilemeyecegim. Sevk memuruyla yaptığım konuşma, eğer Ingrid'i bulacaksam bunu tek başıma yapmam gerektiğini fena halde belli ediyor.

20

Başka bir gece, başka bir kâbus.

Yine ailem. Hâlâ Central Park'talar, Bow Köprüsü üstünde el ele tutuşmuşlar, bana bakıp gülümsüyorlar.

Ama bu kez yanıyorlar.

Ben bir kez daha çatının köşesine tünemiş, George'un kanatlarından birinin içine yerleşmişim. Alevlerin her birini sarışını seyrediyorum. Önce babamı, sonra annemi, sonra da Jane'i. Alevler başlarının üstüne kadar yükseliyor. Yanmakta olan figürleri alttaki suya yansırken, Jane alevli eliyle bana el sallıyor.

Ağzından dumanlar çıkarak, "Dikkatli ol," diye sesleniyor bana.

Yoğun, simsiyah bir duman; öylesine güçlü ki kokusunu Bartholomew'nun çatısından bile alabiliyorum. Altta koridorlarda yankılanan yangın alarmını işitiyorum.

George'a bakıyorum; yanmakta olan annemle babamı, güngörmüş yüzünde boş bir ifadeyle seyrediyor. "Lütfen, beni itme," diyorum ona.

Cevap verirken gagası kıpırdamıyor.

"İtmem."

Sonra da taştan kanadıyla beni çatıdan aşağıya itiyor.

Oturma odasındaki kırmızı kanepede sıçrayarak uyanıyorum. Kâbus üstüme ter gibi yapışmış. Duman kokusu hâlâ

burnumda, yangın alarmının sesi hâlâ kulaklarımda. Sanki hiç uyanmamışım, sadece buna benzer başka bir rüyanın içine tıkılmış gibiyim. Duman burnumu ve genzimi gıdıklıyor. Öksürüyorum.

İşte o zaman ne olduğunu anlıyorum.

Bu bir rüya değil.

Gerçekten oluyor.

Bartholomew'da yanmakta olan bir şey var.

Dumanın kokusu dairenin içine giriyor. Dışarıdaki koridorda yangın alarmı ötüyor. Bu sese başka bir ses karışıyor – darbe sesleri.

Kapıda birisi var.

Bu takırtıların arasından Nick'in sesi geliyor.

"Jules?" diye bağırıyor. "İçeride misin? Hemen buradan çıkmamız lazım!"

Kapıyı açınca üstünde bir tişört, eşofman ve parmak arası terlikleriyle Nick'i görüyorum. Saçları dağılmış, gözlerinde korku var.

"Ne oluyor?" diyorum.

"Yangın. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Nick beni daireden iterek çıkarmadan önce askılıktaki ceketimi alıp üstüne geçiriyorum. Arkamdan kapıyı kapatıyorum çünkü bir apartmanda yangın çıktığı zaman, bunun yapılması gerektiğini okumuştum. Hava akımıyla ilgili bir şey.

Nick beni koridorda çekerken duvardaki acil durum lambalarının aydınlığında duman daha iyi görünüyor. İki kez öksürüyorum. Çıkan ses alarm gürültüsünde kayboluyor.

"Yangın çıkışı var mı?" Nick beni işitebilsin diye bağırarak soruyorum.

"Hayır," diye bağırarak cevap veriyor Nick. "Sadece binanın arka tarafında bir yangın merdiveni var."

Beni asansörün ve dahili merdivenin ötesindeki işaretsiz bir kapıya götürüyor. Nick kapıyı itiyor ama açamıyor.

"Siktir," diyor. "Galiba kilitli."

Bir kez daha, bu defa omzuyla kapıyı itiyor ama nafile.

"Ana merdivene gitmek zorundayız," dedikten sonra beni tekrar geldiğimiz yöne doğru çekiyor.

Az sonra yine asansörle merdivendeyiz. Merdivenden yukarıya duman püskürüyor. Manzara o kadar ürkütücü ki Nick'in kolumdan çekmesine rağmen kıpırdayamıyorum.

"Jules, buradan gitmek zorundayız."

Neredeyse omzumu çıkaracak kadar kuvvetle çekince merdivene doğru ilerliyorum. Basamakları inmeye başlıyoruz. Nick sabit bir hızla hareket ederken ben kâh çabuk, kâh yavaş hareket ediyorum. Beni devamlı çekiştirmek zorunda kalıyor.

On birinci katta duman daha yoğun... sis gibi dalgalanan bir duvar. Ağzımla burnumu kapatmak için ceketimi kaldırıyorum. Nick de aynı şeyi tişörtüyle yapıyor.

"Sen inmeye devam et," diyor Nick. "Yukarıda kimse kalmış mı diye bakmak istiyorum."

Merdivenin kalan kısmını tek başıma inmek istemiyorum. Vücudumun buna izin vereceğine emin değilim. Korku da duman gibi gövdemi sarmış, iliklerime kadar işlemiş.

"Seninle geleceğim," diyorum.

Nick başını iki yana sallıyor. "Çok tehlikeli. Senin inmen gerek."

Gönülsüzce bu talimata uyup onuncu kata iniyorum. Sahanlıkta durup dumana karşı gözlerimi kısıyor ve Greta Manville'in dairesini görmeye çalışıyorum. Bu bulanıklık içinde kapı zorlukla seçilebiliyor. Mutlaka çoktan binayı terk etmiş olmalı. Ama ya çıkmamışsa? Gözlerimin önüne onun ani uyku nöbetlerinden biri nedeniyle dumandan veya yangın alarmından habersiz bir halde oluşu geliyor.

Tıpkı Nick'in beni çekmesi gibi, bu görüntü beni koridora, 10A'ya doğru itiyor. Kapıya vurunca hemen açılıyor. Üstünde çadır gibi bir gecelik ve daha önce gördüğüm terlikleriyle Greta kapı eşiğinde. Başının üstünde burnunu ve ağzını kapatan bir eşarp var.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok," diyor.

Ama var işte. Koridorda yürümeye başlayınca bir salyangoz hızıyla hareket edebiliyor. Bunun korkudan ziyade sağlık bozukluğundan olduğunu düşünüyorum. Daha merdivene gelmeden soluk soluğa kalıyor. Onu yavaşça ilk basamaktan indirmeye çalışırken bacakları rüzgâra tutulmuş palmiyeler gibi sallanıyor.

"Bu bir," diyorum.

Bu da geriye iki yüz basamak kaldı demek oluyor.

Merdivenden aşağı doğru bakınca fokurdayan dumandan başka bir şey göremediğim için içimi korku kaplıyor.

Öksürüyorum. Greta da öksürüyor, o sırada eşarbının alt kısmı dalgalanıyor.

Elini tutuyorum. İkimiz de basamakların sonuna kadar inemeyeceğimizin farkındayız. Greta çok güçsüz, ben çok korkuyorum.

"Asansör," diyorum onu zorlukla indiğimiz tek basamaktan yukarıya çekerek.

"Yangın sırasında asansörün kullanılmaması gerekir."

Bunu biliyorum. Tıpkı daire kapısının kapatılması gerektiğini bildiğim gibi.

"Başka seçeneğimiz yok," diye tersliyorum onu.

Greta'yı, tıpkı Nick'in beni çektiği gibi çekerek asansöre yöneliyorum. Parmaklarımın arasındaki bileğinin bükülerek bana direndiğini hissediyorum. Ama bu beni yavaşlatmıyor. Korku benim itici gücüm.

Asansör onuncu katta değil. Aslında öyle olacağını da beklemiyordum. Yine de belki oradadır diye ümidim vardı. Baştan aşağıya talihsizliklerle dolu hayatımda bir kez olsun yüzüme gülen talih... Mecburen çağırma düğmesine basıp bekliyorum.

Ama beklemek kolay değil.

Alarm hâlâ çığlıklar atarken ve kaynağını sadece Tanrı'nın bildiği yoğun duman merdivenden yükselirken beklemek hiç kolay olmuyor. Öksürmeye devam ederken gözlerim yaşarıyor

ama bu yaşlar gerçek gözyaşı da olabilir. Korku kafatasımın içine yapışmış. Alarmdan daha yüksek sesle çınlıyor.

Asansör nihayet gelince, Greta'yı kabinin içine itip kapısını kapattıktan sonra lobinin düğmesine basıyorum. Takırtılarla sarsılarak aşağıya inmeye başlıyoruz.

Dokuzuncu katta duman daha yoğun.

Sekizinci katta daha da kötü.

Giderek yoğunluğu ve karanlığı artan duman içinde inmeye devam ediyoruz. Ani hava akımlarıyla kabinin içine sızıp bizi öksürtüyor. Yedinci kata gelince yangının kaynağının burası olduğu anlaşılıyor. Duman burada daha yakıcı, girtlağımın içine saplanıyor.

Duman içinde ellerinde yangın hortumlarıyla yedinci kat koridorunda koşturan itfaiyecileri görüyorum.

Tam yedinci katı geçeceğimiz sırada asansör uğultusu, alarm gürültüsü ve basamaklardaki itfaiyecilerin çizmelerinden çıkan seslerden başka bir şey işitiyorum. Tiz bir havlama, ardından karoların üstünde kayan pençelerin sesi. Asansörün önünden tüylü bir şey hızla geçiyor.

Hemen acil durum düğmesine basıyorum. Asansör hemen dururken Greta bana korku dolu bir bakış atıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir köpek var," diyorum iki öksürük arasında. "Galiba Rufus."

Beynimin dehşetle dolu kısmı bana Rufus'a aldırmamamı, onun bir şekilde yolunu bulacağını ve dikkatimi kendi emniyetimize vermemi söylüyor. Ama o anda Rufus bir kere daha havlayınca, bu ses yüreğimi parçalıyor. Sesinden neredeyse benim kadar korktuğu belli. Bu yüzden kabin kapısını açıyorum.

Asansör katın yarım metre aşağısında durduğu için kendimi yukarıya çekmek zorunda kalıyorum. Sonra da dumandan sakınmak için yedinci kat zemininde sürünerek ilerliyorum. Bu da yangında neler yapılmalı talimatlarından biri; kullanacağım hiç aklıma gelmezdi.

Sürünürken bir yandan da Rufus'un adını sesleniyorum ama o gürültü içinde sesim kayboluyor. Onu görebilmek ümidiyle çaresizce bakınıyorum. Köpek çok küçük, duman çok yoğun ve gözlerimden yaşlar boşanıyor. Bu sulu ve puslu görüş alanıma 7C'ye dalan itfaiyeciler giriyor. Açık daire kapısından dışarıya sıcak bir kızıllık boşalıyor.

Alevler.

Nabız gibi atan alevler koridoru turuncu sarı karışımı bir renge boyuyor.

Bunun çekimine kapılarak ayağa kalkıyorum. Artık korkmuyorum. O anda hissettiğim tek şey müthiş bir merak.

Öksüre tıksıra koridorda yürüyorum.

"Jules," diye sesleniyor asansörden Greta. "Köpeği al da bir an önce buradan gidelim."

Ona aldırmayıp bir adım daha atıyorum. Her ne kadar başka seçeneğim olmasa da kendimi mecbur hissediyorum.

Yüzüme şiddetli bir sıcak çarpana kadar yürüyorum. Alevlerin harareti cildimi okşuyor.

Dumandan sakınmak için gözlerimi kapatıyorum.

Öksürmeye başlayana kadar derin bir nefes alıyorum. Vücudumun kasılmasına neden olacak kadar şiddetli bir öksürük.

Başım iyice dönmeye başlamış; bir an nerede olduğumu, neden burada olduğumu ve ne halt ettiğimi hiç bilmiyorum. Ama sonra arkamda bir havlama sesi duyunca hemen dönüyorum ve dumanlar arasında onu görüyorum.

Rufus.

Panik içinde, kaybolmuş bir halde.

O da, ben de.

Gözlerim kapalı, bir kez daha yere çöküp, yanımdan geçip gitmeden onu yakalıyorum. Rufus havlıyor, göğsümü tekmeliyor. Popomun üstünde sürünerek asansöre ulaşıp kendimi o yarım metre yükseklikten aşağıya, kabinin içine bırakıyorum. Bir elimde Rufus, diğeriyle kabin kapısını kapatıyorum. Greta

bana dehşet ve hayret içinde baktıktan sonra iniş düğmesine basıyor.

Bartholomew'nun alt yarısına inerken duman hafifliyor. Lobiye vardığımızda iyice dağılmış. Ama böyle oluşu öksürmemi durdurmuyor. Ya da öksürmediğim zaman hırıltılı solumamı.

Greta sessiz, bana bakmaktan kaçınıyor. Herhalde kaçığın teki olduğumu düşünüyordur. Bu gözüpekliğimin nedenini bilmeseydim, sanırım ben de onun gibi düşünürdüm.

Asansörden çıkıp lobide yürürken binaya girmekte olan üç kişilik bir acil yardım ekibiyle karşılaşıyoruz. Yanlarında tekerlekli bacakları katlanmış bir sedye var. Adamlardan biri gözlerinde soru işaretiyle bana bakıyor.

İyiyiz, anlamında başımı sallıyorum.

Ekip merdivene doğru ilerlerken, biz diğer yönde, ön kapıdan uzanan hortumları takip ederek yürüyoruz. Ben, Greta ve Rufus. Dışarısı siren lambaları, iki itfaiye aracı ve kaldırımda park etmiş bir ambulansla kırmızıya boyanmış gibi görünüyor. Sokak trafiğe kapatılmış; çoğu medya mensubu olan insanların Batı Central Park'ta toplanmalarına izin verilmiş.

Biz kaldırıma çıkar çıkmaz muhabirler öne fırlıyorlar.

Gözlerimizi kamaştıran kamera flaşları ardı ardına patlıyor.

Bir muhabir bir şey soruyor ama kulaklarım hâlâ alarm sesiyle çınladığı için onu duyamıyorum.

En az benim kadar tedirgin olan Rufus havlıyor. Sesi kalabalığın içinde bulunan Marianne Duncan'ın öne çıkmasına neden oluyor. Kadın tıpkı rol aldığı dizideki Norma Desmond gibi giyinmiş. Bol bir kaftan, başında türban ve kedi-gözü gözlüğü. Yüzü kremle kaplı.

"Rufus?"

Bana doğru koşup Rufus'u kollarımdan alıyor.

"Yavrum! Senin için o kadar korktum ki." Bana dönüyor. "Alarm başlamış ve duman çıkıyordu. Rufus ürküp kollarım-

dan yere atladı. Onu aramak istedim ama bir itfaiyeci hemen dışarıya çıkmamı söyledi."

Kadın ağlamaya başladı. Gözyaşları yüzündeki krem tabakasına izler bırakıyordu.

"Teşekkür ederim," diyor. "Çok teşekkür ederim."

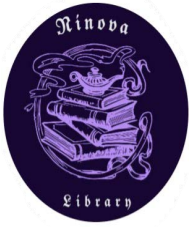
Sadece başımı sallayabiliyorum. Sirenlerden, flaşlardan ve hâlâ ciğerlerime dolan dumandan sersemlemiş haldeyim.

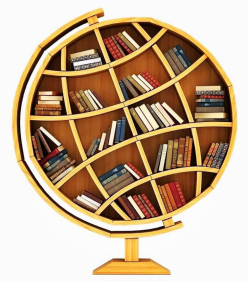
Greta'yı Marianne'le birlikte bırakıp usulca kalabalığın içine dalıyorum. Bartholomew sakinlerini seyir için gelenlerden ayırt etmek çok kolay. Gece kıyafetleri içindeler. Sadece pijama altı ve lastik ayakkabılarıyla inmiş olan Dylan'ı görüyorum. Soğuğa hiç aldırmamış gibi. Leslie Evelyn'in üstünde siyah bir kimono var. Nick'le beraber sakinleri sayıyorlar.

Acil yardım ekibi kayışlarla sedyeye bağlanmış ve yüzünde oksijen maskesi olan Bay Leonard'la binadan çıktıkları zaman kalabalıktan bir alkış kopuyor. Onları duyan Bay Leonard iki başparmağını kaldırarak karşılık veriyor.

Bu arada ben kalabalıktan sıyrılmış Batı Central Park'ın diğer tarafında yürümekteyim. Bartholomew'yla arama mesafe koymak için kuzeye doğru bir blok daha yürüyorum. Bir banka oturup sırtımı Central Park'ı çevreleyen taş duvara dayıyorum.

Son bir kez öksürdükten sonra kendimi bırakıp ağlıyorum.

ŞİMDİ

Dr. Wagner haklı olarak şaşırmış görünüyor. Yüz ifadesi de sesi gibi – telaşını maskeleyen bir dinginlik var.

"Kaçtınız mı?"

"Öyle dedim ya."

Bu kadar ters davranma niyetinde değilim. Dr. Wagner'in hiçbir suçu yok. Ama şu anda kimseye güvenemiyorum. Birkaç gün Bartholomew'da yaşamanın yan ürünü.

"Polislerle konuşmak istiyorum," dedikten sonra, "Chloe'yle de," diye ekliyorum.

"Chloe mi?"

"En iyi arkadaşım olur."

"Onu buraya çağırabiliriz," diyor Dr. Wagner. "Numarası var mı?"

"Telefonumda."

"Bernard'a söylerim, eşyalarınıza bakıp telefonunuzu bulur."

Rahatlamış bir halde iç geçiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Merak ettim," diyor doktor. "Bartholomew'da ne kadar süre yaşadınız?"

Doktorun kelime seçimi hoşuma gidiyor. Geçmiş zaman kullandı.

"Beş gün."

"Ve orada tehlike altında olduğunuzu hissettiniz, öyle mi?

"Önceleri değil. Ama evet. Daha sonra."

Dr. Wagner'in arkasındaki duvara ve eğri duran Monet tablosuna bakıyorum. Adını hatırlayamasam da bu resmi daha önce gördüm. Muhtemelen Nilüferler Üstünde Mavi Köprü olmalı çünkü resimde bu tasvir ediliyor. Çok güzel. Yataktaki konumumdan nilüferler üzerinden yay çizen köprünün kıvrımını görebiliyorum. Ama buna başka bir açıdan bakıldığı takdirde adamakıllı farklı bir sonuç çıkacağını biliyorum. Köprünün hatları o kadar net görünmezdi. Nilüferler genişleyip ne olduğu belirsiz lekeler haline gelirdi. Bu tabloya yakından bakacak olursam büyük ihtimalle çirkin görünürdü.

Aynı şey başka yerler için de söylenebilir. Bu şeylere yaklaştıkça görünüşleri çirkinleşir.

Bartholomew öyle bir şey işte.

"Tehlike altında olduğunuzu hissettiğiniz için oradan çıktınız," diyor doktor.

"Kaçtım," diye hatırlatıyorum ona.

"Neden bunu yapmak zorunda hissettiniz?"

Kendimi tekrar yastığa gömüyorum. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım; bu çok iyi bir fikir olmasa da... Bu defa iş artık güven meselesi değil. Geçen her dakika Dr. Wagner'in sadece yardım etmek istediğini anlıyorum.

Bu da şu soruyu getiriyor: Ona ne kadarını anlatayım?

Ne kadarına inanacağını sanıyorum?

"Orası lanetli bir yer. Geçmişi yüzünden. Orada o kadar çok kötü şeyler olmuş ki. Çok karanlık bir geçmişi var. Orasını dolduruyor."

Dr. Wagner'in kaşları kalkıyor. "Dolduruyor mu?"

"Duman gibi," diyorum. "Ve ben bunu soludum."

ÜÇ GÜN ÖNCESİ

21

Yediyi biraz geçe buradaki ilk gecemde duyduğum sesle uyandım.

Şu aslında sessiz olan ses.

Her ne kadar artık dairenin içinde birisi olduğunu düşünmesem de hâlâ ne olabileceğini merak ediyorum. Her yerin kendine özgü sesleri vardır. Çatırdayan merdiven basamakları, uğultu yapan buzdolapları ve rüzgârın onlara geliş açısına bağlı olarak pencere camlarının takırdaması. Mesele bunların ne olduğunu bulup adını koymak. Ne olduklarını bilince daha az rahatsızlık verir.

Bütün gece aralık kalan pencereler nedeniyle buz kesmiş yatak odamda titreyerek yataktan çıkıyorum. Yangın olayından sonra pencereyi açık bırakmak şart oldu. Bütün daire sanki birisi burada bir karton dolusu sigara içmiş gibi kokuyordu.

Çıplak ayakla ve üstümdeki ince geceliğimle merdivenden inerken her basamakta durup kulak kesiliyorum – dairenin çıkardığı sesleri dinlemeye çalışıyorum. Bir dolu gürültü var ama hiçbiri *o ses* değil. O ses aniden kaybolmuş.

Mutfak tezgâhındaki telefonum Chloe için ayarlanmış zil sesiyle ötüyor. Üniversitede onunla aynı odayı paylaştığımız günlerde "kahve içene kadar aramak yok" kuralı varken, beni araması endişe verici.

"Henüz kahvemi içmedim," diyorum telefonu açar açmaz.

"Bir yangın söz konusu olunca, o kural geçerli değildir," diyor Chloe. "İyi misin?"

"İyiyim. Yangın göründüğü kadar kötü değildi."

Alevler 7C'nin içinde kalmıştı. Bay Leonard'ın dairesinde Nick'in daha önce bana sözünü ettiği kalp çarpıntıları başlamış. Bay Leonard, Nick'in ısrarla tavsiye ettiği gibi 911'i aramak yerine bu uyarıcı sinyalleri göz ardı etmiş. Daha sonra kendisine gecikmiş bir akşam yemeği pişirirken kalp krizi geçirmiş. Dördüncü krizi.

Kriz ânında Bay Leonard elindeki fırın eldivenini ocağın üstüne düşürünce hemen alev almış ve alevler buradan yayılarak bütün mutfağı sarmış. Bay Leonard yardım istemek için kapıya doğru sürünmüş. Kendinden geçerken kapı ardına kadar açılıp mutfaktaki alevleri savurarak dumanları Bartholomew'nun üst katlarına üfürmüş.

Sonunda 911'i, kendisi de yedinci kat sakini olan Leslie Evelyn aramış. Duman kokusunu alınca bakmak için koridora çıkmış ve Bay Leonard'ın kapısından püsküren duman bulutlarını görmüş. Onun hızlı düşünmesi sayesinde Bartholomew'nun diğer kısımları büyük ölçüde hasarsız kalmış. Sadece yedinci kat koridorundaki su hasarıyla yedinci, sekizinci ve dokuzuncu kat duvarlarında dumandan kaynaklanan hafif hasar var.

Tüm bunları iki saat sonra bina sakinlerine dairelerine girme izni verilince öğrendim. Asansör çok az kişi aldığı için ve kimsenin de merdiven çıkmayı gözüne kestirmediği için lobide dedikodu seven bir grup oluşmuştu. Bazılarını tanıyordum. Çoğu bana yabancıydı. Nick, Dylan ve ben hariç hepsi altmış yaşın üzerindeydi.

"Yani, duygusal bakımdan, demek istedim," diyor Chloe.

Orası başka bir hikâye. Her ne kadar dün geceden beri biraz sakinleşmişsem de belli belirsiz bir endişeyi hâlâ içimden atabilmiş değilim.

"Gerilim vardı," diyorum. "Ve korkunçtu. Çok iyi uyudu-
gumu söyleyemem ama iyiyim. Kendi evimde olanlar gibi de-
gildi. Sen yangını nereden öğrendin?"

"Gazeteden," diyor Chloe. "Ön sayfada resmin var."

Homurdanıyorum. "Nasıl çıkmışım?"

"Baca temizleyicisi gibi." Bilgisayar klavyesinde dolaşan parmakların ve farenin tıklama sesini duyuyorum. "Sana şimdi bir şey gönderdim."

Telefonum e-posta bildirisiyle ötüyor. Postayı açınca şehrin günlük gazetelerinden birinin ön sayfasını görüyorum. Ön sayfanın üçte ikisini Bartholomew'nun ön kapısından ben Greta ve Rufus'la dışarı çıkarken çekilmiş bir fotoğraf kaplıyor. Ne tuhaf bir manzara oluşturuyoruz. Üstümde bütün gün giydiğim buruşuk blucin, Greta geceliği içinde... İkimizin de yüzü isle kararmış. O anda Greta eşarbını indirdiği için burnundan çenesine kadar bembeyaz teni görünüyor. Bir de Rufus var. Tasması elmas gibi taşlarla süslü. Üç farklı filmin figüranlarına benziyoruz.

"O eşarplı kadın kim?" diye soruyor Chloe.

"Greta Manville."

"*Bir Hayalperestin Yüreği*'ni yazan kadın mı? Sen o kitaba bayılırsın."

"Evet."

"Bu onun köpeği mi?"

"Hayır, o Rufus. Marianne Duncan'ın köpeği."

"O pembe dizideki kadın mı?"

"Ta kendisi."

"Nasıl da farklı bir evrene girmişsin," diyor Chloe.

Telefonumdaki görüntüye bir daha bakıp altındaki kötü manşeti görünce gözlerimi deviriyorum.

HEYKELCİKLER IZGARA OLDU
BARTHOLOMEW'DA YANGIN

"Ön sayfaya koyacak başka bir şey bulamamışlar mı? Yani gerçek haber falan gibi."

"Haber *bu* işte," diyor Chloe. "Unutma, Jules, çoğu New Yorklu, Bartholomew'yu dünyada cennete en yakın şey olarak görür."

Mutfaktan çıkıp duvar kâğıtlarındaki suratların beni karşıladığı oturma odasına geçiyorum. Kara gözlerden ve açık ağızlardan oluşan bir ordu. Hemen gözlerimi kaçırıyorum.

"İnan bana, burası hiç de öyle matah bir yer değil."

"Demek ki sana gönderdiğim makaleyi okudun," diyor Chloe. "Epey korkutucuydu, değil mi?"

"Beni huzursuz eden şey o makaleden ibaret değil."

Chloe'nin sesine endişe sızıyor. "Başka bir şey mi oldu?"

"Evet," diyorum. "Belki."

Ona Ingrid'i, her gün buluşup birlikte gezme planımızı, 11A'dan gelen çığlığı, Ingrid'in ısrarla bir şey olmadığını söyleyişini anlatıyorum. Son olarak da Ingrid'in artık gittiğini, telefonunu açmadığını ve birisinin onu kaçmaya mecbur bıraktığı kuşkularımı ekliyorum.

Asıl endişe verici kısımlardan, özellikle de o notla tabancadan söz etmiyorum. Chloe bunları duyar duymaz hemen Bartholomew'ya gelip beni 12A'dan sürükleyerek çıkarır. Mali durumum da bunu kaldırmaz. Aldığım son işsizlik çekinden geriye sadece beş yüz dolar kaldı. Tekrar kendi ayaklarımın üstüne basana kadar kesinlikle yetmez.

"Onu aramayı bırakmalısın," diyor Chloe tahmin ettiğim gibi. "Ayrılma nedeni her ne olursa olsun, seni ilgilendirmez."

"Başının dertte olduğunu sanıyorum."

"Jules, dinle beni. Bu Ingrid denen şahıs senin yardımını isteseydi, şimdiye kadar seni arardı. Belli ki yalnız kalmak istiyor."

"Onu arayan başka kimse yok ki," diyorum. "Ben kaybolsaydım, sen beni arardın. Ingrid'in hayatında bir Chloe olduğunu sanmıyorum. Kimsesi yok."

Chloe tarafında sessizlik var. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum: Düşünüyor. Beni sinirlendirmemek için kelimelerini özenle seçiyor. Buna rağmen o daha seslendirmeden ne söyleyeceğini biliyorum.

"Bence bu işin Ingrid'den çok ablanla ilgisi var."

"Elbette ablamla da ilgisi var," diyorum. "Onu aramayı bıraktım. Şimdi de o kadar kolayca bırakmasaydım belki de şu anda aramızda olur diye düşünmeden edemiyorum."

"Ingrid'i bulman Jane'i geri getirmeyecek."

Hayır, diyorum içimden, *getirmeyecek.* Ama dünyadaki kayıp kızlardan biri bulunmuş olacak. Bir daha hiç kimsenin göremeyeceği kayıp kızların sayısı bir eksilecek.

"Bence Bartholomew'dan çıkmalısın," diyor Chloe. "Birkaç günlüğüne. Bu hafta sonu bende kalabilirsin."

"Bunu yapamam."

"Rahatsızlık vereceğini düşünme. Paul bu hafta sonu beni Vermont'a götürüyor. Geçen hafta rezervasyon yapmıştı, senin..."

Chloe cümlesini bitirmiyor. Ne diyeceğini biliyorum. Paul bu rezervasyonu hâlâ Chloe'nin kanepesinde yatacağımı düşündüğü zaman yapmıştı. Hiç gücenmedim. Baş başa geçirecekleri bir hafta sonunu hak ediyorlar.

"Mesele o değil," diyorum. "Daire dışında gece geçirmem yasak."

Chloe tıslıyor. "Sikeyim bu kuralları da ya."

"Nutuk çekme," diyorum. "Bu paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Seni Bartholomew'da hapsolmuş görmektense seve seve borç vereceğimi de sen biliyorsun."

"Bu bir iş," diyorum. "Hapishane değil. Beni merak etme. Vermont'a git. Eğlen. Geyikleri seyret ya da oradaki insanlar ne yapıyorlarsa onu yap."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor Chloe. "Her ne kadar kalacağımız yer uçsuz bucaksız bir yer olsa da telefo-

num hep yanımda olacak. Bir dağın tepesindeki ormanda Paul şimdiden orada telefonların çekmeyebileceğini söyledi.

"Beni merak etme."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Konuşmamız bittikten sonra oturma odasında kalıp duvar kâğıtlarındaki suratlara bakıyorum. Onlar da göz kırpmadan, açık fakat ses çıkmayan ağızlarla bakışlarıma karşılık veriyorlar. Sanki bana bir şey söylemek istiyorlar ama söyleyemiyorlar...

Belki bunu yapmalarına izin verilmiyor; tıpkı bana misafir kabul etme veya 12A dışında bir gece geçirme izni verilmeyişi gibi...

Belki de konuşamayacak kadar korkuyorlar.

Belki de –ve bu en akla yatkın senaryo– bunlar sadece duvar kâğıtlarındaki çiçekler ve tıpkı Ingrid'in ayrılışı gibi, Bartholomew sinirlerimle oynamaya başlıyor.

22

Saat on iki buçukta kapım tıklatılıyor.

Greta Manville.

Tam bir sürpriz ama kötüsünden değil. İlanlarda var olmayan işleri aramaya ve iki dakikada bir Ingrid'den cevap var mı, diye telefonuma bakmaya ara veriyorum. Daha da şaşırtıcı olanı Greta'nın dışarıya çıkacak şekilde giyinmiş olması. Siyah pantolon, bol bir gömlek. Süveteri boynuna bağlanmış. Omzuna asılı eski bir alışveriş çantası var.

"Dün geceki yardımına teşekkür mahiyetinde, öğlen yemeğinde bana eşlik edebilirsin."

Bunu bana büyük bir şeref bağışlıyormuş gibi söylüyor. Ama bu sesin ardında gizli başka bir duyguyu seziyorum. Yalnızlık. İstese de, istemese de onu kitaplarından ve ani uyku nöbetlerinden oluşan kozasından söküp çıkardım. Ayrıca belli etmese de arkadaşlığımdan hoşlandığını sanıyorum.

Koluna giriyorum. "Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Bartholomew'dan bir blok ötedeki küçük bir lokantaya gidiyoruz. Kapının üstünde kırmızı bir sayvan, pencerelerin üstünde yanıp sönen küçük süs ışıkları var. İçerisi yemek molasına çıkmış çalışanlarla öylesine dolu ki masa bulamayacağız diye korkuyorum. Ama Greta'yı gören lokanta sahibi kadın bizi nasılsa boş kalmış bir köşe masasına yönlendiriyor.

"Önceden onları aradım," diyor Greta bizim için masaya bırakılmış menüyü alarak. "Ayrıca buranın sahibi müşteri sadakatine değer verir. Bartholomew'da yaşamaya başladığım günden beri yıllardır buraya gelirim."

"Buraya tekrar taşınalı ne kadar oldu?"

Greta bana sertçe bakıyor. "Yemek yemeye geldik. Yirmi soru oyunu oynamaya değil."

"Sadece iki soruya ne dersin?"

"Buna izin veririm." Greta menüyü kapatıp en yakındaki kadın garsonu çağırıyor. "Ama önce siparişimi vereyim. Illaki sorguya çekileceksem yemeğimin yolda olduğunu bilmeliyim."

Greta ızgara somon yanında haşlanmış sebze sipariş ediyor. Her ne kadar yemeği onun ısmarlayacağını varsaysam da ben sadece salata ve su istiyorum. Tutumluluk kolay bitmeyen bir alışkanlık.

"İlk sorunun cevabı," diyor Greta garson yanımızdan gidince, "neredeyse bir yıl oluyor. Geçen kasım ayında buraya taşındım."

"Neden geri döndün?"

Cevabı sanki çok belliymiş gibi dudak büküyor. "Neden dönmeyeyim ki? Gerek duyacağım her şeye yakın, konforlu bir yer. Bir dairenin boşaldığını duyunca fırsatı kaçırmadım."

"Duyduğuma göre burada boş daire bulmak çok zormuş," diyorum. "Uzun bir bekleme listesi yok mu?"

"Bu arada, bu senin üçüncü sorun oluyor."

"Ama izin vereceksin."

"Hoşuma gitmiyor," diyor Greta ama hiç de öyle değil. Dudaklarında gülümsemeye yakın bir kıvrılma var; bunu gizlemek için suyundan bir yudum alıyor. "Cevabı, evet, uzun bir bekleme listesi var. Ve sen sormadan söyleyeyim, doğru insanları tanıyorsan bu sorun halledilliyor. Ben doğru insanları tanıyorum."

Yemeklerimiz geldiğinde bir tezatlar tablosu gibi. Greta'nın

buharı tüten ve limonla sarımsak kokan somon yemeği çok iştah açıcı görünüyor. Oysa benim salatam bir kâse hayal kırıklığı... Solgun bir marulun üstüne serpiştirilmiş birkaç dilim domatesle kıtır ekmek parçaları.

Greta balığından bir lokma almadan önce, "Aniden ayrılan o ev bakıcısı arkadaşından bir haber var mı?" diye soruyor. "Adı neydi?"

"Ingrid."

"Tamam. Şu korkunç saçlı Ingrid. Hâlâ nereye gittiğine dair bir bilgi yok mu?"

Omuz silkmekle yetiniyorum. Aslında son derece etkisiz bir hareket. Omuzlarımm hafifçe kalkıp inmesi, bu konuda ne kadar az şey bildiğimin göstergesi.

"Önceleri Bartholomew'da daha fazla kalmaya korktuğunu sanmıştım."

Greta'nın tepkisi de Nick'inki gibi... sessiz bir şok. "Neden böyle düşündün ki?"

"Itiraf edin, burada ters bir şey var," diyorum. "Burada olan kötü şeylerle ilgili yığınla internet sitesi var."

"Bu yüzden internetten uzak duruyorum," diyor Greta. "Yanlış bilgilerle dolu bir havuz gibi oralar."

"Ama çoğu bilgi de doğru. İspanyol gribinden ölen hizmetkârlar. Doktor Bartholomew'nun çatıdan aşağıya atlaması. Sıradan binalarda böyle şeyler olmaz."

"Bartholomew sıradan bir bina değildir. Ve kötü şöhreti yüzünden burada olan şeyler abartılıp efsane haline getiriliyor."

"Cornelia Swanson efsane mi?"

Çatalındaki somonu ağzına götürmekte olan Greta duruyor. Çatalını indirip ellerini masanın üstünde kavuşturuyor, "Sana bir tavsiyede bulunayım, hayatım," diyor. "Bartholomew'da bu ismi ağzına alma. Cornelia Swanson buradaki hiç kimsenin tartışmak istemediği bir konudur."

"Yani hakkında okuduklarım doğru, öyle mi?"

"Öyle demedim," diye tersliyor beni Greta. "Cornelia

Swanson, Bartholomew'da değil, tımarhanede yaşaması gereken bir deliydi. Ve o tamamen saçmalık olan şeye gelince –o Fransız kadınla düşüp kalkması ve hizmetçisini çarpık bir kült ritüelinde kurban etmesi– tamamen bir varsayımdan ibarettir. Şu anda sana söylediklerimin aynısını arkadaşına da söylemiştim."

"Ingrid size Cornelia Swanson'ı mı sordu?"

"Evet. Galiba cevabım onda hayal kırıklığı yarattı. Sanırım, ürpertici ayrıntılar duymak istiyordu. Ama dediğim gibi öyle bir bilgi yok. Aslında son zamanlarda Bartholomew'da gördüğüm en tuhaf şey dün gece binadan çıkarken bana eşlik eden genç kadının davranışı oldu."

Çatalımı salatama saplayıp ses çıkarmadım.

"Asansör yedinci katta durduğunda sen... çok tuhaf davrandın. Ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Kucağımda Rufus'la asansöre döndüğüm zaman bana bakış şekli dikkatimi çekmişti. Bu öğlen yemeğinin asıl amacını anlamış olmam gerekirdi – tanık olduğu şeyi anlama çabası. Bu konuda konuşmam gerekmez ama bir yandan da istiyor gibiyim. Belki de Greta *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni yazdığı için ona bir şekilde borçlu hissediyorum. Hikâyesine karşılık bir hikâye. Ancak benimki mutlu sonla bitmiyor.

"Ben üniversitenin birinci sınıfındayken babam yirmi beş yıl çalıştığı işyerinden çıkarıldı," diye başlıyorum. "Aylarca aradıktan sonra bulabildiği tek iş, üç kasaba ötedeki Ace Hardware hırdavatçı dükkânında gece vardiyası göreviydi. Annem bir emlakçıda yarım günlük bir işte çalıştı. Ay sonunu getirebilmek için hafta sonlarında semt lokantasında garsonluk yaptı. Onların yükünü hafifletmek için ben de iki işte çalıştım. İlave öğrenci kredisi aldım. Ve bir kredi kartı çıkarttım ama bana para göndermesinler diye onlara haber vermedim. Bu şekilde bir yıla yakın idare ettik."

Sonra, ikinci sınıfa başladığım sıralarda anneme Non-Hodgkin Lenfoma teşhisi kondu. Bu kanser kısa sürede böb-

reklerine, kalbine ve akciğerlerine yayıldı. Annem işlerinden ayrılmak zorunda kaldı. Yardım etmek için bir sömestrliğine okuldan ayrılmayı önerdim. Babam, iyi bir iş bulabilmem için iyi bir eğitim görmem gerektiğini söyleyerek teklifimi reddetti. Okuldan ayrılırsam muhtemelen bir daha hiç dönmezdim ve sonum tıpkı onlarınki gibi olurdu – kırık dökük bir kasabadaki iki beli bükük insan.

İyileşme ümidi olmamasına rağmen annemin hastane masrafları dağ gibi büyüyordu. Artık yapılan her şey son âna kadar onu rahat ettirmek içindi. Zaten babamın cılız sağlık sigortası ancak o kadarını kapsamaktaydı. Kalan masraflar onlara aitti. Böylece babam birkaç yıl önce borcunu bitirdiği evimizi ikinci kez ipotek ettirdi.

Her hafta sonu eve geldim; her defasında annemi daha ufalmış buluyordum, sanki gözlerimin önünde küçülüyordu. Babam da aynı durumdaydı. Stres onda iştah bırakmamıştı ve gömlekleri üstünden sarkıyordu. Akşamları işe gitmek için hazırlanırken, onun banyoda tek başına ağladığını işitirdim. Açık bıraktığı musluğun sesine rağmen iç çekişleri duyuluyordu.

Altı ay bu şekilde yaşadık. Derken son darbe indi. Babamın çalıştığı Ace Hardware dükkânı kepenk kapadı. Böylece hem işini hem de sağlık sigortasını kaybetti. Bu olduğunda ben okuldaydım. Endişe ve stres içinde olduğum için ikinci yılımda sınıfta kalmak üzereydim.

"Bundan kısa bir süre sonra annemle babam öldü," diyorum.

Greta nefesini tutuyor; ağzından hayretle karışık bir üzüntü sesi çıkıyor.

Artık duramayacak kadar yol aldığım için anlatmaya devam ediyorum. "Bir yangın oldu. İlkbahar sömestrinin ortasındaydık. Sabahın beşinde telefon çaldı. Emniyetten arıyorlardı. Bana bir kaza sonucu annemle babamı öldüğünü söylediler."

O gün daha sonra Chloe arabasıyla beni geriye hiçbir şey

kalmayan evime götürdü. Dubleksin bize ait olan tarafı kömür halindeydi.

"Enkazdan duman yükseliyordu," diye anlatıyorum Greta'ya. "İnsanın boğazını yakan, bir daha asla koklasam duymamayı umduğum, korkunç bir duman. Ama o kokuyu yine duydum. Dün gece Bartholomew'da."

Yangından geriye kalan tek şey anne babamın Toyota Camry otomobiliydi; garaj yolunun eve en uzak kısmına park edilmişti. Sürücü koltuğuna bırakılmış, içinde üç anahtar olan bir halka vardı. Bu anahtarları gördüğüm anda yangının bir kaza olmadığını anlamıştım.

Bir anahtar otomobilindi.

Diğer ikisi kasabanın iki kilometre ötesindeki depo ünitelerine aitti.

Bir ünitede benim şahsi eşyalarım vardı.

Diğerinde Jane'e ait olan şeyler.

Babam ikimizin de yatak odalarını boşaltmıştı: Bu da en kötü anlarında bile annemle babamın içinde hâlâ küçük bir ümit olduğunun belirtisiydi. Jane bir gün bulunacaktı. İkimizin birlikte hayata devam edecektik. Nihayet bizim için hayatın engebeleri sona erecekti.

Bu depo ünitelerinin iş sigorta poliçelerine bile kalmadan soruşturmacıları yeterince uyandırmış olması gerekirdi. Babam yangından önce iki sigorta poliçesi satın almıştı.

Kendisi için hayat sigortası.

Ev için yangın sigortası.

Böylece benim zaten bildiğim şeyi doğrulayan soruşturma başladı. Yangın gecesi annemle babam bir şişe şarabı paylaşmışlar; oysa annemin çökmeye başlamış böbrekleriyle içki içmemesi gerekirdi.

İlk buluşma yerleri olan pizzacıdan pizza ısmarlamışlardı.

Ve bir dilim çikolatalı pastayı paylaşmışlardı.

Ve annemin en kuvvetli ağrı kesicisinden bir kutuyu...

Kundakçılık uzmanları yangının annemle babamın yatak

odasının hemen dışındaki koridorda başladığına hükmettiler. Çakmak benzini ve top haline getirilmiş gazete kullanılmış. Yatak odası kapısı kapalı olduğu için alevler anne babamın bulunduğu yatağa hemen ulaşmamış.

Bunu bilmelerinin nedeni annemin aşırı dozdan ölmüş olması.

Babam dumandan ölmüş.

"Onlara kızmak istedim," diyorum. "Yaptıkları şey için onlardan nefret etmek istedim. Ama edemedim. Çünkü daha o zaman bile kendilerine göre doğru olanı yaptıklarını anlamıştım."

Greta'ya kendimi mutlu hissettiğim bazı zamanlarda ateşle flört etme ihtiyacı duyduğumu söylemedim. Ateşin sıcaklığını tenimde hissetmek. Annemle babamın neler hissettiklerini anlayabilmek için ateşin beni biraz alazlamasını sağlamak.

Benim için.

Benim geleceğim için.

Bir daha geri dönmemiş olan ablam için.

Greta elini elimin üstüne koyuyor; avucu sanki o da elini ateş üstünde tutmuş gibi sıcak.

"Kayıpların için üzgünüm. Eminim onları çok özlüyorsundur."

"Evet," diyorum. "Onları özlüyorum. Jane'i özlüyorum."

"Jane?"

"Ablam. Yangından iki yıl önce kayboldu. O günden beri ondan hiçbir iz bulunamadı. Kaçmış olabilir. Öldürülmüş olabilir. Bu aşamadayken, herhalde hiçbir zaman bilemeyeceğim."

Oturduğum yerde belirgin bir şekilde çökmüş durumdayım; kollarım aşağıya sarkmış, gövdem uyuşmuş gibi. Greta'nın ani uykularına benziyor. Daima hissettiğim o keder. Artık alıştığım o acı. Annem, babam ve Jane hakkında konuşmak bu kederi daha az veya daha çok yapmıyor. Sadece içimde kalıyor.

"Bana güvenip geçmişini anlattığın için teşekkür ederim," diyor Greta.

"Artık neden hayalleri gerçeklere tercih ettiğimi biliyorsun."

"Seni ayıplayamam," diyor Greta. "Ingrid'i bulmak için neden o kadar kararlı olduğunu da anlıyorum."

"Ama pek başarılı sayılmam."

"Bahse girmeye meraklı bir kadın olsaydım, ki, öyle değilim, onun genç bir adamla bir yere gittiğine bahse girerdim," diyor Greta. "Ya da bir kadınla. Kalp konularına gelince, kimseyi yargılamam."

Tıpkı nesiller boyu genç kızların bayıldığı romantik romanı yazan kadın gibi konuşuyor. Her ne kadar Ingrid'in sevdiği kişiyle bir yerlerde mutlu olduğuna inanmak istesem de şu ana kadar görünen her şey bunun aksi olduğunu gösteriyor.

"Başının dertte olduğu hissini bir türlü içimden atamıyorum," diyorum. "Bana gidecek hiçbir yeri olmadığını söylemişti."

"Kötü bir şey olduğundan kuşkulanıyorsan neden polise gitmiyorsun?"

"Emniyeti aradım. Konuşmamız pek iyi geçmedi. Müdahale etmeleri için yeterince bilgi olmadığını söylediler."

Bunun üzerine Greta duygularımı paylaşan bir ifadeyle iç geçiriyor. "Yerinde olsaydım, bölgedeki bazı hastaneleri ararım. Belki bir kaza geçirdi, tıbbi tedavi gerekti. Bundan bir sonuç alamazsam, semtte arama yapardım. Gidecek bir yeri yoksa belki sokaklarda dolaşıyordur. Tanıdığımız birinin evsiz olabileceğini düşünmek zordur, biliyorum ama şehirdeki barınaklardan herhangi birine baktın mı?"

"Sizce bakmam gerekir mi?"

"Zararı olmaz," diyor Greta. "Ingrid Gallagher orada, göz önünde saklanıyor olabilir."

23

Kadınlar için en yakın evsizler barınağı lokantanın yirmi blok güneyinde, iki blok batısında. Greta'nın Bartholomew'ya tek başına gidebileceğine emin olduktan sonra, onun az ihtimalle de olsa haklı olabileceğini ve Ingrid'in sokaklarda yaşadığını umarak oraya gidiyorum.

Barınak adamakıllı eski bir yapı. Dış cephesi kahverengi tuğla. Pencereler hafif boyalı. Eskiden bir YMCA* merkeziymiş; bu harfler ana girişin tepesinde hayalet gibi duruyor. Kapı önünde yarım daire oluşturmuş bir grup kadın sigara tüttürmekte. Onlara yaklaşırken hepsi bana kuşku saçan gözlerle bakıyor. Sessiz bir mesaj bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyor.

Tıpkı Bartholomew gibi buraya da ait değilim.

Hiçbir yere ait olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Benim kaderim de arafta bir yerde olmakmış. Yine de yüzüme oturttuğum gülümsemeyle onlara yaklaşırken, korktuğum halde belli etmemeye çalışıyorum. Bu da kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Bu kadınlarla, Barholomew'daki herhangi birinden daha çok ortak yanım var.

Telefonumu çıkarıp Ingrid'le benim Central Park'ta çektiğimiz selfie'yi uzatıyorum. "Son birkaç gün içinde bu kızı gördüğünüz oldu mu?"

* (İng.) Genç Hıristiyan Erkekler Cemiyeti. Spor aktiviteleri, vatandaşlık dersleri vererek gençler arasında Hıristiyanlık kimliğinin gelişmesi için çalışan bir kurum. –çn

Sigaracılar içinden sadece bir kadın fotoğrafa bakmak zahmetinde bulunuyor. Yanaklarının içini kemirerek, buz gibi gözlerle bakıyor. Konuştuğu zaman sesi şaşırtacak kadar yumuşak. Göründüğü kadar sert olacağını sanmıştım.

"Hayır, hanımefendi. Onu hiç görmedim. Buralardan değil."

Bu kadının o grubun lideri olduğunu sanıyorum çünkü bir baş işareti üzerine diğerleri de gelip fotoğrafa baktıktan sonra başlarını iki yana sallayıp arkalarını dönüyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Sağ olun."

Sigaracıların üstüme yapışan bakışları altında binaya giriyorum. Kapının hemen arkasında boş bir bekleme alanıyla kırılmaz cam bir bölme arkasındaki kayıt masası var. Masa başında beni dışarıdaki kadınlar gibi hor gören bir ifadeyle süzen şişman bir kadın oturuyor.

"Affedersiniz," diyorum. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Barınağa mı ihtiyacınız var?"

"Hayır," diyorum. "Birisini arıyorum. Bir arkadaşımı."

"Bu kadın barınak sistemine girmiş mi?" diye soruyor kadın.

"Bilmiyorum."

"Yaşı yirminin altında mı? Çünkü o zaman başka bir tesiste olur."

"Yirmi birin üstünde," diyorum.

"Çocukları varsa veya halen hamileyse, bizim PATH* barınaklarımızdan birinde olabilir," diye ekliyor kadın. "Ev içi şiddete maruz kalmış olan kadınlar için de ayrı tesisler var. Bir süredir sokaklardaysa onu bir çat kapı merkezinde bulabilirsiniz."

Sadece bu kadar çok barınak olmasından değil, bu kadar çoğuna gerek duyulduğu için de şaşkına dönüyorum. Bir kez

* (İng.) Prevention Assistance and Temporary Housing Office: Koruma Yardımı ve Geçici Barınak Ofisi. Çocuklu evsiz ailelere barınak sağlayan bir kurum.

daha Bartholomew'yu bulduğum için kendimi talihli hissediyorum ama bir yandan da içimde oradan ayrıldığımda ne olacağı korkusu var

"Çocuğu yok," diyorum kadına. "Bekâr. Şiddet kurbanı değil."

Bildiğim kadarıyla.

O anda beynimde bir şimşek çakıyor. Sırf Ingrid'in bana şiddete maruz kaldığını söylememiş olması, böyle bir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Bir kez daha yaşadığı yerleri, sürekli taşınmasını ve satın aldığı tabancayı düşünüyorum. Herhalde kaçmanın artık bir çare olmadığını anlayınca bu silahı almıştır.

"O halde buraya gelirdi," diyor kadın.

Dışarıdaki sigaracılara gösterdiğim fotoğrafı görsün diye telefonumu cama dayıyorum. Kadın bir süre baktıktan sonra, "Bana hiç tanıdık gelmedi, hayatım," diyor. "Ama ben burada sadece gündüzleri varım. Barınak geceleri dolup taşar, yani arkadaşın o zaman gelmiş ve ben onu görmemiş olabilirim."

"Geceleri burada olan birisiyle konuşmam mümkün mü? Belki onu tanıyan çıkar."

Masanın karşı tarafındaki kapıyı gösteriyor. "Birkaçı hâlâ orada. İstersen, gidip bir bak."

Kapıyı itip açınca iki yüz kişilik boş bir alana dönüştürülmüş bir spor salonuna giriyorum. Geçici kiracılardan oluşan bir ordu için. Birbirinin aynısı yataklar düzensiz bir şekilde sıralanarak salonun içine yayılmış.

Yatakların arasında yürüyüp belki biri Ingrid'dir diye dolu olan birkaç tanesine bakıyorum. Sıranın sonunda yatağın kenarında dimdik oturan bir kadın var. Duvara dayanmış bir dizi çamaşır suyu şişesine bakıyor. Duvarda bir afiş asılı. Salona lavanta kokusu hâkim. Afişin altında Eleanor Roosevelt'in bir deyişi yazılı.

Yeni bir günle yeni bir güç ve yeni fikirler doğar.

"Her gün işe gitmeden önce burada oturup Eleanor'ın haklı olduğunu umarak bu afişe bakarım," diyor kadın. "Ama şimdiye kadar her yeni gün aynı boku getirdi."

"Daha kötüsü olabilirdi," diyorum kendimi tutamayıp. "Ölmüş olabilirdik."

"Bu dediğini bir afişte görmeyi isterdim," diyor kadın; bacağına bir tokat atıp bütün salonu dolduran bir sesle kahkaha atıyor. "Seni daha önce hiç görmedim. Yeni misin?"

"Sadece ziyaret ediyorum," diyorum.

"Ne şanslısın."

Kadın bir süredir burada yaşıyor sanırım. Ama hiç de evsizlere benzemiyor. Kıyafeti temiz ve ütülü. Haki pantolon, beyaz gömlek ve mavi ceket. Hepsi de benim üstümdekilerden daha yeni. Süveterimin manşetinde bir delik var; telefonu sağ elimle uzatırken sol elimle bunu örtmeye çalışıyorum.

"Burada kalıyor olabilecek birini arıyorum. Bu onun son çekilmiş resmi."

Kadın bir Ingrid'infotoğrafına bir de bana meraklı gözlerle bakıyor. "Yüzü hiç tanıdık gelmedi. Bir aydan beri de buradayım. Belediyenin tahsis ettiği o konutlardan birinin boşalmasını bekliyorum. 'Bugün, yarın' deyip duruyorlar. Sanki yaşanacak bir yer değil de bir kargo paketi bekliyormuşum gibi."

"Buraya gelseydi geçen gün burada olurdu," diyorum. "Tabii, hiç gelmişse..."

"İsim?"

"Adı Ingrid."

"Senin ismini sordum."

"Pardon. Jules."

Nihayet başını resimden kaldırıp eksik dişli ağzıyla gülümsüyor. "Güzel bir isim. Benim adım Bobbie. Biliyorum, o kadar güzel değil. Ama bana ait olan pek az şeyden biri."

Yanındaki yeri işaret edince ben de yatağa oturuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bobbie."

"Ben de öyle, Jules."

Telefonu elimden alıp fotoğrafa bir kez daha bakıyor. "Bu kız senin arkadaşın mı?"

"Daha ziyade bir tanıdık."

"Başı dertte mi?"

İç geçiriyorum. "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Eğer öyleyse, ona yardım etmek istiyorum."

Bobbie beni tartarcasına süzüyor. Kibarca ifade edilen kuşku. Onu suçlayamam. Muhtemelen yardım edeceğini vaat eden bir dolu insanla karşılaşmıştır. Bağlantıları olan insanlarla. Bana gelince, onun kafa dengi bir insan olduğunu sanıyorum çünkü, "İstersen kız için gözümü açık tutarım," diyor.

"Çok sevinirim."

"Bana o fotoğrafı gönderebilir misin?"

"Elbette."

Bobbie bana telefon numarasını verince fotoğrafı ona iletiyorum.

"Numaram kaydedeceğim," diyor. "Ona rastlarsam seni aramak için."

Beni aramasından daha fazlasını yapmasını istiyorum. Bana hayatını anlatmasını istiyorum. Onu buraya yönelten olaylar zincirini. Çünkü onunla ortak bir yanımız var. Bobbie'yle benim. İkimiz de elimizden geldiğince hayatımızı sürdürmeye çalışan insanlarız.

"Burada bir aydan beri mi kalıyorsun?" diyorum.

"Evet."

"Peki, daha önceleri?"

Bobbie bir kez daha beni kuşkuyla süzüyor. "Sen sosyal hizmet görevlisi falan mısın?"

"Sadece hikâyene ilgi duyuyorum," diyorum. "Anlatmak istersen..."

"Anlatacak pek bir şey yok, Jules. Hayat işte. Bilirsin."

Başımı sallıyorum. Tabii ki biliyorum.

"Ailem yoksuldu. Yoksullara yardım. Yiyecek kuponları. Bazı insanların daima kesilmesini istedikleri yardımlar." Bobbie öfkeyle burnundan soluyor. "Sanki bizler yiyecek kuponlarına muhtaç olmayı seviyoruz. Sanki bize verdikleri o tuğla gibi peynirlere bayılıyoruz. Büyüdüğüm zaman böyle şeylere

muhtaç olmayacağıma ant içmiştim. Bir süre idare edebildim de. Sonra beklenmedik bir şey oldu ve kendimi bir borç batağı içinde buluverdim. Bir süre sonra bu batak öyle derinleşti ki içinden çıkmam mümkün olmadı. Hayat zor be. Çok da pahalı."

"Portakalın fiyatını biliyor musun?" diyorum.

Bobbie bir kahkaha daha atıyor. "Hayatım, en son portakal yediğimde, Obama hâlâ başkandı."

"Umarım yakında hayatın daha kolaylaşır," diyorum.

"Sağ ol," diyor Bobbie. "Umarım sen de arkadaşını bulursun. İyilikler yapmak bu çürümüş dünyayı biraz olsun daha iyi hale getiriyor."

24

Saat üçte Bartholomew'ya döndüğüm zaman Charlie beni dışarıda karşılıyor. Gözlerinde karanlık bir endişe ifadesi var.

"Birisi seni görmeye gelmiş," diyor. "Genç bir adam. Bir süredir burada. Bir saat sonra ona dışarıda bekleyebileceğini söyledim."

Charlie kapıyı açınca midem ağzıma geliyor.

Lobide bekleyen kişi Andrew.

Onun bu beklenmedik –ve istenmedik– varlığı dünyayı baştan aşağıya kırmızı görmeme neden oluyor. Bir an için gözlerim her şeyi kızıl görüyor, tıpkı bir keresinde babamın bana seyrettirdiği şu Hitchcock filminde olduğu gibi. Filmin adı *Marnie*'ydi. Oradaki kız da, şimdi asık bir suratla kapıdan içeriye giren benim gibi her şeyi kırmızı görüyordu.

"Ne halt etmeye buraya geldin?"

Andrew başını telefonundan kaldırıyor. "Aramalarıma veya mesajlarıma cevap vermedin."

"Bunun üzerine sen de karşıma çıkmaya mı karar verdin?" Bir an için öfkemi unutturan bir şey geliyor aklıma. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Gazetede fotoğrafını gördüm," diyor Andrew. "Sen olduğunu anlamam bir dakika sürdü."

"Çok çirkin çıktığım bir fotoğraf çünkü."

"Fotoğraflarından çok daha güzel olduğunu hep söylemişimdir."

Andrew bana en baştan çıkarıcı gülümsemesiyle bakıyor. İlk tanıştığımızda dizlerimin bağını çözen gülümsemeyle. Bunun ne kadar etkili olduğunu bilir. Eminim bu silahını düzdüğü o üniversite öğrencisine karşı da kullanmıştır. Bunu görüp çarpılan kız soluğu onunla birlikte evimizde ve kanepemizin üstünde almıştır.

Oysa şimdi o gülümsemeyi görünce öfkeyle dolup taşıyorum. Geçen iki hafta içinde zaten yeterince derdim varken bu öfkeyi bir yana itebilmiştim. Ama şimdi onu karşımda görünce bir yanardağ gibi patlıyorum.

"Ne istiyorsun, Andrew?"

"Özür dilemek. İlişkimizin böyle bitmesi hiç hoşuma gitmiyor."

Bana doğru bir adım atıyor. Bense aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için birkaç adım geriliyorum. Çok geçmeden posta kutuları sırasına geliyor, kutu anahtarımı çıkarıyorum.

"İlişkimizi böyle bitiren sendin," diyorum posta kutusunu açıp içine bakarken. Kutu boş. "Bunda benim rolüm yok."

"Haklısın. Sana yaptığım şey korkunçtu. Bağışlanamaz bir şeydi."

Kutuyu çarparak kapadıktan sonra dönüp bakıyorum; Andrew peşimden gelmiş. Bir metre ötemde duruyor. Yumruk mesafesi.

"Tüm bunları iki hafta önce söylemen gerekirdi," diyorum. "Ama söylemedin. O zaman özür dileyebilirdin. Gitmemem için bana yalvarabilirdin. Ama bunu denemedin bile."

"Bunu yapmam fikrini değiştirir miydi?" diyor Andrew.

"Hayır." Gözlerim yaşardığı için tepem iyice atıyor. Andrew'nun ne kadar kırılmış olduğumu görmesi hiç istemediğim bir şey. "Ama seninle birlikte olduğum için kendimi daha az budala hissederdim. Kendimi o kadar..."

Sevilmemiş.

Bu kelime ağzımdan fırlamadan kendimi tutuyorum. Bunu söylersem çoğu zaman hissettiğim gibi fazlasıyla acınası görünmekten korkuyorum.

"Başkaları da var mıydı?" diye soruyorum her ne kadar boş bir soru olsa da. Eminim vardı. Yine emin olduğum bir şey de artık hiç fark etmeyeceği.

"Hayır," diyor Andrew.

"Sana inanmıyorum."

"Yemin ederim."

İnkâr etmesine rağmen yalan söylediği belli. Gözleri hafifçe sola doğru kayıyor. Yalan söylediğinin belirtisi.

"Kaç kişi?" diyorum.

Andrew omuz silkip başının arkasını kaşıyor.

"İki veya üç."

Bu da daha çok olduğu anlamına geliyor.

"Her şey için üzgünüm," diyor Andrew. "Seni asla kırmak istemezdim, Jules. Bunu bilmen benim için çok önemli. Benim için hiçbirinin önemi olmadı. Sen önemliydin. Seni seviyordum. Gerçekten. Şimdiyse seni ebediyen kaybettim."

Bana doğru biraz daha yaklaşıp kulağımın arkasındaki saçı tutmaya kalkışıyor. Bu da onun sonuç garantili hamlelerinden biri. İlk öpüşmemizden önce de yapmıştı.

Eline bir tokat atıp itiyorum. "Bunu daha önce düşünecektin."

"Haklısın," diyor Andrew. "Kırgın, öfkeli olmakta da haklısın. Sadece sana her şey için çok pişman olduğumu söylemek istedim. Ve üzgün olduğumu."

Sanki bir şey bekliyormuş gibi olduğu yerde duruyor. Onu bağışlamamı istiyor sanırım. Yakın bir gelecekte bunu yapmaya niyetim yok.

"Pekâlâ," diyorum. "Özür diledin. Artık gidebilirsin."

Andrew kımıldamıyor.

Kollarımı kavuşturup öflüyorum. "Başka ne var ki?"

"Bana..." Andrew etrafta kimsenin olmadığını görmek için bakınıyor. "Bana para lazım."

Hayretler içinde ona bakakalıyorum. Bacaklarım öfkeyle bükülmeye başlayınca belli olmasın diye bir adım geri çekiliyorum.

"Ciddi olamazsın."

"Kira için," diyor çaresizlik saçan bir fısıltıyla. "O dairenin ne kadar pahalı olduğunu bilmiyorsun."

"Aslında çok iyi biliyorum. Bir yıl boyunca yarısını ben ödedim."

"Ve bu ay orada birkaç gün yaşadın, bu nedenle hiç değilse bunun karşılığı olarak bana biraz para vermen gerekir."

"Bende para olduğunu nereden çıkardın?"

"Çünkü *burada* yaşıyorsun." Andrew lobinin ihtişamını vurgulamak için kollarını iki yana açıyor. "Nasıl bir dolap çevirdiğini bilmiyorum Jules ama aferin doğrusu."

Tam o anda çok şık bir gri takım elbise giymiş olan Nick lobiye giriyor. Şıklığından da öte, fena halde zenginmiş gibi bir görünümü var. Andrew ona açık bir nefretle bakıyor. Bunu görmek kinci bir duyguyla hoşuma gidiyor. Bu nedenle Nick'in yanına koşup, "Nihayet geldin," diyorum. "Seni bekliyordum!"

Onu kendime çekip sarılıyor, kulağına, "Lütfen, oyunumu bozma," diyorum.

Sonra onu öpüyorum. Sadece dudak temasından ibaret bir öpüş değil. Uzadıkça uzayan, Andrew'dan yayılan kıskançlığı hissedebileceğim kadar uzun bir öpüşme.

"Kim bu?" diyor Andrew.

Sağ olsun Nick, rolünü sürdürüyor. Bir kolunu omzuma atıp, "Ben Nick," diyor. "Siz Jules'un bir arkadaşı mısınız?"

"Bu Andrew," diyorum.

Nick onun elini sıkmak için bir adım öne çıkıyor. "Tanış-

ilgimiza memnun oldum, Andrew. Burada kalıp sohbet etmek isterdim ama Jules'la yapmak zorunda olduğumuz önemli bir işimiz var."

"Evet," diyorum. "Çok önemli. Sen de bir an önce gitsen iyi olur."

Andrew bir an tereddüde düşüyor, bir Nick'e bir bana bakıyor. Yüzünde yara almış bir ifade var. Bu halini görmekten hoşlanan biri olmak istemiyorum. Ben öyle biri değilim.

"Kapı şurada," diyor Nick çıkışı işaret ederek. "Belki karşılaşırsın."

"Hoşçakal, Andrew," diyerek ona cılız bir selam sallıyorum. "Sana iyi bir yaşam dilerim."

Andrew son bir küskün bakış attıktan sonra kapıdan ve umarım hayatımdan çıkıp gidiyor. O gittikten sonra kendimi Nick'ten çekiyorum; utancımdan kıpkırmızı oldum.

"Bunun için çok özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Bir an önce gitmesini istiyordum ve bunu sağlamak için daha iyi bir yol düşünemedim."

"İşe yaradı sanırım," diyor farkında olmadan dudaklarına dokunarak. Herhalde öpüşmemizin etkisiyle hâlâ sıcaktır. Benimkiler kesinlikle öyle. "Andrew eski sevgilin miydi?"

Asansöre girip içine tıkışıyoruz. Nick'le omuz omzayım ve bir kez daha parfümünü soluyorum. O narenciye kokusunu.

"Evet," diyorum asansöre çıkmaya başlarken. "Maalesef."

"Kötü mü bitti?"

"Kötü demek hafif kalır." Bunu derken sesimin ne kadar bunuk çıktığını fark ediyorum. Bu andan sonra Nick beni bir daha görmek istemezse, onu hiç ayıplamam. "Özür dilerim. Genellikle böyle..."

"Kırgın değil misin?"

"Kinci."

Asansör en üst kata geliyor. Nick kapıyı açıp önce benim

çıkmam için yana çekiliyor. Koridorda yürüdüğümüz sırada "Sana rastladığım iyi oldu," diyor. "Sadece lobide beni karşıla-yış şeklinden değil."

"Öyle mi?" diyorum bir kez daha kızararak.

"Ingrid'den bir haber var mı, diye bilmek istiyordum."

"Tık yok."

"Buna üzüldüm. Bir şey duymuş olacağını umuyordum."

Nick'e tabancadan söz edebilirim. Ya da Ingrid'in aklına bile getirmek istemediğim çünkü beni çok korkutan o notun-dan...

DİKKATLİ OL

Ama Chloe'ye niye anlatmadıysam Nick'e de o yüzden bir şey demiyorum. Adamın benim aşırı endişeli veya paranoyak olduğumu sanmasını istemem.

"Evsizler barınağında olmadığını biliyorum," diyorum. "Az önce oradaydım."

"Ama onu orada araman iyi fikirdi."

"Aslında bu Greta Manville'in fikriydi."

Nick'in kaşları hayretle kalkıyor. "Greta mı? Onu tanıma-sam arkadaş olmaya başladığınızı düşünürdüm."

"Sadece yardımcı olmak istedi sanırım," diyorum.

Koridorun sonuna gelip ikimizin daire kapıları arasındaki geniş boşlukta duruyoruz.

"Ben de yardımcı olmak isterim," diyor Nick.

"Ama Ingrid'i tanımadığınızı sanıyordum."

"Tanımıyorum. Yani, pek iyi tanımam. Ama birisinin onu aradığına memnunum."

"Korkarım bu işte pek başarılı değilim," diyorum.

"Yardım etmem için bir neden daha," diyor Nick. "Gerçek-ten, bir şeye ihtiyacın olursa –ne olursa olsun– bana haber ver. Özellikle de Andrew bir daha gelirse."

Bana göz kırptıktan sonra kendi dairesine giriyor. Ben de

aynı şeyi yapıp kapıyı kapadıktan sonra bir an holde duruyorum. Hafif bir baş dönmesi var ama bu sadece Nick yüzünden değil. Son yirmi dört saat gerçek ötesi sınırlarına dayanan bir tuhaflık içinde geçti. Ingrid'in kaybolması. Yangın. Greta Manville ile öğlen yemeği. Benim normal varlığımdan o kadar uzak şeyler ki Greta'nın roman konusu olarak kullanabileceği bir şeye benziyor.

Chloe haklıydı. Gerçekten de farklı bir evrenin içine daldım.

Umarım bana söylediği diğer şeyde, yani bunların gerçek olamayacağı kadar iyi olduğu konusunda haklı çıkmaz.

25

Bunu izleyen iki saati Greta'nın diğer tavsiyesine uyup Manhattan'daki tüm hastanelerin danışma servislerini arayarak geçiriyorum. Hiçbiri son yirmi dört saat içinde Ingrid Gallagher adında birinin veya onun tarifine uyan herhangi bir isimsiz hastanın kaydedildiğini bilmiyor.

Tam diğer ilçelerdeki hastaneleri aramaya başlayacakken kapım tıklatılıyor. Bu defa kapıdaki kişi Charlie; elinde bugüne kadar hiç görmediğim kadar büyük bir çiçek sepeti var. O kadar büyük ki ardındaki Charlie'yi bile kısmen görebiliyorum. Görebildiğim tek şey çiçeklerin üstünden onun kepi.

"Charlie, karın ne düşünecek?"

"Yapmayın," diyor Charlie utangaç bir sesle. "Çiçekler benden değil, ben sadece teslimatçıyım."

Sepeti sehpaya bırakmasını işaret ediyorum. Bunu yaptığı sırada en az sekiz tane çiçek sayıyorum. Güller, nilüferler ve aslanağzı. Aralarına bir kart sıkıştırılmış.

Sevgili Rufus'umu kurtardığınız için çok teşekkür ederim.

Siz bir meleksiniz! – Marianne

"Dün gecenin kahramanı olduğunuzu duydum," diyor Charlie.

"Sadece iyi bir komşunun yapacaklarını yaptım," diyorum. "Demişken, sahi, kızın nasıl? Diğer kapı görevlilerinden biri acil bir durum olduğunu söyledi."

"Boşuna telaşlanmışız. Şimdi gayet iyi durumda. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Kızın kaç yaşında?"

"Yirmi?"

"Üniversitede mi?"

"Gitmeyi istiyor," diyor Charlie. "Ama henüz bir gelişme olmadı."

"Eminim, olur." Çiçekleri kokluyorum. Harika kokuyor. "Senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı."

Charlie gitmekle gitmemek arası karar verememiş bir halde kapıya doğru yöneliyor. Ama sonra, "Diğer ev bakıcısını sorduğunuzu duydum," diyor. "Şu ayrılanı."

"Ingrid Gallagher. Nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum."

"Kayıp mı?"

"Ayrıldığından beri ondan bir haber alamadım," diyorum. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Sen hiç onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz," diyor Charlie. "Burada kaldığı süre içindeki etkileşimimiz, son beş dakikada sizinle olandan bile daha azdı."

"Leslie bana Ingrid'in ayrıldığı gece senin nöbetçi olduğunu ama onu ayrılırken hiç görmediğini söyledi."

"Görmedim. Bodrum katındaki güvenlik kamerasıyla ilgilenmek zorundaydım. Lobinin hemen ötesinde bir dizi güvenlik monitörü var. Burasının bu şekilde izlenmesi güvenlik bakımından çok iyi oluyor."

"Görüntü kaydedilmiş mi?"

"Hayır," diyor Charlie ne düşündüğümü anlayarak. "İşte bu nedenle bodrum katındaki monitörü kontrol etmem gerekmişti."

"Sorun neymiş?"

"Bağlantı kesilmiş. Arka tarafındaki bir kablo yerinden çıkmış. Kamera hâlâ açıktı ama monitörde sadece siyah bir ekran vardı."

"Ne kadar süre aşağıda kaldın?"

"Beş dakika kadar. Sorun kolayca çözülmüştü."

"Daha önce hiç böyle kamera arızası oldu mu?"

"Ben varken hiç olmadı," diyor Charlie.

"Arızalı olduğunu ne zaman fark ettin?"

"01.00'den biraz önce."

Birden buz kesiyorum. Çığlık sesini duyup Ingrid'e bakmam aşağı yukarı bu saatte olmuştu. Beş dakika sonra da Ingrid gitmiş. Bu da benim 12A'ya dönmemden hemen sonra onun gittiği anlamına geliyor.

Bu zamanlama, tesadüf olamayacak kadar kuşkulu. Ingrid tam ayrılırken kamera kablosunun sökülmesi de dikkat dağıtmak için yapılmış sanki.

Aklıma gelen ilk şey, kimseye çaktırmadan gidebilmek için bunu Ingrid'in yaptığı... ama çok mantıksız bir fikir. İstemedikleri takdirde ev bakıcılarının Bartholomew'da kalmalarını gerektiren bir kural yok ki. Hem Charlie orada bulunsaydı, Ingrid'e engel olacak değildi. Muhtemelen ona bir taksi çağırıp iyi şanslar dilerdi.

Zaten böyle bir eylem için Ingrid'in tüm eşyalarını toplaması, kamera kablosunu sökmek için bodruma inmesi, sonra eşyalarını lobiye indirmek için tekrar 11A'ya çıkması gerekecekti. Gayet hakkı olan bir şeyi yapmak için çok zahmetli bir süreç ve bu iş mutlaka beş dakikadan fazla sürerdi. Özellikle de Ingrid Barholomew'a bir sürü şahsi eşyasıyla gelmişse...

"Ingrid taşındığında sen nöbette miydin?" diye soruyorum.

"Evet."

"Yanında çok eşyası var mıydı?"

"İyi hatırlamıyorum," diyor Charlie. "Sanırım, iki valizi vardı. Birkaç tane de koli."

"Sen kameranın arızalı olduğunu anlamadan önce bodruma inen birini gördün mü?"

"Hayır. Ben dışarıdaydım, başka bir bina sakiniyle ilgileniyordum."

"O saatte? Kim ola ki?"

Charlie bu sorudan memnun olmuyor. "Size bu kadar çok şey anlattığım için Bayan Evelyn hiç hoşlanmayacak. Yardım etmek istiyorum ama..."

"Biliyorum, biliyorum. Bu binada mahremiyet çok önemli. Ama Ingrid senin kızınla hemen hemen aynı yaşta. O kaybolsaydı, sen de bir sürü soru sorardın."

"Kızım kaybolsaydı, onu bulana kadar yerimde duramazdım."

Babam da bir keresinde aynı şeyi söylemişti. Ve o anda çok kararlıydı. Eminim. Ama işte arama işi böyle bir şey. İnsanı yıpratıyor. Duyguları erozyona uğruyor.

"Sence Ingrid de aynı çabayı hak etmiyor mu?" diyorum. "Bana doğrudan bir isim verme. Sadece küçük bir ipucu ver."

Charlie iç geçirip arkamdaki sehpada duran çiçeklere bakıyor. Neredeyse o çiçek sepeti kadar büyük bir ipucu.

"Saat birden önce köpeğini dışarıya çıkardı," diyor Charlie. "Onca süre dışarıda, onunla beraberdim. Yani, onu kollamak için; başına kötü bir şey gelmesin diye. Bir kadının tek başına sokaklarda bulunması için güvenli bir saat değil. Rufus işini bitirdikten sonra birlikte içeriye girdik. O asansöre binip yedinci kata çıkarken, ben de güvenlik monitörlerine bakmaya gittim. İşte o zaman bodrumdaki kameranın devre dışı olduğunu gördüm."

Bu da, Ingrid'in dairesinden ayrıldığı varsayılan saatte Marianne'in asansörde olduğu anlamına geliyor.

"Teşekkür ederim, Charlie." Buketten bir gül koparıp ceket yakasındaki düğme deliğine yerleştiriyorum. "Çok yardımcı oldun."

"Lütfen, size herhangi bir şey anlattığımı Bayan Evelyn'e söylemeyin," diyor Charlie.

"Söylemem. Leslie'nin bu konuda çok hassas olduğunu biliyorum."

"Ingrid'in buradan ayrılış biçimini gördükten sonra eminim, Bayan Evelyn onun burada kalmasına izin verdiği için çok pişmandır."

Charlie selam mahiyetinde elini kepine götürüp çıkmak üzere kapıyı açarken ona son bir soru soruyorum.

"Marianne Duncan hangi dairede kalıyor?"

"Neden?"

Ona masum görünüşlü bir gülücük fırlatıyorum. "Ona bir teşekkür mesajı göndermek için tabii."

Charlie'nin bana inanmadığına eminim. Arkasına dönüp koridora bakıyor. Yine de başını hafifçe bana çevirip soruma cevap veriyor.

"7A," diyor.

26

Şu anda yedinci kat dün gece olduğu kadar işlek. Sadece itfaiyecilerin yerine isle kaplı duvarlar arasında çalışan inşaat ustaları var. Bay Leonard'ın sökülen kapısı koridordaki bir duvara dayanmış. Yanında mutfak tezgâhının bir kısmı duruyor; üstü yanık izleriyle kaplı. Kurum, zemini tamamen örtmüş.

Daire kapısından dışarıya kulakları tırmalayan bir inşaat gürültüsü geliyor. İki işçi kömürleşmiş bir kapıyla ahşap bir dolabı çıkardıktan sonra bunları mutfak tezgâhının yanına bırakıyorlar. Tekrar daireye dönmeden önce işçilerden biri bana bakıp göz kırpıyor.

Gözlerimi devirip terse yöne, binanın ön tarafına yürüyorum. 7A'ya gelince kapıyı iki kez hafifçe tıklatıyorum.

Marianne kapıyı açınca dışarıya bir parfüm kokusu yayılıyor ve hâlâ koridora hâkim olan duman kokusuna karışıyor.

"Hayatım," diyor beni kendine çekip iki yanağıma da dokunmadan öpücük kondururken. "Seni bugün görmeyi umuyordum. Rufus'u kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Rufus'u onun kucağında görmek beni şaşırtmıyor. Ama ikisinin de başlarında şapka olması şaşırtıcı. Marianne'inki siyah, geniş bir şapka; ucu hafifçe eğik olduğu için bütün yüzüne gölge düşürüyor. Rufus'un başında lastik bir bantla tutturulmuş bir silindir şapka var.

"Çiçekler için teşekkür etmek amacıyla uğradım," diyorum.

"Ne güzel çiçekler, değil mi? Umarım, sen de beğenmişsindir."

"Çok güzeldiler. Ama onca zahmete girmenize gerek yoktu."

"Elbette vardı. Dün gece sen bir melek gibiydin. Bundan sonra adın bu olacak. St. Bartholomew'nun Meleği."

"Rufus nasıl?" diyorum. "Umarım, dün geceden sonra daha iyidir."

"Rufus iyi. Sadece biraz korkmuş. Öyle değil mi, Rufus?"

Köpek başındaki şapkadan kurtulmak için ümitsizce Marianne'in kolları arasında debelenirken, 7C'den gelen ani bir gürültü üzerine duruyor.

"Ne korkunç, değil mi?" diyor Marianne gürültüyü kastederek. "Bütün sabah böyleydi. Bay Leonard'a olanlar için çok üzgünüm ve ona acil şifalar diliyorum. Gerçekten. Ama bizler için de çekilir durum değil, doğrusu."

"Son birkaç gün epey olaylı geçti. Bir yandan yangın, bir yandan şu ev bakıcısının aniden ayrılışı."

Marianne'in, Ingrid'den söz edişimi planlı bir hamle olarak algılamayacağını umuyorum.

"Hangi ev bakıcısı?"

Şapkanın gölgesi yüzünden Marianne'in yüzünü net olarak göremiyorum. Bana babamın cumartesi günleri izlediği televizyondaki kara dizilerin baştan çıkarıcı kadınlarını hatırlatıyor. Zarif ve gizemli.

"Ingrid Gallagher. 11A'daydı. İki gece önce kimseye haber vermeden ayrıldı."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Marianne'in sesi duygusuz değil. Ses tonu değişmemiş. Ama kelimelerin arasında soğuk bir tını seziyorum. Birden gardını almış.

"İkinizin karşılaştığınızı sanmıştım. Ne de olsa, ben buraya

geldiklen sonra karşılaştığım ilk kişi siz olmuştunuz." Mahcup bir gülümseme çıkarıyorum. "Burada kendimi çok rahat hissetmemi sağladınız."

Marianne etrafta kimse var mı, diye koridora bakıyor. Sadece bir kişi var; Bay Leonard'ın kapısı önünde bir işçi kırmızı bir mendile sümkürüyor.

"Yani, kim olduğunu biliyordum," diyor Marianne sesi fısıltı haline gelerek. "Ve buradan ayrıldığını biliyordum. Ama resmen tanıştırılmış değiliz."

"Hiç sohbet etmediniz, öyle mi?"

"Hiç. Sanırım, onu sadece birkaç kez, Rufus'u dışarıya çıkarırken gördüm."

"Duyduğuma göre Ingrid'in ayrıldığı gece Rufus'la siz lobiye gitmişsiniz." Yine fazla dobra bir hamle ama Marianne'in ne zaman konuyu kapatacağı belli değil. "Onun gidişini gördünüz veya duydunuz mu? Ya da o saatte başka birisinin oralarda olduğunu gördünüz mü?"

"Ben..." Marianne birden susup rotasını değiştiriyor. "Hayır. Görmedim."

"Emin misiniz?"

Burada bir déjà vu yaşıyorum. Marianne da tıpkı Ingrid'in kaybolduğu gece olduğu gibi bir şey söyleyip başka bir şeyi kastetme tavrını gösteriyor. Bana kısaca "evet" derken tereddütlü. Bunu fark edince, bu kez daha kararlı bir şekilde, "Evet, eminim," diyor. "O gece hiçbir şey görmedim."

Marianne artık elini kapıya dayamış durumda. Diğer elini şapkasının kenarına götürünce, elinin titrediğini görüyorum. Bir kez daha koridora endişeli bir bakış attıktan sonra, "Gitmem gerek," diyor. "Kusura bakmayın."

"Marianne, bekleyin..."

Kapıyı kapamaya çalışıyor ama ayağımı araya sokup kapamasına engel oluyorum. On santimlik aralıktan ona bakıyorum.

"Bana söylemediğiniz ne var, Marianne?"

"*Lütfen*," diye tıshyor yüzü hâlâ gölgede gizli. "Lütfen, soru sormayı bırakın artık. Burada hiç kimse sorularınıza cevap vermeyecektir."

Marianne kapıyı kuvvetle itince ayağımı geri çekmek zorunda kalıyorum. Sonra kapı sertçe kapanıyor. Gerilerken koridora benimle birlikte başka birisinin olduğunu fark ediyorum. O tarafa dönünce birkaç metre ötede Leslie Evelyn'i görüyorum. Yoga dersinden az önce dönmüş. Altında tayılan, kolunun arasında minderi var. Alnında ince bir ter tabakası.

"Burada bir sorun mu var?"

"Hayır," diyorum, Marianne'in kapıyı suratıma çarpışını gördüğünü bildiğim halde. "Hiç sorun yok."

"Emin misin? Çünkü gördüğüm kadarıyla sakinlerden birini rahatsız ediyordun; bunun kurallara kesinlikle aykırı olduğunu biliyorsun."

"Evet ama..."

Leslie elini kaldırıp beni susturuyor. "Kuralların istisnaları yoktur. Buraya taşındığın zaman bu konuyu etraflıca konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk. Ben sadece..."

"Kuralı ihlal ediyordun," diyor Leslie. "Doğrusu, senden bunu beklemezdim, Jules. Çok terbiyeli bir geçici bina sakiniydin."

Geçmiş zaman kullanması bir an kalbimi durduruyor.

"Beni... kovuyor musunuz?"

Leslie önce hiçbir şey demeyip cevap için beni bekletiyor. Neden sonra, "Hayır, Jules," deyince rahatlayıp derin bir iç çekiyorum.

"Normal olarak kovmam gerekirdi," diye ekliyor Leslie. "Ama geçmişteki tavrını hesaba katıyorum. Dün gece Greta ile Rufus'un binadan çıkmalarına yardım edişini gördüm. Belli ki gazeteler de görmüş. Böyle iyi bir iş yaptıktan sonra seni kovmam acımasızlık olur. Ama kurallarda esnekliğim yoktur. Bir daha Marianne'i veya başka bir bina sakinini rahatsız ettiğini

görürsem –ne konuda olursa olsun– korkarım seni göndermek zorunda kalırım. Kurallara uymayan ev bakıcılarına çok nadir ikinci fırsat verilir. Üçüncüsü hiç verilmez."

"Anlıyorum," diyorum. "Ve özür dilerim. Ama hâlâ Ingrid'den haber yok ve kötü bir şey olduğundan korkuyorum."

"Ona hiçbir kötü şey olmadı," diyor Leslie. "En azından, bu duvarlar arasında. Kendi rızasıyla gitti."

"Buna nasıl emin olabilirsiniz?"

"Çünkü dairesine girdim. Hiçbir mücadele izi yoktu. Geride hiçbir şey bırakmamıştı."

Ancak Leslie bu konuda yanılıyor. Ingrid geride bir şey bırakti – şu anda 12A'nın lavabosu altında gizli bir Glock tabanca. Bu da Ingrid'in geride hiçbir şey bırakmadığı konusunda Leslie'nin yanılmış olabileceği anlamına gelir. Her ne kadar buraya iki valiz ve birkaç koliyle gelmişse de –Charlie'ye göre – bunlar Ingrid'in tek başına taşıyabileceği şeyler değil. Kendi birkaç eşyamı 12A'dan taşımak için bile en az üç kere inip çıkmam gerekti.

Leslie'den bir kez daha özür diledikten sonra hemen yanından ayrılıyorum. Aklıma yeni bir ihtimal geliyor; Ingrid'e ait bazı şeyler hâlâ 11A'da olabilir. Bir gardırobun arkasında. Bir yatağın altında. Leslie'nin hemen fark edemeyeceği bir yerde. Ve bu muhtemel gizli şeylerin arasında Ingrid'in sadece neden gittiğini değil, kimden kaçtığını da belirten bir şey olabilir.

Kendi gözlerimle görmeden kesin olarak bilmem mümkün değil. Bu da hiç kolay olmayacak. İçeriye girebilmem için sadece tek bir yol aklıma geliyor ama bu bile başka birinin yardımıyla olabilir. Bu zorluğa ilave, bir de işin çabuk ve sessizce yapılması lazım.

Çünkü artık yeni bir endişeyle baş etmem gerekiyor.

Leslie her hareketimi izleyecek.

27

"Bence gerçekten hiç iyi bir fikir değil," diyor Nick.

"Yardım etmek istediğini söylemiştin."

İkimiz 12A'nın mutfağındayız; omuz omza, kapısı açık yemek asansörünün içine bakıyoruz. Nick sevimli bir kararsızlık ifadesiyle ensesini kaşıyor.

"Bu, hiç de aklımda olan bir yardım şekli değildi," diyor.

"Ingrid'in dairesine girmek için daha iyi bir yol biliyor musun?"

"Biliyorum, saçma gelecek ama seni içeriye sokması için Leslie'den izin isteyebilirsin. Onda anahtar var."

"Şu sıralar bana pek iyi gözle bakmıyor. Marianne Duncan'ı rahatsız ettiğimi söyledi."

"Ediyor muydun?"

Ona son bir saatin bir dökümünü yapıyorum: Marianne'in bana Charlie aracılığıyla çiçek sepeti gönderişinden, 11A'da hâlâ Ingrid'e olanlara ışık tutacak bir ipucu bulunabileceği fikrime kadar her şeyi anlatıyorum.

"Leslie'nin işbirliği yapma ihtimali çok az olduğu için, ya yemek asansörü ya da hiçbir şey," diyorum. "Beni aşağıya indirirsin, etrafa bir bakarım, sonra beni yukarıya çekersin."

Nick kuşkucu gözlerle yemek asansörüne bakmaya devam ediyor. "Bu planının kötü sonuçlanabilmesini sağlayacak en az yüz ihtimal var."

"Birini söyle."

"Seni düşürebilirim."

"O kadar ağır değilim, sen de o kadar kuvvetsiz değilsin," diye karşılık veriyorum. "Üstelik sadece bir kat."

"Düştüğün takdirde ciddi bir yara alabileceğin kadar yüksek yani," diyor Nick. "İnan bana, Jules, her ne kadar cesaretin takdire değer olsa da bu hafife alabileceğin bir iş değil."

Cesur değilim. Acelem var. Jane kaybolduktan sonra o kadar uzun süre bekledikleri için polislerin annemle babamı azarladıklarını hatırlıyorum. Israrla her dakikanın önemli olduğunu vurgulamışlardı. Ve şimdi Ingrid kaybolalı tam kırk saat geçti.

"Sana inanıyor, güveniyorum. İşte bu nedenle bana bunda yardım etmeni rica ettim. Lütfen, Nick. Çabucak bir bakacağım. İnmemle çıkmam bir olacak."

"İnmenle çıkman," diyor Nick, sağlamlığını sınamak için yemek asansörünün ipini çekerken. "Bu iki adım arasında ne kadar zaman geçirmeyi düşünüyorsun?"

"Beş dakika. Belki on."

"Ve bunun Ingrid'i bulmana yardım edeceğine gerçekten düşünüyor musun?"

"Başka her şeyi denedim," diyorum. "Hastaneleri aradım. Bir evsizler barınağına gittim. Elimden geldiğince soruşturdum. Artık seçeneklerim tükenmek üzere."

"Ama ne bulmayı umuyorsun?"

Ne bulmayı *ummadığımı* biliyorum; başka bir tabanca veya bir şiirin arkasına yazılmış uyarıcı bir not. 11A'nın içinde daha az netameli ve daha çok dişe dokunur bir şey olabilir.

"Ingrid'in nereye gittiği hakkında fikir verebilecek herhangi bir şey," diyorum. "Bir mektuptan bir parça. Bir adres defteri."

Uçan kuştan medet umduğumun farkındayım. Dairenin içinde Ingrid'e ait hiçbir şey olmama ihtimalini göz ardı ettiğimin de... Ama orada bir şey varsa onu bulmam Ingrid'in yerini öğrenmemi sağlayarak beni rahatlatacak.

"Sana yardım edeceğimi söyledim, nitekim yardım edece-
ğim," diyor Nick, böyle bir şeyi nasıl kabul ettim, der gibi ba-
şını iki yana sallayarak. "Planın nedir?"

Planım, elimde el fenerim ve cep telefonumla yemek asan-
sörüne binmek. Nick beni 11A'ya indirecek. Daireye girdiğim
anda asansörü yukarıya çekecek; Leslie böyle şeyleri kontrol
ediyor olabilir.

Ben daireyi ararken, Nick on birle on ikinci kat merdiven
sahanlığını gözetleyecek. Birisi oraya yaklaşırsa, beni telefon
mesajıyla uyaracak. Bunun üzerine kapıyı kullanarak hemen
daireden çıkıp kapıyı arkamdan kapatacağım.

Asansörün içine sığmaya çalışırken ilk engelimizle karşıla-
şıyoruz. Çok dar... ancak cenin pozisyonu alarak sığabiliyo-
rum. İçine girdiğim anda asansör çatırdama sesleri çıkarıyor.
Korkulu bir an ağırlığımı kaldıramayıp çökecek sanıyorum.
Öyle olmayınca Nick'e başımı sallıyorum.

"Tamamdır."

Nick benim kadar iyimser görünmüyor. "Devam etmek is-
tediğine emin misin?"

Evet, anlamında başımı sallıyorum. Başka seçeneğim yok.

Nick ipi bir kez çekerek yukarıdaki makarada bulunan ki-
litleme mekanizmasını açıyor. Asansör hemen birkaç santim
düşüverince ürküp tiz bir çığlık atıyorum. "Korkacak bir şey
yok, seni tutuyorum," diyor Nick.

"Biliyorum."

Buna rağmen asansörün içinden geçen iki ipi kavrıyorum.
İkisi de hareket halinde, kapalı avuçlarımın içinden kayıyorlar.
Biri yukarıya, diğeri aşağıya gidiyor; tıpkı Bartholomew'nun
asansör kabloları gibi. Yavaş yavaş inmeye devam ediyorum;
asansör kapısı nihayet göz hizama gelince sadece beş santim-
lik bir aralık kalıyor. Bunun içinden bakınca sadece Nick'in
pantolonundan çıkan gömlek eteğini görüyorum.

Nick ipi biraz daha çekince boşluk tamamen kayboluyor;
artık tamamen karanlıktayım.

Nick'i ve 12A'nın kalın kısmını göremediğim anda, planın ne kadar ahmakça olduğunu düşünmeye başlıyorum. Nick haklıydı. Bu hiç de iyi bir fikir değil. Şu anda resmen Bartholomew'nun duvarları içindeyim. Pek çok kötü şey olabilir.

İp kopabilir, bir çöp torbası gibi aşağıdaki çöp konteynerine düşebilirim.

Yemek asansörünün tabanı çökebilir; yine çatırdamaya ve inlemeye başlayınca bunun çok ciddi bir ihtimal olduğunu düşünüyorum.

Daha kötü bir ihtimal de var, asansörün sıkışıp kalabilir ve ben de katlar arasında mahsur kalırım. Bunu düşünmek bile klostrofobiye kapılmama yol açıyor. Asansörün giderek ufaldığını, beni sıkıştırıp bir top haline getirdiğine inanıyorum.

El fenerini açıyorum. Kötü karar. Ani aydınlıkta asansörün duvarları bana bir tabutun içini hatırlatıyor. Karanlık. Kısıtlayıcı. Gömülme hissi.

Feneri kapatıyorum. Yine karanlıktayım. Birden etrafımdaki gürültünün kesildiğini fark ediyorum.

Artık asansörün çatırdaması ve inlemesi yok.

Tekrar ipleri tutunca kımıldamadıklarını anlıyorum.

Yemek asansörü durmuş.

Kapana kısıldım. Aklıma gelen ilk şey bu. Tam korktuğum gibi. Omuzlarımla duvarları itiyorum; birkaç saniye öncesine göre daha az yer olduğuna eminim.

Derken telefonumun ışığı yanıyor ve asansörün içini buz mavisi renginde aydınlatıyor.

Nick'ten mesaj var.

Aşağıya indin.

Sol yanımdaki duvara dirseğimle dokununca bunun duvar olmadığını anlıyorum.

Bir kapı.

Bir dolap kapısı. Tıpkı 12A'daki ikizi gibi, yukarıya doğru kaydırılan bir kapı.

Bu kapının kapalı olabileceğini hesaba katmamış olmam, bütün bu eylemi ne kadar az düşündüğümü gösteriyor. Kolu mu büküp sol elimi kullanarak biraz aralamayı başarıyorum. Sonra tekrar inmesini önlemek için sol ayağımı kapının altına sokuyorum. Daha sonra pişman olacağıma emin olduğum biçimlerde vücudumu zorlayarak kapıyı kaldırmayı başarıp asansörden çıkıyorum.

11A'nın karanlık mutfağında birkaç gerinme hareketinden sonra Nick'e mesaj atıyorum.

İçerideyim.

İki saniye sonra yemek asansörü hareket etmeye başlıyor. Yükselişini seyrederken bir kez daha buraya inmekle iyi mi ettim, diye düşünüyorum. O kadar ki, bir an Nick'in beni tekrar 12A'nın güvenli ortamına çekmesini isteyecek haldeyim. Burada ne bulmayı ummuştum ki, diye soruyorum kendime. Dürüst olmam gerekirse, hiçbir şey. Bu da burada olmakla büyük bir risk aldığım anlamına geliyor. Leslie aniden içeriye girecek olursa, on iki bin dolara ve çaresizce ihtiyacım olan her şeyi sıfırdan başlatma butonuna elveda.

Ama Nick benim gibi zamanı boşa harcamıyor. Yemek asansörü yukarıya çekilip gözden kaybolunca bana dolap kapısını kapatıp fenerimi yakmaktan başka seçenek kalmıyor.

Artık geri dönüş yok. 11A'nın içindeyim. Aramaya başlama zamanı.

Mutfakta başlayıp fenerimi tüm dolaplara ve çekmecelere tutuyorum. Normal kap kacak ve mutfak gereçleri var. Hiçbir şey sıradışı görünmüyor. Ne de herhangi bir şeyin Ingrid'e ait olduğunu gösteren bir belirti.

Elimdeki telefon aydınlanıyor. Nick'ten bir mesaj daha.

Şimdi sahanlıktayım. Gelen giden yok.

Hepsi 12A'nın aynısı olan koridorda, oturma odasında ve çalışma odasında aramayı sürdürüyorum. Çalışma odasında bir çalışma masasıyla bir kitap rafı var ama ipucu olabilecek hiçbir şey yok. Masa boş. Kitap rafında birkaç ciltli John Grisham romanı ve Alexander Hamilton'ın telefon rehberi kalınlığındaki biyografisi dışında bir şey yok.

11A'nın neden boş olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlıyorum. Ingrid dairenin önceki sahibinin öldüğünü veya şimdiki sakininin uzun bir süredir burada olmadığını anlatacak fırsatı bulamamıştı. Bu nedenlerden herhangi biri olabilir ama hiçbiri dairenin niçin bu kadar "yaşanmamış" göründüğünü açıklamıyor. Leslie bana Ingrid'in ayrıldığını söyledikten hemen sonra içeriye bir göz atmıştım; şimdi yine aynı hissi duyuyorum. Bu yer bir daireden çok bir dairenin kopyasına benziyor. Soğuk, sessiz ve iç bayıltacak kadar zevkli.

Dairenin diğer tarafına, mimarisi benimkinden farklı olan tarafa gidiyorum. 12A Bartholomew'nun köşesinde son bulurken, 11A binanın kuzey yanına doğru uzanıyor. Burada fenerimin ışığında bembeyaz parlayan bir banyo ve karşılıklı iki küçük yatak odası var.

Koridorun sonunda ana yatak odasının kapısı görünüyor. Her ne kadar 12A'nın ikinci katındaki yatak odası kadar ihtişamlı değilse de, bu da çok güzel. İki kişilik çok büyük bir yatak, 150 ekran bir televizyon, büyük bir banyo ve geniş bir elbise odası. Önce buraya giriyorum, fenerimi halıya, boş raflara ve hiçbir şey asılı olmayan düzinelerce askıya tutuyorum.

Sonra banyoya giriyorum; burası da bomboş. Lavabonun altındaki çekmeceler boş. Dolapta düzgünce katlanmış havlular var.

Ana yatak odasına dönerken telefonum ışıldıyor.

Bir süredir oradasın, diye yazmış Nick. Her şey yolunda mı?

Ekranın üstündeki saate bakıyorum. İçeri gireli on beş da-
kika olmuş. Planladığımdan çok uzun bir süre.

Bitirmek üzereyim, diye yazıyorum ama hemen çıkmamın
iyi olacağının farkındayım. Ingrid'in bu dairede hiçbir şey b-
rakmadığı belli. Onun burada kaldığını gösteren tek bir kutu
valiz veya herhangi bir şey yok. Bir yandan da daireyi karış
karış aramadan çıkmak istemiyorum. Buraya inmek hiç kola
olmadı. Bunu bir daha yapabileceğimi hiç sanmıyorum.

Feneri sağa sola tutarak, hızla yatağın altına bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Yatağın solundaki komodine bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Sonra sağ taraftakine bakıyorum.

Bir şey var.

Boş çekmecede sadece bir kitap görünüyor.

O sırada Nick'ten yeni bir mesaj geliyor. Asansörde birisi
var. Hareket ediyor.

Cevap yazıyorum. Yukarıya mı?

Evet.

Fenerimi çekmecedeki kitaba tutuyorum. Bir *Hayalperestin Yüreği*. Bu kapağı nerede görsem tanırım. Elime alınca sayfala-
rının arasından ucu kırmızı püsküllü bir ayraç çıkıyor.

Bu kitabı ve ayracını daha önce de gördüm. Ingrid'in Instagram'a koyduğu bir fotoğrafta. Alt yazısında Greta Manville'le tanıştığı için böbürleniyor.

Bu Ingrid'in kitabıydı.

Nihayet geride bıraktığı bir şey buldum.

Ayracı çıkarıp bakınca, üstünde şahsi hiçbir şey yok. Sıra-
dan bir resim; bir battaniye üstünde kıvrılmış yatan bir kedi. Amerika'daki tüm kitapevlerinde satılan ayraçlardan.

Telefonum art arda üç kez ışıldayınca oda birden aydınlanı-
yor; bu sırada arasına bir kâğıt sıkıştırılmış mı, diye sayfaları

karıştırıyorum. Baş sayfaya gelince, burada eğik, iri harflerle yazılmış bir yazı karşıma çıkıyor.

Sevgili Ingrid,
Seni tanıdığıma çok memnunum. Senin gençliğin bana hayat aşılıyor!

En iyi dileklerime,
Greta Manville

Telefonum bir daha aydınlanınca bu defa bakmak zorunda kalıyorum. Nick'ten gelen ve bakmadığım dört mesaj var; her biri sonuncusundan daha korkunç.

Asansör 11'de durdu.

Bu Leslie, yanında biri var.

11A'ya geliyorlar!

Birkaç saniye önce gönderilen son mesajı okuyunca kalbim duracakmış gibi oluyor.

SAKLAN

Kitabı komodine bırakıp çekmeceyi kapattıktan sonra koridora koşuyorum. Kilidin dönüşünü, kapını açılışını ve Leslie Evelyn'in dairenin içini dolduran sesini duyuyorum.
"İşte geldik, hayatım: 11A."

28

Leslie'yle misafiri 11A'yı dolaşırken, alçak sesle sohbet havasında konuşuyorlar. Şu âna kadar dairenin diğer tarafında kaldılar. Çalışma odası. Oturma odası. Şu anda mutfaktalar. Leslie pek işitemediğim bir şeyler söylüyor.

Ana yatak odasında, yatağın altına gizlendim. Yüzüstü yanıyorum; Nick bir mesaj daha çekerse aydınlanması görünmesin diye telefon altımda duruyor. Ağzımı sımsıkı kapadım, daha sessiz olduğu için burnumdan nefes alıyorum.

Yatak odasının dışındayken Leslie'nin sesi daha yüksek ve anlaşılır şekilde geliyor. Artık ne dediğini seçebiliyorum; demek ki mutfaktan çıktılar, bulunduğum yere yaklaşıyorlar.

"Burası Bartholomew'nun en hoş dairelerinden biridir," diyor Leslie. "Hepsi hoştur, tabii ama burası özellikle güzeldir."

Yanındaki kişi bir kadın, genç ve neşeli. Hiç değilse öyle olmaya çalışıyor. "Muazzam bir daire," derken sesindeki gerginliği fark ediyorum.

"Öyledir," diyor Leslie. "Bu da, burada kalmanın büyük bir sorumluluk getirdiği anlamına gelir. Daireyi çok iyi koruyacak birine ihtiyacımız var."

Ha, demek ki Ingrid'in yerini alacak kişiyle görüşülüyor. Leslie hiç vakit kaybetmemiş. Kızın gerginlik nedeni de anlaşılıyor. Leslie'yi etkilemeye çalışıyor.

"Yine sorularımıza dönelim," diyor Leslie. "Şu anda nerede çalışıyorsunuz?"

"Aktristim," diyor kız. "İyi bir rol çıkana kadar yarım zamanlı garsonluk yapıyorum."

Sanki buna kendisi de inanmıyormuş gibi kıkırdıyor. O kız için üzülüyorum. Korku içinde saklanıyor olmasam daha da çok üzülürdüm. Derken yatak odasına giriyorlar ve Leslie tepedeki ışığı açıyor. Yatağın altında bir böcek gibi iyice büzüldüyorum.

"Sigara içer misiniz?" diye soruyor Leslie.

"Sadece rol gereği."

"İçki?"

"Pek sayılmaz. Henüz yaşım tutmuyor."

"Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi. Bir ay sonra yirmi bir olacağım."

Odanın karşısına geçiyorlar.

Sonra yatağa yaklaşıyorlar.

Derken o kadar yakınıma geliyorlar ki ayakkabılarını görebiliyorum. Leslie'nin ayaklarında siyah, bağcıksız ayakkabılar var. Kız lastik ayakkabılar giymiş. Soluğumu tutup garantiye almak için elimle ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Ama kalbim öyle gürültülü atıyor ki bir an konuşmayı kesip kulak kabartsalar duyacaklarına eminim. Neyse ki hiç susmuyorlar.

"İlişki durumunuz nasıl?" diye soruyor Leslie. "Birlikte olduğunuz birisi var mı?"

"Eee, bir sevgilim var." Kız bu soru karşısında afallamış gibi. "Bu sorun olur mu?"

"Sizin için, evet," diyor Leslie. "Geçici sakinlerin uymaları gereken kesin kurallar var. Bunlardan biri de ziyaretçi olmaması."

Leslie ana banyoya giderken ayakkabıları görüş alanımdan çıkıyor. Lastik ayakkabılı kız bir an durduktan sonra gönülsüzce onu takip ediyor.

"Hiçbir zaman mı?" diye soruyor kız.

"Hiçbir zaman," diye cevaplıyor Leslie banyodan. "Başka bir kural da daire dışında gece geçirilmemesi. Bu nedenle, bu rada kalmanız kabul edilirse, sevgilinizi pek sık göremeyecek siniz."

"Sorun olmayacağına eminim," diyor kız.

"Bunu daha önce de duydum."

Leslie tekrar yatağın ayakucuna dönüyor. Ayakkabıları yüzümden bir karış ötede. O kadar iyi cilalanmış ki derinin üstünde yansıyan yüzümü görebiliyorum.

"Bana ailenizi anlatın," diyor Leslie. "Akrabalarınız var mı?"

"Annemle babam Maryland'de yaşıyorlar. Kız kardeşimle birlikte. O da aktris olmak istiyor."

"Aileniz talihliymiş," diyor Leslie. "Sorularım bu kadar. Lobiye dönelim mi?"

"Tabii," diyor kız. "İşe alındım mı?"

"Birkaç gün içinde sizi arayıp bildiririz."

İkisi birlikte yatak odasından çıkıyorlar. Leslie ışığı kapatıyor. Az sonra ön kapının kapatılıp kilitlendiğini işitiyorum.

Gitmelerine rağmen kımıldamadan bekliyorum.

Bir saniye.

İki saniye.

Üç.

İlk hareketim, Nick'ten bir mesaj var mı, diye bakmak için telefonumu altımdan çıkarmak.

Mesaj otuz saniye sonra geliyor.

Asansördeler.

Yatağın altından sürünerek çıkıp gürültü yapmaktan korkarak ayak parmaklarımın ucunda koridora yürüyorum. Kapıya gelince kilidi açıp gittiklerine emin olmak için bakınıyorum. Kimseyi görmeyince kapıyı arkamdan tekrar kapatıp merdivene koşuyorum.

Nick hâlâ sahanlıkta; yüzündeki endişe ifadesi beni merdivenden çıkarken görünce sevince dönüşüyor.

"Epey heyecanlı oldu," diyor Nick.

"Hem de nasıl."

Kalbim hâlâ aynı hızla çarptığı için biraz başım dönüyor. Sanırım bu baş dönmesinin asıl sebebi yakalanıp hemen Bartholomew'dan kovulmayışımın yarattığı şok. Belki de Nick'in elimi tutuş şeklindendir. Beni hemen on ikinci kat sahanlığına çekerken avucu sımsıcak.

Doğruca onun dairesine gidiyoruz. Koşarak, kıkırdayarak... ikimiz de yapmamamız gereken bir şeyi yapıp yakalanmamanın sarhoşluğu içindeyiz. İçeriye girdikten sonra Nick sırtını kapıya dayayıp, "Bu işi gerçekten yaptık mı?" diye soruyor nefes nefese.

Ben de zor soluduğum için konuşmam kesik. "Galiba... sanırım, yaptık."

"Vay canına! Yaptık işte!"

Hâlâ elimi tutmakta olan Nick bana sarılıyor. Vücudu sıcak. Kalbi benimki kadar hızlı atıyor. Gövdesinden yayılan adrenalin elektrik akımı gibi doğruca bana geçiyor ve baş dönmemi artırıyor.

Dengemi bulurum ümidiyle Nick'in gözlerine bakıyorum. Fakat tam tersi oluyor, iyice dağılıyorum. Kötü bir his değil. Hem de hiç. Bir mutluluk dalgasına kapılarak, yüzlerimiz birkaç santim mesafede kalana kadar onu kendime çekiyorum.

Sonra da onu öpüyorum.

Hemen utanç içinde büzülmeme neden olan bir anlık, doğaçlama bir öpücük.

"Özür dilerim," diyorum.

Nick gücenmiş gibi bana bakıyor. "Neden?"

"Bi... bilmiyorum."

"Beni öpmek istemedin mi?"

"İstedim. Sadece... senin de istediğine emin değildim."

"Bir daha dene de gör."

Nefes alıyorum.

Uzanıyorum.

Ve Nick'i bir daha öpüyorum. Bu defa yavaşça. Heveste dişemin nedeni acaba öpüşmeyi unuttum mu, diye. Tabii ki unutmamışım. Aklımda kaldığı gibi çok güzel ve lezzetli bir şey.

Nick'in de çok iyi öpüşüyor olması önemli tabii. Adam bu işin uzmanı. Eli ensemde, elim hızla atan kalbinin üzerinde, dudakları dudaklarıma kapanmışken kendimi tamamen bu müthiş zevke bırakıyorum.

Tek kelime etmeden titreyen bacaklarımızla koridorda ilerliyoruz, bir duvara dayanınca ayrılıp bir adım sonra yine birleşiyoruz. Bu şekilde Nick'in yatak odasına giden merdiveni çıkıyoruz.

Son basamakta bir an duruyorum. Kafamın içinde cılız bir ses bu işin fazla hızlı geliştiğini söylüyor. Endişe etmem gereken başka şeyler var. Ingrid'i bulmak. İş bulmak. Hayatımı kontrol etmemi sağlayacak bir yol bulmak.

Ama o anda Nick beni bir kez daha öpüyor.

Dudaklarımı.

Kulak mememi.

Beni soymaya başlarken ensemi.

Tüm endişelerim, üzerimden düşen elbiselerle beraber gidiyor.

Bunlardan kurtulunca, Nick'in elimden tutup beni yatağına götürmesine izin veriyorum.

ŞİMDİ

Dr. Wagner devam etmemi umarak bana bakıyor. Devam etmiyorum. Çünkü söylediklerimin kulağa iyice deli saçması gibi geldiğini fark ettim artık.

Beni kesinlikle deli sanmamalılar.

Ne doktor ne de o kaçınılmaz sorgu başlayınca polisler. Kimse benim dengesiz biri olduğumu düşünerek anlatacaklarıma inanmamazlık etmemeli.

Bana inanmaları lazım.

"Bartholomew'nun lanetli olduğunu söylemiştiniz," diyor doktor konuşmamızın kesilmemesi için. "Bu söylentileri hep duymuşumdur. Şehir efsaneleri gibi şeyler. Duyduğum başka bir şey de tüm bunların çok eskiye ait olduğu."

"Tarih kendini tekrarlayabilir," diyorum.

Doktorun sol kaşı gözlük çerçevesine kadar kalkıyor. "Tecrübeye dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Evet. Bartholomew'daki ilk günümde bir kızla tanıştım. Bu kız daha sonra kayboldu."

Panik eşiğinde olmama rağmen artık daha sakin konuşuyorum. Nabzım gümbürdüyor, gözkapaklarım seğiriyor ve boyunluk içindeki terim göl oluyor.

Ama sesimi yükseltmiyorum.

Daha hızlı konuşmuyorum.

İsteri sınırına biraz yaklaşacak olursam, bu konuşma son bulacak. Bunu 911 santraliyle konuştuğum zaman öğrendim.

"Bir gün oradaydı, ertesi gün yok oldu. Sanki ölmüştü."

Dr. Wagner bu söylediğimin vahametini iyice sindirsin diye duruyorum. Sindirim bittikten sonra Dr. Wagner, "Anladığım kadarıyla siz Bartholomew'da birisinin öldürüldüğünü düşünüyorsunuz," diyor.

"Evet," dedikten sonra esas bombayı patlatıyorum. "Birden fazla kişinin."

İKİ GÜN ÖNCE

29

Uyandığım zaman pencerenin dışında gördüğüm heykelcik George değil. Onun ikizi. Güney köşesinde bulunan. Ona kuşkuyla bakıyorum, neredeyse George'a ne yaptın, diye soracağım.

Sonra yalnız olmadığımı fark ediyorum. Yanı başımda Nick uyuyor; yüzü yastığa gömülü, geniş sırtı her soluğunda inip kalkıyor.

Böylelikle farklı heykelciğin varlığı açıklanıyor.

Ancak şimdi fark etmeye başladığım farklı yatak odası da.

Önceki gecenin hatıraları kuvvetli dalgalarla geri dönüyor. 11A'dan koşarak çıkışım. Alt katta öpüşmemiz. Sonra üst katta öpüşmemiz. Sonra üst katta çok daha fazlasını yapışımız. Andrew'la birlikte yaşamaya başladığımızdan ve seksin heyecan vermekten çok bir rutin haline gelmesinden beri hiç yapmadığım şeyler.

Ama dün gece? *Bak işte o çok heyecan vericiydi.* Ve sanki o ben değildim.

Komodindeki saate bakmak için doğruluyorum.

Yediyi on geçiyor.

Bütün geceyi 12A'da değil, burada geçirdim. İhlal ettiğim bir Bartholomew kuralı daha.

Çıplak halde yataktan çıkarken sabah serinliğinde ürperiyorum ve birdenbire mahcubiyet duyuyorum. Dün gece kural

ihlali yapan eski Jules öç alırcasına geri dönüyor. Giyinene ka-
dar Nick'i uyandırmamak için elbiselerimi sessizce topluyo-
rum.

Nerede o şans? Külotumu giydiğim anda Nick'in sesi ge-
liyor.

"Gidiyor musun?"

"Üzgünüm ama evet. Gitmem gerek."

Nick doğruluyor. "Emin isin? Sana kek yapacaktım."

Nick seyrederken sutyenimi takmak yerine bunu ayakkabı-
larımla birlikte atıp bluzumu giyiyorum.

"Belki başka bir gün."

"Hey," diyor Nick. "Bu ne telaş?"

Saati işaret ediyorum. "Dün geceyi 12A'da geçirmedim.
Yani Leslie'nin kurallarından birini ihlal ettim."

"Yerinde olsam bunu pek dert etmezdim."

"Sana göre hava hoş."

"Gerçekten, dert etme. Bu kurallar sırf ev bakıcıları bunun
ciddi bir iş olduğunu düşünsünler diye var."

Nick benim gibi mahcubiyet duymadan yataktan çıkıyor.
Pencereye doğru giderken, öyle güzel bir vücut sergiliyor ki
dizlerimin bağı çözülüyor. Bartholomew'ya taşındığımdan
beri hissettiğim o "bunun-gerçek-olduğuna-inanamıyorum"
anlarından birini yaşıyorum.

"Farkındayım," diyorum. "İşte bu yüzden de telaş içinde-
yim."

Nick yerdeki külotunu alıp giyiyor. "Kimseye söyleyecek
değilim; endişen buysa..."

"On iki bin doları kaybedeceğim diye korkuyorum."

Blucinimi giyip sabah nefesimi koklamasın diye dudakları-
na ağız kapalı bir öpücük konduruyorum. Sonra elimde sut-
yenim ve ayakkabılarımla, yalın ayak merdivenden iniyorum.

"Çok güzel zaman geçirdim," diyor arkamdan gelirken.

"Ben de."

"Bunu bir ara yine yapmak isterim. Herhangi bir anını."

Şeytanı bile kıskandıracak bir gülümseme parlatıyor. "Ya da tamamını."

Yanaklarımı ateş basıyor. "Ben de isterim. Ama şimdi değil."

Nick kolumu tutup hemen gitmeme engel oluyor. "Ya, sormayı unuttum. 11A'da bir şey buldun mu? Bunu dün gece soracaktım ama..."

"Sana fırsat vermedim," diyorum.

"Dikkatim dağıtıldığı için çok memnundum," diyor Nick. "Bir kitap buldum. *Bir Hayalperestin Yüreği*."

"Şaşırmadım. Bu kitabı binanın her yerinde bulabilirsin. Ingrid'in olduğuna emin misin?"

"Üstünde adı vardı," diyorum. "Greta imzalayarak ona ithaf etmiş."

Nick'e daha fazlasını da anlatmak isterdim. Ingrid hakkında konuşurken Greta'nın bundan hiç söz etmeyişine şaşırdığını. Kadının ani uyku sorunundan başka sorunları da olduğundan endişe ettiğimi. Ama bir yandan da Leslie Evelyn uğramaya karar verebilir korkusuyla gerçekten bir an önce 12A'ya dönmek istiyorum.

"Daha sonra konuşuruz," diyorum. "Söz."

Ona son bir öpücük kondurup koridora koşuyorum. Utanç içindeyim. Chloe bu iş için geç bile kaldığımı söyleyecektir ama hayatımdan hiç de şikâyetçi değildim. Neyse ki kısa sürdü. Çıplak ayak, hızla 12A'ya koşuyorum.

İçeriye girer girmez sutyenimle ayakkabılarımı yere bırakıp anahtarlarımı kâseye doğru atıyorum. Ama yine ıskalayınca anahtarlar sadece yere değil, havalandırma ızgarasına düşüp kayıyor ve doğruca içine giriyor.

Siktir.

Bitkin bir halde mutfağa yürürken yere attığım ayakkabılardan birine takılıyorum. Bende Charlie'nin o mıknatıslı çubuklarından olmadığı için alet çekmecesini açıp bir tornavida arıyorum. Üç tane var. Üçünü de kapıyorum, bir de kalem feneri varmış, onu da alıyorum.

Izgaranın vidalarını sökerken Nick'i düşünüyorum. Ama daha çok onun benim hakkımda ne düşündüğünü. Kolay elde edilir olduğumu mu düşünüyor? Çaresiz olduğumu mu? Para bakımından evet ama sevilmek için değil. Dün gece adrenalin ve korkuyla güdülen anormal bir şeydi; evet, arzu da yok değildi.

Nick'le birbirimize âşık olacağımızın, evleneceğimizin ve hayatımızı Bartholomew'nun en üst katında geçireceğimizin hayalini kurmuyorum. Böyle şeyler sadece peri masallarında ve Greta Manville'in kitabında olur. Ben o kitaptaki Ginny değilim. Ne de Sinderella. Üç aydan kısa bir süre sonra saat on ikiyi çalacak ve gerçek hayatım başlayacak.

Şu anda da gerçeklikten uzak sayılmam. Üstüme seksin kokusu sinmiş, dünkü kıyafetimle yere yapışmış halim, gerçeğin ta kendisi.

Charlie'nin dediği gibi ızgaranın sökülmesi kolay. Sorun yaşamadan vidaları gevşetip kapağı çıkarıyorum. Tek sorun kalem fenerin arada bir sönmesi; birkaç kez sallayınca tekrar yanıyor.

Fener çalışınca deliğin içine tutuyorum ve hemen anahtarları görüyorum. Bunların yanında daha önce buraya düşüp unutulmuş nesneler var. İki düğme. Bir lastik bant. Bir küpe; burada önceden kim yaşamışsa kaybını umursamadığı ucuz bir şey olmalı.

Anahtarları alıp diğer şeyleri orada bırakıyorum. Izgarayı kapatmadan önce belki daha değerli bir şey bulurum ümidiyle feneri deliğin dibinde gezdiriyorum. Para olabilir. Ne yani, hayal etmek de mi yasak?

Değerli bir şey görmediğim için ışığı söndürmek üzereyken, fener deliğin köşesinde sıkışmış parlak bir şeye takılıyor. Daha iyi görebilmek için eğiliyorum. Her ne kadar para olmasa da en az o kadar beklenmedik bir şey.

Bir cep telefonu.

Charlie böyle bir şeyin daha önce de olduğunu söylediy-

...se de delilgin dibinde bir telefon bulmak beni şaşırtıyor. Ama Bartholomew'da yaşayacak kadar zengin biri bile cep telefonunu gözden çıkarmaz.

Telefonu alıp elimde çeviriyorum. Ekranı biraz çizik olsa da iyi durumda görünüyor. Açmaya çalışıyorum ama bir şey olmuyor; tabii, pili bitmiştir. Belki aylardan beri buradaydı.

Bu telefon benimkiyle aynı marka. Benimki daha eski olsa da şarj aleti uyar. Hemen üst kata çıkıp şarjı telefona takıyor, doldurtan sonra kime ait olduğunu öğrenip ona iade edebilecemi umuyorum.

Telefon şarjdayken ızgara kapağını yerine takıp duşa gidiyorum. İyice yıkanıp giyindikten sonra telefon açılacak kadar şarj olmuş mu diye bakıyorum. Elime alır almaz ekran ışıldıyor ve muhtemelen önceki sahibinin fotoğrafı beliriyor.

Soluk bir yüz. Badem biçimli gözler. Kıvırcık saçlar.

Parmağımı ekranda gezdirince telefonun kilitli olduğunu görüyorum. Benimkinde de olan güvenlik önlemi. Kilidi açacak şifreyi bilmeden, bu telefonun kime ait olduğun öğrenmem imkânsız.

Tekrar ekrandaki kadının yüzüne bakıyorum. Belleğimin derinliklerinde bir ışıltı parlıyor.

Bu kadını daha önce gördüm.

Şahsen değil ama başka bir fotoğrafta. Birkaç gün önce.

Bir anda 12A'dan dışarıya fırlayıp asansöre biniyor, asansörün her zamanki iç bayıltan yavaşlığıyla lobiye iniyorum. Bartholomew'nun dışına çıkıyorum, Charlie olmayan kapı görevlisinin yanından geçip sağa sapıyorum.

Kaldırım her zamanki gibi, koşu yapanlarla, köpek gezdirenlerle ve işlerine giden insanlarla dolu. Koşar adımlarla aralarından geçip Bartholomew'nun iki blok ötesine varana kadar durmuyorum. Burada, köşedeki sokak lambasında bantla tutturulmuş bir ilan asılı.

Sayfanın tam ortasında telefonunu bulduğum kadının fotoğrafı var. Aynı gözler. Aynı saç. Aynı seramik bebek teni.

Fotoğrafın üstünde kırmızı harflerle, bunu ilk gördüğüm de beni çok sarsan kelime yazılı.

KAYIP

Bunun altında kadının adı.
Bu adı da tanıyorum.
Erica Mitchell.
12A'nın benden önceki ev bakıcısı.

30

Bu el ilanını mutfak tezgâhı üstüne koyup korku içinde uzun uzun bakıyorum.

Erica ile Ingrid.

İkisi de Bartholomew'da ev bakıcısıydı.

Şimdi ikisi de kayıp.

Bu bir tesadüf olamaz.

Derin bir nefes alıp ilanı bir daha okuyorum. En üstte kırmızı harflerle yazılı o korkunç kelime var.

KAYIP

Altında da bana Ingrid'den çok kendimi hatırlatan fotoğrafı. Görünüşümüz çok benziyor. Cana yakın ama temkinli. Güzelce ama pek akılda kalacak gibi değil.

İkimiz de 12A'da kalmışız. Bunu unutmamalıyım.

Fotoğrafın yanında hayati bilgilerin olduğu bir liste var.

Adı: Erica Mitchell.
Yaşı: 22
Saç rengi: Kahverengi
Boyu: 1.70 m.
Kilosu: 60
Son görüldüğü tarih: 4 Ekim.

Yani on iki gün önce. Ingrid'in Bartholomew'ya taşınmasın dan sadece birkaç gün sonra.

Sayfanın en altında, yine kırmızı harflerle Erica'nın nerede olduğunu bilenlerin aramaları rica edilen bir numara yazılı.

Annemle babam da Jane için aynı şeyi yapmışlardı. O ilk birkaç hafta boyunca telefonumuz epey sık çalmıştı. Saat ne kadar geç olursa olsun annemle babamdan biri mutlaka bu telefona cevap verirdi. Ama arayanlar ya telefon sapıkları, ya yalnızlık bunalımı içinde olanlar ya da fırlamalık yapan çocuklar olurdu.

Telefonumu alıp numarayı tuşluyorum. O ilanı asan kişinin Erica'nın telefonunu bulduğum haberine ilgi duyacağına eminim.

Tanıdık sesli bir adam çıkıyor.

"Ben Dylan."

Şaşkınlık içinde kısa bir an duruyorum.

"Bartholomew'daki ev bakıcısı Dylan mı?"

Bu defa şaşırıp durma sırası onda. Birkaç saniye sonra, "Evet," diyor. "Kimsiniz?"

"Ben Jules," diyorum. "Jules Larsen. 12A'daki."

"Kim olduğunu biliyorum. Bu numarayı nereden buldun?"

"Erica Mitchel için asılı ilandan."

Hat kesiliyor. Bir sürpriz daha.

Dylan telefonu kapattı.

Tam tekrar arayacakken, elimdeki telefon vızıldıyor.

Dylan'dan bir mesaj.

Erica hakkında konuşamayız. Burada olmaz.

Cevap yazıyorum. Niyeymiş?

Dylan harfleri tuşlarken birkaç saniye geçiyor.

Birisi bizi duyabilir.

Ben yalnızım.

Kesinlikle emin misin?

Cevabımı tuşlamaya başlıyorum. Tam ona Paranoyak mısın gibi bir şeyler yazarken Dylan daha bunu okumadan karşılık veriyor.

Paranoyak değilim. Sadece temkinliyim.

Erica'yı neden arıyorsun? diye yazıyorum.

Sen neden onunla ilgili beni arıyorsun?

Çünkü onun telefonunu buldum.

Aniden kendi telefonum çalıyor. Arayan Dylan. Belli ki mesajım onu afallatmış.

"Nerede buldun?" diyor ben telefonu açar açmaz.

"Yerdeki havalandırma ızgarasının içinde."

"Onu görmek istiyorum," diyor Dylan. "Ama burada değil."

"Nerede?"

Kısa biri an düşünüyor. "Doğal Tarih Müzesi'nde. Fillerin orada, akşam buluşalım. Yalnız gel, bundan kimseye bahsetme."

Endişe içimi kemirirken telefonu kapatıyorum. Çok ters şeyler oluyor. Hiç anlayamadığım şeyler.

Belli ki Dylan neler olduğunu biliyor.

Ve bu onun ödünü koparıyor.

31

Bartholomew'dan ayrılışım, Bay Leonard'ın dönüş saatine denk geliyor. Onun bu kadar çabuk hastaneden çıktığına şaşırıyorum çünkü göründüğü kadarıyla birkaç gün daha kalmalıydı. Teni kâğıt gibi soluk ve hareketlerinde neredeyse gerçekdışı bir yavaşlık var. Onu taksiden çıkarıp karşı kaldırıma getirmek için Jeanette ile Charlie'nin yardımı gerekiyor.

Bir anlığına Charlie'nin görevini üstlenip onlara kapıyı tutuyorum.

"Sağ ol, Jules," diyor Charlie. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Bay Leonard ile Jeanette bir şey söylemiyorlar. Binada turumu yaparken olduğu gibi, sadece şöyle bir bakmakla yetiniyorlar.

Amerikan Doğal Tarih Müzesi'ne geldiğim zaman ön basamakları dolduran birkaç otobüs dolusu öğrenci hızla ilerlememe engel oluyor. Kareli eteklikleri, haki pantolonları, beyaz gömlekleri ve lacivert yelekleri içinde yüzlerce öğrenci var. Gençliklerini, mutluluklarını, hayallerini ve sohbetlerini kıskanarak aralarından geçiyorum. Hayat henüz onlara dokunmadı. Gerçek hayat.

Theodore Roosevelt Kümbeti'ne girdikten sonra tarih öncesi yaratıkların dev iskelet kolları arasından geçip bilet gişesine gidiyorum. Her ne kadar müzeye giriş ücretsiz olsa da gişe-

Şeki kadın içeriye girmek için önerilen bağış bedelini ödemek ister miyim, diye soruyor. Ona beş dolar verip karşılığında hor gören bir bakış alıyorum.

Bu aşağılanmadan sonra, Afrika Memelileri Akeley Salonu'na giriyorum. Ya da Dylan'ın dediği gibi fillerin oraya.

Dylan daha önce gelmiş, salonun tam ortasındaki postu doldurulmuş fil sergisinin etrafındaki ahşap banklardan birinde oturuyor. Göze çarpmamak için gösterdiği çaba ters tepiyor; siyah blucin. Başında siyah kapüşon. Gözlerini örten güneş gözlüğü. Müze güvenlik görevlisinin tepesinde dikilmemiş olduğuna şaşırıyorum.

"Beş dakika geciktin," diyor.

"Sen de casus gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum.

Dylan güneş gözlüğünü çıkarıp salondaki kalabalığı inceliyor. Okul çocukları alana dolmuşlar, hayvan kulaklarını, kıvrık boynuzları, zürafa suratlarını seyrediyorlar.

"Üst kata çıkalım," diyor Dylan. "Daha tenha olur."

Daha tenha ama çok az farkla. İkinci kat merdivenini çıktıktan sonra önü boş olan tek diorama* sergisinde duruyoruz. Görüntüde yaklaşan bir grup yabani domuza karşı yumurtalarını koruyan bir çift devekuşu var. Erkek olanı başını eğmiş, kanatları kabarmış, gagası aralanmış.

"Erica'nın telefonunu getirdin mi?" diye soruyor Dylan.

Evet anlamında başımı sallıyorum. Blucinimin sağ ön cebinde. Benimki sol cebimde.

"Şuna bir bakayım."

"Hemen olmaz," diyorum. "Sana tamamen güvenip güvenemeyeceğime emin değilim."

Hareket ediş tarzı hoşuma gitmiyor. Dylan hep gergin; cebindeki anahtarları şıngırdatması, sanki birisi onu gözetliyormuş gibi ikide bir etrafa bakınması... Gözleri dioramaya döndüğünde, devekuşlarına değil, yaklaşan yırtıcılara bakıyor.

* Diorama: Belli ölçeğe sahip modeller kullanılarak yapılan üç boyutlu sahne.

Bu hayvanlar onlarca yıl önce ölmüş ve postları doldurulmuş olduğu halde, onlara bakışı düşmanca. Sanırım o düşmanca bakış aslında bana yönelik.

"Ben de sana tamamen güvenmiyorum," diyor.

Buruk bir ifadeyle gülümsüyorum. "Hiç değilse aynı zeminde yiz. Şimdi bana Erica Mitchell hakkında ne biliyorsan anlat."

"Sen ne kadarını biliyorsun?"

"Benden önce 12A'da kaldığını. Bir ay orada kaldıktan sonra taşınmaya karar verdiğini. Şimdi de kayıp olduğunu ve annesinin onu aramak için el ilanı astığını biliyorum. Bilmediklerimi bana anlatır mısın?"

"Biz... onunla arkadaştık," diyor Dylan.

Onun duraklaması dikkatimi çekiyor. "Bundan emin misin?"

Başka bir dioramanın önüne geliyoruz. Bunda ağaçların arasına gizlenmiş bir çift leopar var. Biri gözlerini yakındaki bir çalı domuzuna dikmiş, saldırmaya hazırlanıyor.

"Tamam, arkadaşlıktan öte bir ilişkimiz vardı," diyor Dylan. "Bartholomew'daki ikinci gününde lobide karşılaştık. Flört etmeye başladık, giderek ilişkimiz derinleşti ve düzenli olarak görüşür olduk. Bildiğimiz kadarıyla kurallara aykırı değildi. Yine de belki öyledir diye belli etmedik. Yani, ilişkinin tam olarak ne düzeyde olduğunu soruyorsan, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten."

Bir anda dün gece Nick'le olan beraberliğim aklıma geliyor ve Dylan'ı anlıyorum.

"Bu ilişkiniz ne kadar sürdü?"

"Üç hafta kadar," diyor Dylan. "Sonra Erica ayrıldı. Hiç haber vermeden. Bana ayrılacağını hatta ayrılmayı düşündüğünü bile söylemedi. Bir gün baktım, gitmişti. Önce bir şey olduğunu sandım. Acil bir durum veya kötü bir şey. Ama onu aradığımda telefonunu açmadı. Mesaj attım, karşılık gelmedi. İşte o zaman endişe etmeye başladım."

"Ne olduğunu Leslie'ye sordun mu?"

"Bana Erica'nın o saçma sapan ev bakıcısı kurallarından rahatsız olduğunu ve taşınmaya karar verdiğini söyledi. Ama şu var; Erica bir kez olsun bana kurallardan söz etmedi. Hele bunlardan rahatsız olduğunu hiç söylemedi."

"Sence değişen bir şey mi vardı?"

"Bir gecede ne değişmiş olabilir, bilmiyorum," diyor Dylan. "Gece yarısından biraz önce dairesinden çıkmıştım. Ertesi sabah Erica yoktu."

Erica'yla Ingrid'in ayrılış biçimlerindeki benzerlik dikkatimi çekiyor. Tıpatıp aynı.

"Leslie, Erica'yla konuştuğunu söyledi mi?"

"Galiba Erica bir not bırakmış," diyor Dylan. "Bir istifa mektubu. Leslie böyle tanımladı. Bu mektupla birlikte Erica'nın anahtarları da kapısının altından sokulmuş."

Gözlerimi leoparlardan ayıramıyorum; biri çalı domuzunu kollarken, diğeri cam bölmenin ardındaki insanlara bakıyor.

Başımı çevirip Dylan'a bakıyorum. "Erica'yı aramaya o zaman mı başladın?"

"Yani, kayıp ilanları asmaya mı? Bu işi Erica ayrıldıktan birkaç gün sonra yaptım. İki gün geçip de ondan bir haber alamayınca endişe etmeye başladım. Önce polislere gittim. İşe yaramadı. Bana..."

"Daha çok bilgi gerektiğini söylediler," diyorum. "Ben de Ingrid için aynı cevabı almıştım."

"Ama haksız değiller," diyor Dylan. "Erica hakkında yeterince bilgi sahibi değilim. Doğum gününü. Bartholomew'ya gelmeden önceki adresini. O ilandaki boyu ve kilosu için tahminde bulundum. Birinin onu fotoğrafından tanıyıp onu gördüğünü bildireceğini umuyordum. Tek istediğim şey iyi olup olmadığını bilmek."

Başka bir dioramaya geçiyoruz. Burada bozkırda avlanan yabani köpekler var; gözleri ve kulakları av bulmak için pür dikkat kesilmiş.

"Ailesini bulmaya çalıştın mı?" diye soruyorum.

"Ailesi yok ki."

Şaşırıyorum. "Hiç kimsesi yok mu?"

"Tek çocukmuş. Daha bebekken annesiyle babası bir trafik kazasında ölmüşler. Tek teyzesi onu büyütmüş ama o kadın da birkaç yıl önce ölmüş."

"Ya sen? Senin kalan ailen var mı?"

"Yok," diyor Dylan gözleri yabani köpeklerde. Altı köpek var. "Annem öldü, babam da ölmüş olabilir. Hiç bilmiyorum. Bir abim vardı ama o da Irak'ta öldürüldü."

Dylan da anne babası veya yakınlarda bir ailesi olmayan başka bir ev bakıcısı. O, Erica ve Ingrid ile aramızda bir benzerlik var. Ya Leslie öksüzleri tuhaf bir yardımseverlikle seçiyor ya da bizlerin çaresiz olabileceğimizi bildiği için.

"Sana ne kadar ücret ödenecek?" diye soruyorum.

"Üç ay için on iki bin dolar."

"Bana da aynısı," diyorum.

"Ama sence bu tuhaf değil mi? Yani, kim birine o lüks dairesinde kalması için o kadar çok parayı öder? Özellikle de pek çok insan bunu bedava yapacakken?"

"Leslie bana bunun..."

"Sigorta poliçesi olduğunu mu söyledi? Evet, bana da bu söylendi. Ama bunu ve onca kuralı düşününce bu durumda bir terslik olduğu belli."

"O halde, sen neden ayrılmadın?"

"Çünkü paraya ihtiyacım var," diyor Dylan. "On iki bin doların tamamını almak için dört haftam kaldı. Ondan sonra hemen buradan çıkacağım; başka nereye gideceğimi bilmesem de... Erica da aynı durumdaydı."

"Ve Ingrid," diyorum. "Ve ben."

"Erica'nın söylediği şeylerden biri Bartholomew'nun korkunç geçmişiydi. Burada eskiden olanlar hakkında bir şeyler duydun mu?"

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Hizmetkârların kaldırma

dizilmiş cesetleri, Cornelia Swanson ve doğranmış hizmetçisi, Dr. Thomas Bartholomew'nun çatıdan atlayışı.

"Erica abartıyor sanmıştım." Dylan başını iki yana sallayıp geliyor. "Burası hakkında gereksiz endişeler duyduğunu düşünmüştüm. Şimdi bakıyorum da az bile endişe etmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bartholomew'da çok tuhaf bir şey oluyor," diyor Dylan.

"Bundan eminim."

Okul çocukları nihayet üst kata geldiler. Etrafımızdaki alanı dolduruyorlar, dioramanın camına dokunup kirli ellerinin izini bırakıyorlar. Dylan onları itip salonun karşı tarafına gidiyor. Peşinden gidip başka bir dioramanın önünde duruyorum. Yüksek otların arasında çitalar.

Yine yırtıcılar.

"Bana ne olup bittiğini anlatsana," diyorum.

"Erica kaybolduktan birkaç gün sonra bunu buldum."

Cebinden bir yüzük çıkarıp avucuma bırakıyor. Tipik bir okul yüzüğü. Yaldızlı ve şatafatlı. Tıpkı lisedeki arkadaşlarımda olanlar gibi. Ben bu yüzükten almamıştım, boşuna para kaybı olduğunu düşünüyordum. Bu yüzüğün taşı mor, sahibinin Danville Lisesi 2014 sınıfından olduğunu belirten bir yazı var. İç kısmındaysa bir isim kazınmış.

Megan Pulaski.

"Bir kanepe şiltesinin arkasında buldum," diyor Dylan. "Orada yaşamış birine ait olabileceğini düşündüm. Belki de başka bir ev bakıcısına aitti. Leslie'ye sordum, bana 11B'de Megan Pulaski adında bir ev bakıcısının kaldığını söyledi. Geçen yıl oradaymış. Kulağa normalmiş gibi geliyor, değil mi?"

"Herhalde, öyle kalmayacak," diyorum.

Dylan başını yukarı aşağı sallıyor. "Google'da bu adı aradım; belki yerini bulup yüzüğü postayla ona gönderirim, diye umuyordum. Pennsylvania, Danville Lisesi'nden 2014 yılında mezun olmuş bir Megan Pulaski buldum. Geçen yıldan beri kayıp."

Yüzüğe daha fazla dokunmak istemediğim için Dylan'a geri veriyorum.

"Kızın bir arkadaşını buldum," diyor Dylan. "O da benim Erica için yaptığım gibi bir ilan afişi düzenleyip internette dolaştırmış. Bana Megan'ın öksüz olduğunu, bir yıldan uzun bir süredir ondan haber alınamadığını söyledi. Son defa konuştuklarında Megan ona Manhattan'da bir apartman dairesinde kaldığını söylemiş. Binanın adını vermemiş. Sadece binanın etrafında heykelcikler olduğundan bahsetmiş."

"Tam da Bartholomew'nun tarifine uyuyor," diyorum.

"İş daha da tuhaflaşıyor," diye uyarıyor Dylan. "Birkaç gün önce koşu yapmak için parka gittim. Bartholomew'ya döndüğümde lobide Ingrid'i gördüm. Bir yerden geliyor veya bir yere gidiyor gibi değildi. Posta kutularının önünde durmuş, kapıya bakıyordu. Bana, sanki beni bekliyormuş gibi geldi."

"O halde, birbirinizi pek tanımadığınızı söylerken yalan söylüyordun."

"Sorun da bu zaten. Yalan söylemiyordum. O günden önce sadece birkaç kez ayaküstü konuşmuştuk. Bunlardan birinde de ona Erica'dan bir haber aldı mı diye sormuştum çünkü birkaç kez birlikte gezdiklerini biliyordum."

"O gün lobide sana ne söyledi?"

"Erica'ya ne olduğunu öğrenmiş olabileceğini söyledi," diyor Dylan. "Ama bunu şimdi konuşamayız dedi. Bizi kimsenin işitemeyeceği özel bir yere gitmek istedi. O gece buluşmayı önerdim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Üç gün önce."

Midem kasılıyor. Aynı gece Ingrid kayboldu.

"Saat kaçta ve nerede buluşacaktınız?"

"Saat birden biraz önce, bodrumda."

"Güvenlik kamerası," diyorum. "Kablosunu sen söktün."

"Evet," diyor Dylan. "Ingrid'in gizlilik kaygısı yüzünden parlak bir fikir gibi gelmişti. Ama hiç önemi kalmadı çünkü

Ingrid buluşmaya gelmedi. Ertesi gün sen bana söyleyene kadar da gittiğini bilmiyordum."

Şimdi Dylan'ın o öğlen sonrası neden o kadar şaşırmış göründüğünü anlıyorum. Bir an önce yanımdan uzaklaşmak isteyişi de açıklanıyor. Kimse kötü haber getirenlerin yanında bulunmak istemez.

"Şimdi de Ingrid, Erica'ya ne olduğunu bildiği için kaybolduğu, diye düşünmeden edemiyorum," diyor Dylan. "Kaybolduğu zaman. Kayboluş şekli. Tesadüf olamayacak kadar Erica'ya benziyor. Sanki birisi Ingrid'in bir şey bildiğini öğrenmiş, bana anlatmadan önce onu susturmuş gibi."

"Sence ikisi de..."

Sanki yüksek sesle söylersem bu ihtimal gerçek olur korkusuyla, dilimin ucuna gelen şeyi söylemiyorum. Jane kaybolduktan sonra da aynı şeyi yapmıştık. Hepimiz... bütün aile onun kayboluşunu eften püften şeylere yorarak gerçeğin etrafında dolaşmıştık. *Jane eve gelmedi. Nerede olduğunu bilmiyoruz.* Bu aldatmaca bir hafta sonra bir gece yarısı babamın noktayı koymasıyla son bulmuştu.

Jane artık yok.

"Öldüler mi, diyorsun?" diye soruyor Dylan. "Benim aklımdan geçen de bu."

Başka bir dioramaya doğru yürürken bacaklarım titriyor. Buradaki tablo hepsinden vahşi. Akbabalar ölü bir zebranın üstüne üşüşmüşler. En az bir düzine kadar var. Birçoğu da geriye ne kalırsa onu kemirmek için yaklaşıyor. Bu şölenden pay almak için bekleyen birkaç çakal da var.

Bu manzara midemi altüst ediyor. Belki de sebebi Dylan'ın ima ettiği şeydir: Birisi Bartholomew'daki ev bakıcısı genç kadınları öldürüyor.

Megan, Erica ve şimdi de Ingrid.

Cama en yakın iki akbabaya bakıyorum. Kavgaya tutuşmuşlar; birisi sırtüstü yatmış, pençeli ayaklarıyla tepiyor, diğeri kanatlarını açmış, onun üstüne çullanıyor.

"Diyelim ki haklısın. Bartholomew'da bir seri katil olduğ
na gerçekten inanıyor musun?"

"Biliyorum, saçma gibi geliyor," diyor Dylan. "Ama gör
nen durum da bu işte. Üçü de ev bakıcısıydı. Sonra üçü d
hemen hemen aynı şekilde ortadan kayboldu."

Bu bana babamın hep söylediği bir şeyi hatırlatıyor.

Bir *kere olursa, anormalliktir. İki kere olursa tesadüftür. Üç kere olursa ispat edilmiştir.*

Ama neyin ispatı? Bartholomew'da birisinin ev bakıcılarını öldürdüğünün mü? Bir türlü aklım almıyor. Ama kimsesi olmayan üç genç kadının binadan ayrılmaları ve bir daha arkadaşlarıyla hiç irtibat kurmayışlarına da tesadüf denemez.

"Kim böyle bir şeyi yapabilir? Ve neden başka hiç kimse bu durumu fark etmemiş?"

"Fark etmediklerini kim diyor?"

"Oradaki insanlar birisinin ev bakıcılarını öldürdüğünü düşünürlerse bunu umursarlar."

"Hepsi zengin," diyor Dylan. "Ve kiralık işçiler zengin insanların umurunda bile değildir. Hepsi akbaba gibidirler."

"Peki, biz neyiz?"

Dylan dioramaya bakıyor. "O zebrayız."

"Bunu düşünmek..."

Salonun diğer tarafında kız öğrencilerden biri tiz bir çığlık atıyor. Korku çığlığı değil, daha çok yakındaki oğlanlar tarafından fark edilmek için çıkarılan bir ses. Buna rağmen bu çığlık beni sarsıyor ve kendimi toparlamam birkaç saniye sürüyor.

"Tüm bina sakinlerinin bir adam kaçırmayı veya cinayeti görmemezlikten geldiklerini düşünemiyorum."

"Ama çok tuhaf bir şeylerin döndüğünü de kabul ediyorsun, değil mi?" diyor Dylan. "Yoksa bu kadar uzun süre beni dinlemezdin. Hatta hepsinden öte buraya bile gelmezdin."

Dioramaya bakmaya devam ediyorum; bütün sahne dalgalanıyor, sanki camın arkasındaki hayvanlar canlanıyor. Tüyler

...rsiyor. Boncuk gibi gözler kıpırdıyor. Zebra tek bir nefes alıyor.

"Erica'nın telefonunu bulduğum için buraya geldim," diye hatırlatıyorum.

"Telefonda ne olduğunu gördün mü?" diye soruyor Dylan. "Belki Erica'nın kaybolmasına neden olan kişi her kimse, onunla irtibat halindeydi."

Telefonu cebimden çıkarıp Dylan'a uzatıyorum. "Kilitli. Erica'nın şifresini biliyor musun?"

"Şifrelerimizi paylaşacak kadar yakın bir ilişkimiz yoktu," diyor Dylan. "Bu kilidi açmanın başka bir yolunu biliyor musun?"

Erica'nın telefonunu elimde çevirip düşünüyorum. Her ne kadar bir cep telefonuna korsan giriş yapmakla ilgili en küçük şey bile bilmiyorsam da bunu yapabilen birini tanıyorum. Kendi telefonumu çıkarıp aradığım numarayı bulana kadar geçmiş aramalar listesini kaydırıyorum. Numarayı tuşladıktan sonra tasasız bir ses cevap veriyor.

"Ben Zeke."

"Selam, Zeke. Ben Jules. Ingrid'in arkadaşı."

"Selam," diyor Zeke. "Ondan bir haber aldın mı?"

"Hayır. Acaba bana yardım edebilir misin? Bir telefona korsan giriş yapabilecek birini tanıyor musun?"

Zeke temkinli bir suskunluk içindeyken duyabildiğim tek şey etrafımızda cıvıldaşan öğrenciler. Neden sonra Zeke, "Tanıyorum," diyor. "Ama sana pahalıya patlar."

"Kaça?"

"Bin dolar. Bunun içinde benim iki yüz elli dolarlık komisyonum da var. Kalanı, tanıdığım kişiye gidecek."

Beynim uyuşuyor. Bu delice bir meblağ. Kendi bütçemden karşılayamayacağım kadar çok. Bu bedeli duyduğum anda az kalsın telefonu kapatacak oluyorum. Başparmağım, ekranın üstünde seğiriyor, her an Zeke'in suratına kapatabilirim ve geri ararsa cevap vermem.

Ama sonra Dylan'ın Bartholomew'da bir seri katilin yaşa-
masıyla ilgili "o kadar uçuk ki doğru olabilir" teorisini düşü-
nüyorum. Ev bakıcılarının nasıl aniden ortadan kaybolduklа-
rını düşünüyorum. Megan, Erica, Ingrid. Bu katilin kurbanları
olabilirler.

Ve sırada biz olabiliriz. Dylan'la ben.

Bence Ingrid bunu biliyordu. Bu nedenle Dylan'la bir gö-
rüşme ayarladı. Bu nedenle bana bir tabancayla o notu bıraktı.
Bizlerin de diğerleri gibi aniden kaybolabileceğimizi biliyordu.

Böyle bir kaderden kaçınmak için, oradan ayrılabiliriz.

Hemen şimdi.

Gecenin bir yarısı kaçarız; buna inanmasam bile, Ingrid de
öyle yapmıştır diye umduğum gibi.

Ya da Erica'nın telefon kilidini açmak için bin doları öder,
muhtemelen sadece Erica'ya değil, diğerlerine de ne olduğunu
öğrenebiliriz.

"Hâlâ orada mısın, Jules?" diyor Zeke.

"Evet. Hâlâ buradayım."

"Anlaştık mı?"

"Evet," diyorum içim burkularak. "Bir saat sonra buluşa-
lım."

Telefonu kapatıp dioramadaki hayvanlara bakıyorum. Ak-
babalara, çakallara. İçimde onlara karşı bir acıma duygusu ka-
barıyor. Ölümden sonraki hayatları çok zalim. On yıllar önce
ölmüşler ama hâlâ mücadele ediyorlar.

Dişleri ve pençeleri ebediyen kırmızı.

32

Artık hesabımda sadece yirmi yedi dolar var.

Zeke'in istediği ücreti Dylan'la aramızda bölüşmeye karar verdik. Beş yüzünü Dylan, beş yüzünü ben.

Para ceplerimizde, Dylan'la beraber on dakika sonra Central Park'ta Zeke ile randevulaştığımız yerde oturuyoruz. Kadınlar Kasrı. Krem rengi parmaklıkları olan görkemli bir kameriye. Mekân buram buram romantizm kokuyor; oradan geçenler Dylan'la beni suratlarımız bir karış, karşılıklı otururken görünce herhalde şaşırıyorlardır. Sanki internette tanışıp bu buluşmadan hiç memnun değilmişiz gibi...

"Bu adamı ne kadar tanıyorsun?" diye soruyor Dylan.

"Pek tanımıyorum. Ingrid'in arkadaşı."

"Yani, daha önce onunla hiç karşılaşmadın, öyle mi?"

"Sadece telefonda konuştuk."

Dylan'ın kaşları çatılıyor. Haksız da değil; hepten yabancı olan birine ciddi bir miktar para vermeyi kabul ettiği için tepkisi normal.

"Ama Erica'nın telefonunu açabilecek birini tanıyormuş, değil mi?"

"Umarım, öyledir," diyorum.

Yoksa fena kazıklandık demektir. Özellikle de ben. Şu anda hiçbir şeyim yok. Cüzdanım boş. Geçerli bir kredi kartım yok.

İki gün sonra ilk ev bakıcısı ödemesini alana kadar beş para-
zım. Bunu düşünmek bile içimi karartıyor.

Paniğimi bastırmak için gökyüzüne bakıyorum. Bulutlu bir
öğlen sonrası. Karşımdaki Dylan göl kenarında oynayan ço-
cukları seyrediyor. Her ne kadar başındaki kapüşon ve öfkeli
boğaya benzeyen yapısı ona haydutmuş gibi bir görünüm ve-
riyorsa da gözleri bu benzetmeyi bozuyor. Gözlerinde kederli
bir ifade var.

"Bana Erica'yla ilgili bir şey anlat," diyorum. "En sevdiğin
bir anı olabilir."

"Neden?"

"Çünkü sana neyi kaybettiğini ve neyi geri almaya çalıştı-
ğını hatırlatır."

Jane olayındaki detektiflerden biri söylemişti bunu. O sıra-
larda Jane kaybolalı iki hafta geçmişti ve ümitler giderek aza-
lıyordu.

Ona yedinci sınıftayken Davey Tucker adında bir zorbanın
okul otobüsünde beni taciz edişini anlatmıştım. Otobüse bindi-
ğim her gün bu oğlan geçiş yoluma ayağını uzatıp beni düşürür,
herkes kahkahalarla gülerdi. Bu iş haftalarca sürdü, ta ki bir gün
yüzüstü düşüp burnum kanayana kadar. Yüzüme akan kanı gö-
ren Jane'in tepesi attı. İki koltuk önde oturan Davey Tucker'ı
saçlarından kavrayıp onun da burnu kanayana kadar suratını
yere çarptı. O günden sonra Jane benim kahramanımdı.

"Erica bir gün bana bir hikâye anlatmıştı," diyor Dylan gü-
lümseyerek. "Küçüklüğünde yaşadığı bir olay. Evlerinde bir
fare varmış, teyzesi de her yere kapanlar kurmuş. Köşelere,
lavabonun altına. Herhalde o fareyi öldürmeye çok kararlıy-
mış. Ama Erica hayvanın ölmesini istemiyor, onu çok şirin
buluyormuş. O yüzden her gece teyzesi uyurken mutfağa gi-
rip bir sopayla kapanları tetikliyormuş. Buna hiç şaşırmadım.
Hayvanları çok severdi."

"Hayvanları *sever*," diyorum. "Geçmiş zaman kullanma.
Henüz değil."

Dylan'ın gülümsemesi siliniyor. "Jules, ya onlara ne oldu-
ğunu hiç öğrenemezsek?"

"Öğreneceğiz," diyorum diğer ihtimali seslendirmeye
gönlüm el vermeyerek. Bunu öğrenmeden nasıl yaşayabile-
ceğimizi. Nasıl her gün, her dakika bunu düşünmemek için
kendimizi eğitmek zorunda kalacağımızı. Bunu bilmemenin,
tedavisi olmayan bir hastalık gibi, iliklerimize işleyeceğini...

Kameriyeye gelen yolda uzun boylu, bakımsız sakallı bir
adam beliriyor.

Bu Zeke. Onu Instagram'daki fotoğraflarından tanıyorum.
Yanında pembe saçlı kısa boylu bir kız var. Çok genç gö-
rünüyor. Ergenlik yaşlarında olabilir. Fırfırlı beyaz elbisesi ve
Hello Kitty çantası bu izlenimi değiştirmiyor. Ne de Zeke onu
kolundan tutup kameriyeye getirirken başını telefonundan
kaldırmaması...

"Selam," diyor Zeke. "Sanırım, sen Jules olmalısın."

"Evet. Bu da Dylan."

Zeke, Dylan'a donuk bir bakış atıyor. "Selam."

Dylan başını sallayarak karşılık verdikten sonra, "Bize yar-
dım edebilecek misin?" diye soruyor.

"Ben edemem," diyor Zeke. "Bu yüzden yanımda Yumi'yi
getirdim."

Kız öne çıkıp açık avucunu uzatıyor. "Para peşin."

Dylan'la birlikte parayı Zeke'e veriyoruz; o para elimden
çıkarken kahroluyorum. Zeke bunu Yumi'ye verince, kız he-
men saymaya başlıyor. Sonra Zeke'e komisyonunu verip kala-
nı çantasına sokuyor.

"Şimdi telefonu verin," diyor.

Ona Erica'nın telefonunu uzatıyorum. Yumi bunu tıpkı bir
kuyumcunun bir elması incelemesi gibi inceledikten sonra,
"Bana beş dakika tanıyın," diyor. "Ama yalnız olmalıyım."

Birlikte kameriyeden çıkıp göl kenarına gidiyoruz. Daha
önce burada oynayan çocuklar gitmişler, sadece ben, Dylan
ve Zeke varız.

"O telefon Ingrid'in mi?" diye soruyor Zeke.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi," diyorum.

"Haklısın."

Onun omzu üzerinden kameriyeye, az önce benim boşalttığım yerde oturan Yumi'ye bakıyorum. Parmakları telefon ekranında gidip geliyor. Umarım, bu bir gelişme belirtisidir.

"Herhalde ondan bir haber alamadın, değil mi?"

"Sıfır."

"Sence ona ne oldu?" diye soruyor Zeke.

Dylan'a bakıyorum. Her ne kadar belli belirsiz başını iki yana sallasa da verdiği mesaj net. Bildiklerimiz aramızda kalacak.

"Bir kez daha söyleyeyim; ne kadar az bilirsen o kadar iyi," diyorum. "Ama sen ondan bir haber alırsan, lütfen beni ara. Ingrid'de numaram var. Nerede yaşadığımı biliyor. Sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Zeke'in arkasında, Yumi kameriyeden çıkıyor. Erica'nın telefonunu bana uzatıp "Tamamdır," diyor.

Ekranı kaydırınca Erica'nın tüm aplikasyonlarını, kamerasını, fotoğraf galerisini ve arama günlüğünü görüyorum.

"Kilit işlevini kapattım," diyor Yumi. "Aynı nedenle yine kilitlenirse, şifreyi tekrar kurdum. 1234."

Başka bir şey söylemeden yanımızdan ayrılıyor. Zeke elimi sıkıp Dylan'a başıyla tuhaf bir selam veriyor. "Sizinle işi yapmak çok güzeldi," dedikten sonra Yumi'nin peşine düşüyor.

Elimde Erica'nın kilidi açılmış telefonuyla onların arkasından bakıyorum. Umarım, telefondaki bilgiler ödediğimiz yüksek bedele değerdir.

Dylan'la birlikte tekrar kameriyeye döndükten sonra bu defa bankta yan yana oturup Erica'nın telefonu üzerine kapanıyoruz. İkimiz de ona –ve tahminen Ingrid'e– ne olduğunun cevabının bu telefonun içinde olabileceğini biliyoruz.

"Bir yanımla ona bir şey olduğunu bilmek istemiyorum,"

diyor Dylan telefonu avucunda tutarken. "Belki de onun kaçıp bir yerde yeni bir hayat kurduğunu varsaymak daha iyi."

Eskiden Jane için aynı şeyi düşünürdüm. Kaçtığını, bizim gibi Pennsylvania'mız yerine mavi denizi, palmiye ağaçları ve gece festivalleri yapılan bir yere yerleştiğini hayal ederdim. Ösiyazlı Volkswagen'e bindikten hemen sonra öldürülmüş olabileceği diğer seçeneğe göre bu çok daha iyiydi.

Şimdi onun nerede olduğunu bilmek için her şeyimi verebilirim. Mezarda mı, yoksa tropikal bir villada mı, umurumda değil. Yeter ki gerçeği bileyim.

"Bu değişecek," diyorum. "Şu anda öyle düşünmeyebilirsin ama doğrusu bu."

Dylan telefonu bana veriyor. "O halde aramaya başlayalım."

"Önce neye bakmalıyız?"

"Arama günlüğüne," diyor Dylan.

Yapılan aramalarla başlayarak telefonun arama geçmişine giriyorum. Listedeki ilk numarada Manhattan bölgesinin kodu var. Bunu görünce göğsüm sıkışıyor.

Erica'nın son aradığı yer burası.

Aramanın yapıldığı gün ve saate bakıyorum. Akşam dokuz. Dört Ekim.

"Bu Erica kaybolmadan sadece birkaç saat öncesi," diyor Dylan.

"Numarayı tanıdın mı?"

"Hayır."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken numarayı tuşluyorum. Bir kere çalıyor. İkinci çalışını Dylan da duysun diye hoparlör düğmesine basıyorum. Buna rağmen bana iyice sokuluyor, omuzlarımız bitişik.

Üçüncü çalışta birisi cevap veriyor.

"Hunan Palace Lokantası. Eve teslim mi, buradan mı alacaksınız?"

Hemen kapatıyorum.

Dylan ümitleri yıkılmış bir halde geri çekiliyor. "O gece ikimiz için Çin yemeği sipariş etmişti. Bunu hepten unutmuşum. Hassiktir."

Erica'nın bir aylık aramalarını gözden geçiriyorum. Dikkatimi çeken bir şey yok. Birkaç kez Dylan'ı aramış. Cassie adındaki bir kadınla Marcus adındaki bir adamı aramış. Bir hafta önce Hunan Palace ve bundan birkaç gün önce Cassie'yi ikinci defa aranmış.

Kalbimdeki çarpıntı hayal kırıklığıyla yavaşlıyor. Ne beklemiştim, bilmiyorum. 911'e yapılan acil bir arama mı? Ya da Dylan'a veda etmek için bir arama mı?"

Erica'ya gelen aramalar kısmına geçiyorum. Ona gelen son arama Dylan'dan.

Dün. Öğlen sonrası üçte. Dylan mesaj bırakmamış.

Ama önceki gece, gece yarısından hemen önce aradığında sesli mesaj bırakmış.

Mesajı açıyorum. Dylan hoparlörden yükselen ağlamaklı sesini duyunca çenesi kasılıyor.

"Yine ben. Neden aradığımı bilmiyorum çünkü belli ki artık bu telefonu kullanmıyorsun. Umarım, nedeni budur ve beni hayatından çıkarmış değilsindir. Senin için endişeliyim, Erica."

Geçen iki hafta içinde bıraktığı mesajları oynatırken hiçbir şey söylemiyor. Her birinde sesi endişeyle yenilgi arasında gidip geliyor.

Diğer kişilerden gelen mesajlar da aynı. Cassie, Marcus ve adını vermeyen, İngiliz aksanlı bir kadın. Sesleri gergin. Zoraki iyimserlikle ciddi endişe arası bir yerde.

Bunların arasına pek de iyi yorumlanamayacak mesajlar sıkışmış. Bir tanesi Visa'dan, ödemesini altmış gün geciktirdiği için Erica'yı uyarıyor. Discover şirketi de ona aynı uyarıyı yapmış. Bir haciz şirketinden arayan Keith diye bir adam, ona paralarının ne olduğunu soruyor.

"Yirmi dört saat içinde bizimle temas kurmazsan, polisi arayacağım," diye uyarıyor Keith.

Bu mesaj on bir gün öncesine ait. Keşke bu adam tehdit ettiği gibi yapıp polisi arasaydı.

Daha sonra yazılı mesajlara bakıyorum. Yine Dylan var. Düzinelerce mesaj göndermiş. Geçen haftadakine gelene kadar kaydırmaktan parmağıma kramp giriyor.

Sonuncusu iki gün önce, gece yarısından kısa bir süre önce çekilmiş.

Lütfen bana nerede olduğunu söyle.

Bunu bir dakika sonra başka bir tanesi izliyor.

Seni özlüyorum.

Ses mesajı bırakan iki kişi yazılı mesaj da bırakmışlar.

Cassie: Epeydir sesin soluğun çıkmıyor. İyi misin?

Marcus: Nerelerdesin?

Yine Cassie: Bak, ciddiyim. İyi misin? Bunu alır almaz bana cevap yaz.

Üçüncü kez Cassie: LÜTFEN!

İngrid'den bile iki mesaj var; Erica kaybolduktan bir gün sonra.

Eee, neredesin?

Buralarda mısın? Merak ediyorum.

Ana ekrana dönüp Erica'nın en sık kullandığı uygulamalara bakıyorum. Facebook, Twitter veya Instagram yok.

"Erica sosyal medyaya inanmazdı," diyor Dylan ama geçmiş zaman kullandığını fark edip hemen düzeltiyor. "Sosyal medyaya inanmaz. Bunun büyük bir zaman kaybı olduğunu söylemişti."

Telefonda kaydedilmiş fotoğraf galerisine giriyorum;

Bartholomew'da çekilmiş epey fotoğraf var. En son çekilen banyo küvetinde; köpükler arasından sadece Erica'nın ayak parmakları görünüyor.

12A'daki ayaklı küvet. Hemen tanıdım çünkü Bartholomew'daki ilk gecemde ben de bu küvette yıkandım. Hatta aynı köpük banyosunu bile kullanmış olabilirim. Acaba Erica da bunu lavabonun altında mı buldu, yoksa yanında mı getirdi? Umarım yanında getirmiştir. Onun yapuklarını tekrarladığımı düşünmek beni ürpertiyor.

Erica'nın diğer resimlerine bakıyorum. Çok başarılı bir cep telefonu fotoğrafçısı olduğu ortaya çıkıyor. 12A'nın içinde düzinelerce fotoğraf çekmiş. Spiral merdiven. Yemek odası penceresinden parkın çekildiği bir kare. Şafak vakti güneş George'un sağ kanadını okşarken.

Göründüğü kadarıyla selfie yapmayı da çok severmiş. Erica'nın mutfakta, çalışma odasında ve yatak odası penceresinde çekilmiş pozları var.

Bu selfie'ler arasında Erica'nın çektiği iki de video var. Önce en eskisini açıyorum. Erica'nın ışıldayan yüzü ekranı dolduruyor.

"Buraya bir bakın," diyor. "Gerçekten. Bakın. Bu yere iyice bakın."

Görüntü Erica'dan ayrılıp önce o odayı sonra yatak odasını gösteriyor. Baş döndürücü bir çekim; Erica'nın o anda hissettiği keyif sarhoşluğunu yansıtır gibi. Ben de aynı şekilde hissetmiştim. Hayranlık ve talihlilik hissi.

Odanın etrafında iki dönüşten sonra ekrana yine Erica geliyor. Doğrudan kameraya bakarak, "Bu bir rüyaysa, sakın beni uyandırmayın," diyor. "Buradan hiçbir zaman ayrılmak istemem."

Videonun sonunda ekranın yarısında Erica, diğer yarısında George ve onun kanadının altında şehir ve ufuk çizgisi var.

Hâlâ dalgın bir ifadeyle telefona bakan Dylan'a dönüyorum. Jane kaybolduktan kısa bir süre sonra babamın yüzünde

ilk aynı ifadeyi görmüştüm. O ifade tam anlamıyla hiçbir zaman değişmemişti.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Sonra başını iki yana sallayarak ekliyor: "Pek değil."

Parmağımı ikinci videoya kaydırıyorum. Zaman etiketi bunun 4 Ekim'de çekildiğini gösteriyor.

Erica'nın kaybolduğu gece.

Derin bir nefes alıp tıklıyorum.

Video kapkara başlıyor. Telefon hareket ederken bir hışırtı sesi çıkıyor ve kararmış bir duvar görünüyor.

Oturma odası.

Duvar kâğıdındaki suratları hemen tanıyorum.

Telefon aniden Erica'nın yüzüne çeviriliyor; pencereden gelen ay ışığıyla rengi grileşmiş. Diğer videodaki gibi neşeli, boppa ifadesi yok. Bunun yerine giderek artan bir korku var. Sanki bir şey olacağını biliyor. Telefon hafifçe titreyince görüntü bulanıklaşıyor.

Elleri titriyor.

Kameraya fısıldıyor. "Gece yarısından sonra, yemin ederim bir gürültü duydum. Galiba... galiba dairenin içinde bir şey var."

Birden soluğum kesiliyor. Sözünü ettiği gürültüyü biliyorum. Bunu ben de işittim. Dünyevi olmayan bir ses. Bir kumaş hışırtısı gibi.

Ekranda Erica başını hafifçe arkaya çevirmiş. Benim gözlerim de o tarafa çevriliyor; kamera gölgeleri tarayarak, orada bulunan birisini görmeyi bekler gibi odada dönüyor. Erica tekrar görüntüye girdiği zaman ekrandaki kendisiyle göz göze geliyor. Gördüğü şeyden korkmamış gibi.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum. Bütün binada. Ters bir şey var. Gözetleniyoruz. Nedenini bilmiyorum ama gözetleniyoruz." Soluk veriyor. "Korkuyorum. Gerçekten fena korkuyorum."

Arkadan bir gürültü duyuluyor.

Kapı tek bir kez tıklatılıyor.

Erica bu sesle yerinde sıçrıyor. Gözleri fincan gibi olmuş, korku dolu.

"Hassiktir," diyor. "Bu *o adam*."

Ekran aniden kararıyor.

Videonun aniden kesilmesi çok sarsıcı. Yüzüme atılan bir tokat gibi. Tekrar gerçeğe döndüğümde videonun başından beri soluğumu tuttuğumu fark ediyorum. Tekrar nefes aldığımda, bunu çok yavaş veriyorum. Yanımda oturan Dylan her an kusacak gibi iki büklüm olmuş. Art arda kısa, sığ soluklar alıyor.

"Kimden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

Dylan cevap vermeden önce yutkunuyor. "Hayır. Birisinin onu tehdit ettiğini düşünüyorsa da bana bundan hiç söz etmedi."

O kelime –*tehdit*– bana Ingrid'i hatırlatıyor. O kesinlikle tehdit edildiğini hissetmişti. İspatı da mutfak lavabomun altında, bir ayakkabı kutusunda bulduğum tabanca. Acaba böyle hissetmesinin nedeni Erica'nın onu uyarması mıydı, yoksa kendiliğinden miydi, diye düşünüyorum. Erica'nın uyarmasıysa, Ingrid'in neden Bartholomew'dan o kadar korktuğunu şimdi anlıyorum. O videoyu seyrederken iliklerime kadar sarsıldım. Beni huzursuz eden sadece Erica'nın söyledikleri değil. Onun görünüşü. Ödü patlamış gibiydi.

"Dylan, bence burada gerçek bir tehlike içindeyiz," diyorum. "Özellikle de haklıysak ve Ingrid, Erica'ya ne olduğunu bildiği için ortadan kaybolduysa."

Dylan dalgın bir ifadeyle bakıyor. Sonunda konuştuğunda, "Bence onları aramayı bırakmalısın," diyor.

"Ben mi? Ya sen?"

"Ben kendimi savunabilirim."

Bundan hiç şüphem yok. Dylan'da tam bir bar fedaisi yapısı

Ona saldırmayı düşünen birisi, oturup bir daha düşünür.

"Ama onlara ne olduğunu bilmem gerek," diyorum.

Ortak çok fazla yanımız var. Ben, Ingrid, Erica, Megan. Hepimiz anne babası veya yakınlarda akrabaları olmayan, rüzgara kapılmış ve kapağı buraya atmış insanlarız. Ve şimdi aramızdan üç kişi kayıp.

Onlara ne olduğunu öğrenmezsem, korkarım sırada ben varım.

"Ciddi bir sorunla karşı karşıyayız," diyor Dylan. "Erica'nın ne dediğini duydun. Bu binada tuhaf bir şeyler dönüyor. Belki yine polise başvursak iyi olur."

"Bize yardım edeceklerine gerçekten inanıyor musun? Elle tutulur hiçbir şeyimiz yok, sadece Megan'a, Erica'ya ve Ingrid'e kötü bir şey olduğuna dair tartışmaya açık bir kuşkumuz var."

"Bence kuşkudan öte," diyor Dylan.

"Haklısın. Aynı fikirdeyim. Ama ne olduğunu kesinlikle bilmediğimiz için polisler bu işe karışmayacaktır."

"O halde araştırmaya devam ederiz," diyor Dylan ve bunu söylediğine pişman olmuş gibi iç geçiriyor. "Ama dikkatli olmalıyız. Ve akıllı. Ve sessiz. Ingrid'e olan şeyin ikimizden birine olmasını göze alamayız."

Dylan kameriyeden dışarıya çıkıp Bartholomew'ya doğru dönüyor ve ağaç tepelerinin üstünden görünen binaya bakıyor. Ona katılıp Bartholomew'nun benim kaldığım tarafına bakıyorum. George çatının köşesinde nöbete devam ediyor. 12'nin pencereleri gri-beyaz gökyüzünü yansıtıyor. Bana gözleri hatırlatıyor. Duvar kâğıdındaki gözler gibi.

Büyük.

Hiç kırpılmıyor.

Doğrudan bize bakıyorlar.

33

"Gece yarısından sonra, yemin ederim bir gürültü duydum."

Erica'nın telefonunu iki elimle tutuyorum; onun ay ışığında aydınlanan yüzü, gözlerindeki korku ve sesindeki titreme beni büyülemiş gibi.

"Galiba... galiba dairenin içinde bir şey var."

Dylan'la Bartholomew'ya birlikte dönmemeye karar verdik. Dikkatli, sessiz ve akıllı olmak için. On beş dakika arayla binaya döndük. Önce Dylan kapüşonunu başına geçirip hızla içeriye girdi.

Ben parkta oyalandım, göl boyunca uzanan patikada dolaşıp suyun yüzeyindeki pas rengini almış yapraklara, bunların arasında gezinen ördeklere, Bow Köprüsü üstünden geçen insanlara baktım. Hiçbir şeyin faydası olmadı. Hiçbir şey Bartholomew'nun duvarları içinde kötü bir şey olageldiği gerçeğini aklımdan çıkarmamı sağlamadı.

Şimdi 12A'dayım, Erica'nın videosunu bir daha izliyorum. Bu altıncı oluyor ve bir sonraki sahnenin ne olduğunu biliyorum.

Önce omzu üzerinden hızlı bir bakış, ardından kamera kendine dönüyor, Erica ekrandaki yüzüne bakıyor ve gözleri korkuyla büyümüş.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum. Bütün bu binada. Ters bir şey var."

Videoyu tekrar tekrar seyretmekle yetinmeyip yeniden canlandırmayı deniyorum. Oturma odasında –filmin kaydedildiği yerde– oturuyorum. Tam tamına Erica'nın oturduğu yerde.

Kırmızı kanepe.

Odanın tam ortası.

Arkamda, boydan boya duvar kâğıdı.

"Gözetleniyoruz. Nedenini bilmiyorum ama gözetleniyoruz."

Erica soluğunu veriyor, ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Korkuyorum. Gerçekten fena korkuyorum."

Ben de öyle; işte bu yüzden o videoyu seyrediyor, ısrarla kendimi Erica'nın yerine koyuyorum. Bu sayede onun başına gelenlerden kaçınabilirim ümidiyle...

Telefonda bir gümbürtü.

Kapının vurulması.

Erica'nın yerinde sıçramasına neden olan ses. O videoyu kaç kere izlesem de o ses hâlâ beni ürpertiyor. Daha da kötüsü, Erica'nın tepkisi. Gözler fincan, dehşet içinde son sözleri.

"Hassiktir. Bu *o adam*."

Ekran kararıktan sonra hâlâ bakmaya devam ediyorum; artık Erica'nın yüzünün yerinde benim ekranda yansıyan suratım var. Benim yüzümde daha az korkmuş bir ifade var. Erica'nın video sonunda kimden söz ettiğini merak ediyorum; onu gözetleyen kişi olduğunu mu sanıyordu? Acaba o kişi sadece Erica'yı mı gözetliyordu, yoksa Bartholomew'daki her ev bakıcısını mı?

Güvenlik ekranlarında gördüklerime göre tüm ev bakıcılarını.

Yani, *hepimizi* demeliyim.

Ve artık ben de bunun bir parçasıyım.

Bilinmeyen şey, burada hangi rolü oynadığım. Erica gibi bir av mıyım, yoksa Dylan'a da, bana göre de Ingrid gibi sadece araya girmiş bir oyunbozan mıyım?

Belki her ikisiyim – ne olduğu hakkında hiçbir fikri olma-dığı bir şeye ısrarla burnunu sokan biriyim.

Gelgelelim Ingrid ne olduğunu anlamıştı. Bir şekilde ne olduğunu öğrenmiş ve Dylan'ı uyarmaya çalışmıştı. Sanırım beraber olduğumuz o öğlen sonrası beni de uyarmaya çalış-mıştı. O an gözlerimin önüne geliyor; o park bankında bağ-daş kurarak oturmuş, yaşından çok daha genç gösterirken Bartholomew'dan söz ediyor.

Beni... beni korkutuyor.

Ona inanmalıydım.

Erica'nın videosunu yedinci kez izlemeye başlıyorum.

"Gece yarısından sonra, yemin ederim bir gürültü duy-dum."

Ben de.

12A'nın kapısı iki kez tıklatılıyor – hızlı bir şekilde, tabanca sesi gibi.

Elektrik çarpmış gibi oluyorum. Herhalde yüzüm Erica'nın videodaki yüzü gibi görünüyordur.

Oturma odasından giriş holüne temkinli adımlarla ve hızlı soluklar alarak yürüyorum. Kapının ardında Erica o videoyu çekerken tıklatan kişi olabilir. Onu ortadan kaybeden kişi.

Bu o adam.

Ama gözetleme deliğinden bakınca, bir adam değil, bir ka-dın görüyorum.

Greta Manville. Üstünde ceketi, elinde çantası.

"İçimden bir ses senin bugün bir ara beni kontrol etmeye geleceğini söyledi," diyor Greta ben kapıyı açınca. "Seni o zah-metten kurtarmak için ben seni kontrol etmeye geldim."

"Çok iyi ettiniz," diyorum.

Kapıyı ardına kadar açmama rağmen, Greta sanki davet beklermiş gibi hâlâ kapı eşiğinde duruyor.

"İçeriye girmez misin?"

Sihirli kelimeleri duyar duymaz içeriye giriyor. "Fazla kal-

mayacağım. Asla yük olma. Senin neslindekilerin ciddiye alınması gereken bir öğüt."

"Anlaşıldı," dedikten sonra onu oturma odasına yönlendiriyorum. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Kahvem var, çayım var ve galiba şu anda başka bir şeyim yok."

"Çay çok iyi olur. Ama küçük bir fincanda olsun, lütfen."

Mutfağa gidip çaydanlığa su dolduruyor ve ocağın üstüne koyuyorum. Oturma odasına döndüğümde Greta'yı odanın içine dolaşırken buluyorum.

"Beni fazla meraklı sanma," diyor. "Sadece bu daireye yapılan değişikliğe hayranlıkla bakıyorum. Eskisi gibi tıkış tıkış değil."

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Hayatım, eskiden ben burada oturuyordum."

Ona hayretler içinde bakıyorum. "*Bir Hayalperestin Yüreği*'ni yazarken mi?"

"Evet."

Tesadüf olamayacak kadar benzerlikler olduğunu biliyordum. Ancak yatak odası penceresinden saatlerce bakan birisi o manzarayı bu kadar eksiksiz tasvir edebilirdi.

"O halde burası gerçekten Ginny'nin dairesi miydi?" diyorum.

"Hayır, senin dairen. Kurguyla gerçeği asla karıştırma. Bundan hayır gelmez." Greta dolaşmaya devam ederek pencerenin önündeki noktaya geliyor. "Kitabı burada yazdım. Pencerenin önünde küçük bir masa vardı. Elektrikli daktilomun başında saatler geçirdim. Çıkan takırtılar! Annemle babam çok rahatsız olurlardı."

"Onlar burada ne kadar süre yaşadılar?"

"On yıllarca," diyor Greta. "Ama bundan da uzun bir süre boyunca ailemize aitti. Anneme anneannemden kaldı. İlk evliliğime kadar burada yaşadım, boşandıktan sonra yine buraya dönüp senin o kadar beğendiğin kitabı yazdım."

Greta çalışma odasına gidip koridora çıkarak dolaşırken pe-

şinden yürüyorum. Çaydanlığın düdüğü ötünce ikimiz de mut-
fağa gidiyoruz. Greta kahvaltı masasına oturuyor. İki fincana
çay koyup ona katılıyorum. Burada olduğu için çok memnu-
num. On dakika öncesine göre çok daha rahatım.

"Siz burada yaşadığınızdan beri neler değişmiş?" diye soru-
yorum.

"Bazı bakımlardan adamakıllı değişmiş. Değişmeyen şeyler
de var. Mobilya farklı tabii. Merdivenin altına yakın bir yerde
de hizmetçi odası vardı. Ama duvar kâğıdı aynı. Sen bunu nasıl
buluyorsun? Samimi fikrini söyleyebilirsin. Benim buraya duy-
duğum özlemde gedik açacaksın diye çekinme."

Fincanımdaki çaya, bakır renkli sıvıdan yansıyan yüzüme
bakıyorum.

"Nefret ediyorum."

"Şaşırmadım," diyor Greta masanın karşısından beni tartar
gibi bakarak. "Bu dünyada iki tip insan vardır, hayatım. Bu du-
var kâğıdına bakıp sadece çiçekleri görenler ve sadece yüzleri
görenler."

"Hayale karşı gerçeklik," diyorum.

Greta başını yukarı aşağı sallıyor. "Aynen öyle. İlk başlar-
da senin sadece çiçek gören insanlardan olduğunu sanmıştım.
Kafası bulutlarda. Her an hayal dünyasına kaçmaya hazır. Ama
artık öyle olmadığını biliyorum. Yüzleri görüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bu da gerçekçi biri olduğunu gösterir."

"Ya siz?" diyorum.

"Ben aynı anda ikisini de görürüm, sonra da hangisine dik-
kat etmem daha önemli diye karar veririm. Bu da benim prag-
matik biri olduğum anlamına gelir herhalde. Ama bugün çiçek-
lere odaklanıyorum. Sana uğramamın asıl nedeni de bu zaten.
Sana bunu vermek istedim."

Büyük çantasından *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin ciltli ilk bas-
kısını çıkarıyor.

"İmzalı," diyor Greta kitabı uzatırken. "Bana lobide ilk sal-
dığında istediğin gibi."

"Saldırmadım ki," diyorum çok duygulandığım halde sinir-
kinmiş gibi yaparak.

O duygu –dostluk ve minnet duygusu– sadece kısa bir an
sürüyor. Çünkü kitabı açıp da Greta'nın ön sayfaya yazdığı şeyi
görünce kanım donuyor.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor Greta.

Yazıya bakıyor, her kelimesini iki kere okuyorum. Yanılma-
dığıma emin olmak istiyorum.

Yanılmış değilim.

"Bayıldım," diyorum duyduğum kuşkuyu gizlemek için biraz fazla yüksek sesle.

Ama işe yaramıyor.

"O halde neden benim ani uykularımdan birine yakalanmak üzereymiş gibi görünüyorsun?"

Çünkü kendimi öyle hissediyorum. Sanki büyük bir uçurumun eşiğine tünemişim, en hafif bir rüzgârla aşağıya uçacakmış gibiyim.

"Mahcup oldum," diyorum. "Bu kadar zahmet etmenize gerek yoktu."

"Hiç zahmet değildi," diyor Greta. "İstemeseydim yapmazdım."

"Ama ilk karşılaşmamızda bana sinirlenmekte haklıydınız. Her an sizden kitaplarını imzalamanızı isteyenlerden usanmış olmalısınız. Özellikle de bu binadaki ev bakıcılarından."

"Yanılıyorsun. Bartholomew'da başka hiç kimse için kitap imzalamadım. Sen özelsin, Jules. Bu da benim bunu gösterme şeklim."

"Onur duydum," diyorum. "Gerçekten. Bütün kalbimle teşekkür ederim."

Greta bana endişeli bir ifadeyle bakmaya devam ediyor. "Kendini iyi hissettiğine emin misin?"

"Doğrusunu isterseniz, pek iyi hissetmiyorum." Sevinç nu-

maram işe yaramadığı için bari gerçeğe biraz daha yakın bir mazeret deneyeyim. "Galiba nezle olacağım. Mevsim değişir ken hep olur. Çay iyi gelir diye umuyordum ama aslında biraz yatıp uzanmaya ihtiyacım var."

Greta onu dairemden sepetleme çabamı anlamışsa bile renk vermiyor. Ağır ağır çayını bitirdikten sonra çantasını omzuna asıp küçük adımlarla mutfaktan çıkıyor. Kapıya gelince, "Biraz dinlen," diyor. "Yarın seni kontrole gelirim."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Daha önce ben size gelmesem..." diyorum.

"Hımmm, demek yarışacağız," diyor Greta. "Tamam, ben varım."

Bunu dedikten sonra kapıdan çıkıyor, asansöre giderken de bana hafifçe el sallıyor. O gider gitmez kapıyı kapatıp doğrudan çalışma odasındaki kitaplığa koşuyorum. Buradaki ilk günümde bulduğum *Bir Hayalperestin Yüreği* nüshasını alıp ön sayfasını açıyorum.

Bunu görünce göğsüm sıkışıyor, kalbim patlayacakmış gibi oluyor.

Greta'ya bana doğruyu söyleme fırsatı verdim ama buna yanaşmadı. Nedenini bilmiyorum. Ya da bundan ne anlam çıkarabileceğimi.

Bildiğim tek şey bu kitabın ön sayfasındaki el yazısı Greta'nın ve ithaf yazısı da kelimesi kelimesine diğer ikisiyle aynı. Sadece isimler farklı.

Birinde benim adım var.

Diğerinde Ingrid'in.

Ve şimdi de bu.

Sevgili Erica,

Çok memnun oldum! Senin gençliğin bana hayat veriyor!

En iyi dileklerimle,

Greta Manville.

34

Kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını söylüyorum.

Greta'nın imzaladığı her kitaba aynı şeyi yazdığını.

Yüzlerce başka kadında da bu ithaf yazısı bulunan kitap olduğunu.

Greta'nın Erica ve Ingrid'le benimle olduğu gibi yakın bir ahbaplığının olmadığını biliyorum. Onları evine davet etmediğini, yemeğe götürmediğini, onlara kendi geçmişini anlatmadığını, sonra da... ne? Onları öldürdüğünü mü? Kaçırdığını mı?

Tabii ki hayır.

Böyle bir şeyi yapacak hali yok. Ne fiziksel olarak ne de zihnen.

Greta Manville'in yaşlılığı ve güçsüzlüğü onun zararsız olduğunun kanıtı.

O halde neden yalan söyledi? Kitap imzalamasında kuşku çekecek bir şey yok ki. Greta bir yazar. İşinin gereği bunu yapıyor. Erica'yla Ingrid'e de kitap imzaladığını söyleseydi, şimdi ikisinin de kayıp olduğunu bildiğim halde bunun üstünde durmazdım. Şu anda beni korkutan şey onun yalan söylemiş olması.

Greta'nın yanlış yönlendirilmiş bir koruma duygusu olduğunu umuyorum. Benim neler yaşadığımı biliyor. Ona tüm acıklı hikâyelerimi anlattım. Belki bana acıyordur; diğerlerine

de kitap imzaladığını bilirsem, kendimi daha az özel hissede-
rim diye korkmuştur. Sanki onun can dostu olduğumu düşü-
nürsem, geçmişte yaşadığım onca boktan şeyi unuturmuşum
gibi.

Belki de Greta, Ingrid'i söylediğinden daha iyi tanıyordu.
Erica'yı da. İkisiyle de yakın dostluğu vardı, şimdi kaybolduk-
larını biliyor ama onlarla ilişkilendirilirse kendisinin de onları
aramaya mecbur bırakılacağından çekiniyor. Bu, onların kay-
bolmalarında rolü olduğunu göstermez. Onların bulunup bu-
lunmamaları da umurunda değildir. Onları benim gibi aramak
için Greta'nın ne zamanı var ne de o enerjisi ve gücü.

Bu iki açıklamayı bir üçüncüsü izliyor – Greta bir şey giz-
liyor.

Bana zaten Ingrid'in onunla konuşmaya gelip
Bartholomew'nun şaibeli geçmişiyle ilgili sorular sorduğunu
söylemişti. Ya bu da yalansa? Ya Ingrid onun kapısını çalmış
ve binanın geçmişi hakkında değil, Erica'yla ilgili sorular sor-
duysa?

Hiç de göründüğü kadar uçuk bir ihtimal değil. Ben de
Ingrid'le ilgili bilgi ararken Greta'nın kapısını çaldım. O halde,
aynı şeyi Ingrid de Erica için yapmış olabilir. Belki de, onun da
benim gibi, Greta ile Erica'nın dost olduklarına inanması için
nedenleri vardı.

Erica'nın da aynı şeyi yaptığını sandığı için, Ingrid'in
Greta'ya Bartholomew hakkında sorular sormuş olması müm-
kün. Yani, olabilir. Ama bu teorimi desteklemek için Erica'nın
da binanın geçmişini araştırdığını gösteren bir şeyler bulmam
lazım.

Erica'nın telefonuyla kırmızı kanepeye dönüp hangi sitele-
re dadandığını öğrenmek için web tarayıcısını kontrol ediyo-
rum. İşaretlediği yerler Manhattan'da yaşayan bir genç kadına
özgü siteler. Metro tarifesi, yerel hava tahmin siteleri, yemek
sipariş lokantaları. Ama sık sık göz attığı yerler boş görünü-
yor; Erica bunları silmiş. Tabii. Onun Bartholomew'nun ka-

ranlık geçmişiyle ilgili araştırmalarını bulacağımı ümit etmem
gerekmekti.

Tarayıcıyı kapatmak (ki bunu yapmam gerekirdi) ya da
telefonu odanın karşısına fırlatmak (ki yapmak istediğim şey
buydu) yerine bir Google araması başlatıyorum. Tamam, Eri-
ca tarama geçmişini kaydetmemiş ama bir ihtimal otomatik
tamamlama işlevini kullanmış olabilir ve bu da arama çubu-
ğunda sık aranan başlıkları gösterebilir.

Bartholomew adıyla başlıyorum. Sadece *T* harfini tuşla-
mam tanıdık bir ismi getiriyor: Thomas Bartholomew... bu
binayı tasarlayıp inşa ettikten yarım yıl sonra çatısından aşa-
ğıya atlayan doktor. Erica'nın bu adam hakkındaki bilgileri
okumuş olduğu belli.

Tıklayınca ekran kara yazgılı Dr. Bartholomew'yla ilgili ga-
zete yazılarıyla doluyor. İlk tıkım beni birkaç gün önce oku-
duğum *The New York Times* yazısına götürüyor.

BARTHOLOMEW TRAJEDİYLE SARSILDI

Arama sayfasına dönüp, Dr. Bartholomew'nun ölümüyle ilgili
olmayan bir haber bulana kadar kaydırıyorum. Bartholomew'nun
gayrimenkul bilgileri var. İşe yarar bir şey yok.

İnşa edildiği tarih: 1919
Daire sayısı: 44
**Sahibi: Bartholomew ailesine ait özel mülk. Devlet arşiv-
lerinde binanın değeri, yıllık kazancı veya her dairenin
tahmini bedeli belirtilmemiş.**

Web tarayıcısını kapatıp başka bir yaklaşım deneyerek,
Erica'nın eski mesajlarına bir daha göz atıyorum. İlginç bir
şey yok. Arkadaşlarla muhabbetler, Dylan'la ayarlanan rande-
vular. Arama geçmişinde de aynı şeyler. Kaybolmasından önce
Erica sadece Hunan Palace lokantasını ve Dylan'ı aramış.

Ama 3 Ekim'de Ingrid onu aramış.

Kaybolmasından önceki gün.

Hemen Erica'nın sesli mesajlarına bakıyorum; Dylan'la birlikte parkta dinlediklerimizi pas geçince daha önce farkına varmadığımız bir mesaj çıkıyor.

Bunu tıklayınca, Ingrid'in telaşlı ve endişeli sesi duyuluyor.

Bana dün anlattıkların hiç aklımdan çıkmadığı için bir araştırma yaptım. Haklısın. Burada fena halde tuhaf bir şey dönüyor. Hâlâ tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama kafayı yemek üzereyim. Beni ara.

Erica onu aramamış; iki nedenden olabilir: Ya daha sonra yüz yüze konuştular ya da önemli bulmadığı için aramadı. Bence birinci ihtimal geçerli. Ingrid'in mesajında göz ardı edilemeyecek denli bir endişe var. Sadece Erica'nın ona anlattığı şey değil, Ingrid'in daha sonra neyi keşfettiğini de merak ediyorum. Ne yazık ki buna cevap verebilecek kişiler ortada yoklar.

Erica'nın telefonunu bırakıp kendiminkini alıyorum. Karşılık vermeyeceğini bildiğim halde Ingrid'e bir mesaj atıyorum; binde bir ihtimal belki buna cevap verir, diye umuyorum.

Bunu okuyabilecek bir yerdeysen, LÜTFEN cevap ver. Bartholomew ile Erica hakkında ve bu ikisiyle ilgili ne bildiğini öğrenmek için seninle konuşmam lazım. Çok önemli.

Telefonumu yüzüstü sehpaya koyup sırtımı kanepeye dayıyor, duvara bakıyorum. Greta'dan farklı olarak, ben bu desenli duvar kâğıdında ne gördüğümün seçimini yapamıyorum. İstesem de istemesem de sadece suratları görüyorum.

Şu anda edilgen bir halde, sanki konuşmaya, gülmeye veya şarkı söylemeye çalışır gibi karanlık ağızları açık beni seyrediyorlar. Onların bakışlarından huylanarak gözlerimi kapatıyo-

rum. Biliyorum, saçmalık. Benim onları görmemem onların da beni görmediği anlamına gelmez.

Sehpanın üstündeki telefonum vızıldayınca gözlerim pat diye açılıveriyor.

Gelen bir mesaj var.

Telefonu alıp bakıyorum ve kimden geldiğini görünce kanım buz kesiyor.

Ingrid.

Selam, Jules. Lütfen beni merak etme. İyiyim.

İçimde tepeden tırnağa yayılan bir rahatlama hissediyorum. Ellerimden başlayıp ayaklarıma ve kollarıma yayılıyor.

Yanılmışım. Her şey hakkında. Ingrid ölmüş veya kaçırılmış değil. Onun kayboluşuyla ilgili mantıklı bir açıklama varsa, muhtemelen Erica'yla Megan'ın kayboluşlarıyla ilgili bir açıklama da vardır.

Ama şimdi bilmek zorunda olduğum şey, bu açıklamanın ne olduğu.

Art arda üç mesaj çekiyorum. Parmaklarım ekranın üstünde uçar gibi dolaşıyor.

Neredesin?

İyi misin?

Neler oluyor?

Cevap gelmeyen bir dakika geçiyor. Mesajı tekrar gönderdikten sonra odanın içinde volta atıyor, oyalanmak için adımlarımı sayıyorum. Altmış yedi adım saydıktan sonra telefonumda üç mavi nokta beliriyor; Ingrid cevabını tuşluyor.

Pennsylvania'dayım. Bir arkadaşım bana garsonluk iş ayarladı.

Seni merak ettim, diye yazıyorum. Neden beni geri arama dın, mesajlarıma cevap vermedin?

Bu defa cevap hemen geliyor.

Telefonumu otobüste unutmuşum. Geri almam günler sürdü.

Ingrid'in konuşurken nasıl her şeyi ayrıntılarıyla anlattığını bildiğim için daha fazlasını bekliyorum. Ama devamında gelen şey tam tersi. Çok ciddi ve ruhsuz.

Seni endişelendirdiğim için üzgünüm.

Neden bana haber vermeden gittin?

Zaman yoktu, diye cevap veriyor Ingrid. Hemen işe başlamam lazımdı.

Ama bu çok anlamsız. Ingrid gitmeden dakikalar önce onun kapısındaydım. Bana söylediği tek şey, parkta buluşacağımızla ilgiliydi.

Derken kafama dank ediyor... bu Ingrid değil.

Birkaç dakika önce hissettiğim rahatlama kaybolup yerini tüylerimi diken diken eden bir üşümeye bırakıyor.

Ingrid'in kaybolmasına neden olan kişiyle yazışıyorum.

İlk düşüncem polisi arayıp bu işi çözmelerini istemek. Ama Dylan da ben de daha önce polise başvurup hüsrana uğradık. Onların katılmalarını sağlamak için, bunun Ingrid olmadığını sanmamdan daha sağlam bir şey öne sürmem lazım.

Bana kanıt gerek.

Beni ara, diye yazıyorum.

Cevap hemen geliyor. Arayamam.

Neden?

Burası çok gürültülü.

Dikkatli olmalıyım. Kuşkulandığım belli olmaya başladı. Yeni bir cevap yazmaktansa, telefonu sımsıkı tutup düşünüyorum. Bu kişinin Ingrid olmadığını açığa çıkaracak bir yol bulmalıyım; o kişi bunu fark etmeden...

Benim takma adım nedir? diye yazıyorum sonunda.

Ekranda mavi noktalar bir görünüp bir kayboluyor. Aslında Ingrid olmayan Ingrid düşünüyor. Noktaların gelip gidişini seyrederken gelecek cevabın doğru olması için dua ediyorum.

Juju.

O gün parkta Ingrid'in bana taktığı ad.

Dylan'la konuştuğumdan beri aklımı meşgul eden "korkunç-ama muhtemel" senaryolar yerine bunun doğru olmasını diliyorum.

Nihayet telefonun vızıldamasıyla cevap geliyor.

Tuzak soru. Senin takma adın yok. Gerçek adın Jules.

Tiz bir çığlık atıp telefonu fırlatıyorum. Sanki elimi yakmış gibi. Telefon yerde bir takla atıp yüzüstü halının üstüne düşüyor. Kırmızı kanepeye çöküyorum; kalbim eriyen bir mumun damlaları gibi mideme iniyor.

Bunu bilen sadece tek kişi var.

Ve o kişi kesinlikle Ingrid değil.

Nick.

35

Telefon bir daha vızıldıyor; bu defa sesi halı yüzünden boğuk.

Olduğum yerde kalıyorum. Gerçeği bilmek için yeni mesaja bakmam gerekmez. Kendi hafızam var.

Nick'in mutfağında oturuyorum, yaralı kolum temizlenmiş, Nick havadan sudan konuşup, bana Jules isminin bir takma ad mı olduğunu soruyor.

Çoğu insan bunun Julia veya Julianne'in kısaltılmış hali olduğunu sanır ama ismimin tamamı Jules.

Chloe ile Andrew dışında son zamanlarda adımın hikâyesini anlattığım tek kişi o. Ne budalaymışım... Nick'in ilgisiyle mest olup gözlerime baktığında kayıp gidivermiştim.

Telefon bir daha vızıldıyor.

Bu defa temkinli bir şekilde telefonun yanına gidiyorum. Sanki beni ısıracak bir şeymiş gibi... Elime almayıp ters çeviriyor, bakmadığım mesajları okuyorum.

Jules?

Hâlâ orada mısın?

Ben hâlâ bu kelimelere bakarken kapım tıklatılıyor. Tek bir vuruş başımı telefondan kaldırıp soluğumun kesilmesine yetiyor.

İkinci tıklatış. Birincisi kadar sinir törpüleyici.

Ardından Nick'in sesi. "Jules? Evde misin?"

Bu o adam.

Kapının hemen öbür tarafında.

Sanki kuşkumla onu çağırmışım gibi.

Kapıyı açmıyorum.

Açamam.

Ne de herhangi bir şey söyleyebilirim. Ağzımdan çıkacak titrek bir kelime, her şeyi bildiğimi anlamasına neden olacak.

Her şeyi.

Yüzümü kapıya dönüyorum. Ve kapı çerçevesinde asılı zinciri görüyorum.

Hemen sürgünün altında, onun gibi kilitlenmemiş durumda.

Kapı kulpunun tam ortasındaki mandal düz durumda.

Kapı tamamen kilitsiz.

Ayağa fırlayıp mümkün olduğunca ses etmeden hole gidiyorum. Nick, cevap vermezsem gider belki de.

Ama gitmeyip kapıyı bir kez daha tıklatıyor. Artık holdeyim, kapıya iyice yaklaşmışım. Tıklatma sesiyle irkiliyorum yine.

Sırtımı kapıya dayayıp Nick'in orada olduğumu hissetmeyeceğini umuyorum. Ben kesinlikle onun varlığını hissediyorum. Sadece birkaç karış ötedeki kötü havayı.

İsterse Nick paldır küldür içeriye dalabilir. Kapı kulpunu çevirmesi yeter.

Neyse ki sadece konuşuyor.

"Jules," diyor. "Oradaysan ve beni işitebiliyorsan, sadece bu sabah için özür dilemek istiyorum. Geceyi dairende geçirmemenle ilgili endişeni hafife almamalıydım. Ukalalık ettim."

Sol elimle uzanıp kapı kulpuna dokunuyorum; parmaklarım ortasındaki kilitleme mandalı üstünden kayıyor.

"Her neyse, dün gece çok güzel zaman geçirdiğimi de bilmeni isterim. Harikaydı. Her dakikası."

Mandalı başparmağımla işaretparmağım arasında kavrıyo-
rum. Nefesimi tutup sol kolumu bükerek bunu yukarıya kal-
dırıyorum. Parmak kemiklerim acıyor.

Sonra bileğim.

Sonra dirseğim.

Mandalı milim milim çevirmeye devam ediyorum.

"Olanlara gelince... benim her zaman bu kadar hızlı dav-
randığımı düşünmeni istemem. Ben..."

Mandal duyulabilir bir klik sesiyle yerine oturuyor.

Bunu duyan Nick duruyor, başka bir ses çıkarmamı bek-
liyor.

Kapı kulpu dönüyor.

Nick kulpu ileriye geriye oynatarak kilidi deniyor.

Soluksuz geçen birkaç saniyeden sonra Nick konuşmaya
devam ediyor.

"O ânın heyecanına kapıldım. Galiba ikimiz de kapıldık.
Pişman falan değilim. Kesinlikle. Sadece benim o tip erkekler-
den olmadığımı bilmeni istiyorum."

Nick gidiyor. Uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Ama
aniden döner korkusuyla hiç kıpırdamadan kapıda duruyo-
rum.

Ama söylediği şeyleri duydum.

O tip erkeklerden değilmiş.

Ona inanıyorum.

O bambaşka biri.

36

Onurma odası pencerelerinin önünde volta atıyorum. Dışarıda gece karanlığı sessiz bir süratle Central Park'ın üstüne çökü-yor. Bow Köprüsü siyah sular üzerinde bir şerit haline gelmiş. Bir kadın gözetlendiğinin farkında olmadan köprüde yürüyor.

Tıpkı birkaç gün önce benim olduğum gibi.

Kadının gözetlendiğinden habersiz oluşuna gıpta ediyo-rum. Keşke ben de o durumda olsaydım.

Ama bildiğim şeyleri yok saymam mümkün değil.

Odanın içinde bir duvardan diğerine giderken hangi yöne bakarsam bakayım, o suratları görüyorum.

O suratlar.

Onlar Nick'in ne olduğunu biliyorlar.

Başından beri biliyorlar.

Bir seri katil olduğunu.

Bunun hiç akla yatkın olmadığının farkındayım. Delilik gibi bir şey. Bunu aklımdan geçirmem bile beni dehşete dü-şürüyor.

Fakat artık bir model oluştu. Buraya gelen kızlar. Hepsi de çaresiz, züğürt ve ailesiz. Derken hiçbir uyarı veya açıklama olmadan ortadan kayboluyorlar. En az üç kere tekrarlanmış olan bir senaryo.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum... polisi aramalıyım.

Ama onlara ne diyeceğim?

Nick'in Ingrid'e, Erica'ya veya Megan'a bir şey yaptığına kanıtı yok. Ingrid'in cep telefonunun onda olduğuna kuşkum yok ama polisler bu yüzden onu herhangi bir şeyle suçlaya mazlar. Ve benim onları ikna etmeme yardımcı olabilecek hiç kimse yok. Parkta Ingrid'le aramızda geçen konuşmaya tanık olan kimse yok. Bana o gün taktığı takma adı ondan başka kimse bilmez.

Ama burada kalmam dönüşü olmayan bir nokta olabilir. Sonumun başlangıcı. Annemin o hapların sonuncusunu yutuşu. Babamın yatak odası dışında kibriti çakışı. Jane'in o tosbağa Volkswagen'e binişi.

Buradan ayrılıp Chloe'nin evine, kanepesine döneceğim. Emniyette olacağım bir yere.

Telefonumu alıp Chloe'ye mesaj yazıyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Durup, nefes aldıktan sonra yazmaya devam ediyorum.

Galiba tehlike altındayım.

Telefonu bırakıp beş dakika boyunca volta attıktan sonra telefona dönüyorum. Chloe henüz mesajımı okumamış. Bu defa numarasını tuşluyorum ama telesekreteri çıkıyor. Ancak onun kayıtlı sesini duyduğum zaman, şehir dışında olduğunu hatırlıyorum. Paul ile birlikte Vermont'ta kamp yapıyorlar. Bartholomew'ya taşındığım gün anahtarını iade ettiğim için evine giremem.

Chloe seçeneğim yok.

Yani kimse yok.

Yardım isteyebileceğim tek kişi yok.

Tek başınalık bir kefen gibi her yanımı sarıyor. Bu kadar soyutlanmış olmanın şoku içindeyim. Aile yok. Andrew yok. Bir işaretimle bana yardım etmeye hazır iş arkadaşlarım yok.

Ama yanılıyorum.

Dylan'ım var.

Hemen onu arıyorum ama bu defa da telesekreter çıkıyor. Mesaj yazmayı düşünsem de vazgeçiyorum. Beni deli zannedecek. İnandırıcı olmak için ne kadar gayret etsem de yine aklından geçebilir. Beni deli sanmasını göze alamam. Hiçbir şey yazmamak daha iyi.

Benden hiç mesaj almayışı belki onun geri aramasını sağlayabilir.

Artık tek seçeneğim eşyalarımı toplayıp bir otele gitmek ve Chloe dönene kadar hafta sonunu orada geçirmek.

Bu iyi bir plan. Akıllıca. Ama banka hesabıma bakıp da Erica'nın telefonunu açtırmak için ödediğim beş yüz doları hatırlayınca bu plan suya düşüyor.

Hesabımdaki yirmi yedi dolarla hiçbir yerde bir gece bile geçiremem. Jersey'de o kadar ucuz bir otel bulsam bile kredi kartlarım dondurulmuş durumda. Yiyecek veya acil bir şey için kullanabileceğim para bulmam mümkün değil.

Bir haftalık ev bakıcılığı için ödeme yapılana kadar hiçbir şey olamaz. Bin dolar. İki gün sonra Charlie aracılığıyla bana verilecek.

Lanı cimi yok işte.

Buradan ayrılabilmek için burada kalmak zorundayım.

Ön kapıya bakıyorum. Sürgüyle zincir yerinde duruyor; Nick gittikten sonra onları bıraktığım yerde. Öyle de kalacaklar.

Mutfağa gidip lavabonun altındaki dolabı açıyorum. Bulaşık makinesi deterjanıyla çöp torbaları arasında, Ingrid'in bıraktığı ayakkabı kutusu duruyor.

Kutuyu oturma odasına getirip sehpanın üstüne koyuyorum. Kapağını açınca Glock'u ve şarjörünü yerli yerinde görüyorum. İkisini de aldıktan sonra şarjörü tabancaya kolayca takıyorum. Yerine oturunca çıkan klik sesi, kuvvetli olmasa da kendimi duruma hazırmış gibi hissettiriyor.

Ne gibi bir duruma, bilmiyorum.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için tabanca kucağında kırmızı kanepeye oturup yine duvar kâğıdına bakıyorum.

O suratlar da bana.

Yüzlerce göz, burun ve açık ağız.

Birkaç gün önce bu açık ağızların, konuştukları veya gül dükleri veya şarkı söyledikleri anlamına geldiğini sanmışım.

Oysa şimdi doğrusunu biliyorum.

Aslında çığlık atıyorlar.

ŞİMDİ

Dr. Wagner bana hayret ve şüphe dolu bir ifadeyle bakıyor. "Bu çok ürpertici bir suçlama."

"Sizce yalan mı söylüyorum?"

"Bence böyle bir şey olduğuna inanıyorsunuz," diyor Dr. Wagner. "Ama bu onun gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Uydurmuyorum. Neden uydurayım ki? Deli değilim." Sözlerim ateş saçıyor. Bütün çabama rağmen, isteri izlenimi veriyor. "Bana inanmalısınız. Orada en az üç kişi öldürüldü."

"Haberleri okurum," diyor doktor. "Bartholomew'da cinayet falan olmadı. Çok uzun zamandan beri."

"Sizin bilebildiğiniz kadarıyla. Bunlar cinayet gibi görünmedi."

Dr. Wagner elini saçlarında gezdiriyor. "Bir hekim olarak sizi temin ederim ki bir cinayete kılıf geçirmek çok zordur."

"Katil çok akıllı bir adam," diyorum.

Hemşire Bernard müşfik gözleriyle başını odaya sokuyor.

"Araya girdiğim için özür dilerim," diyor. "Az önce bunu gördüm ve Jules onu yanında ister diye düşündüm."

Kırmızı bir resim çerçevesini gösteriyor; camı çatlaklarla örümcek ağı gibi olmuş. Bir cam parçası düştüğü için eksik bir diş gibi görünüyor. Fotoğrafta üç kişi var.

Babam. Annem. Jane.

Bartholomew'dan kaçarken bunu yanıma aldım. Saklamam gereken tek şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Nerede buldun?"

"Elbiselerinin yanındaydı," diyor Bernard. "Hastabakıcılardan biri bulmuş."

Yanıma aldığım tek şey bu çerçeveli resim değildi. Başka bir şey daha vardı.

"Telefonum nerede?" diye soruyorum.

"Telefon yoktu," diyor Bernard. "Sadece elbiselerin ve bu fotoğraf."

"Ama telefon cebimdeydi."

"Üzgünüm. Oradaysa da kimse bulmadı."

Endişeyle göğsüm sıkışıyor. Bir top yufka gibi. Kabardıkça kabarıyor, içimi dolduruyor.

Telefonum Nick'te.

Bu da onun her türlü bilgiyi bulup silebileceği anlamına geliyor. Sadece o da değil; mesajlarımı okuyabilir, kimlerle irtibat kurduğumu ve onlara ne anlattığımı öğrenebilir.

Başkaları da var.

Artık benim bildiğim şeyleri bilen insanlar.

Bunların arasında Chloe'nin olduğunu düşününce soluğum kesiliyor.

Chloe'ye gönderdiğim mesajlarla onu ne büyük bir tehlike içine attığımı düşünüyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Şimdi rollerimiz tersine döndü. Artık tehlike altında olan Chloe. Nick beni bulamayınca, Chloe'yi arayacak. Belki ona benmişim numarası yapacak; tıpkı bana Ingrid'miş numarası yaptığı gibi. Onu tuzağa düşürecek. Ve bunu yaptığında Chloe'nin başına kimbilir ne gelecek.

"Chloe," diyorum. "Chloe'yi uyarmam gerek."

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama bütün vücudum sancıyla sarsılıyor. O kadar şiddetli ki, iki büklüm olup soluk almaya

çalışıyorum. Şu boyunluk yüzünden nefes almam zorlaşıyor. Onu söküp yere atıyorum.

"Hayatım, tekrar yatman lazım," diyor Bernard. "Yürüyecek halde değilsin."

"Hayır!" Sesim bana bile çıldırmışım gibi geliyor ve beyaz duvarlardan yankılanıyor. Artık sakinim numarası yok. Artık paniğin bir tablosu gibiyim. "Chloe'yle konuşmam lazım! O adam onu arayacaktır!"

"Bu yataktan çıkamazsın. Bu halinle olmaz."

Bernard üzerime eğilip elleri omzumda beni yatağa bastırıyor. Bacaklarımı sallayarak ona direnmeye çalışıyorum. Elimin üstündeki serum iğnesi bir denizanası ısırığı gibi batıyor. Biraz daha debelenince serum hortumu iyice geriliyor ve metal askılık yere düşünce şişe parçalanıyor.

Bernard'ın gözlerindeki o müşfik ifade buhar olmuş. "Sakin olmalısın," diyor.

"Chloe tehlikede!" Hâlâ debelendiğim için Bernard üstüne kapanıp beni yatağa mıhlıyor. "Bana inanmak zorundasın! Lütfen!"

Sol üst kolumda çimdiklenmişim gibi bir his var. Yatağın diğer tarafında bakınca, elinde enjektörü ve koluma zerk ettiği iğneyle Dr. Wagner'i görüyorum.

"Bu seni rahatlatır," diyor doktor.

Artık bana inanmadığını kesinlikle biliyorum. Daha kötüsü, delirdiğimi sanıyor.

Yine tek başımayım.

"Chloe'ye yardım edin."

Sesim kısılmış. Yatıştırıcı iğne etkisini gösterirken başım yastığa düşüyor. Bernard üstümden çekilince artık kollarımı ve bacaklarımı kımıldatamadığımı fark ediyorum.

Iyice kendimden geçmeden son bir yakarışta bulunuyorum.

"Lütfen."

Sıcak bir havuza dalıyormuş gibi hissediyorum; dibe doğru indikçe iniyor ve bir daha yüzeye çıkabilecek miyim, diye düşünüyorum.

BİR GÜN ÖNCESİ

37

Ailem Bow Köprüsü üstünde dans ediyor. Ben her zamanki yerimde, George'un yanında oturmuş onları seyrediyorum. Keşke ben de onlarla dans edebilseydim. Bu lanet yerden olabildiğince uzak bir yerde olsaydım.

Park ailemin dans ederken köprü zemininde çıkardıkları sesler dışında sessiz. Tek sıra halinde dönüyorlar. Babam önde, annem ortada, Jane en arkada.

Onlar dans ederken başlarının içinde titreşen alevler görüyorum. Ağızlarından dil gibi alevler çıkıp gözlerine doğru sıçrıyor. Ama buna rağmen beni görebiliyorlar. Arada bir başlarını kaldırıp o ateşli gözlerle bana bakarak el sallıyorlar. Ben de onlara el sallamak istiyorum ama ellerimde bir şey var. Bu âna kadar fark etmemişim. Dikkatim annemle babama, ablama ve alevlere odaklanmış. Ama şimdi ellerimdeki şey aşağıdaki manzarayı ikinci plana itiyor.

Ağır, hafifçe ıslak bir şey; bazen avucumda tuttuğum yanmış kibritlere benziyor.

Başımı eğip bakıyorum.

Avuçlarımda bir insan kalbi var.

Kanla parlıyor.

Hâlâ atıyor.

Çığlık çığlığa uyanıyorum. Ciğerlerimden çıkan ses duvarlarda yankılanıyor. Bir çığlık daha atarım endişesiyle elimle

ağzımı kapatıyorum. Ama sonra rüyayı hatırlayınca nefesim kesiliyor, elimi ağzımdan çekip aslında orada olmayan kanlı kalbe bakıyorum.

Sonra da etrafıma bakıyorum. Oturma odasındayım, kırmızı kanepeye yayılmışım. Duvar kâğıdındaki suratlar hâlâ çığlık atarak beni seyrediyorlar. Antika saat 09.00'da çınlayınca, bu çınlama o âna kadar sessiz olan odayı dolduruyor.

Doğrulduğum anda bir şey kucağımdan kayıp yere düşüyor. Tabanca.

Bütün gece onunla uyumuşum. Belli ki bundan sonraki hayatım böyle olacak. Giyinik olarak, bin dolarlık bir kanepe üstünde kucağımda bir tabancayla uyuyacağım. Galiba bu hale geldiğim için korkmam gerek. Ama korkmamı gerektirecek daha önemli şeyler var.

Tabancayı tekrar ayakkabı kutusuna koyduktan sonra kutuyu lavabonun altındaki dolaba bırakıyorum. Vefasız bir sevgili gibi bütün geceyi birlikte geçirdikten sonra içimden ona bakmak bile gelmiyor.

Tekrar oturma odasına döndükten sonra, Chloe veya Dylan ben uyurken arayabilir ümidiyle telefonuma bakıyorum. Aramamışlar. Gördüğüm tek şey Chloe'ye çektiğim mesajlar.

Buradan çıkmam lazım.

Galiba tehlikedeyim.

Ingrid'in telefonunun Nick'in elinde olması sadece tek bir şeyi gösteriyor: Ingrid'i öldürdüğünü. Korkunç bir düşünce. Mideme saplanan bir bıçak gibi hissettiğim keder yüzünden kendimi yere atmak, bir daha hiç ayağa kalkmamak istiyorum.

Ama bu isteğe direniyorum çünkü ben de Ingrid'le aynı durumdayım. Çok fazla şey bilen biri. Tehlikede olan biri. Şu anda aklımdaki tek soru, acaba Ingrid, Nick'le ilgili ne kadarını biliyordu?

Erica ona bir şey anlatmıştı. Bu kesin. Bartholomew'da bir terslik olduğu kuşkusunu onunla paylaşmış, bunun üzerine Ingrid de araştırmaya başlamıştı. Ingrid'in bıraktığı sesli mesaj bunu doğruluyor.

Erica'nın bütün gece sehpanın üstünde olan telefonunu alıp ses mesajını bir daha dinliyorum.

Dün bana anlattığın şeyi bir türlü aklımdan çıkaramadığım için biraz araştırma yaptım. Haklısın. Burada son derece tuhaf bir şeyler dönüyor. Hâlâ tam anlamıyla ne olduğunu bilmiyorum ama iyice korkmaya başladım. Beni ara.

Olayların bir zaman sırasını yapabilmek için gözlerimi kapatıyorum. Erica 4 Ekim gecesi ortadan kayboldu. Ingrid bu mesajı bir gün önce bıraktı. Sesli mesajında söyledikleri doğruysa, Erica ona Bartholomew'yla ilgili kaygılarını bundan bir gün önce, yani 2 Ekim'de anlatmış olmalı.

Belki o tarihte Ingrid'e bir şey yazmış ve benim gözümden kaçmış olabilir diye, hızla Erica'nın çektiği tüm mesajları karıştırıyorum. Hiçbir şey yok. Arama geçmişine bakıp Erica'nın yaptığı aramaları inceliyorum.

İşte o zaman Erica'nın Ingrid'den gelen başka bir aramayı cevapsız bıraktığını görüyorum.

Öğleden kısa bir süre sonra.

Tarih 2 Ekim.

Ingrid başka bir sesli mesaj daha bırakmış.

Selam, ben Ingrid. Yemek asansörüyle gönderdiğin mesajı şimdi aldım. Çok iyi bir sistem, eski günlerin e-postası gibi. Her neyse, mesajını okudum ve aklım karıştı. Marjorie Milton'ın kim olduğunu bilmem mi lazım?

Mesajı durdurup en başından bir daha dinliyorum.

Mesajı üçüncü kez dinlerken Ingrid'in sesi bir şey hatırlatıyor. Bu ismi biliyorum. Duymuş değilim, okudum. Dahası, bu daire içinde basılı halde gördüm.

Çalışma odasına gidip masanın alt çekmecesini açıyorum. İçinde buraya ilk geldiğim gün bulduğum bir yığın dergi var. *The New Yorker* sayıları, her birinde bir adres ve bir isim var.

Marjorie Milton.

12A'nın önceki sahibi.

Neden Erica'nın Ingrid'e bu kadınla ilgili bir şey anlatma gereği duyduğunu kestiremiyorum. Marjorie Milton öldü. Erica'nın da Ingrid'in de bu kadınla hiç karşılaşmadıklarına eminim. Her ikisi de o öldükten sonra buraya geldi.

Yine davranıp üst kata çıkıyor, George ve dizüstümün bulunduğu yatak odası penceresine gidiyorum. Bilgisayarımı açıp Google'da Marjorie'nin adını giriyorum. Düzinelerce sonuç çıkıyor.

BAŞKAN GUGGENHEIM GALASI'NA DÖNÜYOR

Makale baştan aşağıya yüksek sosyete haberleriyle dolu. Müze için geçen hafta düzenlenen bağış kampanyasında önde gelen işadamları ve görkemli eşleri çoğu insanın bir yılda kazanamayacağı miktarlarda bağış yapmışlar. Kayda değer tek haber geçen yıl ciddi sağlık sorunları nedeniyle katılamayan kampanya koordinatörünün tekrar dönmüş olması.

Bir de fotoğraf var. Siyah bir tuvalet giymiş, mağrur bir gülümsemeyle poz veren yetmişli yaşlarda bir kadın. Fotoğrafın altında adı yazılı.

Marjorie Milton.

Bir kez daha yazının tarihine bakıyorum; evet, geçen haftaya ait.

Bu da sadece tek bir şey gösteriyor.

Ölümüyle Bartholomew'da en az iki ev bakıcısına yer açan Marjorie Milton yaşıyor.

38

Saatime bakıp iç geçiriyorum.

Yediyi iki geçiyor.

Central Park'ta aynı bank üstünde tam üç saatten beri oturuyorum. Acıktım, yorgunum ve fena halde tuvalete gitmem lazım. Fakat tekrar Bartholomew'da olmaktansa, burada olmayı tercih ediyorum. Geldiğim aşamada her şey orada olmaktan daha iyi.

Park arkamda kalıyor. Önümde, tam caddenin karşısında Marjorie Milton'ın hâlâ yaşadığı apartman binası var.

Bayan Milton hakkında öğrendiğim pek çok şey gibi, adresini de internette buldum. Meğerse Manhattan'daki kalantorlar bile isimlerini telefon rehberine yazdırıyormuş bazen.

Öğrendiğim diğer şeyler: Arkadaşları bu kadına Margie diyorlar. Bir petrol şirketi yöneticisinin kızı, bir risk sermayedarının dul karısı. İki oğlu var, tabii ki biri petrol şirketi yöneticisi, diğeri risk sermayedarı. Prenses Diana adında bir köpeği var. Müze bağış kampanyalarına başkanlık etmenin yanı sıra, çocuk hastanelerine, hayvan severler örgütlerine ve New York Tarih Cemiyeti'ne cömertçe bağışlarda bulunuyor.

Ama öğrendiğim en önemli şey Marjorie Milton'ın yaşadığı ve 1943'ten beri hayatta olduğu.

Bu bilgilerin bir kısmını, nerede yaşadığı gibi şeyleri

Bartholomew'dan ayrıldıktan sonra öğrendim. Bankta saatler geçirirken telefonumun internetinden araştırdım.

Marjorie'nin bir ara Prenses Diana'yı gezdirmeye çıkaracağı ümidiyle buradayım. *Vanity Fair* dergisinin haberine göre kadının en sevdiği şeylerden biri buymuş.

Marjorie dışarıya çıkarsa, ona sorularım olacak: Yaşadığı yerden sadece on blok ötede bulunan Barholomew'dan neden taşındı? Ve neden hâlâ orada yaşamakta olan insanlar onun öldüğünü iddia ediyorlar?

Beklediğim süre içinde ikide bir Chloe ile Dylan'dan cevap var mı, diye telefonuma bakıyorum. Neden sonra, saat iki buçukta kahverengi pantolon ve mavi bir ceket giymiş dal gibi bir kadın yanında tasmalı Yorkshire Terrier köpeğiyle binadan çıkıyor.

Marjorie.

Artık onu tanıyabileceğim kadar çok fotoğrafını gördüm.

Prenses Diana komşu binanın önünde çişini yapmak için durunca yerimden fırlayıp Bayan Milton'a yaklaşıyorum. Ona iki adım kala, "Pardon," diyorum.

Kadın bana dönüyor. "Evet?"

"Siz Marjorie Milton'sınız, değil mi?"

"Evet," diyor Marjorie bir yandan Prenses Diana'nın tasmasını çekerek. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır ama ben Bartholomew'da yaşıyorum."

Marjorie beni tepeden tırnağa süzerken o binanın kalıcı sakini değil, bir ev bakıcısı olduğumu hemen anlıyor. Üstümdeki kıyafet dün giydiklerim; hemen belli oluyor. Duş yapmamışım, makyajım yok. Onun evi önünde gözcülüğe çıkmadan önce sadece en temel şeyleri yaptım. Saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladım.

"Bunun neden beni ilgilendirdiğini anlamadım," diyor.

"Çünkü siz de orada yaşadınız," diyorum. "Hiç değilse, bana söylenen şey bu."

"Yanlış bilgilendirilmişisiniz."

Kadın tam dönüp gidecekken ceket cebimden rulo halindeki *The New Yorker*'ı çıkarıp üstündeki adres etiketini işaret ediyorum.

"İnsanların buna inanmalarını istiyorsanız, ayrılırken dergilerinizi de götürmeniz gerekirdi."

Marjorie Milton bana öfkeyle bakıyor. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Eskiden sahibi olduğunuz dairede yaşıyorum. Ama bana öldüğünüz söylendi; ben de bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

"Hiçbir fikrim yok," diyor Marjorie. "Ama o dairenin sahibi değildim. Orada sadece kısa bir süre kaldım."

Köpeği birkaç adım önde, yürümeye devam ediyor. Aldığım cevaplarla yetinmediğim için peşinden gidiyorum.

"Orada ne kadar süre kaldınız?"

"Seni ilgilendirmez."

"Ev bakıcıları ortadan kayboluyorlar," diyorum. "Sizden sonra, benden önce kalan bakıcılar. Bu konuda bir şey biliyorsanız, bana hemen şimdi söylemeniz lazım."

Marjorie Milton aniden durunca, gerilen tasma kayışıyla boğazı sıkılan Prenses Diana şaşırıyor. Sahibi bana doğru dönerken köpek de birkaç adım geri gelmek zorunda kalıyor.

"Hemen buradan gitmezsen, Leslie Evelyn'ı arayacağım," diyor Marjorie. "Ve inan bana, bu senin için hayırlı olmaz. Artık bildiğin gibi orada yaşadım ama başka bir şey söyleyecek değilim."

"İnsanlar kayboluyor olsalar bile mi?" diyorum.

Mahcup bir ifadeyle başını çeviriyor. Alçak sesle, "Kuralları olan sadece sen değilsin," diyor.

Sonra yine benden uzaklaşmaya başlıyor.

"Bir dakika," diyorum. "Hangi kurallar?"

Bir parçacık işe yarar bilgi edinebilmek için çaresizce ceket kolunu tutuyorum. Marjorie çekilince ceket kolu benim elimde, kadının kolu açıkta kalıyor. Ceketin önü açılınca altındaki beyaz bluz ortaya çıkıyor. Üstünde küçük bir broş iğnelenmiş.

Altından.

Sekiz biçiminde.

Ceketi bırakıyorum. Marjorie bunu üstüne giyip önünü kapatıyor. Kapatmadan önce son bir kez broşa bakıyor ve hiç de sekiz olmadığını görüyorum.

Bu bir ouroboros yılanı.

39

İki saat sonra New York Halk Kütüphanesi'nin merkez şubesinde, Rose Main Okuma Odası'ndayım. Kütüphanenin içi aydınlık, havadar. Akşamüzeri güneşi kemerli pencerelerden içeriye süzülüyor. Tombul pembe bulutlar tavandaki duvar resimlerine eşilik ediyor. Tavandan sarkan avizeler uzun masaların üzerine düzgün sıralar halinde ışık çemberleri düşürüyor.

Önümdeki kitap yığınına bakarken içimde bir huzursuzluk var. Bir karanlığın içine girmiş gibi hissediyorum. Keşke bu kitaplar yüzünden olsaydı. Semboller ve bunların anlamları hakkında eski, tozlu ciltler. Ama içimdeki bu huzursuzluk Marjorie Milton'ın broşuna baktığım andan itibaren süregeliyor.

Kuyruğunu yiyen yılan.

Tıpkı Nick'in dairesindeki tablo gibi.

Bunu gördükten sonra Marjorie'ye hiçbir şey söylemedim. O broşun muhtemel anlamını düşününce dilim tutuldu. Kadını köpeğiyle bırakıp yanından uzaklaşım. Sanki bir ayağımı öbürünün önüne atmakla her şey bir anlam kazanacakmış gibi, yürümeye devam ettim.

Kaybolan ev bakıcıları, Nick ve Bayan Milton'ın Bartholomew'daki kısa süreli kalışı. Bunların hepsi birbiriyle ilişkili. Buna eminim. Son derece netameli bir ouroboros yılanı.

İşte bu nedenle kütüphaneye gelip danışma masasındaki görevliye, "Sembol bilimi hakkında ne kadar kitap bulabilirseniz, istiyorum," dedim.

Ve şu anda önümde bir düzine kitap var. Hiç değilse bir tanesinden bu ouroborosun ne anlama geldiğini öğrenebileceğimi umuyorum. Bunu öğrenebilirsem, belki Bartholomew'da olan biten hakkında daha iyi bir fikrim olacak.

Yığının en üstündeki kitabı alıp ouroborosla ilgili maddeleri aramak için indeks sayfasını açıyorum. On iki kitap da önümde açık halde yayılana kadar aynı şeyi yapıyorum. Bunun sonucunda çeşitli şekillerde bir resim galerisi ortaya çıkıyor. Bazıları sadece basit çizimler. Bazılarında yılanın kıvrımı içinde taçlarla, kanatlarla süslenmiş semboller var. Altı köşeli yıldızlar, Yunan harfleri. Bilinmeyen lisanlarla yazılmış kelimeler. Onca çeşitlilik beni şaşırtıyor.

Kitaplardan birini rasgele seçip –çok eski bir semboloji ders kitabı– bu maddeyi okuyorum.

Ouroboros bir yılanın veya ejderhanın bir daire veya sekiz şekli oluşturarak kendi kuyruğunu yiyişini resmeden eski bir semboldür. Eski Mısır'dan çıkan bu sembol, Fenikeliler ve sonra Yunanlılar tarafından benimsenmiştir. Ouroboros, yani tercümesi "kuyruğunu yiyen" olan bu kelime eski Yunancadır.

Bu kendi kendini yok etme eylemi sırasında yılan aslında kendi kaderini kontrol etmektedir. Kendini yerken –bu ölüme yol açar– aynı zamanda kendini beslemesiyle hayat bulur. Sonsuzluğa kadar böyle devam eder.

Döne döne aynı yere gelmenin sembolik bir temsili olan ouroboros, çoğu simya ilmiyle ilişkilendirilen çeşitli inançlara kaynak olmuştur. Yılanın kendi kendini yiyişinin resmedilişi yeniden doğmanın ve evrenin dön-

güsel doğasını simgeler. Yok oluştan doğan yaratılış. Ölümden doğan hayat.

Sayfaya uzun süre bakıyorum. Anahtar kelimeler sanki koyu kırmızıyla yazılıp altı çiziliymiş gibi göze çarpıyor.

Yok oluştan doğan yaratılış.

Ölümden doğan hayat.

Hepsi bozulmamış bir döngü. Sonsuza kadar devam ediyor.

Başka bir kitabı alıp tarot destesindeki bir kartta bulunan bir resme gelene kadar sayfalarını çeviriyorum.

Sihirbaz.

Bir mihrap önünde duran, kırmızı-beyaz kaftanlı bir adam resmedilmiş. Sağ eliyle kaldırdığı asası cennete dönükken sol eliyle toprağı işaret ediyor. Başının üstündeyse, ikiz bir haleye benzeyen sekiz şekli var.

Bir ouroboros.

Beline sarılmış başka bir tane daha var. Kendi kuyruğunu ısırarak bulunduğu yere tutunan bir yılan.

Mihrapta dört nesne var: bir asa, bir kılıç, yıldızla süslenmiş bir kalkan ve altından yapılmış bir kadeh.

Eğilip önce kalkanı, sonra kadehi inceliyorum.

Yakından bakınca kalkanın üstündeki yıldızın rasgele bir yıldız olmadığını fark ediyorum. Yuvarlak kalkanın çevresindeki beş noktayla bağlı çizgileri var.

Bir pentagram. Beş köşeli bir yıldız.

Kadehe bakınca bu da kadehten çok törensel bir nesneye benziyor.

Kadeh biçimindeki bir gonca.

Bunu pentagramın yanında görünce, belleğimin derinliklerinden bir zil çalıyor. Kitapları açık bırakıp masadan kalkıyor, daha önce yardımını istediğim danışma görevlisine gidiyorum. Beni görünce adamın yüzü buruşuyor.

"Satanizmle ilgili kaç kitabınız var?" diyorum.

Görevli bana bakıyor. "Tam sayısını bilmiyorum. Epeyce vardır herhalde."

"Hepsini istiyorum."

Saat beş buçuk olduğunda önümde hepsi olmasa da bir hayli kitap var. Sembolizmle ilgili olanları yana ittikten sonra Satanizmle ilgili tam on altı kitap. Bu yeni yığındaki kitapların indekslerini tarayarak diğerlerinden farklı, öne çıkan bir isim arıyorum.

Neden sonra biri dikkatimi çekiyor: *Modern Şeytanlık: Yeni Dünyadaki Satanizm.*

Marie Damyanov.

Bu ismi Bartholomew'yu trajik geçmişiyle ilgili okuduğum bir yazıdan hatırlıyorum. Tüm o ölmüş hizmetkârlar, hayalet söylentileri ve Cornelia Swanson'ın zavallı hizmetçisini öldürdüğü iddiası. Cornelia'nın o kadar suçlu görünmesinin nedenlerinden biri, bir zamanlar tarikat lideri olan Damyanov'la birlikte yaşamasıydı.

Le Calice D'Or.

Müritlerine verilen isim buydu.

Altın Kadeh.

Bir yüz sayfa kadar atlayıp Marie Damyanov'la ilgili bir açıklamayı buluyorum.

Bunalım zamanlarında pek çok insan teselliyi dini inançlarında ararken bazıları da özellikle uzun süren savaşlar veya salgın hastalıklar bazılarını da şeytani bir mesih seçeneğini düşünmeye zorlara. Damyanov'a göre Tanrı cenneti ve dünyayı yarattıktan sonra kullarını terk edip kaosun hükmüne bırakmış. Müritlerinin bu kaosa dayanabilmeleri için Damyanov onlara daha güçlü bir tanrıya –Lucifer'e– başvurmalarını tavsiye etmiş. Lucifer dualarla değil, kanla davet edilebiliyormuş. Böylece genç kadınların doğrandığı, kanlarının bir altın

kadehe döküldüğü ve bunun alevler üstüne boşaltıldığı ritüeller başlamış.

Yıllar sonra Damyanov'un hayal kırıklığı yaşayan bazı müritleri dostlarına yazdıkları mektuplarda daha korkunç uygulamalardan söz etmişler. Bunlardan biri Damyanov'un iddiasından söz etmiş: Dolunaylı bir gecede bir genç kızı kurban ederek Lucifer'in çağırılacağı ve Lucifer'in orada bulunanlara mükemmel sağlık ve sınırsız servet bağışlayacağı iddiası. Bu mektubun yazarı hiçbir zaman böyle bir şeye tanık olmadığını, bunun büyük ihtimalle Damyanov'un şöhretini lekelemek için uydurulmuş bir masal olduğunu belirtmiş.

Damyanov 1930 sonlarında ahlaksızlık suçuyla tutuklanınca, Le Calice D'Or tarikatı dağılmış. Damyanov'un kendisi unutulmuş. 1931'den sonra nerede olduğu bilinmiyor.

İçimdeki huzursuzluk gittikçe artarken yazıyı bir kere daha okuyorum. Cornelia Swanson davasıyla ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum. Hizmetçisinin adı Ruby'ydi. Bunu hatırlıyorum. Ruby Red cinayeti. Kadın kesilip biçilmiş, iç organları sökülmüş. Böyle bir şeyi unutmak mümkün değil. Tıpkı bu cinayetin bir Cadılar Bayramı gecesi işlenmesi gibi. Yılını bile hatırlıyorum: 1944.

Telefonumu alıp her yıl her ay için ayın döngüsünü veren bir web sitesi buluyorum. Öğrendiğim şey: 1944 Cadılar Bayramı gecesinde o ayın ikinci dolunayı varmış.

Bir mavi ay.

Ellerim titremeye başlayınca, telefonumu tutmam zorlaşıyor. Bu defa tek bir isim için bir internet araması daha yapıyorum.

Cornelia Swanson.

Hemen hepsi cinayetle ilgili bir dolu yazı çıkıyor. Bir tanesini tıklayınca Bayan Swanson'ın fotoğrafını görüyorum.

Fotoğrafa bakarken, sanki kütüphane yana doğru eğilmiş gibi, dünyam kaymaya başlıyor. Düşmemek için masanın kenarına tutunuyorum.

Çünkü baktığım fotoğrafı daha önce gördüm. Keskin yüz hatlı, saten bir tuvalet içinde, ipek eldivenler giymiş güzel bir kadın. Kusursuz bir ten. Aysız bir gece gibi simsiyah saçlar.

Bunu Nick'in dairesindeki fotoğraf albümünde görmüştüm. Her ne kadar kadını tanıdığını söylediyse de adını vermemişti.

Ama ben bu adı biliyorum.

Cornelia Swanson.

Torunuysa Greta Manville'den başkası değil.

40

Kütüphanenin içinden Dylan'a bir mesaj atıyorum.

Beni hemen ara. Bir şey buldum!

Beş dakika geçip de ondan bir karşılık alamayınca aramaya karar veriyorum. Kafamda bir teori oluşuyor. Bana delirdiğimi söylese bile bunu birisiyle paylaşmak zorundayım.

Ama gerçek şu: Delirdiğim falan yok.

Şu anda delilik nimet olurdu.

Dışarıya çıkıp sırtımı kütüphanenin taş aslanlarından birine dayadıktan sonra Dylan'ın numarasını tuşluyorum. Yine telesekreter çıkıyor. Fısıldayarak ona bir sesli mesaj gönderiyorum.

"Dylan, neredesin? Bartholomew'da yaşayan insanlardan bazılarını araştırdım. Bu kişiler söyledikleri kimseler değil. Sanırım – sanırım ne olduğunu biliyorum ve ödüm kopuyor. Lütfen, bu mesajı alır almaz beni ara."

Telefonu kapatıp gökyüzüne bakıyorum. Ay çıkmış, pırıl pırıl bir dolunay... o kadar aşağıda ki Chrysler Binası'nın tepesi onu ikiye ayırıyor.

Çocukken Jane'le dolunaya ve onun yatak odası penceresinden içeriye akan ışığına bayılırdık. Bazen anne babamız

yatana kadar bekledikten sonra sanki içinde yıkanıyormuşuz gibi bu buz rengi ışığın altında dururduk.

Altın Kadeh tarikatı müritlerinin dolunaylarda ne yaptıklarını öğrendiğim için artık bu anı biraz lekelendi. Tıpkı Bartholomew gibi, bu da Jane ile olan geçmişimin lekeli bir parçası.

Tekrar kütüphaneye girmek üzereyken elimdeki telefon çalıyor.

Dylan nihayet beni geri arıyor.

Ama telefonu açtığımda karşımda tanımadığım bir ses var. Ürkek bir kadın sesi.

"Siz Jules musunuz?"

"Evet.

Boşluk.

"Jules, ben Bobbie."

"Kim?"

"Bobbie. Barınaktan."

O anda Bobbie'yi hatırlıyorum. İki gün önce konuştuğum o iyi niyetli komik kadın.

"Nasılsın?"

"İdare ediyorum işte. Yeni bir gün, yeni düşünceler. Eleanor Roosevelt saçmalıkları işte. Ama her ne kadar gevezelik etmek istesem de seni hatır sormak için aramadım."

Normale dönmeye başlayan nabzım yine fırlıyor. Damarlarımda heyecan dolu bir kan pompalanıyor.

"Ingrid'i mi buldun?"

"Belki," diyor Bobbie. "Az önce buraya bir kız geldi. Bana gösterdiğin fotoğraftaki o kıza benziyor. Ama o olmama ihtimali de var. Bu kız fotoğraftakinden daha pejmürde görünüyor. Açık konuşayım, Jules, bu kız kedinin içeriye getirdiği ölü bir şeye benziyor."

"Ingrid olduğunu söyledi mi?"

"Fazla konuşmuyor. Ona dostça yaklaşmak istedim ama yüz vermedi. Bana söylediği tek şey, siktir git, oldu."

Hiç de Ingrid'in yapacağı şey değil. Ama son birkaç gün içinde nelere maruz kaldığını hiç bilmiyorum.

"Saçı ne renk?"

"Siyah," diyor Bobbie. "Ama boya. Ve acemice boyanmış. Arkasında bir noktayı atlamış."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Şu anda onu görebiliyor musun?"

"Evet. Bir yatağın üstünde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kimseyle konuşmuyor."

"Saçında boyamadığı yer... oradaki rengi görüyor musun?"

"Bakayım." Bobbie ona bakmak için giderken sesi daha az geliyor. "Evet, o noktada bir renk var."

"Nedir?"

Nefesimi tutup kendimi hayal kırıklığına hazırlıyorum. Hayatımın nasıl geçtiği düşünülecek olursa şaşılacak şey değil.

"Bana orası mavi gibi görünüyor," diyor Bobbie.

Soluğumu bırakıyorum.

Bu Ingrid.

"Bobbie, bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Elimden gelirse, yaparım."

"O kızı orada tut," diyorum. "Ben oraya gelene kadar. Onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yap. Gerekirse üstüne çullan. En kısa zamanda orada olurum."

Deli gibi koşarak kütüphane merdiveninden iniyor, Kırk İkinci Cadde'ye dönüyorum. Barınak on blok kuzeyde ve buradan dönünce, birkaç blok batıda. Kâh koşarak, kâh koşar adımla ve trafik ışıklarına hiç aldırmadan ilerliyorum. Yirmi dakika sonra oradayım.

Bobbie beni dışarıda bekliyor. Üstünde hâlâ haki iş kıyafeti ve ceketi var. İki gün önce gördüğüm sigara içen gruptan uzak durmuş.

"Merak etme, hâlâ içeride," diyor.

"Hiç konuştu mu?"

"Hayır. hâlâ içine kapanık. Ama çok korkmuş görünüyor."

Binaya giriyoruz. Yanımda Bobbie olduğu için görevliye hesap vermem gerekmiyor. Dönüştürülen spor salonu bu gece ilk geldiğim güne göre daha kalabalık. Neredeyse tüm yataklar dolu. Üstünde kimse olmayanlarsa valizlerle, çöp torbalarıyla veya kirli yastıklarla işgal edilmiş.

"İşte orada," diyor Bobbie salonun en uç tarafındaki bir yatağı işaret ederek. Orada, dizlerini göğsüne çekmiş olarak oturan kişi Ingrid.

Son üç günde değişen tek şey saçları değil. Her bakımdan değişmiş, daha kara ve kirli olmuş. Daha önceki halinin bir gölgesi gibi görünüyor.

Arkasındaki mavilik dışında artık katran rengindeki saçları yağlı ipler gibi sarkıyor. Blucini ve gömleği onu son gördüğüm zaman üstünde olanlar ama günlerce giyildiği için lekeli ve buruşuk. Yüzü sanki zamanını çok uzun süre açık havada geçirmiş gibi temiz.

Ingrid benim olduğum tarafa bakınca kan çanağı gözlerinde bir pırıltı oluyor.

"Juju?"

Yataktan fırlayıp yanıma geliyor, bana sımsıkı sarılıyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor hâlâ sarılırken.

"Seni arıyorum."

"Bartholomew'dan ayrıldın, değil mi?"

"Hayır."

Ingrid kollarını çekip benden ayrılıyor; gözlerinde kuşku var. "Sakın seni aralarına aldıklarını söyleme. Onlardan olmadığına yemin et."

"Onlardan falan değilim," diyorum. "Sana yardım etmek için buradayım."

"Yardım edemezsin. Artık çok geç." Ingrid en yakın yatağın üstüne çöküp elleriyle yüzünü örtüyor. Sol eli istem dışı titriyor. Sağ eliyle tutsa bile, titreme devam ediyor, parmakları değiriyor. "Juju oradan çıkmak zorundasın."

"Niyetim o," diyorum.

"Hayır, hemen," diyor Ingrid. "Oradan derhal kaçmalısın. Onların ne olduklarını bilmiyorsun."

Fakat biliyorum.

Sanırım bir süredir bunu biliyor ama tam anlamıyla kavrayamıyordum.

Ama artık son birkaç günde öğrendiklerim kavramamı sağladı. Tıpkı banyo edildikten sonra çıkarılan fotoğraflar gibi. Görüntü şekil alıyor, o korkunç fotoğraf ortaya çıkıyor.

Onların ne olduklarını çok iyi biliyorum.

Altın Kadeh yeniden doğmuş.

41

Ingrid'in ısrarı üzerine konuşabileceğimiz sessiz bir yere gidiyoruz.

"Bizi kimsenin işitmesini istemiyorum," diyor.

Bannaktayken bunun anlamı şu: Eski YMCA'den kalma erkeklerin soyunma odasına gidiyoruz. Dışarıda Bobbie kapıda nöbet tutup içeriye kimsenin girmesine izin vermiyor. Ingrid'le yürüyüp boş dolapların, yıllardır kullanılmayan duş teknelerinin önünden geçiyoruz.

"Üç gündür yıkanmadım," diyor Ingrid duş teknelerine arzuyla bakarak. "Sadece Liman Müdürlüğü'nde yüzüme su çarpabildim, o da dün oldu."

"Onca zaman hep orada mıydın?"

Ingrid duş teknelerinin karşısındaki banklardan birine oturuyor. "Her yerdeydim. Liman Müdürlüğü. Grand Central. Penn Istasyonu. Kalabalıkların olduğu herhangi bir yerde. Çünkü beni arıyorlar, Juju. Aradıklarını biliyorum."

"Ama aramıyorlar," diyorum.

"Bunu kesin olarak bilemezsin."

"Bilirim çünkü..."

Cümlenin gerisini getirmeden duruyorum.

Çünkü seni sadece ben arıyordum.

Ağzımdan bu cümle çıkacaktı. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu da arıyorlar.

Benim aracılığımla.

Kendileri arayacaklarına bu işi bana yaptırdılar. Greta Manville bu yüzden bana bakmam gereken yerleri tavsiye etti. Bu yüzden Nick 11A'yı aramam ve işe yarar bir şey bulmam ümidiyle beni yemek asansörüyle indirdi. Benimle bu yüzden yatmış olması bile mümkün. Kendini sevdirip beni yakın tutmak ve keşfettiğim her şeyi öğrenmek için.

Sanırım Nick'in bana Ingrid'miş gibi mesaj atması, benim bir terslik olduğunu bildiğimi anladıkları zaman gerçekleştü. O aşamaya gelindiğinde artık Ingrid'i gözden çıkarmıştılar.

"Bulunmaktan bu kadar korkuyorsan, neden bir trene veya otobüse atlayıp şehirden ayrılmadın?"

"Hiç paran yokken bunu yapmak kolay değil," diyor Ingrid. "Neredeyse hiç param kalmadı. Yiyecek bir şeyler bulmak için çöp kutularını karıştırdım. Saçımdaki bu boyayı bir dükkândan çaldım. Elimdeki o birazcık parayı da dilenerek veya dilek çeşmelerine atılan bozuk paraları yürüterek edindim. Şu anda on iki dolarım var. Bu hızla kazanmaya devam edersem, ülkeden ayrılabilmem bir on yılı bulur. Çünkü yapmamız gereken şey bu, Juju. Bizi asla bulamayacakları bir yere gitmek. Onlardan kaçabilmenin tek yolu bu."

"Ya da polise gidebiliriz," diyorum.

"Ve onlara ne diyeceğiz? Bartholomew'da bir grup zengin kaltağın şeytana taptıklarını mı? Sırf bunu söylemek bile kulağa saçma geliyor."

Her ne kadar buna inanıyor olsam da söylendiği zaman bana bile gülünç geliyor. Gazetelerde veya internette ilan verip para vaadi ve kalacak yer teminiyle insanları tavlıyorlar. Benim gibi, Ingrid ile Dylan gibi insanları.

Hepimiz Bartholomew'ya isteyerek girdik. Ama girdikten sonra o kurallar bizi kapana kıstırdı.

"Sen olanları nasıl anladın?"

"Erica'yla başladı," diyor Ingrid. "Tıpkı seninle olduğu gibi, onunla da parka gitmiştik. 12A'da ondan önce kalan ka-

dının, ona söylendiği gibi ölmediğini öğrenmiş. Bu da Erica'yı biraz ürkütmüş. Bunun üzerine ben de Bartholomew'la ilgili bir araştırma yaptım ve burada çok tuhaf şeylerin döndüğünü öğrendim. Bunları anlatınca Erica'nın korkusu daha da arttı. Ve Bartholomew'dan ayrılınca, artık orada kalamayacak kadar korktuğunu sandım. Ama sonra Dylan bana gelip Erica'dan bir haber aldım mı, diye sordu. İşte o zaman başka bir şeyin olduğundan kuşkulanmaya başladım."

Ingrid'in hikâyesi benimkine çok benziyor. Yeni edindiği arkadaşı kaybolunca tuhaf bir şey olduğunu düşünerek araştırmaya karar vermiş. Aradaki tek fark, Greta Manville'le Cornelia Swanson arasındaki ilişkiyi benden çok daha önce öğrenmiş olması.

"Leslie'yle lobide mülakat yaptığımız sırada Greta'yla karşılaştım," diyor Ingrid. "Bir yazarla aynı binada olmak ne hoş, diye düşünmüştüm. İlk başlarda onun iyi bir insan olduğunu sanıyordum. Bana imzalı bir kitabını bile vermişti. Ama Cornelia Swanson hakkında yazılanları okuyup ne kadar benzediklerini anlayınca, olup biteni anladım."

"Ona bunu sormuşsun," diyorum. "Bana söyledi."

"Sanırım, bir daha onunla konuştuğum takdirde, beni kovduracağını söylediği kısmı es geçmiştir."

Greta bana Bartholomew'daki hayatını anlatırken bile bu ayrıntıdan söz etmemişti. Benim dairem eskiden onun dairesiydi, yani bir zamanlar Cornelia Swanson'a aitti.

Hizmetçisini öldürdüğü daire.

Fakat bu sadece bir cinayet değildi.

Kurban etmişlerdi.

Ouroboros vaadini yerine getirmek için.

Yok edişten gelen yaratılış.

Ölümden gelen hayat.

Muhtemelen Ruby ilk kurbandı ama içimdeki mide bulandırıcı hiş sonuncusunun Erica olduğunu söylüyor. O zamanla ikisi arasında kaç kişinin daha kurban edildiğini düşünme-

meye çalışıyorum. İleride bunu düşüneceğim çok zamanım olacak. Şu anda tek bir şey üstünde odaklanmam lazım: En az kuşku uyandıracak şekilde kendimi buradan kurtarmak.

"Greta'yla konuşmandan sonra ne oldu?"

"Kesin olarak bildiğim tek şey, artık burada kalmak istemediğimdi." Ingrid ayağa kakıp duvar boyunca uzanan lavabolara doğru yürüyor. Musluğu açıp yüzüne su çarpıyor. "O sırada ev bakıcılığından gelen iki bin dolarım vardı. Oradan uzaklaşmama yetecek bir miktardı. Ama kalmaya devam edersem çok daha fazlasını kazanacağımı biliyordum."

Para. Her haftanın sonunda önümüze uzatılan yem. Bartholomew'nun bizi kıstırışının başka bir yolu. Benim bir gece daha kalmamın nedeni kesinlikle buydu.

"Kalmaya karar verdim," diyor Ingrid. "Ne kadar daha kalacağımı bilmiyordum. Belki bir hafta daha. Belki iki hafta. Ama kendimi emniyette hissetmek istiyordum, bu nedenle..."

"Bir tabanca satın aldın."

Ingrid lavabonun üstündeki aynadan bana bakarken kaşları kalkıyor. "Demek onu buldun. Güzel."

"Sahi, neden onu orada bırakın?"

"Çünkü bir şey oldu," diyor Ingrid alçak sesle. "Ve sana ne olduğunu söylersem, benden ömür boyu nefret edeceksin."

Yanına gidiyorum. "Etmem. Söz veriyorum."

"Edersin," diyor Ingrid kâğıt havluyla ensesini kurularken. "Ve bunu kesinlikle hak ederim."

"Ingrid, söylesene."

"O tabanca bana çok pahalıya mal oldu. Biriktirdiğim iki bin dolar? Pat diye gidiverdi." Elini şaklatınca tırnaklarındaki mavi ojesini görüyorum. "Bunun üzerine Leslie'ye bana avans verebilir mi, diye sordum. Öyle büyük bir miktar da değil. Bana beş bin dolar verebileceğini söyledi; borç veya avans değil, hiç geri ödeme zorunluluğu olmayan bir para. Sadece bir şey yapmam gerekecekti."

"Neydi o?"

Ingrid aynadaki görüntüsünü inceleyerek oyalanıyor. Gördüğü şeyden midesi bulanmış gibi.

"Seni kesmek," diyor. "Lobideki çarpışmamız kaza değildi. Bunu yapmam için Leslie bana para verdi."

O anı gayet iyi hatırlıyorum ve sanki banyo duvarında gösterilen bir film gibi gözlerimin önüne geliyor. Elimde iki tane ağır alışveriş poşeti. Ingrid merdivenden koşarak iniyor, gözleri telefonunda. Derken çarpışıyoruz, gövdelerimiz iki yana savruluyor, benden kan akıyor. O anda kolumun nasıl kesildiği üzerine hiç kafa yormadım.

Artık gerçeği biliyorum.

"Bende bir İsviçre ordu çakısı vardı," diyor Ingrid yüzüme bakmaya çekinerek. "Bunu ucu açık halde telefonuma dayamıştım. Ve tam çarpıştığımız anda kolunu kestim. Leslie bana derin bir kesik olmasın, demişti. Sadece kan çıkaracak kadar."

Ondan bir adım geri çekiliyorum. Sonra bir adım daha.

"Neden sana böyle bir şey yaptırmaları gerekti ki?"

"Bilmiyorum," diyor Ingrid. "Sormadım. Artık o kadının ne olduğu hakkında kuşkularım vardı. Hepsinin ne olduğu hakkında. Ve galiba bu işin bir nevi sınama olduğunu sandım. Sanki beni de aralarına almaya çalışıyorlarmış gibi. Ama o sırada soru falan soramayacak kadar çaresizdim. Aklımdaki tek şey o beş bin dolar ve o yerden uzaklaşabilmek için buna ne kadar çok ihtiyacım olduğuydu."

Banyonun karşı tarafına gelene kadar ondan uzaklaşmaya devam ediyorum; açık bir helaya girip klozete oturuyorum. Ingrid koşarak yanıma gelip dizleri üstüne çöküyor.

"Özür dilerim, Juju," diyor. "Ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin."

Göğsümden yukarıya safra dolu bir öfke yükseliyor. Ama bu öfke Ingrid'e yönelik değil. Yaptığı şey için onu suçlayamam. Parasızdı, çaresizdi ve birden çok para edinebilmek için kolay bir yol görmüştü. Onun yerinde ben olsaydım, hiç soru sormadan aynı şeyi yapardım.

Hayır, öfkem Leslie'ye ve Bartholomew'da çaresiz insanları silah haline getiren herkese karşı.

"Seni bağışlıyorum," diyorum Ingrid'e. "Hayatta kalabilmek için gerekeni yaptın."

Ingrid başını iki yana sallayıp gözlerini kaçırıyor. "Hayır, berbat bir insanım. İğrencim. Bu olay olduktan hemen sonra oradan ayrılmaya karar verdim. Beş bin dolar bana yeter de artardı bile. Orada daha fazla kalıp daha ne kadar adileşebileceğimi görmek istemedim."

"O gün parktayken neden bana tüm bunları anlatmadın?"

"Bana inanır mıydın?"

Bunun cevabı, hayır. Yalan söylediğini düşünürdüm. Ya da daha kötüsü, fena halde kafayı yediğini. Çünkü aklı başında hiç kimse Bartholomew gibi bir yerde yaşayanların Satanist olduklarına inanmazdı. Tabii, onlar da bu sayede onca zaman ifşa olmadan yaşayabildiler. Varlıklarının akıllara zarar bir şey oluşu, tüm kuşkuları savuşturan bir kalkan gibi.

"Ve seni o şekilde yaraladığım için kesinlikle beni affetmezdin," diyor Ingrid. "Kendi aklımca yapabileceğim en iyi şey, sana orada olanlarla ilgili bir fikir verip uyarmaya çalışmaktı. Seni oradan ayrılmanı sağlayacak kadar korkutmayı ummuştum. Ya da orada kalmaya devam etmeyi bir daha düşünürsün diye."

"Düşündüm de," diyorum. "Ama bu senin gerçekten oradan kaçtığın anlamına mı geliyor?"

"Evet ama istediğim biçimde değil," diyor Ingrid; o kadar hızlı konuşuyor ki takip etmekte zorlanıyorum. "O gece toparlandım, ayrılmaya hazırdım. Seni de ayrılmaya sevk etmek için yemek asansörüne o notu koydum. Tabancayı da aynı nedenle bıraktım. En kötü ihtimalle, belki kullanmak zorunda kalırsın diye. Hemen ayrılmadım çünkü Leslie o gece bir ara uğrayıp bana vaat ettiği beş bin doları vereceğini söylemişti. Ayrıca Dylan'la konuşup Erica'yı bulmasına yardımcı olur ümidiyle ona bildiklerimi anlatacaktım. Planım, Leslie'den parayı al-

diktan sonra bodrumda Dylan'la buluşmak, eşyalarımı almak ve binadan çıkarken Charlie'ye anahtarları vermekti. Bildiğin gibi, bu iş öyle gerçekleşmedi."

"Ne oldu?"

"Beni yakaladılar," diyor Ingrid. "Daha doğrusu, *o* yakaladı."

Aklıma Erica'nın o videosu geliyor.

Bu o adam.

"Nick," diyorum.

Bu ismi duyunca Ingrid titriyor. "Bir anda orada bitiverdi."

"Kapında mı?"

"Hayır," diyor Ingrid. "Dairenin *içinde*. İçeriye nasıl girdiğini bilmiyorum. Kapı kilitliydi. Ama oradaydı işte. Sanırım saatlerdir oradaydı. Saklanmış, bekliyordu. Ama onu gördüğüm an tehlikede olduğumu anladım. Çok korkutucu bir görünümü vardı."

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Direnmememi söyledi."

Ingrid susuyor; sanırım, az önce benim onunla lobideki çarpışmamı kafamda tekrar yaşadığım gibi, o da o anı yaşıyor ve bir kez daha titriyor. Sadece elleri değil, bütün vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyor. Ağzından tek bir inleme çıkarken gözleri doluyor.

"Direnmezsem daha kolay olacağını söyledi," diyor gözyaşları artık yanaklarından aşağıya süzülürken. "Ve o an... beni öldürmeyi düşündüğünü anladım. Elinde bir silah vardı. Bir tür tabancası. Bunu görünce çığlığı bastım."

Ben de 12A'nın mutfağındayken bu çığlığı duydum. Muhtemelen diğerleri de duydu. Tam onun altındaki dairede oturan Greta dahil. Herhalde kimse bir şey demedi çünkü hepsi ne olduğunu biliyordu.

Ingrid kurban edilecekti.

"Nasıl kaçabildin?"

"Beni sen kurtardın," diyor Ingrid, gözlerini silip bana sıcak bir gülümsemeyle bakarak. "Kapıma geldiğin zaman."

"Nick orada mıydı?"

"Tam arkamdaydı," diyor Ingrid. Kapıyı açmak istemedim ama sen olduğunu duyunca, Nick açmamız gerektiğini, yoksa senin kuşkulanacağını söyledi. Seni uyarmaya kalkmayayım diye şok tabancası hep enseme dayalıydı. Bizi – önce beni sonra seni felç edeceğini söyledi."

Bu da her şeyi açıklıyor. Ingrid'in kapıyı açmasının neden o kadar uzun sürdüğünü. Yirmi saniye. Tam açmayıp sadece biraz araladığını. Yüzünde o sahte gülümsemeyle bana iyi olduğunu söyleyişini.

"Bir terslik olduğunu sezmiştim," diyorum kendi gözyaşlarıma şaşırarak. "Sana yardım etmek istemiştim."

"Ama yardım ettin, Jules. Cebimde biber gazı spreyi vardı. Anahtar halkama takılı küçük bir şişe. Nick aniden ortaya çıkınca bunu alacak zamanım olmamıştı. Derken sen kapıma geldin. Ve benimle konuşurken bu şişeyi cebimden çıkaracak zamanım oldu."

Bunu çok net hatırlıyorum. Bir şeyi tutmak ister gibi, sağ elini blucin cebine sokuşunu.

"Sen gittikten sonra sana bir kötülük yapmaması için ona yalvardım," diyor Ingrid. "Sonra da biber gazını suratına boca edip kaçtım. Yanıma hiçbir şeyimi almadım. Her şeyimi geride bırakmak zorunda kaldım. Telefonumu. Elbiselerimi. Paramı. Yanımdaki tek şey anahtarlarımdı; geri dönemeyeceğimi bildiğim için bunları lobide yere attım."

Soyunma odasının kapısı açılıyor ve Bobbie başını içeriye sokuyor.

"Hanımlar, bu toplantıyı bir an önce bitirseniz iyi olacak," diyor. "Bütün gece burada duramam. Salon giderek kalabalıklaşıyor ve bir an önce gitmezsem yatağımı kaptırırım."

Ingrid'le birlikte soyunma odasından çıkıp öncesine göre daha kalabalıklaşmış salona geçiyoruz. Bobbie haklı. Artık tüm yataklar sahiplenilmiş. Çoğunun üstünde uyuyan, kitap okuyan ya da sessizce etrafına bakan insanlar var. Birkaç yerde bir araya gelmiş kadınlar, gülerek sohbet ediyorlar. Çok gürültülü bir yer. Ingrid'in neden otobüs ve tren istasyonlarına takıldığını anlıyorum. Kalabalıklar emniyetli oluyor.

Ikimiz için de.

Ama hâlâ Bartholomew'da kalan bir ev bakıcısı var. Ve o yapayalnız.

Bunu hatırlayınca aklıma başka bir şey geliyor. Çok kötü bir şey.

Telefonumu çıkarıp daha önce baktığım ay takvimini buluyorum.

Bu ayı giriyorum.

Bu yılı giriyorum.

Sonuç çıkınca öyle bir ses çıkarıyorum ki barınaktakiler durup bana bakıyorlar. Ingrid ile Bobbie endişeyle yanıma geliyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyor Ingrid.

"Gitmem gerek." Onların yanından ayrılıp çıkış kapısına gidiyorum. "Bobbie'yle kal. Başka kimseye güvenme."

Ingrid arkamdan sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Bartholomew'ya. Dylan'ı uyarmam lazım."

Birkaç saniye sonra salondan ve binadan çıkıp ayın aydınlattığı sokağa giriyorum.

Dolunay var.

Bu ayın ikinci dolunayı.

Bir mavi ay.

42

Param olmadığı halde Bartholomew'ya gitmek için bir taksiye biniyorum.

Cüzdanım boş.

Banka hesabım da öyle.

Ama şu anda en önemli şey hız. Bartholomew'ya dönmek için kendime yirmi dakika tanımıştım; alabildiğim kadar eşyamı alacak, Dylan'la buluşacak, oradan kaçacaktım. Hiçbir açıklama olmadan. Vedalaşmadan. Daireme girip çıkacak, anahtarlarımı lobiye atacaktım.

Ama daha şimdiden gecikmiş durumdaydım. Sekizinci Cadde'de trafik salyangoz gibi sürünüyor. Taksi beş dakikada sadece iki blok gidebildi. Arka koltukta endişe ve sabırsızlık içinde büzülmüş, oturuyorum. Dylan'ı aramak için telefonumu çıkarırken elim titriyor.

Bir kez çalıyor.

Kırmızı ışıkta duran taksi, yeşil yanınca gazlıyor.

İkinci çalış.

Bir blok daha geçiyoruz.

Üçüncü kez çalıyor.

Bir blok daha geçtik. Geriye on altı blok kaldı.

Dördüncü kez çalıyor.

Bir blok daha geçtikten sonra taksi zınk diye bir kırmızı ışıkta duruyor. Bu ani duruşla öne doğru savruluyorum, arka

koltukla ön taraf arasındaki plastik cama çarpmama ramak kalıyor. Telefon titreyen ellerimden düşüyor.

Telefon çalmaya devam ediyor, taksi döşemesinden gelen sesi tiz. Derken ses kesiliyor ve Dylan'ın telesekreteri çıkıyor.

"Ben Dylan. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Telefonu yerden alıp bağırıyorum.

"Dylan, Ingrid'i buldum. Güvenli bir yerde. Erica'nın nerede olduğunu bilmiyor. Ama senin oradan çıkman gerek. Hemen."

Ön koltukta, taksi şoförü bana dikiz aynasından meraklı bir bakış atıyor. Kaşları kalkmış, alnı kırışmış. Şimdiden beni arabasına aldığı için pişman gibi. Bir dakika sonra daha da pişman olacak.

Başımı çevirip kelimeleri art arda yuvarlayarak telefona bağırmaya devam ediyorum.

"Şimdi oraya geliyorum. Mümkünse beni dışarıda karşıla. Geri kalanını oradan ayrıldıktan sonra açıklarım."

Yeşil ışık yanıp taksi yine öne fırlıyor. Columbus Circle'dan baş döndürücü bir hızla geçiyoruz. Sağ tarafımızdaki binalar yerlerini Central Park'ın ağaçlıklı alanlarına bırakıyorlar.

On üç blok kaldı.

Dylan'a bir mesaj atıyorum.

BENİ ARA.

Ardından hemen, daha acil bir mesaj...

TEHLİKEDESİN.

Bir blok daha geçiyoruz.

Kendime sakin olmamı, odaklanmamı söylüyorum.

Panikleme.

Düşün.

Bu karmaşadan ancak böyle sıyrılabilirim. Paniklemeden. Panik sadece daha çok paniğe yol açar.

Oysa düşünmek –sakin ve akılcı düşünmek– çok iyi sonuçlar yaratır. Ancak saatime baktıktan sonra akılcı düşünmek mümkün değil. On dakikadır bu taksideyim ve daha yolun yarısına bile gelmemişiz.

Harekete geçme zamanı.

Taksi bir sonraki ışıkta durunca kapıyı açıp kendimi dışarıya atıyorum. Şoför bana bağırarak bir şeyler söylüyor ama kaldırıma çıkmak için onca aracın arasından koşarken ne dediğini anlamıyorum. Öfkeyle kornasına basıp duruyor.

Caddenin karşısına koşarken hâlâ korna sesini duyuyorum.

On bir blok kaldı.

Var gücümle koşmaya devam ediyorum. Ayak seslerimi duyan çoğu insan bana yol açmak için yana çekiliyor. Çekilmeyenleri omzumla itiyorum.

Yanlarından geçerken bana öfkeyle bakmalarına aldırmıyorum. Aklımdaki tek şey bir an önce Bartholomew'ya varmak ve aynı hızla oradan ayrılmak.

Sakin ol.

Odaklan.

İçeriye gir.

Dışarıya çık.

Koşarken 12A'ya döndüğümde yanıma alacaklarımın listesini çıkarıyorum. Ailemin fotoğrafı. Bu birinci önceliğim. Şimdi yatağın yanında duran, on beş yaşımdayken çektiğim Jane ve anne babamın olduğu fotoğraf. Başka her şeyin yenisini edinebilirim.

Almam gereken diğer şeyler telefon şarjım, dizüstü bilgisayarım ve birkaç elbise. Hepsi tek koliye sığabilir. Tekrar oraya dönecek zamanı bulamayabilirim. Gücüm yettiğince hızlı koşmama rağmen dakikalar geçiyor ve zaman tükeniyor.

Beş blok daha.

Dört.

Üç tane daha.

Bir blok daha geçerken üstüme doğru gelen bir Range Rover'dan zor bela kaçabiliyorum.

Koşmaya devam... ciğerlerim alev alev. Dizlerim de. Kalbim öyle hızlı atıyor ki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bartholomew'ya yaklaşınca biraz yavaşlıyorum. Bilinçdışı bir yavaşlama. Binaya doğru ilerlerken Dylan'ı görmek ümidiyle kaldırıma bakıyorum.

Orada yok.

Bu iyiye işaret değil. Görebildiğim tek kişi ön kapıda duran Charlie. Kapıyı açmış, benim içeriye girmemi bekliyor.

"İyi akşamlar, Jules," diyor sevimli gülümsemesiyle. "Çok meşgul olmalısın. Bütün bir gün dışarıdaydın."

Ona bakarken, acaba ne kadarını biliyor, diye düşünüyorum.

Her şeyi mi?

Hiçbir şey mi?

İçimden ona bir şey söylemek geliyor. Yardımını istemek. Onun da benim gibi, süratle oradan ayrılması için onu uyarmak. Ama bu göze alabileceğim bir risk değil. Henüz değil.

"İş arıyordum," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Charlie merakla başını yana eğiyor. "Bulabildin mi?"

"Evet." Düşünüyorum. Derken aklıma geliveriyor. Aynlmak için son derece mantıklı bir gerekçe. "İş buldum. Queens'te. Ama işyeri çok uzakta olduğu için artık burada kalamayacağım. Bir yer bulana kadar bir arkadaşımda kalacağım."

"Bizden ayrılıyor musun?"

"Evet. Şimdi."

Charlie kaşlarını çatınca, hayal kırıklığının içten mi, yoksa benim gülümsemem kadar sahte mi olup olmadığını kestirmeye çalışıyorum. "Buradan gideceğine üzüldüm. Seni tanıdığım için memnunum."

İçeriye girmem için kapıyı açık tutmaya devam ediyor. Bir

an duraksayıp ön kapı üstündeki heykelciklere bir bakış atıyorum.

Bir ara bunların saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi bu binadaki diğer her şey gibi, beni korkutuyorlar.

Vücudum attığım her adıma direnirken hızla asansöre gidiyorum. Artık hareketlerimi irade zoruyla yaparak, inatçı kaslarıma asansöre girip kapısını kapatmayı ve on birinci kat düğmesine basmasını emrediyorum.

Asansör, ürpertici bir sessizliğe bürünen binada yükseliyor. On birinci katta kabinden fırlayıp Dylan'ın dairesine doğru koşuyorum.

Dylan'ın kapısını tıklatıyorum. İki kere.

"Dylan?"

Bir kez daha tıklatıyorum; bu defa daha sertçe. Kapı sarsılıyor.

"Dylan, orada mısın? Buradan gitmemiz..."

Kapı aniden ardına kadar açılınca, elim havada kalıyor. Karşımda Leslie Evelyn var; üstünde zırh gibi taşıdığı Chanel döpiyesiyle bana sahte bir gülümsemeyle bakıyor.

O âna kadar deh gibi atan kalbim, pat diye duruveriyor.

"Jules," diyor Leslie mide bulandırıcı tatlılıkta bir sesle. Bala bulanmış zehir. "Bu ne güzel bir sürpriz."

Kendimi yana doğru kayıyormuş gibi hissediyorum. Ya da bana öyle geliyor. Şok içinde, sanki ayaklarım yerden kesilmiş. Leslie'nin Dylan'ın dairesinde olması için aklıma tek bir neden geliyor.

Çok geç kaldım.

Dylan'ı aldılar.

Tıpkı Megan ile Erica ve onlardan önce kimbilir kaç kişi gibi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim," diye soruyor Leslie sahte bir ilgiyle gözkapaklarını titreterek.

Ağzım açık kalıyor ama tek kelime edemiyorum. Korku ve şokla sesim çıkmıyor. Sadece düşüncelerimin içine siren çınlaması gibi giren Leslie'nin sesi var.

Derhal oradan kaç ve var hızınla koş.

Öyle yapıyorum.

Leslie'den kaçıp koridora, oradan da merdivene koşuyorum.

Aşağıya inmek yerine yukarıya çıkıyorum. Lobide beni bekliyor olabilirler.

Tek seçeneğim 12A. Oraya varabilirsem, kapıyı kilitleyip polisi arar, bir memurun gelip beni binadan çıkarmasını isteyebilirim. Bunun bir yararı olmazsa Ingrid'in tabancası var.

Böylece dizlerim titreyerek basamakları çıkıyorum. Şok bütün vücudumu uyuşturmuş.

Basamakları sayarak tırmanıyorum.

On basamak. Sahanlık. On basamak.

Nihayet on ikinci kata geliyorum. Koşarak koridoru geçtikten sonra soluk soluğa 12A'ya giriyorum. Rahatlamayla neredeyse ağlayacak gibiyim.

Kapıyı kapatıp emniyete alıyorum.

Kilit. Sürgü. Zincir.

Sırtımı kapıya dayayıp soluklanıyorum. Sonra daha yavaş bir şekilde basamakları çıkarak üst kata ulaşıyorum.

Yatak odama girince ilk iş aile fotoğrafımı almak oluyor. Başka her şeyi gözden çıkarabilirim.

Fotoğraf koltuk altımdayken kıvrımlı merdivenden son defa iniyorum. Az sonra mutfakta olacağım, polisi arayıp tabancayı alacak, yardım gelene kadar kucağımda tutacağım.

Alt basamağa gelince hole doğru yürüyüp duruyorum.

Nick karşımda.

Benim kaçışımı önlemek için kapının önünde dimdik duruyor. Elinde bir şey var, arkasında tuttuğu için göremiyorum. Yüzü hepten ifadesiz. Bu boş suratı beni daha çok korkutuyor.

"Selam, komşu," diyor.

43

"Buraya nasıl girdin?" diyorum.

Boş bir soru. Cevabını zaten biliyorum. Çalışma odasındaki kitaplık duvardan ayrılmış, arkasında karanlık bir dikdörtgen var. Daireleri birbirine bağlayan bir geçit. Arayacak olsam, eminim duvarda hem 11A'ya hem de 11B'ye giden bir merdiven bulurum.

Nick istediği zaman 12A'ya girebilirdi. Dahası, sanırım daha önce de girmiştir. Sabahları duyduğum o gürültü. Halı üstünde çoraplı ayakların yürüyüşü veya bir elbisenin masa ayağına sürtünüşü gibi bir hışırtı.

O sesler Nick'tendi.

Hayalet gibi daireye girip çıkıyordu.

"Dylan nerede?" diye soruyorum. O kadar korkmuşum ki kendi sesimi tanıyamıyorum. Tiz ve titrek, sanki başkasına ait. Bir yabancıya. "Ona ne yaptınız?"

"Leslie sana söylemedi mi? Dylan buradan ayrıldı."

Nick bunu derken sırıtıyor. Dudakları hafifçe yukarıya kıvrılıyor. Bunu görünce, Dylan'ın kesinlikle öldüğünü anlıyorum. Midem bulanıyor; her an kusacak gibiyim, karnıma bastırıyorum. Midem tamamen boş olmasaydı, kusardım. Sadece öğürebiliyorum.

"Lütfen, bırak, gideyim." Zorlukla yutkunuyorum. "Burada olanları kimseye söylemem."

"Peki, sen burada ne olduğunu düşünüyorsun?" diyor Nick.

"Hiçbir şey," diyorum sanki bu apaçık yalana kanıp beni bırakacakmış gibi.

Nick kederli bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. "Bunun doğru olmadığını sen de ben de biliyoruz."

Bana doğru bir adım atınca ben tersini yapıp bir adım geri çekiliyorum.

"Seninle bir pazarlık yapalım," diyor Nick. "Bana Ingrid'in nerede olduğunu söylersen, belki –sadece belki– onu alır, seni serbest bırakırız. Ne dersin?"

Yalan, derim. En az benimki kadar yalan.

"Hayır, diyorsun galiba," diyor Nick benden cevap gelmeyince. "Yazık."

Bir adım daha yaklaşıp arkasında tuttuğu şeyi gösteriyor.

Ucunda mavi kıvılcımı oynaşan şok tabancası.

Koridora koşup kendimi mutfağa atıyorum. Dizlerimin üstünde ilerleyerek lavabonun altındaki dolaba gidiyorum. Kapısını açıp ayakkabı kutusuna uzanıyorum. Kutu yere düşüyor ve kapağı açılıyor.

Kutu boş.

Bir anda beynimde şimşekler çakıyor. Ingrid'e tabancayla ilgili çektiğim mesajı hatırlıyorum. Artık onun hiçbir zaman görmediğini anladığım mesajı.

Benden başka sadece Nick o mesajda ne olduğunu biliyor.

Koridordan gelen sesini duyuyorum.

"Hayatta kalma içgüdüne hayranım, Jules. Gerçekten. Ama bu dairede bir tabanca bulundurmak çok tehlikelidir. Onu alıp güvenli bir yere saklamak zorunda kaldım."

Köşeyi dönüp mutfağa giriyor. Hiç acele etmiyor. Gerek yok ki. Ben bu şekilde kapana kısılmışken. Tek başına ve savunmasızken. Önümde kalkan gibi tuttuğum çerçeveli aile fotoğrafım dışında hiçbir silahım yokken.

"Bu işin şiddete yönelmesine gerek yok," diyor Nick. "Direnmeden teslim ol. Böylesi daha kolay olur."

Umitsizce bir silah bulabilmek için mutfağı arıyorum. Bıçakların bulunduğu tahta blok Nick'in durduğu yere çok yakın. Aletlerin olduğu çekmece de benden uzakta. Herhangi birine doğru hale yaparsam hemen tepeme biner.

Yine de bir şey denemem lazım. Nick ne derse desin, direnmeden teslim olmayacağım.

Sağ tarafımda, fırınla lavabo arasında kapalı dolap var. Bunu açınca arkasındaki yemek asansörü görünüyor. İçine girmeye çalışırken Nick hemen davranıyor. Vücudumun yarısını sokmuşken, bana yetişiyor; şok tabancası elinde. Ona tekme atıyorum. Var gücümle. Ayağım sertçe göğsüne isabet ediyor.

Korkudan yarı kapalı gözlerimle şok tabancasından çıkan mavi kıvılcımları görüyorum. Daha yukarıya, yüzüne nişan alarak bir tekme daha savuruyorum. Topuğum suratına gelince gözlüğü kırılıyor.

Nick acıyla bağırarak geri çekiliyor.

Şok tabancası yere düşüyor.

Bacağımı yemek asansörünün içine çekerken, bunun ne kadar küçük olduğunu hatırlıyorum. İki elimi kullanarak ipi çekiyorum. Bir saniye sonra asansör hızla düşerek beni karanlığın içine atıyor.

Asansör aşağıya düşerken ipi tutmaya çalışıyorum ama çok hızlı indiği için avuçlarımı kesiyor. İnişimi yavaşlatır ümidiyle ellerimi çekip ipi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum.

İşe yarayıp yaramadığını anlayamıyorum. Çok karanlık ve ağırlığım altında çatırdayan asansör çok gürültülü. Sürtünmeyle blucinimin kumaşı yanarken dizlerim aşırı ısınıyor. Dizlerimi ayırıp bir çığlık daha attığım sırada asansör alt kattaki daireye hızla çarpıyor.

Bu çarpmayla bütün vücudum sarsılıyor. Başım geriye savrulurken omurgamda müthiş bir acı duyuyorum. Kollarım ve bacaklarım asansörün kenarlarına çarpıyor.

Bunlar bittikten sonra korku ve sancılar içinde acaba hareket edemeyecek kadar hasar gördüm mü, diye düşünerek karanlıkta bekliyorum. Çünkü fena hırpalandım. Bundan eminim. Boynum acıyla zonkluyor. Ve yanıyor.

Ama asansör kapısını açıp hırpalanmış vücudumu koruyarak dışarıya çıkabiliyorum. 11A'nın mutfak zeminine gelince yavaş da olsa yürüyebildiğime şaşırıyorum. Her adımımda canım yanıyor.

Buna rağmen dişlerimi sıkıp mutfaktan çıkıyor, hole gelip kapıyı açıyorum.

11A'dan çıktıktan sonra her adımımda sancım azalıyor. Korkudan olmalı. Belki adrenalindir. Hangisi olduğu önemli değil, yeter ki koridorda daha hızlı yürümemi sağlasın.

Asansöre gelince bir mucize eseri bunun on birinci katta olduğunu görüyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi kapısı açık. Ona doğru koşarken aniden sol tarafımda bir hareket fark ediyorum.

Nick.

Elinde şok tabancasıyla on ikinci kattan aşağıya iniyor. Gözlük çerçevesi bir kulağından sarkmış. Sağ merceği kırık. Sağ gözünün altındaki kesikten kırmızı gözyaşları gibi kan sızıyor.

Kendimi kabinin içine atıp lobiye indirecek düğmeye basıyorum.

Dış kapı kapanırken Nick asansöre yetişiyor. Kolunu paslanmaklıkların arasından sokuyor; şok tabancasından hâlâ kıvılcımlar püskürmekte.

İç kapıyı onun koluna çarpıp sıkıştırıyorum.

Kapıyı geri çekip bir kez daha bunu yapıyorum.

Daha sertçe.

Nick kolunu geri çekince şok tabancası elinden düşüyor.

İç kapıyı kapatınca asansör beni aşağıya indirmeye başlıyor. Daha on birinci kattan inmeden Nick'in merdivene koştuğunu görüyorum.

Onuncu kat.

Nick basamaklardan uçarcasına iniyor. Onu henüz göremiyorum ama mermer zeminde yankılanan ayak seslerini işitiyorum.

Dokuzuncu kat.

Nick giderek yaklaşıyor. Bir ara katlar arasındaki sahanlıkta onun ayaklarını görüyorum.

Sekizinci kat.

Atamadığım çığlık ciğerlerimde balon olmuş. Bu isteğimi bastırıyorum. Tıpkı Ingrid'inki gibi, benimkinin de dikkate alınmayacağına eminim.

Sahanlıkta beni seyreden Marianne'i görüyorum. Makyajsız. Güneş gözlüğü yok. Teni hastalıklı bir sarı renkte.

Altıncı kat.

Nick hızla Marianne'in yanından geçiyor. Artık onu tam olarak görüyorum. Neredeyse asansörle aynı hızda basamakları inen bulanık bir figür.

Beşinci kat.

Eğilip yerdeki şok tabancasını alıyorum. Şaşılacak kadar ağır.

Dördüncü kat.

Şok tabancasını denemek için kenarındaki düğmeye basıyorum. Ucundan kıvılcımlı bir çizgi fırlıyor.

Üçüncü kat.

Nick benimle aynı hızda iniyor. Kabin içinde dönerek pencerelerden onun hareketlerini seyrediyorum. On basamak, sahanlık, on basamak daha.

İkinci kat.

Elim iç kapıda; asansör durur durmaz açmaya hazırım.

Lobi.

Ben hızla asansörden çıkarken Nick de son on basamağı iniyor. Ondan üç metre kadar ötedeyim. Belki daha bile az.

Arkama bakmaya korkarak lobide koşuyorum. Kalbim çarpıyor, başım dönüyor ve vücudum o kadar çok ağrıyor ki elimdeki şok tabancasını veya hâlâ koltuk altımda bulunan

aile fotoğrafımı bile hissedemiyorum. Üç metre önümdeki ön kapıdan başka bir şey göremiyorum.

Şimdi iki metre.

Şimdi bir metre.

Güvenliğim o kapının diğer tarafında.

Polisler, yayalar ve beni görüp yardım etmek zorunda kalacak yabancılar var.

Kapıya ulaşıyorum.

İtip açıyorum.

Birisi beni kapıdan geriye itiyor. İri yarı biri. Bakınca kepiği, üniformasını ve bıyığını görüyorum.

Charlie.

"Gitmene izin veremem, Jules," diyor. "Üzgünüm. Bana söz verdiler. Kızımı vaat ettiler."

Hiç düşünmeden şok tabancasını ateşleyip karnına batırıyorum. Kıvılcımlar püskürürken Charlie acı içinde iki bükülüm yere devriliyor.

Tabancayı yere atıp kapıdan çıkarak kaldırıma, oradan da caddenin ortasına dalıyorum.

Arkamdan Charlie sesleniyor. "Jules, dikkat et!"

Hâlâ koşarken arkama bakınca onun hâlâ kapı eşiğinde iki bükülüm yattığını görüyorum. Nick yanında.

Gürültü artıyor. Kornalar, fren yapan lastiklerden çıkan ağlıklar. Bir yerde birisi haykırıyor. Siren sesi gibi.

Derken bana bir şey çarpıyor ve yana deviriyor. Kontrolsüz bir şekilde uçarak büyük bir boşluğa dalıyorum.

ŞİMDİ

Uyanışım çok ani oluyor. Gözkapaklarım hiç titreşmeden açılmış. Gerinme ve esneme yok. Karanlıktan aydınlığa bir anda geliveriyorum; tıpkı uyumadan önceki gibi hissederek.

Panik içinde.

Durumu bütün berraklığıyla anlıyorum. Chloe'yi ve Ingrid'i bulacak olurlarsa ikisi de tehlikede. Onlara yardım etmeliyim.

Hemen şimdi.

Açık duran kapıya bakıyorum. Oda karanlık, koridor sessiz. Ne bir fısıltı ne de bir ayak sesi var.

"Hey?" Susuzluktan sesim çatlamış, vıraklıyorum sanki. "Benim..."

Polisi aramam lazım.

Bunu demek istiyorum. Ama boğazım tıkanıyor, ses çıkaramıyorum. Sesimi kazanmaktan çok, geçen bir hemşirenin dikkatini çekmek ümidiyle öksürüyorum.

Bir kez daha, bu defa daha yüksek sesle, "Hey?" diye bağırıyorum.

Karşılık yok.

O anda belli ki koridor bomboş.

Telefon vardır diye yatağın yanındaki komodine bakıyorum. Yok. Hemşire çağırmak için bir düğme de yok.

Yataktan kalkıyorum; her ne kadar kolay olmasa da yürüyebiliyorum. Bacaklarım pelte gibi, bütün vücudum sancılar için-

de. Ama çok geçmeden koridora çıkmayı başarıyorum. Koridor tahmin ettiğimden daha kısaymış. Sadece diğer iki odaya açılan kapılar ve şu anda boş olan hemşire bankosu var.

Orada da telefon yok.

"Hey?" diye sesleniyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

Koridorun sonunda sımsıkı kapalı başka bir kapı var.

Beyaz.

Penceresiz.

Ve bunu açmaya kalkıştığım zaman anladığım kadarıyla epeyce ağır. Biraz aralayabilmem için bir hayli güç kullanmam gerekiyor.

Bu kapıdan girince kendimi yine bir koridorda buluyorum.

Daha önce gördüğümü sandığım bir koridor. Son zamanlara ait tüm hatırladıklarım gibi bu da muğlak. Belleğim sürekli sancı ve yatıştırıcı ilaçlarla iyice bulanıklaşmış.

Biraz yürüyünce köşeden dönüp başka bir koridora geliyorum.

Sağ tarafımda bir mutfak var. Lavabonun üstünde bir tablo. Sekiz biçimini alacak şekilde kıvrılmış bir yılan, kendi kuyruğunu yiyor.

Mutfağın biraz ötesinde yemek salonu. Bunun da ötesinde pencereler var. Pencerelerden Central Park görünüyor; batmakta olan güneşin kızıllığında sanki bütün park alev almış gibi.

Bu manzarayı görünce içimi buz gibi bir korku kaplıyor.

Hâlâ Bartholomew'dayım.

Onca zaman hep buradaydım.

Bunu anladığım anda çığlığı basmak istiyorum ama boğazım buna izin vermiyor. Korku ve susuzluk boğazımı kilitlemiş.

Endişeli ve telaşlı adımlarla, çıplak ayaklarımı yerde şaplatarak ilerliyorum. Birkaç metre yürüdükten sonra arkamdan bir ses yükseliyor.

Bu sesi duyunca korkuma ve susuzluğuma rağmen boğazım açılıyor, tam çığlığı basacakken arkamdan bir el ağzımı kapatıyor. Başka bir el beni çevirince, kim olduğunu görüyorum.

Nick.

Dudakları büzülmüş.

Gözleri öfke saçıyor.

Sağ tarafında Leslie Evelyn. Solunda, elinde enjektörüyle Dr. Wagner. İğneyi üst koluma saplamadan önce ucundan damlayan sıvıyı görüyorum.

Bir anda her şey bulanıklaşıyor. Nick'in yüzü. Leslie'nin yüzü. Dr. Wagner'in yüzü.

Soluk alıp bir çığlık daha atıyorum.

Korku dolu, acınası ve yüksek sesli bir çığlık.

Sesim koridorda yankılanarak uzanıyor, her şey karanlığa gömülürken bile işitebiliyorum.

BİR GÜN SONRA

44

Rüyamda Central Park'taki Bow Köprüsü'nde duran ailemi görüyorum.

Bu defa onlarla beraberim.

George da orada.

Köprüde sadece beşimiz varız, ay ışığının aydınlattığı suda yansımamızı seyrediyoruz. Park içinde esen hafif bir rüzgâr suyun yüzeyini dalgalandırınca yüzlerimizi lunaparklardaki aynalarda görüldüğü gibi, gerçek halimizin başka bir versiyonuna çeviriyor.

Yansımama bakarken yüzümün aldığı farklı şekillere hayranlık duyuyorum. Sonra diğerlerinin yansımalarına bakınca tuhaf bir şey fark ediyorum.

Herkesin elinde bir bıçak var.

Ben hariç herkesin.

Başımı çevirip onlara bakıyorum. Aileme. Ve heykelciğime.

Bıçaklarını kaldırıyorlar.

"Buraya ait değilsin," diyor babam.

"Kaç," diyor annem.

"Var gücünle koşarak kaç," diyor Jane.

George bir şey demiyor. Ailem üstüme çullanıp beni bıçaklarken o beni taş gibi gözlerle seyrediyor.

İKİ GÜN SONRA

45

Yavaş yavaş uyanıyorum. Sanki karanlık sulardan beni zorla çıkarıyorlar. Bilincim yerine geldikten sonra bile hâlâ uykuluyum. Yoğun bir sis zihnimi kaplamış.

Gözlerim kapalı. Vücudumda büyük bir ağırlık var.

Karnımda bir sancı var fakat sanki odanın karşı tarafındaki bir ateş gibi. Sadece hararetini hissediyorum.

Çok geçmeden gözlerimi kırpıştırarak açıyorum; bir hastane odasındayım.

Daha öncekiyle aynı.

Pencere yok. Köşede bir iskemle. Beyaz duvara asılı bir Monet tablosu.

Kafamın içindeki sis bulutuna rağmen nerede olduğumu tam olarak biliyorum.

Bilmediğim tek şey bana birazdan ne olacağı ve şu âna kadar ne olduğu.

Bütün gayretime rağmen vücudum hareket etmeyi reddediyor. Sis çok ağır. Bacaklarım yararsız. Sadece sağ elim hareket ediyor – güçsüz bir şekilde yanıma düşüyor.

Becerebildiğim tek hareket başımı çevirmek. Sol yanıma bakınca serum şişesini ve ince plastik tüpünün elime doğru kıvrılışını görüyorum.

Başımdaki sargının çıkarılmış olduğunu da anlayabiliyorum. Başımı çevirdiğim zaman saçlarım yastığa doğru kayıyor.

O tarafta aile fotoğrafım var; çatlamış çerçevesi içinden yansıyan yüzüm görünüyor.

Çatlakların arasından soluk yüzümü görünce sağ elim seğiriyor. Hayret, elimi kaldırabiliyorum. Fazla değil. Sadece karnımın üstüne düşürebilecek kadar.

Elimi hastane geceliğimin üstünde gezdiriyorum. Kâğıt inceliğindeki kumaşın altında sargının bulunduğu küçük bir şişlik var. Mememin hemen altında, karnımın sol yanında. Buna dokunduğum anda bütün vücudumu şiddetli bir sancı kaplıyor ve zihnimdeki sisi dağıtıp bunu gerçekten hissetmeme neden oluyor. Yıldırım gibi.

Sancıyla birlikte panik de geliyor. Ters bir şey olduğunun farkındayım ama ne olduğunu bilmiyorum.

Elim titriyor, yavaşça yanıma doğru gidiyor. Tam göbek deliğimin solunda büyük bir kabarıklık var. Başka bir sargı.

Daha çok acı.

Daha çok panik.

Başka bir sargı var mı, diye elimi karnımın üstünde gezdiriyorum.

Tam karnımın altında bunu buluyorum. Göbek deliğimin birkaç santim altında. Diğerlerinden daha uzun. Elimi bastırınca acı artıyor. Soluğumu kesecek kadar.

Bana ne yaptınız?

Bunu seslendirmiş değilim; aklımdan geçiyor. Sesim kurbağa sesi gibi ama zor duyulabilecek halde. Ama kafamın içindeki ses bir haykırma.

Karnımdaki acı giderek artarak yanıyor. Artık ateş o kadar uzakta değil. Burada. Karnımda kükreyerek yanıyor. Kullanabildiğim elimle karnımı tutuyorum. Kafamda hâlâ çığlık atıyorum ama cılız sesimle sadece bir inleme çıkarabiliyorum.

Odanın dışında birisi beni işitiyor.

Bernard; gözlerinde o sevecen ifadeden eser kalmamış bir halde odaya giriyor. Benim olduğum tarafa bir göz atıyor ama bana baktığı yok. Ben bir kez daha inleyince odadan çıkıyor.

Bir dakika sonra odaya Nick giriyor.

Kafamda bir uluma sesi daha çıkarıyorum.

Bana yaklaşma! Lütfen bana dokunma!

Sesim ilk kelimenin ötesine yetmiyor. Sadece hırıltılı bir "Bana."

Nick elimi karnımın üstünden çekip yavaşça yanıma getiriyor. Alnıma dokunarak ateşime baktıktan sonra yanağımı okşuyor.

"Ameliyat başarılı geçti," diyor.

Aklımda tek bir soru.

Ne ameliyatı?

Bunu sormak için daha ilk heceyi seslendirdiğim anda zihnimdeki sis yine hâkim oluyor. Bunun bitkinlikten mi, yoksa yine bana bir şey enjekte etmelerinden mi olduğunu anlayamıyorum. Galiba ikinci ihtimal. Yine uyku basıyor. Yine sudaki yüzücü olacak ve bu defa daha derinlere dalacağım.

Kendimden geçmeden önce Nick kulağıma fısıldıyor.

"İyisin," diyor. "Her şey yolunda. Şu anda bize sadece böbreklerinden biri lazımdı."

ÜÇ GÜN SONRA

46

Saatler geçiyor. Belki günler...

Artık varlığım sadece iki duruma indirgendiği için bunu anlamak zor; uykuda ve uyanıkken.

Her ne kadar sis yüzünden emin olamasam da şu anda uyanığım. Sis o kadar etkili ki her şeyi rüyadaymış gibi algılıyorum.

Hayır, rüya değil.

Bir kâbus.

Ve bu kâbusumsu durumumda kapının dışında sesler işitiyorum. Bir kadın ve bir erkek.

"Dinlenmen gerek," diyor erkek. Aksanından onu tanıyorum. Dr. Wagner.

"Gerekli olan şey, onu görmem," diyor kadın.

"Bu hiç iyi olmaz."

"Çok umurumdaydı sanki. Hadi, beni içeriye götür."

Bunun ardından lastik tekerleklerin zeminde çıkardığı mırıltı geliyor. Bir hareket var.

O sis yüzünden kayış gibi sert bir el benim elimin üstüne kapanınca irkilemiyorum. Gözkapaklarım biraz aralanınca tekerlekli iskemle üstündeki Greta Manville'i görüyorum. Bir deri bir kemik kalmış. Bembeyaz teninde zikzak yapan damarları görünüyor. Hayalet gibi.

"Senin olmanı istemedim," diyor Greta. "Bunu bilmeni istiyorum."

Gözlerimi kapatıp hiçbir şey söylemiyorum. Zaten bunun için gücüm yok.

Greta benim konuşamadığımı anlayınca sessizliği kendisi dolduruyor.

"Ingrid olacaktı. Bana öyle söylemişlerdi. Mülakatı sırasında onun sağlık kayıtlarını istemişler, o da vermişti. Tam uyumlu çıktı. Ama sonra o gidince sen kaldın. Sen de uyumlu çıktın. Bu konuda hiçbir seçeneğim yoktu. Ya sen olacaktın ya da ölecektim. Bu nedenle yaşamayı seçtim. Beni kurtardın, Jules. Bunun için sana daima minnettar olacağım."

Sırf ona öfkemi göstermek için gözlerimi açıyorum. Üstünde benimkine benzer bir hastane geceliği var. Açık mavi. 12A'nın yatak odasındaki duvar kâğıdıyla aynı renk. Yaka kısmına altın bir broş iğnelenmiş; tıpkı Marjorie Milton'on üstünde olandan.

Bir ouroboros.

Elimi onun elinden çekip art arda çığlıklar atıyorum; ta ki, yine uykuya dalana kadar.

47

Uyanıyorum.

Uyuyorum.

Bir daha uyanıyorum.

Sisin bir kısmı kaybolmuş. Artık kollarımı hareket ettirebiliyor, ayak parmaklarımı oynatabiliyor ve vücudumu istila eden serum şişesiyle sondanın verdiği acıyı hissedebiliyorum. Odada benim yanımda birinin olduğunu bile anlayabiliyorum. Onun varlığı yalnızlığımın içine batan bir kıymık gibi.

"Chloe?" diyorum olup biten her şeyin bir rüya olması ümidiyle. Gözlerimi açtığım zaman Chloe'nin kanepesinde olacağım, Andrew'dan ayrılmanın kalp kırıklığı ve yeni bir iş bulma endişesini duyacağım.

O biçim bir endişeye dünden razıyım.

Seve seve.

Chloe'nin adını bir daha söylüyorum. Tekrarlanan bir dilek. Sık sık söylersem belki gerçekleşir.

"Chloe?"

"Hayır, Jules, benim."

Sesi hem tanıdık hem de istenmeyen bir erkeğe ait.

Gözlerimi açıyorum; bana verdikleri ilacın etkisiyle bulanık görüyorum. Yatağın yanındaki iskemlede oturan biri var. Görüşüm giderek netleşiyor.

Nick.

Yeni bir gözlüğü var. Düz siyah çerçeveli. Çerçevenin altında, sağ gözünün etrafındaki morluk görünüyor. Ayağımın yüzüne isabet ettiği yer. Elimde olsa aynı şeyi öbür gözüne de yapardım. Ama şu anda yapabildiğim tek şey, bir tutsak olarak burada yatıp ona bakmak.

"Nasılsın?" diyor.

Ses çıkarmayıp tavana bakıyorum.

Nick içi su dolu plastik bir kavanozla küçük bir karton bardağı yatağın yanındaki tepsinin üstüne koyuyor. Karton bardakta bebek aspirini büyüklüğünde iki beyaz hap var.

"Sancıların için sana bir şey getirdim. Rahat olmanı istiyoruz. Acı çekmen gerekmez."

Canımın acısına rağmen sessiz kalmaya devam ediyorum. Karnımda zonklayan, şiddetli bir sancı var. O sancı içimdeki öfkeyi, korkuyu bastırıyor. Dinerse yine o karanlık bataklığa dalacak, bir daha da hiç oradan çıkamayacağım.

Sancı eşittir açık zihin.

Açık zihin eşittir, hayatta kalabilmek.

İşte bu nedenle sessizliğimi bozup dün gücüm yetmediği için soramadığım şeyi soruyorum.

"Bana ne yaptınız?"

"Doktor Wagner'le birlikte sol böbreğini çıkarıp çok acil ihtiyacı olan birine naklettik," diyor Nick sanki bilmiyormuşum gibi Greta'nın adını vermeden. "Normal bir işlemdi. Hiçbir zorluk çıkmadı. Alıcının vücudu organı gayet güzel kabullendi. Alıcı ne kadar yaşlı olursa vücudunun nakledilen organı reddetmesi daha yaygın olan bir durumdur."

Bütün gücümü toplayıp bir soru daha soruyorum. "Bunu neden yaptın?"

Nick sanki daha önce böyle bir soruyla hiç karşılaşmamış gibi bana merakla bakıyor. Acaba bu durumda olan kaç kişi böyle bir fırsatı heba etmiştir, diye düşünüyorum.

"Normal koşullar altında donörlerin mümkün olduğunca az şey bilmelerini isteriz. Böylesi daha iyi olur. Ama normal

koşullar altında olmadığımız için senin bazı yanlış düşüncelerini düzeltmekte sakınca görmüyorum."

Sanki yapacağı açıklamaya onu ben zorlamışım gibi yüzünü ekşitiyor.

"1918 yılında birden İspanyol gribi patlak verdi ve dünya çapında elli milyondan fazla insanın hayatına mal oldu. Bir kıyaslama yapacak olursak o yıllarda devam eden Büyük Savaş'ta yaklaşık on yedi milyon kişi ölmüştü. Burada, Amerika'da yarım milyondan fazla insan öldü. Bir doktor olarak Doktor Thomas Bartholomew bu sağlık savaşının ön cephesinde yer aldı. Arkadaşlarının, meslektaşlarının hatta aile üyelerinin bu hastalığa yenik düşmelerine tanık oldu. Grip ayrım yapmıyordu. Acımasızdı. Zengin ya da yoksul olmana aldırmıyordu."

Gördüğüm o korkunç fotoğrafı hatırlıyorum. Ölen hizmetkârların sokağa dizilmiş cesetleri. Üstlerine battaniyeler örtülmüş. Kirli tabanları açıkta kalmış.

"Thomas Bartholomew'nun bir türlü anlayamadığı şey, nasıl olup da bir milyonerin, bir sokak serserisi kadar kolayca bu gribe yenildiğiydi. Zenginlerin, çok iyi beslendikleri halde hiçbir şeyi olmayan, hiçbir yerden gelmeyen, aslında hiçbir şey olan insanlardan daha dayanıklı olmaları gerekmez miydi? Önemli şahsiyetlerin konforlu, şaşaalı bir hayat sürerek alt sınıfı etkileyen hastalıklara karşı korunacakları bir tesis inşa etmeye karar verdi. İşte Bartholomew böyle doğdu. Bu bina benim dedemin dedesi tarafından hayata geçirildi."

Sancıyla ve ilaçlarla bulutlanan zihnime bir anı giriyor. Nick'le beraber yemek salonundayız, pizza yiyip bira içiyoruz.

Dedemin dedesiyle başlayan, uzun bir cerrah silsilesinden geliyorum.

Bunu hemen başka bir anı izliyor. İkimiz mutfaktayız, tansiyonumu ölçen Nick havadan sudan konuşarak dikkatimi dağıtıyor. Ona kendi adımın nereden geldiğini anlatmamdan sonra, bana Nick'in Nicholas'ın kısaltılmış hali olduğunu söy-

lüyor. O anda bana söylemediği şey –ne o anda ne herhangi bir zamanda– soyadıydı.

Artık bunu biliyorum.

Bartholomew.

"Dedemin dedesinin rüyası fazla sürmedi," diyor Nick. "İlk hedefi İspanyol gribi bir daha patlayacak olursa bina sakinlerini koruyacak bir yol bulmaktı. Ama her şey ters gitti ve çok çabuk oldu. Korumaya çalıştığı insanların bazıları hastalandı. Hatta bazıları öldü."

Ölen hizmetkârların sözünü etmiyor. Buna gerek görmedi. Onların ne olduklarını biliyorum.

Deneylerde kullanılan denekler.

Çılgın bir doktorun deneyine gönülsüzce katılanlar. Zenginleri iyileştirmek için yoksullara mikrobu dayamışlar. Ama belli ki işler planlandığı gibi seyretmemiş.

"Emniyetin işe karışacağı ihtimali belirince dedemin dedesinin bu soruşturmayı daha başlamadan bitirmekten başka çaresi kalmamıştı," diyor Nick. "Hayatına son verdi. Ama bir ouroboros asla ölmez. Yeniden doğar. Böylece dedem tıp okulundan ayrıldığı zaman babasının işini sürdürmeyi seçti. Tabii ondan daha dikkatliydi. Daha ketum. Dikkatini virolojiden hayatı uzatmaya çevirdi. Zenginlikle birlikte güç de geliyor. Güç de önemli olmanı sağlıyor. Ve dünyadaki gerçekten önemli olan kişiler onlardan daha alttaki insanlardan daha uzun yaşamayı hak ediyorlar. Özellikle başka bir salgınla karşı karşıyayken bu daha da geçerli."

Nick bunları anlatırken iyice canlanıyor. Alnında ter damlacıkları belirmiş. Gözlük merceklerinin ardındaki gözleri parlıyor. Artık oturmakla yetinmeyip ayağa kalkıyor ve odanın içinde volta atıyor.

"Şu anda, hemen şu dakikada yüz binlerce insan organ nakli bekliyor," diyor. "Bunlardan bazıları önemli şahsiyetler. Çok önemli. Buna rağmen onlara sıraya geçip sıranın kendi-

lerine gelmesini beklemeleri söyleniyor. Ama bazı insanlar bekleyemezler. Yılda sekiz bin insan hayatlarını kurtaracak organ nakli için beklerken ölüyor. Bunu bir düşün, Jules. Ve bu sadece Amerika'daki durum. Benim yaptığım şey –ailemin hep yapmış olduğu şey– başkaları gibi bekleyemeyecek kadar önemli olan insanlara bir seçenek sunmak. Bir ücret karşılığında onlara sıra atlatıyoruz."

Söylemediği şey, sözde önemli insanları sıranın önüne almak için aynı sayıda önemsiz insan gerektiği.

Dylan gibi.

Erica ile Megan gibi.

Benim gibi.

Bizi buraya çekmek için gereken tek şey küçük bir ilan vermek. Ev bakıcısı aranıyor. Ücret dolgundur. Leslie Evelyn'i arayın.

Bundan sonra bizler kayboluveriyoruz.

Yok oluştan yaratılış.

Ölümlerimizden doğan hayat.

Ouroborosun ardındaki anlam bu.

Ölümsüzlük değil ama Azrail'in kaçınılmaz pençesinden kurtulup birkaç yıl daha yaşama gayreti.

"Cornelia Swanson," diyorum. "O neydi?"

"Bir hastamız," diyor Nick. "İlk organ nakli girişimimiz. Sonu... kötü bitti."

Demek ki, Ingrid de, ben de yanlış biliyormuşuz. Bu iş Marie Damyanov'la veya Altın Kadehle veya şeytana tapınmayla ilgili değil. Bir tarikat yok. Sadece bedeli ne olursa olsun, ölmekteyken ümitsizce hayatlarını sürdürmeye çalışan bir grup zengin insan. Nick de buna imkân sağlayan kişi.

Yana doğru dönerken duyduğum acı tarifsiz. Ama artık ona bakmak zorunda olmadığım için değer. Yine de birkaç soru daha sormaktan kendimi alamıyorum.

"Başka ne alacaksınız?"

"Karaciğerini."

Nick bunu inanılmaz bir kayıtsızlıkla söylüyor. Sanki beni insan yerine koymuyor gibi.

Acaba o gece yatak odasında beni öperken, soyarken ve sikerken ne düşünüyordu? O anda bile beni değerlendirerek, ona sunduğum vücudumun ona ne kadar para kazandıracağını mı hesaplıyordu?

"Kim alacak?"

"Marianne Duncan," diyor Nick. "Çok ihtiyacı var. Kötü durumda."

"Başka?"

"Kalbini," diyor Nick. O anda duruyor. Benim duygularıma gösterdiği tek hassasiyet. "Kalbin Charlie'nin kızına gidecek. Charlie bunu hak etti."

Charlie gibi birinin hevesle Bartholomew'da çalışmasının bir nedeni olmalıydı. Artık biliyorum. Klasik bir alışveriş durumu; üst sınıfların asırlardır istismar ettiği şey. Kirli işlerini yapan alt tabaka insanlar bunun karşılığında bir şey alırlar.

"Ya Leslie? Doktor Wagner?"

"Bayan Evelyn'imiz Bartholomew misyonuna gönülden inanır," diyor Nick. "Ölmüş kocası babamın zamanında bir kalp naklinden yararlanmıştı. Öldüğü zaman –beklenenden bir yıl önce oldu– Leslie işlerin kusursuz yürümesi için yardım etmeyi önerdi. Ve tabii, benim hizmetlerime gerek duyarsa sıradaki ilk insan olacak. Doktor Wagner'e gelince... o sadece bir cerrah. Çok da iyi bir cerrah; yirmi yıl önce bir ameliyata sarhoş girdiği için lisansını kaybetti. Giderek artan talep için yardıma ihtiyacı olan babam ona reddedemeyeceği bir teklif yaptı."

"Sana acıyorum," diyorum Nick'e. "Sana acıyor, senden nefret ediyorum. Ama senin kendinden nefret ettiğin kadar değil. Çünkü eminim, kendinden nefret ediyorsundur. Yaptığın bu işten dolayı."

Nick bacağımı okşuyor. "İyi denemeydi. Ama suçluluk psikolojisi bana sökmez. Hadi, şimdi haplarını al."

Karton bardağı alıp bana uzatıyor. Kalan gücüm bunu bir vuruşta elinden devirmeye yetiyor. Bardak yere düşüyor, haplar sekerek köşelere gidiyor.

"Lütfen, Jules," diyor Nick iç geçirerek. "Sorunlu hasta olma. Burada kalan zamanını rahat geçirmeni veya son derece sıkıntılı geçirmeni sağlayabiliriz. Sana kalmış."

Hapları yerde bırakıp odadan çıkıyor. Temizleme işi ondan bir dakika sonra odaya giren Jeanette'e kalıyor. Üstünde onunla ilk konuştuğum zaman gördüğüm mor ameliyat önlüğü ve gri ceket var.

Tepsiye yeni haplar koyuyor. Yerdekileri almak için eğildiği zaman çakmağı cebinden düşüp hapların yanına gidiyor. Jeanette küfrederek bunları yerden alıyor.

"Hapları al, yoksa yine iğne gelir," diyor çakmağını cebine sokarken. "Sana kalmış."

Pek seçeneğim yok çünkü ikisinin de amacı sadece sancımı yatıştırmaktan ibaret değil.

Yatıştırma.

Güçsüzleştirme.

Bir organımı daha alacakları zaman direnmeden, uysalca pes edeceğim.

O beyaz haplara bakarken elimde olmadan annemle babamı düşünüyorum. Onların da bir seçenekleri vardı – kazanma ihtimali olmayan bir savaşa başlamak veya kendi arzularıyla hayatlarına son vermek.

Şimdi buna benzer bir karar verme aşamasındayım. Kesinlikle kaybedeceğim bir mücadeleye girişerek kalan zamanımı Nick'in dediği gibi son derece sıkıntılı geçirmek veya annemle babamın seçtiği yolu seçmek.

Pes etmek.

Boyun eğmek.

Sancı yok. Sorun kalmamış. Artık endişe ve kalp kırıklığıyla, sürekli Jane'in akıbetini düşünmek yok. Sadece derin, sancısız bir uykuyla beni bekleyen anne babama kavuşmak.

Dönüp komodin üstündeki aile fotoğrafına bakıyorum; çatlamış çerçeve camında yüzleri birbirine karışmış.

Parçalanmış çerçeve. Parçalanmış aile.

Onlara bakarken seçimimi yapıyorum.

Karton bardağı ağzıma götürüp hapları yutuyorum.

DÖRT GÜN SONRA

48

Kapıyı kapalı tutuyorlar. Ayrıca dışarıdan kilitli. Ender uyanık hallerimdeyken birisi içeriye girmeden önce kilidin tıkırtısını işitiyorum. Odama epeyce sık giriliyor. Devamlı girip çıkan insanlar var. İlaçla dayatılan uykumun içinde resmigeçit yapan farklı insanlar.

İlk gelen Dr. Wagner oluyor; hayati organlarımı kontrol edip haplarımla meyve püremi veriyor. Uysalca hapları ağzıma alıyorum ama meyve püresine dokunmuyorum.

Sonra Jeanette ile Bernard odaya giriyorlar; sargılarımla sondamı değiştirip serum torbasını alıyorlar. Onların konuşmalarından bunun küçük bir ameliyat olduğunu anlıyorum. Sadece o ikisi, Nick, Dr. Wagner ve bir gece hemşiresi.

Üç hasta odası var; üçü de hâlâ dolu; Jeanette'in dediğine göre bu ender bir durummuş. Birinde ben varım. Diğerinde Greta. Üçüncüsünde daha birkaç gün önce kalp nakli yapılan Bay Leonard.

Dylan'ın adı hiç geçmese de, o kalbin kimden geldiğini biliyorum. O kalbin yaşlı ve cılız Bay Leonard'ın dikişle kapatılmış göğsünde attığını düşünmek bile çığlığı basmamak için yumruğumu ağzıma tıkmama neden oluyor.

Neden sonra tekrar uykuya daldığım zaman gözlerim yaş içinde.

Kaç saat sonra bilmiyorum, Greta Manville tarafından

uyandırıldığım zaman gözlerim hâlâ yaşlı. Kapının kilidi takırdayarak açılıyor ve karşımda Greta. Artık tekerlekli iskemlede değil, bir yürüteçle hareket ediyor. Onu son gördüğümden daha sağlıklı bir görünümü var. Rengi yerine gelmiş, dinç.

"Seni görmeye geldim," diyor.

O küçük beyaz haplar nedeniyle yarı komada olmama rağmen öfkemin yardımıyla iki kelime çıkarabiliyorum.

"Siktir git!"

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum," diyor Greta. "Büyükannemle başlayarak, bütün ailemin yaptığı bir şey. Bunu senin de bildiğini biliyorum. Durumu anlayacak kadar zekisin. Sonra annemle babam. Böbrek hastalığı ailede genetik. Anneme de babama da böbrek nakli gerekti. Bana da gerektiği zaman, burasının amacını bildiğim için geri döndüm. Ve günahlarını. Biliyorum, beni çok sert yargılıyorsun. Bunu hak ediyorum. Tıpkı senin nefretini ve benim ölmemi istemeni hak ettiğim gibi."

Kafamdaki sis biraz aralanıyor. Öfke ve nefretten kaynaklanan anlık bir netlik. Greta o konuda haklı.

"Senin olabildiğince uzun yaşamanı istiyorum," diyorum. "Uzun yıllar. Çünkü hayatta olduğun her gün bunun için ne yaptığını düşünmek zorunda olacaksın. Ve vücudunun geri kalanı iflas etmeye başladığında –ki çok yakında bu olacaktır– umarım benden aldığın o parça seni bir süre daha hayatta tutar. Çünkü ölüm sana iyilik olur."

Bunları dedikten sonra tükenip seriliyorum. Greta hâlâ yatağın yanında duruyor.

"Git buradan," diye inliyorum.

"Henüz değil. Burada olmamın bir nedeni var," diyor. "Yarın taburcu olup daireme gideceğim. Orada daha rahat olurum. Doktor Nick kendi evimde olmamın iyileşmemi hızlandıracağını söyledi. Bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Neden?"

Greta kapıya doğru gidiyor. Arkasından kapamadan önce

bana son kez bakıp, "Sanırım, bunu cevabını biliyorsun," diyor.

Ve o yarı baygın halimle bile biliyorum. Onun buradan ayrılışı, başka birine yer açılması demek.

Belki Marianne Duncan.

Belki Charlie'nin kızı.

Bu da yarın bu saatlerde burada olmayacağım anlamına geliyor.

49

Uyuyorum.

Uyanıyorum.

Parlak önlüğü ve artık müşfik olmayan gözleriyle Bernard geliyor, yemeğimle haplarımı getiriyor. Sersemlemiş durumumda yiyecek halim olmadığı için sırtıma yastıklar koyarak dik oturmamı sağladıktan sonra kaşıkla ağzıma çorba, puding ve ıspanak sote dolduruyor.

Bu ilaçlar beni tuhaf bir şekilde geveze yapıyor. "Sen nerelisin?" diyorum içkiyi çok kaçırmış biri gibi geveleyerek.

"Bunu bilmen gerekmez."

"Gerekmediğini biliyorum. Bilmek *istiyorum*."

"Sana herhangi bir şey söyleyecek değilim," diyor.

"Hiç değilse bu işi kim için yaptığını söyle."

"Artık sussan iyi edersin."

Beni susturur ümidiyle ağzıma puding tıkıyor. Sadece bunu yutacağım kadar bir süre susmamı sağlıyor.

"Bu işi birisi için yapıyorsun," diyorum. "Bu nedenle buradasın ve normal bir hastanede değilsin, değil mi? Onlar için çalışırsan sevdiğin birine yardım edeceklerini vaat ettiler. Charlie gibi mi?"

Ağzıma bir lokma puding daha tıkıyor. Bunu yutmayıp ağzımın kenarından akıtıyor ve konuşmaya devam ediyorum.

"Bana söyleyebilirsin," diyorum. "Seni yargılayacak değil-

lim. Annem ölüm döşeğindeyken onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapabilirdim. *Her şeyi.*"

Bernard alçak sesle mırıldanmaya başlamadan önce bir an duruyor. "Babam."

"Ona ne gerekiyor?"

"Karaciğer."

"Ne kadar zamanı kaldı?"

"Fazla değil."

"Üzüldüm." Bu kelime pelteleşmiş ağzımdan tuhaf bir şekilde çıkıyor. "Baban burada ne yaptığını biliyor mu?"

Bernard kaşlarını çatıyor. "Tabii ki, hayır."

"Neden?"

"Artık sorularına cevap vermeyeceğim."

"Asılsız bir ümit vermek istemediğin için seni ayıplamıyorum. Çünkü bir gün bu yatakta sen olabilirsin. Zengin ve ünlü ve önemli birine bir böbrek gerekebilir. Ya da bir karaciğer. Ya da bir kalp. Ve yakınlarda benim gibi birisi yoksa bunu senden alırlar."

Onun olduğu tarafa doğru elimi kaldırıyorum ama çok güçsüz olduğum için bir saniye sonra pat diye yatağa düşüyor.

Bernard kaşığı tepsiye bırakıp yana itiyor. "İşimiz bitti."

"Bana kızma," diye geveliyorum. "Sadece bilesin istedim. Yaptığın o anlaşma kalıcı olmayacak."

Bernard minik karton bardağı bana uzatırken eli titriyor. "Kes sesini de haplarını al."

Hapları ağzıma atıyorum.

50

Saatler sonra derin uykumdan Jeanette'in içeriye girmesiyle uyanıyorum. Yine yemek ve haplarımı getirmiş.

Ona yarı baygın gözlerle bakıp, "Bernard nereye gitti?" diye soruyorum.

"Evine."

"Benim söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Evet." Jeanette tepsiyi önüme uzatıyor. "Çok konuşuyorsun."

Akşam yemeği de öğlen yemeğiyle aynı. Yine çorba. Yine ıspanak sote. Yine puding. Bu haplar beni hırçınlaştırmış; Jeanette çorbayı ağzıma götürürken ona zorluk çıkarıyorum. Ispanağı ise kesinlikle reddediyorum.

Vücudum puding istiyor. Jeanette kaşığı yaklaştırınca ağzımı seve seve açıyorum. Ama tam ağzıma sokacakken fikrimi değiştirip çenemi kapatıyor, başımı çeviriyorum.

Kaşık yanağıma çarpınca puding boynuma, omzuma dökülüyor.

"Yaptığın işe bak," diyor Jeanette bir peçete alırken. "Tanrım beni bağışlasın ama senin ölümüne üzülmeyeceğim."

Üstüme dökülen pudingi silerken hiç kıpırdamadan yatıyorum. Zaten uyku yine bastırmak üzere. Jeanette omzumu dürttüğü zaman neredeyse tamamen kendimden geçmiş haldeyim.

"Haplarını alman lazım," diyor Jeanette.

Ağzım açılınca Jeanette hapları içine bırakıyor. Birer birer. Sonra sıkılı yumruklarım iki yanımda, zihnim boşalmış ve huzur içinde kalana kadar o narkotik sisi kucaklıyorum.

Kapı kilidinin kapandığını işitince bekliyorum. Soluk almadan. Saniyeleri sayarak. Tam bir dakika geçtikten sonra parmaklarımı ağzımın en uç kısmına götürüp hapları çıkarıyorum. Salyamla yumuşamış ve ıslak.

Acıyla büzülerek doğruluyorum. Yastık kılıfının altında dün Nick'le konuştuktan sonra açtığım küçük bir delik var. Tükürüğümle ıslanmış hapları buraya, diğerlerinin yanına bırakıyorum. Tam sekiz tane hap var. Bir günlük küçük beyaz haplarım.

Yastığı yerine koyup uzanıyorum. Sonra avucumu açıp Jeanette'in beni temizlerken cebinden aşırdığım çakmağa bakıyorum.

Ucuz, plastik bir çakmak. Benzincilerde falan bir dolata alabileceğiniz cinsten. Muhtemelen Jeanette'in çantasında bunlardan iki tane daha vardır.

Eksikliğini hissetmez.

51

Her hareketim, nefes almam bile canımı yaktığı halde, battaniyemi yana çekip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Karın derimin üstündeki üç takım dikiş geriliyor.

Ayağımı yere basmadan önce duruyorum.

Ayakta durmanın iyi olacağına emin değilim. Zaten bunu yapabileceğime de emin değilim. Darmadağınık bir haldeyim. Bacaklarım hiç kullanılmamaktan pelteleşmiş. Elimin üstü serum iğnesini söktüğüm andan beri kanıyor. Sondayı çıkarmak daha da kötüydü. Göbek kısmım sancı içinde.

Buna rağmen derin nefesler alarak ayağa kalkmaya gayret ediyorum. Ve ayaktayım; o güçsüz, titreyen bacaklarımın üstünde...

Bir adım atıyorum.

Bir tane daha.

Derken bir tane daha.

Çok geçmeden odanın karşısına doğru yürüyorum ama zemin sanki fırtınalı bir denizdeki geminin güvertesi gibi. Dik durmaya çalışıp sallanarak ilerliyorum. Zemin bir türlü sabit kalmayınca destek için duvara tutunuyorum.

Eklemlerim çatırdarken, yumurtadan yeni çıkmış bir civciv gibi yürümeye devam ediyorum. Bu durumda kapıya gelip kulpunu yoklayınca gerçekten de kilitli olduğunu anlıyorum.

Böylece tekrar yatağın kenarına dönüp aile fotoğrafımı

alıyorum. Bir elimle bunu göğsüme bastırırken, diğeriyle Jeanette'in çakmağını tutuyorum.

Çakmağı çaktıktan sonra bunu yatağın tam ortasındaki çarşafa doğru tutuyorum. Hemen alev alıyor; yanan nokta hızla genişliyor. Ateş çok geçmeden şilteyi ve bütün yatağı sarıyor.

Dumana karşı gözlerimi kısarak bütün yatağın yanışını seyrediyorum. Dikdörtgen şeklinde bir ateş.

Sonra, tam umduğum gibi yangın alarmı ötmeye başlıyor.

52

Yangın alarmının sesine ilk tepki gösteren Dr. Wagner odaya giriyor. Arkasında Jeanette. Kilidi açıp içeriye dalıyorlar. Yatağın üstündeki alevlerin her an duvarlara ve tavana sıçrayabileceğini gören Jeanette çığlığı basıyor.

Her ikisi de bütün dikkatlerini yangına verdikleri için açtıkları kapının ardında durduğumu fark etmiyorlar.

Odadan dışarıya çıkışımı da...

Dönüp beni fark ettikleri zaman iş işten geçmiş oluyor.

Kapıyı ardımdan kapatıp onları içeride kilitliyorum.

53

Elimden geldiğince hızlı yürümeye çalışıyorum ama hiç hızlı değilim aslında. Sancılar yüzünden soluk almakta zorlanıyorum. Ama yavaş yürümek hiç yürüyememekten daha iyi.

Arkamda Dr. Wagner ile Jeanette odamın kapısını yumruklayıp duruyorlar. O vuruşlar arasında Dr. Wagner'in öksürdüğünü, Jeanette'in tiz çığlıklar attığını işitebiliyorum.

Sol tarafımda içi karanlık bir kapı aralığı var. Bitişik odadan gelen o gürültüye rağmen Bay Leonard'ın ölü gibi uyuduğunu görüyorum. Etrafında her türlü monitör donanımı var; Noel ışıkları gibi yanıp sönüyor.

Doğruca hemşire odasına gidip soluklanmak için bir an duruyorum. Bunun biraz ötesinde başka bir hastane odası ve buradan ayrılırken geçtiğim kısa bir koridor var. Bu koridor doğruca Nick'in dairesine çıkıyor. Oradan on ikinci kat koridorundaki asansöre ulaşmam lazım. Bu halimle merdiveni yürüyerek inmek gibi bir seçeneğim yok.

Hemşire odasından koridora çıkmak üzereyken kapı açılmaya başlıyor. Açılan kapının ardına gizlenip görülmediğimi umuyorum.

Dışarıda hızlı adımlar atan topuk sesleri duyuyorum.

Leslie Evelyn.

Onun geçmesini beklerken kararmış odanın içini inceliyorum.

İşte o zaman Greta Manville'i görüyorum.

Yatağında doğrulmuş, korkulu gözlerle bana bakıyor.

Ağzı çığlık atmak üzere açılıyor.

Ondan çıkacak en küçük ses beni ele verir; bu nedenle fincan gibi olmuş gözlerimle bakışlarına karşılık verip ses çıkarmaması için sessizce ona yalvarıyorum.

Dudak hareketlerimle tek bir kelime ediyorum.

Lütfen.

Leslie aceleyle kapının önünden geçerken Greta'nın ağzı açık kalıyor. Birkaç dakika sonra da konuşmaya başlıyor.

"Git," diye fısıldıyor. "Çabuk ol."

54

Leslie iki oda ilerideki kapıyı açana kadar kımıldamadan bekliyorum. O odadan çıkan gri ve yoğun duman hemşire odasını dolduruyor. Bu dumanda gizlenerek koridorda yürüyorum. Attığım her adımda sancım biraz hafifler gibi oluyor. Gerçekten sancı geçiyor mu, yoksa alıştığım için mi kestiremiyorum. Önemi yok. Sadece yürümeye devam etmem gerek.

Öyle de yapıyorum.

Koridorun sonuna doğru.

Leslie'nin açık bıraktığı kapıdan giriyorum.

Nick'in dairesine.

Kapıyı arkamdan omzumla iterek kapatırken ne kadar ağır olduğunu hatırlıyorum. Kapandıktan sonra tam ortasındaki kilit dilini görüyor ve bunu kapatıyorum.

Her ne kadar Leslie ile diğerlerinin artık orada kısıtlıdıkları hayaline kapılmasam da içimde büyük bir ferahlama var. Mutlaka oradan çıkabilecekleri başka bir yol vardır. Ama bu kesinlikle onları geciktirmiş olacak ve zaman benim için çok önemli.

Bitkin ve acı içinde sendeleyerek ilerliyorum: adrenalinle sarhoş olmuş gibiyim.

Nick'in mutfağına geldiğimde her yer dönüyormuş gibi geliyor. Dolaplar. Üstünde bıçak standı olan tezgâh. Yemek salonuna açılan kapı ve pencerenin dışında gece karanlığı içindeki park.

Dönmeyen tek şey ouroboros tablosu.

Dalgalanıyor.

Sanki birden tuvalden fırlayacakmış gibi.

Tezgâhın üstündeki bıçak standına gidip oradaki en büyük bıçağı alırken alev saçan gözleriyle beni seyrediyor.

Bıçağı elimde tutmak baş dönmesini biraz hafifletiyor. Bu da sancım gibi, hâlâ biraz var ama hareket etmeme engel değil. Buradan kaçmam lazım; bunu aileme borçluyum.

Hâlâ göğsüme dayalı fotoğrafa bakıyorum. O hapları alma kararını verme aşamasındayken onların yüzlerini gördüm ve seçimimi yaptım.

Mücadele edeceğim.

Yaşayacağım.

Ailemin ebediyen kaybolmayacak tek üyesi olacağım.

Mutfaktan çıkıp artık dumanların ince şeritler halinde görünmeye başladığı koridora dönüyorum. Burada yangın alarmının sesi uzaktan gelse de hâlâ duyuluyor. Binanın geri kalanından ayrı bir sistem.

Koridorda ilerledikçe ses azalıyor. Diğer ucunda Nick'in çalışma odası var; karşı duvardaki kitaplık hâlâ açık. Bunun ardında 12A var. Çalışma odası. Sonra koridor. Sonra da dışarıya çıkış.

Kapılar içinde kapılar.

Dumana, sancıya, bitkinliğe ve baş dönmesine aldırmadan o kapılara doğru yürüyorum. Tamamen çalışma odasındaki kitaplığa odaklanmış durumdayım. Bunun arasından geçmeye. Ama tam oraya vardığım anda ensemde bir sıcaklık hissediyorum.

Dönüp bakınca odanın köşesinde duran Nick'i görüyorum.

Elinde Ingrid'in tabancası.

Tabancayı bana doğrultup nişan alıyor ve tetiği çekiyor.

Gözlerimi kapatıp bazülüyorum; dünyadaki son saniyemi ailemi, onları ne kadar çok özlediğimi düşünerek, öbür dün-

yada onları görebileceğimi umarak geçiriyorum. O korku dolu karanlık içinde metalik bir klik sesi duyuyorum.

Derken bir daha.

Sonra iki defa daha.

Gözlerimi açınca Nick'in dolu olmayan tabancanın tetiğini art arda çektiğini görüyorum. Oyuncak tabancasıyla kovboyculuk oynayan bir çocuk gibi.

Kaçmaya kalkışmıyorum. Bu halimle pek uzağa gidemem. Yapabildiğim tek şey sırtımı kitaplığa dayayıp sırıtmakta olan Nick'e bakmak.

"Korkma, Jules," diyor. "Seni vuramam. Bizim için çok değerlisin."

Tabancasını indirip bana doğru birkaç adım atıyor.

"Yıllar boyunca ailem senin gibiler sayesinde çok para kazandı. Ne çelişki, değil mi? Dıştan bakınca o kadar değersiz olan senin, içinle bu kadar değerli oluşun... Ve o kadar zengin olan insanların içlerinde mutlaka değiştirilmesi gereken faydasız organların oluşu. Sen bizim burada yaptığımız şevin cinayet olduğunu düşünüyorsun."

Öfkeyle ona bakıyorum. "Çünkü öyle."

"Hayır, ben dünyaya bir hizmette bulunuyorum."

Aramızda yaklaşık üç metre var. Bıçağın sapını sımsıkı tutuyorum.

"Buraya gelen insanları düşün," diyor Jules. "Yazarlar, sanatçılar, bilim insanları ve sanayi kralları. Tüm bu insanların dünyaya olan katkılarını düşün. Sonra da kendini düşün, Jules. Sen nesin? Kime ne verebilirsin? Hiçbir şey."

İki adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azaltıyor.

Üç düşünmeden bıçağı kaldırıp boğazına dayıyorum. Keskin tarafı çenenin altındaki deriyi sıyırıyor. Nabzını hissediyorum.

"Yaparım," diye uyarıyorum Nick'i. "O zaman elinde geçirilen hiçbir şey kalmaz."

Nick blöfümü görüyor.

"Hadi, yap," diyor omuz silkerek. "Senin yerini alacak biri çıkar. Çaresiz olan tek kişi sen değilsin, Jules. Paraya, barınacak bir yere ve ümit duymaya ihtiyacı olan binlerce insan var. Gerektiği takdirde, hemen yarın senin yerine birini buluruz. Yani, hadi yap. Kes gırtlağını. Bunu yapman bizi durdurmaz."

Nick iki adım daha atıyor. Önce yavaşça, sonra aniden üstüme atılıyor.

Bıçağı sımsıkı tutarak Nick'in karnına saplıyorum.

Bir an hiçbir şey olmuyor. Bıçağın ağzı etine, kasına ve iç organlarına dayanıyor. Bir saniye içinde bıçak midesinin derinliklerine doğru batarken onca et, tüm o kaslar ve iç organlar direnmiyor. O kadar derine batıyor ki bıçağın sapı Nick'in gömleğine dayanıyor.

Kesik bir soluk alıyorum.

Nick de.

İki kişinin şok halindeki titrek soluma sesi aynı anda çıkıyor.

Bıçağı çıkarırken bir soluk daha alıyorum.

Nick alamıyor.

Gömleği kana bulanırken ağzından sadece bir inleme sesi çıkıyor. Sonra boş bir çuval gibi yere devriliyor.

Ondan ve yerde hızla yayılan kandan geri çekiliyorum. Biraz daha gerileyince 12A'nın çalışma odasına açılan kitaplıktan geçiyorum. Sonra kitaplığı kapatmak için omzumla itmeye başlıyorum. Kapanmadan önce Nick'in dairesine son kez bakıyorum. Nick hâlâ yerde, kanlar içinde ama hâlâ sağ.

Herhalde uzun sürmeyecek.

Kitaplık tamamen kapanıyor.

Neredeyse kurtuldum sanki.

12A'nın içinde benim varlığımı gösteren hiçbir şey kalmamış. Daire benim buraya ilk adımımı attığım günkü haline benziyor. Burada hiç yaşanmamış.

Ama aynı zamanda bir tuzak.

Artık bunu biliyorum.

O zaman da bilmem gerekirdi.

Mükemmel bir binada, mükemmel manzarası olan mükemmel bir daire. Benim gibi hayata yoksul başlayıp öyle kalan birisini büyüleyecek şekilde tasarlanmış. İşin kötüsü, bu son zamanlarda oluşan bir şey değil. Oldum olası Bartholomew'nun tek amacı buymuş. Binanın varoluşunun tek sebebi, yoksulları tuzağa düşürüp zenginlere hizmet vermekmiş.

Şöminelik odunlar gibi yere dizilmiş o hizmetkârlar. Cornelia Swanson'ın hizmetçisi. Dylan, Erica, Megan ve ailesi olmayan onca kadın ve erkek bedbaht hayatlarını değiştirme ümidiyle buranın cazibesine kapılıp gelmişler.

Onların hatırına bu duruma son verilmeli.

Hatta intikamları alınmalı.

Bu da tek bir şey gerektiriyor.

Bu lanet yer yakılıp yerle bir edilmeli.

55

Çalışma odasından başlıyorum; raflardaki kitapları rasgele alıp odanın ortasına yığıyorum. Bu iş bitince Greta'nın Erica için imzaladığı *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni alıp çakmağın ateşini kitabın şömiz köşesine tutuyorum.

Kitap hemen alev alıyor.

Bunu yığının üstüne bırakıp odadan çıkıyorum.

Oturma odasında kırmızı kanepenin üstündeki yastıkları alıp birini sehpanın altına koyduktan sonra bunu tutuşturuyorum.

Yemek odasında aynı işleme devam... yastığı o gülünç denecek kadar uzun yemek masasının altına yerleştirip tutuşturduktan sonra odadan çıkıyorum.

Mutfakta yastığı fırının içine tıkıp sıcaklığını en üst dereceye getiriyorum.

Mutfak masasında *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin başka bir nüshası var. Greta'nın benim için imzaladığı sayfayı açıp çakmakla tutuşturuyorum. Alev aldıktan sonra bunu yemek asansörü bacasından içeri bırakıyorum.

Sıra yatak odasında; spiral merdiveni uflaya puflaya çıktıktan sonra başucumdaki komodinde *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin son bir nüshasını görüyorum. Bana ait olan, ilk kez yatağında uzanırken Jane'in bana okuduğu kitap.

Bunu alıp alt kata iniyorum.

Hole vardığımda dairenin içi dumanla dolmuş. Ateş şimdiden kontrol edilemeyecek halde. Alevler çalışma odası zemininin tamamını kaplamış. Oturma odasındaki sehpanın altı yanarken yüzeyinden duman yükseliyor. Yemek salonundan gelen çıtırtılar oradaki masanın da aynı akıbeti paylaştığını gösteriyor.

Tatmin olmuş bir halde kapıyı açıp 12A'yı son kez terk ediyorum.

Koridora çıkarken daire kapısını açık bırakıp arkamdan dumanın çıkmasını sağlıyorum. Asansörün çağırma düğmesine bastıktan sonra onu beklerken yakındaki çöp bacasına gidiyorum. Çakmağı çakıp *Bir Hayalperestin Yüreği*'nin son nüshasının altında tutuyorum.

Alevi yaklaştırırken elim titriyor.

Bu, kitabın herhangi bir nüshası değil.

Benim nüsham.

Jane'in nüshası.

Ama onun da bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum. Burası onun hayallerindeki Bartholomew değil. O hayal âleminin gölgeli bir versiyonu. İçi çürümüş, karanlık bir şey. Jane, Bartholomew hakkındaki gerçekleri bilseydi, eminim o da buradan benim kadar nefret ederdi.

Daha fazla tereddüt etmeden kitabı çakmak alevinin üstüne getiriyorum. Kapağı tutuştuktan sonra kitabı çöp bacasından içeriye bırakıyorum. Aşağıdaki çöp konteynerinin üstüne düşüyor.

Asansör on ikinci kata vardığında binanın her tarafında yangın alarmı ötmeye başlıyor. Bu gürültüye, yanıp sönen acil durum lambalarına ve 12A'dan püsküren dumanlara aldırmadan kabine giriyorum.

İniş sırasında hastane geceliğimin altından yere damlayan kanıma bakıyorum. Dikişlerim gevşemiş. Yaralarımdan birinden kan sızıyor; geceliğin önü kıpkırmızı olmuş.

Asansör inerken Bartholomew sakinlerinin binayı boşalt-

maya başladıklarını görüyorum. Telaşlı gruplar halinde merdivenden iniyorlar. Batan gemiyi terk eden fareler gibi. Marianne Duncan altıncı ve yedinci kat arasındaki sahanlıkta oturmuş; basamaklardan koşarak inen insanlar ona çarpıp geçiyorlar. Kadının gözyaşları sel gibi akıyor.

"Rufus?" diye haykırıyor. "Gel bana, yavrum!"

Bir an göz göze geliyoruz; onunkiler sarılık nedeniyle sapsarıyken benimkiler intikam şehvetiyle alev alev. Asansör bir sonraki kata inerken ona orta parmağımı kaldırıyorum.

Binayı boşaltan sakinlerden hiçbiri benim inişime engel olmuyor. Oysa yapacakları tek şey daha alttaki bir kat için asansör düğmesine basmak. Ama yüzümdeki ifadeyi ve elimdeki kanlı bıçağı görünce korkup bana bulaşmıyorlar.

Dalaşmak istemeyeceğiniz bir kızım.

Asansör lobide durunca merdivenden inen küçük, siyah bir şey görüyorum. Rufus da kaçıyor. Kabinin iç kapısını açıp dışarıya çıkıyorum ve eğilip köpeği kucağıma alıyorum. Kollarımın arasında titrerken birkaç kez havlıyor; umarım birkaç kat üstümüzde olan Marianne bu sesi duyabilir.

Birlikte kapıya yaklaşıyoruz. Charlie orada, dışarıya çıkmaları için Bartholomew'nun yaşlılarına, engellerine yardım ediyor. Beni görünce donup kalıyor; kolları iki yanına sarkmış... Bu defa beni durdurmaya çalışmıyor. Artık her şeyin bittiğinin farkında.

"Umarım, kızın gerekli bakımı görür," diyorum yanından geçerken. "Şimdi doğru olanı yap, belki bir gün kızın seni bağışlar."

Topallayarak Bartholomew'dan çıkarken polisler ve itfaiye araçları oraya geliyorlar. Beni ilk gören bir itfaiyeci oluyor; tabii beni fark etmemek çok zor. Üstünde hastane geceliği, kanlar içinde, kucağında korkmuş bir köpek, çerçevesi çatlamış bir fotoğraf ve elinde kanlı bir bıçak olan bir kızım.

Polisler hemen etrafımı sarıp bıçağı elimden alıyorlar.

Onlara Rufus'u ve aile fotoğrafımı vermiyorum.

Bende kalmasına izin veriyorlar; beni bir battaniyeyle örtüp önce beklemekte olan bir devriye otosuna, sonra da oraya gelen ambulansa yöneltiyorlar. Çok geçmeden bir sedye içinde ambulansın açık arka kapısından içeriye alınıyorum.

"İçeride yaralı başka kimse var mı?" diye soruyor bana polis memuru.

"Evet. On ikinci katta, 12B'de."

Sonra da ayaklarım önde ambulansa sokuluyorum. Yanımda iki sağlık elemanı var. Açık haldeki arka kapıdan yarım yamalak Bartholomew'yu görüyorum. Pencereden çıkan alevler kanatlarının hemen arkasına kadar geldiği halde, George binanın kuzey köşesinde her zamanki ciddiyetiyle oturuyor. Ona fısıltıyla veda etmek üzereyken, çatının diğer tarafında bir hareket olduğunu fark ediyorum.

Dumanların arasından bir gölge çıkıp tökezleyerek çatının kenarına geliyor.

Çok yüksekte olmasına ve yangının harareti onun etrafındaki havayı pırıldatsa da bu kişinin Nick olduğunu anlayabiliyorum. Karnına bir havlu bastırmış. Dumanla dolu bir rüzgâr esince havlu dalgalanıyor ve kırmızı lekeleri görünüyor.

Çatıda ona iki kişi daha katılıyor. İki polis memuru. Tabancalarını çektikleri halde kullanmaya niyetleri yok gibi. Nick'in kaçacak yeri yok.

Buna rağmen çatı boyunca sendeleyerek ilerliyor. 12A'dan boşalan duman daha yoğunlaşmış ve kararmış. Bir an görüş alanımdayken, bir an sonra kayboluyor.

Duman dağılınca onun çatı kenarına ulaştığını görüyorum. Peşinden gelen polisleri fark ettiği halde aldırmıyor. Bunun yerine aşağıya doğru bakıyor. Parka ve onun ardındaki şehre.

Sonra, tıpkı ondan önceki dedesinin dedesi gibi, Nicholas Bartholomew aşağıya atlıyor.

ALTI AY SONRA

56

"Lo mein mi, kızarmış pirinç mi?" diye soruyor Chloe elinde birbirinin aynısı iki Çin yemeği kutusunu uzatarak.

Omuz silkip, "Sen seç," diyorum. "İkisi de bana uyar."

İkimiz onun dairesindeyiz; şimdilik burası benim de evim. Hastaneden taburcu edilmemden sonra Chloe anahtarlarını bana verdi ve Paul'ün evine taşındı.

"Kira ne olacak?" diye sormuştum ona.

"Şimdilik buna ihtiyacım yok," dedi Chloe. "Ne zaman elin para görürse, bana ödersin. Başından geçen onca şeyden sonra seni kanepede yatırmaya gönlüm razı olmuyor."

Ne var ki, şu anda kanepedeyim; Chloe'yle yan yana oturmuş, Çin yemeği kutularımızı açıyoruz. Bu öğlen sonrası aramızda Ingrid de var. Sephora'da yeni başladığı işinden geldi. Elbisesi siyah ama tırnakları parlak mor. O ucuz saç boyasının yerini tatlı bir sarı renk almış; yüzünü çerçeveleyen birkaç pembe tel var.

"Bana pirinç, lütfen," diyor Chloe. "Yani lo mein'in tadını beğenirim ama dokusu bir tuhaf. Bana solucanları hatırlatıyor."

Chloe ona kutuyu uzatırken dişlerini gıcırdatıyor. Sabır için Nobel verilseydi, Chloe mutlaka en büyük aday olurdu. Ben hastaneden taburcu olduğum andan beri tam bir melek gibi davrandı. Bir kez olsun şikâyet ettiğini duymadım.

Bir hafta boyunca apartmanın dışında kamp kuran gazetecilerden yakınmadı.

Gördüğüm kâbusla sarsılmış bir halde sabahın erken saatlerinde çığlıklar atarak ona seslenmemden...

Ve her ne kadar artık Bobbie'yle Queens'teki bir daireyi paylaşıyor olsa da buraya çok sık gelen Ingrid'den... Chloe, başımızdan geçenler nedeniyle Ingrid'le aramızda bir bağ olduğunu biliyor. Ben Ingrid'i kollarım, o beni. Chloe'ye gelince, o ikimizi de kolluyor.

O ikisinin ilk karşılaşması benim isteğim dışında Bartholomew'da tutulduğum zaman oldu. Ben barınağa dönmeyince, Ingrid polise gidip Bartholomew'daki bir tarikat tarafından hapsedildiğimi iddia etmiş. Tabii, polisler ona inanmamışlar.

Vermont'tan dönen Chloe neden sonra benim mesajlarımı görünce, o da polise başvurmuş. Polisler o zamana kadar herhangi bir terslik olduğunu düşünmemişler. İyi niyetli bir polis memuru bu iki başvuruyu birleştirmiş. Chloe, Bartholomew'ya gidip Leslie Evelyn ona benim gecenin bir yarısı ayrıldığımı söyleyince, polisler bir arama emri çıkarmışlar. Ben 12A'da yangın çıkarmaya başladığım sırada, polisler de binaya gelmekteymişler.

Yangın sonucu benim tahmin ettiğimden daha az bir hasar çıktı. Evet, 12A onarılmayacak kadar kötü yandı ama bodrumdaki konteyner alevlerin daha fazla yayılmasına engel olmuş. Yine de benim cezai kovuşturmaya uğramam için yeterli hasar vardı. Bu vaka üstünde çalışan detektif, böyle bir şey olacağını sanmadığını söyledi. Şok içindeydim, öldürülmekten korkuyordum ve aklım başımda değildi.

Bu iki savunmayla hemfikirim. Ama üçüncüsü doğru değil; ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

"Mahkemeye çıkarılsan bile," dedi detektif bana, "böyle bir davayı reddetmeyecek tek bir yargıç yok. Orada olup bitenleri duyduktan sonra neredeyse ben kundaklayacaktım binayı."

Anladığım kadarıyla, ülkenin tamamında böyle düşünülüyor. Çünkü Bartholomew'da yapılan şeyler herkesi iğrendirdi.

Hayat kurtaracak bir organa ihtiyacı olan insanlar genellikle daha önce Bartholomew sakini olan birisi tarafından haberdar ediliyormuş. Sonra bir paravan şirket aracılığıyla, piyasa değerinden bir milyon dolar daha fazlası ödenerek bir daire satın alınıyormuş.

Orada bekliyorlarmış. Bazen aylarca. Bazen yıllarca. Bekledikleri şey, gereken organ için uyumlu bir donör olacak bir ev bakıcısı. Ameliyattan sonra organı alan bina sakini iyileşene kadar Bartholomew'da birkaç hafta kalır, ev bakıcısının cesediyse binanın arkasındaki yük asansörüyle indirilip New Jersey'de mafya bağlantıları olan bir krematoryuma götürülüyormuş.

Leslie Evelyn'in ofisinde bulunan kayıtlara göre kırk yıllık bir dönem içinde iki yüzden fazla Bartholomew sakini yüz yirmi altı donörün arzuları hilafına alınan organlarından faydalanmış. Bunların bazıları evlerinden kaçanlar, bazıları evsizlermiş. Bazıları için kayıp ihbarı yapılmış, bazılarınınsa kaybolduklarını fark edecek kimseleri yokmuş.

Ama artık herkes onların isimlerini biliyor. New York Emniyeti internette bunların tam bir listesini yayınladı. Şu âna kadar otuz dokuz aile çoktandır kayıp olan yakınlarının akıbetini biliyor. Her ne kadar iyi haber sayılmasa da belirsizlik bitiyor. Keşke Jane'in adı da o listede olsaydı, diye düşünmeden edemiyorum.

Kötü haber hiç haber olmamasından iyidir.

Charlie'nin sayesinde, bu işe bulaşmış herkes adalet önüne çıkarıldı. Benim öğüdümü tutan Charlie, Bartholomew'daki operasyonun nasıl yürütüldüğünü, kimin nerede çalıştığını, kimin orada yaşadığını ve kimin orada öldüğünü açıklayan çok değerli bilgiler sağladı.

Yangın sırasında kaçmayı başaranlar birer birer toplandılar; bunların arasında Marianne Duncan, diğer kapı görevlisi ve

Bernard da var. Hepsi bu işteki rolünü itiraf edip buna uygun hüküm yedi. Marianne on yıllık hapis cezasına dün başladı. Hâlâ yeni bir karaciğer bekliyor.

Yasal kovuşturma binanın daha önceki çalışanlarıyla sakinlerine kadar yayıldı. Bunların arasında Oscar ödüllü bir sanatçı, bir federal yargıç ve bir diplomatın karısı vardı. Marjorie Milton kendisini temsil etmesi için Manhattan'ın en iyi savunma avukatını tuttu – bu adamın da Bartholomew hizmetlerinden faydalandığı ortaya çıktı. İkisi de suçu kabullendi. Gazeteler bayram ettiler.

İnsanları en çok şaşırtan şey, Bay Leonard'ın da bu işe karışmasıydı. Indiana eyaleti senatörü Horace Leonard yangın sırasında taşınamayacak durumda olduğu için olduğu yerde bırakılmıştı. Polisler onu bulduğunda benimkinin bitişiğindeki odada, yerde sürünüyormuş. Göğsünde atan Dylan'ın kalbi olmasaydı, muhtemelen orada ölmüş olurdu.

Gelecek aydan önce hüküm yemeyecek ama kendi avukatları bile onun müebbet cezasına çarptırılacağını biliyorlar. Dylan'ın kalbi sayesinde parmaklıklar ardında geçireceği uzun bir zamanı olacak.

Tabii, Bay Leonard kendini öldürebilirdi; bu da Dr. Wagner'in Leslie tarafından Jeanette'le birlikte yanan odadan kurtarıldıktan sonra yaptığı şeydi. Üçü birlikte Bartholomew'nun arka tarafındaki çıkış yerinden kaçtıktan sonra ayrıldılar. Dr. Wagner Queens'teki Sheraton Oteli'nde birkaç gün geçirdikten sonra tabancayı şakağına dayayıp tetiği çekti.

Jeanette evine gidip polisler onu alana kadar kocasıyla oturdu.

Leslie Evelyn, Newark Liberty Uluslararası Havaalanı'nda Brezilya'ya gidecek bir uçağa binmek üzereyken tutuklandı. Hayatta kalan tek önemli oyuncu olduğu için savcılar ona insan kaçakçılığından vergi sahtekârlığına kadar çeşitli suçlar yüklediler.

Ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırıldıktan sonra ona

hapishanede uyması gereken kuralların bir listesini gönderdim. Listenin başında şu vardı: *Hiçbir geceni hücren dışında geçirmeyeceksin.*

Mektubu imzalamadım. Kimden geldiğini anlayacaktır.

Bartholomew'da karşılaştığım onca insan arasında sadece bir kişi ne öldü ne de hapis cezasına çarptırıldı.

Greta Manville.

Polisler Bartholomew'ya baskın yaptıklarında hiçbir yerde bulunamadı. Dairesi ve bodrumdaki depo kafesi arandı, hiçbir ipucu yoktu. Sıradışı görünen tek şey depo kafesindeki, üstünde *Yararlı* yazılı içi boş kutuydu.

O kutunun içinde her ne varsa, gerçekten de yararlı olmalıydı çünkü Greta hiçbir iz bırakmadan kaçabildi. O günden beri kimse onu görmedi ve ondan haber almadı; bu da benim duygularımı altüst ediyor. Bir yanımla fena halde onun adalet önüne çıkarılmasını isterken, onun yardımı olmaksızın asla oradan kaçamayacak olduğumu da biliyorum.

Sonra bir de nereye giderse gitsin, benden bir parçayı da taşıyacağı gerçeği var. Ona çok uzun bir ömür dilediğim zaman yalan söylemiyordum. Yoksa her şey heba olacaktı.

Bana gelince, hâlâ ünlü kurban olarak varlığıma alışmaya çalışıyorum; ünlü ve kurban kelimeleri birlikte hiç kullanılmamalı ama medyanın sevgilisi olduğum günlerde bana böyle deniyordu. Herkes bu issiz, ailesiz, sessiz ve gösterişsiz kızın kabus bir suç çetesini çökerttiğini konuşmaktaydı. Chloe röportaj istekleriyle uğraşmama yardım etmek için işinden iki haftalık mazeret izni aldı. Çok azını kabul ettim. Birkaç telefon röportajı. Yüz yüze olmadan. Ve kesinlikle kamera olmadan.

Muhabirlere hiçbir süsleme yapmadan, her şey olduğu gibi anlattım. Gerçekler yeterince ürperticiydi. Her röportajın sonunda Jane'le ilgili konuştum; onunla ilgili en küçük bilgi bile olursa lütfen beni aramalarını, gerekirse hiç isim vermeyebileceklerini söyledim.

Şu ana kadar hiçbir ipucu çıkmadı.

Çıkana kadar da denemeye devam edecek, iyi bir haber umacak ama kendimi en kötüsüne de hazırlayacağım.

Ama insanlar başka bakımlardan cömert davrandılar. Eski patronum beni arayıp istersem eski işime dönebileceğimi söyledi. Onu nazikçe reddettim. Hastaneden taburcu olduğum gün elinde çiçeklerle Andrew geldi. Fazla kalmadığı gibi pek bir şey de söylemedi. Sadece üzgün olduğunu. Ona inanıyorum.

Bir de Chloe'nin benim hastane masraflarıma katkısı olması için kurduğu GoFundMe sayfası var. Bağış alma fikri bana ters geldiyse de başka seçeneğim yoktu. Sahip olduğun tek şey kırık çerçeveli bir fotoğrafsa yabancıların yardımlarını kabul etmek zorundasın.

Ve insanlar gerçekten çok yardımsever oldular. Bana o kadar çok elbise gönderildi ki Bobbie'yle birlikte bunları evsizler barınağına teslim ettik. Aynı şeyi ayakkabılarla, telefonlarla ve dizüstü bilgisayarlarla yaptık. Kaybettiğim her şeyi üç misliyle geri edindim.

Bir de aldığım para var. Beş ay içinde altmış bin dolar. Miktar o kadar yükseldi ki hesabı kapatması için Chloe'ye yalvardım. Yeterinden çok fazla bir para; özellikle de pazartesi günü yeni işime başlayacağım için. Kâr amacı gütmeyen bu kuruluşta insanlara kaybettikleri yakınlarını bulmalarına yardım edeceğim. Jane'in anısına GoFundMe paramla bu kuruluşa bağış yaptıktan sonra onlarla çalışmak ister miyim, diye sordular. Kabul ettim. Ofisim küçük. Maaşım daha da küçük. Ama idare ederim.

Rufus'a mamasını yedirirken saate bakıyorum: Biri çeyrek geçiyor.

"Gitmemiz gerek," diyorum Ingrid'e.

Ingrid kucağına dökülen pirinç tanelerini süpürüp ayağa kalkıyor. "Kesinlikle buna geç kalmamalıyız."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor Chloe.

"Sanırım, yapmak zorundayız," diyorum ona. "İstesek de istemesek de..."

"Döndüğünüzde burada olurum," diyor Chloe. "Şarapla."

PATH istasyonuna yürüdüğümüz sırada yanımızdan geçenlerin tuhaf bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kötü nedenlerle de olsa artık tanınan bir insanım. Trendeyken *Bir Hayalperestin Yüreği*'ni okuyan bir kız gözüme çarpıyor. Bu ilk görüşüm değil. Greta Manville'in Bartholomew'nun karanlık faaliyetlerinde rolü olduğu haberi duyulduktan sonra kitap aniden popüler oldu ve on yıllardan beri ilk defa çok satanlar listesine girdi.

Kız ona baktığımı fark edince beni tanıyıp, "Affedersiniz," diyor.

"Önemli değil," diyorum. "O kitap gerçekten güzeldir."

Ingrid'le birlikte Bartholomew'ya saat ikide geliyoruz, bütün blok taşıtlara kapatılmış. Vinç ve yıkım güllesi daha önceden getirilmiş, Central Park'ta ki yerini almış: Uzaktan bakınca devasa bir metal canavara benziyor. Yoldan geçenlerin durup bakmamalarını sağlamak için etrafına geçici bir tahta perde yerleştirilmiş.

Ama bunun yararı olmuyor. Caddenin park taraf tıklım tıklım. Çoğu haber ajanslarından gelmiş, kameralarını caddenin karşısındaki binaya çevirmişler. Diğerleriyse sırf meraktan, daha sonra kötü şöhretli Bartholomew'nun yıkılışına tanık oldukları için böbürlenecek tipler. İyi niyetli ama yanlış bilgilendirilmiş bir protestocu grubu ellerinde Bartholomew'YU YIKMAYIN yazılı pankartlarla bekliyorlar.

Onca yıllık geçmişine ve şaibeli şöhretine rağmen belediye hiçbir zaman bu binayı tarihi eser statüsüne almamış. Bartholomew ailesi böyle istemiş. Tarihi bir unvan dikkat çekmek anlamına gelir, bu da onların kaçındıkları bir şeydi.

Nick öldüğü için ve tarihi eser statüsü olmadığından Bartholomew Manhattan'daki sıradan binalardan biri oldu. Satın alınabilir, sahibi uygun görürse yıkılabilirdi. Ve binayı satın alan gayrimenkul şirketi de derhal yıkım kararı aldı. Protestocuların tersine, aklı başında hiç kimse karaborsada organ ticareti için kullanılan bir daire satın almaz.

Şimdi Bartholomew son dakikalarını yaşıyor ve şehrin yarısı onun ölümünü seyretmeye gelmiş.

Ingrid'le birlikte kalabalığı içine karışıyoruz. Trenden inerken başımıza yün bereler geçirdik, güneş gözlükleri taktık ve ceketlerimizin yakalarını kaldırdık; bu sayede bizi kimse tanımıyor.

Bir mozole gibi sessiz ve vakur görünen Bartholomew'ya bakıyorum. Altı aydan bu yana onu ilk görüşüm. Ona tekrar bakmak beni iliklerime kadar ürpertiyor.

George artık çatının kuzey köşesindeki yerinde değil. Benim ricam üzerine onu yakındaki New York Tarih Cemiyeti'ne götürdüler. Kuruluş görevlileri onu memnuniyetle kabul ettiler. George'u orada ölenlerin anısına bir anıt olarak sergilemeyi düşünüyorlar. Umarım bunu yaparlar. Ziyaret etmek isterim.

Bir işçi vincin kabinine doğru çıkarken etrafımızdaki kalabalıktan çıt çıkmıyor. Adam yerine oturunca bir alarm ötüyor. Çok yüksek sesli bir alarm.

Kendimi tutamayıp aniden ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarım Bartholomew'dan çıkamamış olanlar için. Özellikle Dylan ama Erica, Megan, Ruby ve daha birçoğu için.

Ailem için ağlıyorum.

Hâlâ bir yerlerde olan veya olmayan Jane için.

Sonunda pes edene kadar hayatın sillesini yiyip duran ailem.

Ama o gözyaşlarının birkaçı da kendime ayrılmış. Daha genç, daha ümit dolu, bir kitap kapağında Bartholomew'yu görüp onun vaatlerini gerçek sanan benim için. O kız artık yok; yerini daha akıllı, daha sert fakat aynı derecede ümit dolu birisi almış.

Ingrid gözlük camlarımdan aşağıya süzen yaşları görüp, "İyi misin?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Ama iyi olacağım."

Sonra gözyaşlarımı silip Ingrid'in elini tutuyorum ve yıkım güllesinin salınışını seyrediyoruz.

TEŞEKKÜR

Benim için bir kitabı bitirmenin en zor tarafı işte bu sayfa. Minnetinizi ifade etmek için kelimelerin yeterli olmadığını biliyorken, bir grup insana teşekkür etmeye çalışmak hiç kolay olmuyor. Yine de bir çaba göstermem gerek.

ABD editörüm Maya Ziv'e ve bana büyük emekleri geçen Dutton ile Penguin Random House'daki herkese teşekkür ederim. Sizler bir yazarın isteyebileceği her şeysiniz. Rüya Takımı'mız olmasaydı ben kaybolurdum.

Ebury'deki herkese, Birleşik Krallık'taki işin düzgün gitmesini sağlayan editörüme teşekkür ederim. Bu kitaba "Hitchcockvari" yakıştırması yapan İngiltere editörüm Gillian Green özel bir teşekkür hak ediyor. Bugüne kadar bana yapılan en büyük iltifat.

Beni destekleyen temsilcim Michelle Brower ile Aevitas Creative Management'teki herkese teşekkür ederim. Sizin yazarlar listenizde olmaktan gurur duyuyorum ve yaptığınız her şey için minnettarım.

Yol boyunca beni devamlı destekleyen arkadaşlarıma, aileme ve özellikle Sarah Dutton'a teşekkür ederim. Sağ ol, dostum.

Son üç yıl boyunca kitaplarımı okuyan okurlarıma teşekkür ederim.

Hem cömert övgüleri hem de fotoğrafçılık becerileri için blogculara ve Instagram kullanıcılarına teşekkür ederim.

Son olarak da Mike Livio'ya teşekkür ederim. Her gün gösterdiği sabır ve anlayış beni hep şaşırtır. Sen olmasan bu işi başaramazdım.

